CĂRȚI ROMANTICE

---------- » ----------

SERIA „SAMANTHA JELLICOE”

Samantha Jellicoe, o hoață profesionistă extrem de apreciată în branșa ei, pătrunde pe proprietatea bogatului om de afaceri Richard Addison pentru a fura o veche tăbliță de piatră. Dar, odată ajunsă în interiorul casei, Samantha

descoperă că informaţiile primite înainte de spargere sunt complet greşite, pentru că în reşedinţă se află atât proprietarul, cât şi nişte paznici, ceea ce îi complică misiunea. Ba, mai mult, îşi dă seama că a fost atrasă într-o capcană, pentru că tăbliţa a fost deja furată, iar o bombă este gata să explodeze chiar lângă ea. Prin urmare, trebuie să fugă cât mai repede, dar bomba se declanşează, şi, fără să ezite, îl salvează de la moarte chiar pe Richard Addison. Reuşind să scape apoi fără a fi urmărită, crede că spargerea a fost doar o misiune eşuată, dar după câteva zile pericolul reapare, Samantha devenind singura suspectă de furt şi de tentativă de crimă. Ca să scape de acuzaţii, este nevoită să apeleze la singura soluţie pe care o are: îi propune lui Richard un parteneriat pentru a afla cine a atras-o pe ea în cursă şi cine a vrut să-l omoare pe el. Curând însă, înţelegerea Lor se transformă în ceva mult mai profund, care poate să le schimbe viaţa pentru totdeauna.
SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times, USA Today* şi *Publishers Weekly.*

Flirting u'iiK Danger Suzanne Enoch Copyright © 2005 Suzanne Enoch
Lira*
Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci Înregistrate ale
Grupului Editorial Litera tel.: 0374 02 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
Ne putefi vizita pe www.litera. ro/Krabooks.ro
HiTUITui cu pericol«!
Suzanne Enoch
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea În limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Daniela Nae Corector: Emilia Achim Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ENOCH, SUZANNE
Flirtând cu pericolul / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Raluca Conţiu -Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-879fr6
I. Conţiu, Raluca (ttad.)
821.111

SUZANNE ENOCH Flirtând cu pericolul

Traducere din limba engleză Raluca Conţiu

LITERA
Bucureşti

Pentru *agenta mea, blancy* **Yost, care nu** *a râs când i-am spus că mi-a* **venit** *această idee grozavă* **pentru o** *altfel de poveste.*

Şi pentru editoarea mea, Erika *Tsang, care a râs, dar* **numai când** *a trebuit.*

capitolul 1

Marţi, ora 2.17

Samantha Jellicoe se întrebă cine anume inventase regula conform căreia hoţii care voiau să spargă ceva mai mare decât o pungă de hârtie întotdeauna erau siliţi să escaladeze ziduri. Toată lumea ştia asta. Toată lumea se baza pe asta, de la închisori la castele, de la filme la parcurile de distracţii şi la proprietatea impresionantă din estul Floridei în faţa căreia se afla ea acum. Pereţi de piatră, garduri electrice, camere video, senzori de mişcare, agenţi de securitate, toate cu scopul de a împiedica un infractor întreprinzător să treacă peste ziduri în sanctitatea spaţiului privat din spatele lor.
Se uită de la zidul de piatră din faţa ei la poarta dublă din fier forjat din faţa casei Solano Dorado şi zâmbi uşor. Unii infractori erau mai Întreprinzători decât alţii. Şi cam atât despre reguli.

Inspirând adânc pentru a<şi calma bătăile inimii, îşi scoase arma atârnată de umăr, se cufundă mai adânc în umbrele din faţa porţii, ţinti spre camera video montată pe zidul de piatră înalt de patru metri şi jumătate şi trase. Cu un mic pufăit în aer, o minge de vopsea se împrăştie când lovi puternic partea laterală a camerei video, îndreptând-o în sus, spre coroanele copacilor, şi mânjindu-i lentila cu vopsea albă. O bufniţă deranjată de mişcare huhui şi işi luă zborul de

pe creanga aplecată a unui sicomor, trecând cu o aripă chiar prin faţa camerei de vederi redirecţionate

„Bună lovitură”, se gândi ea, atârnându-şi din nou pistolul cu vopsea pe umăr. Citise în horoscopul zilei că aceea avea să fie ziua ei norocoasă. În mod normal, nu lua astrologia prea în serios, dar zece la sută dintr-un milion şi jumate pentru o seară de lucru părea să se califice drept noroc. Se aplecă în faţă, strecură câte o oglindă cu mâner lung pe fiecare parte a porţii grele de fier, redirecţionând senzorii către ei înşişi. Odată ce făcu asta, nu-i luă decât câteva secunde să dezarmeze circuitele din panoul electric şi să întredeschidă una dintre porţi suficient de mult pentru a se strecura printre ele.

Îşi petrecuse întreaga zi memorând localizarea celorlalte camere video şi a celor trei detectori de mişcare de care trebuia să treacă, iar în două minute trecu de copaci şi de grădina amenajată, ajungând la baza scărilor din piatră roşie. Mulţumită planurilor şi schemelor studiate, ştia locul fiecărei ferestre şi uşi, precum şi modelul, şi modul de funcţionare al fiecărei încuietori. însă ceea ce planurile nu-i dezvăluiseră erau culoarea şi întinderea proprietăţii, aşa că îşi luă o secundă pentru a admira decadenţa care i se înfăţişa înaintea ochilor.

Solano Dorado fusese construită în anii '20, înainte de prăbuşirea **buTsei, şi** fiecare nou proprietar adăugase camere şi etaje, dar şi sisteme de securitate tot mai sofisticate. Aspectul actual al casei era probabil cel mai atră-gător de până acum, văruită toată în alb, cu acoperişul cu **ţiglă** roşie şi masivă, înconjurată de

palmieri şi sicomori bătrâni şi cu un iaz de mărimea unui teren de hochei în faţa clădirii. în spatele casei, unde era ea ghemuită acum, erau două terenuri de tenis, lângă o piscină de dimensiuni olimpice. Bazinele naturale alimentate de maree de la marginea oceanului susurau şi gâlgâiau la doar câteva zeci de metri, dar acelea erau destinate accesului public

.Proprietatea era privată şi protejată, ridicată să se potrivească mai degrabă capriciilor omului decât celor ale naturii. După optzeci de ani de modificări şi extinderi de bun-gust, acum era casa cuiva cu buzunare adânci si cu un ego la fel de impresionant. Cineva al cărui horoscop era opus horoscopului ei şi care acum se întâmpla să fie plecat din ţară.

Cadrele uşilor şi ferestrelor probabil erau pline de senzori, dar uneori trucurile vechi şi simple erau cele mai eficiente. Aşa cum spusese o dată Mr. Scott din Star *Trek,* cu cât instalaţiile sanitare erau mai elaborate, cu atât mai uşor era de astupat canalul de scurgere. Aruncând o privire la ceas pentru o bună sincronizare, scoase o rolă de bandă adezivă gri. Lipi banda într-un cerc aproximativ cu diametrul de aproape un metru în partea de jos a ferestrei de pe terasă, apoi scoase din rucsac o ventuză şi un diamant pentru tăiat sticla. Aceasta era groasă şi grea, iar sunetul pe care îl scoase când înde-părtă bucata tăiată fu mai zgomotos decât i-at fi plăcut. Tresărind, aşeză bucata circulară de sticlă în patul de flori şi se întoarse la deschizătura pe care o făcuse.

Trecu rapid în revistă lista celor care ar fi putut auzi zgomotul făcut de sticla tăiată. Agentul de securitate de la parter din camera de monitorizare video nu putea auzi, dar erau cel puţin doi agenţi care patrulau prin casă când proprietarul nu se afla acolo. Samantha aşteptă un moment, ascultând, apoi, inspirând adânc şi simţind adrenalina curgându-i prin vene, se strecură înăuntru.

Alte două bucăţi de bandă ţineau draperia la locul ei, ascunzând gaura din fereastră. Nu avea sens să-şi dezvăluie calea de scăpare primului agent care ar fi trecut pe acolo.

Urmară scările, deasupra cărora atârna un Picasso autentic, la primul etaj. Sam trecu pe lângă el, abia arun- cându-i o privire. Altul atârna în sala de conferinţe de la etaj, ambele fiind protejate de senzori şi valorând milioane. Ştia deja de ele şi, oricât de tentată ar fi fost, nu pentru ele era acolo în această seară.
Samantha se opri pe palierul celui de-al doilea etaj, ghemuindu-se pe scări şi aplecându-se pentru a vedea mai bine galeria lungă şi întunecată. În timp ce se gândea că în muzee văzuse colecţii mai mici de arme şi armament, era atentă la semnele de mişcare şi la potenţiali senzori nou instalaţi, care nu apăreau pe planurile ei, şi se încruntă văzând multitudinea de locuri umbrite în care s-ar fi putut ascunde un agent de securitate pe care ea l-ar fi putut vedea doar când ar fi ajuns chiar lângă el.
Ţinta ei era în mijlocul holului, printr-o uşă la stânga. Sam nu se deranjă să se mai uite la ceas; ştia de când era în casă şi cât era posibil să mai stea înainte ca patrula de afară să descopere fie gaura din fereastră, fie oglinzile de la poartă. Respirând iarăşi adânc, începu din nou să înainteze.
Rămânând aplecată, se îndreptă spre unul dintre cavalerii nemişcaţi şi se opri în umbra acestuia, ascultând înainte de a mai înainta puţin. Nu mai avea mult, dar trebuia să treacă de acea uşă laterală înainte de venirea patrulei. Iar sincronizarea era partea ei preferată - nu mai era vorba de dispozitive sofisticate, ci doar de nervi şi abilităţi. Oricine le putea cumpăra pe primele, dar ultimele erau cele care făceau diferenţa între fete şi femei.
La trei metri de destinaţie, **se** opri brusc. De-a lungul holului alunecă lumina subţire şi slabă a lunii, la un metru şi jumătate deasupra podelei şi la câţiva centimetri de piciorul ei stâng. Un fir. Nimeni nu punea un fir în mijlocul holului. Era o idee stupidă şi primitivă şi reprezenta un pericol **pentTU** cei care locuiau în casă. Desigur, nimeni nu era acasă acum, dar cu siguranţă agenţii puteau să uite de firul ăsta afurisit şi să se împiedice de el sau să declanşeze alarma - ori ambele.
Incruntându-se, se apropie de perete ca să vadă cum era ancorat firul. Ar fi trebuit să treacă peste el, să intre pe uşă, să ia obiectul pentru care venise şi să plece, dar prezenţa firului era atât de... greşită. Sisteme sofisticate de securitate peste tot, iar aici un blestemat de fir de oţel.
Un blestemat de fir de cupru, se corectă ea după ce se uită mai bine. Firul era întins între două panouri mici si negre de pe fiecare perete şi nu tocmai paralel cu podeaua. Aproape, dar nu perfect paralel. Da, proprietarul casei era faimos datorită izolării sale exagerate, dar o capcană de acest tip părea să fie totuşi prea mult. Din ceea ce văzuse până acum, părea să fie foarte atent la lucrările efectuate în casă. Încruntătura ei se adânci şi mai mult.
- Stai pe loc!
Sam îngheţă, aplecată lângă fir. „La dracuT Agentul Je securitate sosise mai devreme. La vreo zece metri în f;iţa ei, de cealaltă parte a uşii, o umbră ieşi dintre două armuri strălucitoare.
- Nu face nici o mişcare!
- Nu iac, răspunse ea calmă.
El aparţinea acestui loc, ea, nu. În plus, el avea un pistol mare în mână, pe care nu părea să-l stăpânească foarte bine.
- Nu sunt înarmată, continuă ea pe acelaşi ton calm, uitându-se la arma care tremura şi îndemnându-l în tăcere pe posesorul acesteia să nu intre în panică.
- Atunci ce ai pe umăr? ripostă el, apropiindu-se puţin.
Pe frunte îi alunecă o picătură de transpiraţie.
„Rămâi calmă! Fă-l şi pe el să se simtă calm!”

Ştia cum să facă asta - o făcuse şi altă dată.
- Este un pistol cu vopsea.
- Pune-l jos! Pune jos şi geanta de pe celălalt umăr!
Cel puţin încă nu începuse să tragă în direcţia ei.
Era tânăr, dar avea ceva antrenament, slavă Domnului! Ea ura amatorii. Sam îşi lăsă lucrurile jos, aşezându-le pe covorul persan lung, care acoperea mijlocul holului.
- Nu ai de ce să-ţi faci griji. Suntem în aceeaşi echipă.
- Pe naiba! Eliberându-şi mâna stângă, el şi-o duse la umăr. Clark? Avem un intrus. Etajul doi, în galerie.
-Serios? se auzi răspunsul în staţia radio.
- Foarte serios. Trimite poliţia!
Bucurându-se în sinea ei că proprietarul ţinea suficient la intimitatea lui pentru a nu instala camere de luat vederi în casă, Samantha scoase un oftat adânc.
- Chiar nu e nevoie de asta. M-a angajat şeful tău pen- tru a testa securitatea.
- De parcă nu aş mai fi auzit scuza asta, ripostă el, sarcasmul lui fiind evident chiar şi în încăperea întunecată. Mie nu mi-a spus nimeni, aşa că păstrează povestea asta pentru poliţişti. Ridică-te!
Ea se ridică încet, ţinându-şi mâinile depărtate de corp, în timp ce nivelul adrenalinei îi mai crescu puţin. Pentru orice eventualitate, făcu un pas înapoi, îndepăr- tându-se de fir.
- Dacă ai fi ştiut despre asta, nu ar mai fi fost un test. Haide, aş fi putut lua Picasso-ul de jos, Matisse-ul din salon sau orice aş fi vrut. Treaba mea e să testez securitatea. Aprinde luminile şi o să-ţi arăt cartea mea de identitate!
Luminile se aprinseră suficient de repede şi de strălucitoare pentru a o face să tresară. „Ce naiba?" Nu exista nici un sistem de comandă vocală, iar agentul arăta la fel de nedumerit, cu pistolul tremurându-i alarmant în mână.
- Uşurel, spuse ea calm.
Îşi îndoi puţin genunchii, gata să fugă.
Privirea agentului trecu peste umărul ei, către scări.
- Domnule Addison, am găsit... -Văd.
Sam se luptă cu valul de enervare şi cu blestemata de curiozitate de a-l vedea pe bogătaşul atât de rar fotografiat. Dacă reuşea să iasă de acolo, ceea ce începea să pară tot mai puţin probabil, avea de gând să-l omoare pe Stoney. „Nu-i nimeni acasă pe naiba!"
- Richard Addison, presupun, mormăi ea peste umăr, relaxându-şi din nou postura.
-Credeam că el te-a angajat, spuse agentul, mai încrezător acum, cu luminile aprinse şi cu întăririle pe drum.
-Nu el, răspunse Samantha, hotărâtă să continue jocul. Firma de securitate. Myerson-Schmidt. Şefii *tăi.*
- Mă îndoiesc, murmură vocea joasă din spatele ei, suficient de încet pentru ca numai ea să audă. Pentru un tip bogat, se mişca destul de discret. Nu e înarmară, Prentiss, continuă Addison pe un ton normal, cu o urmă de accent britanic cultivat. Lasă jos pistolul înainte să fie rănit cineva şi vom continua discuţia jos!
Prentiss ezită, apoi îşi băgă pistolul în toc.
- Da, domnule.
-Acum, ia să te vedem, domnişoară...
- Smith, completă ea.
- Ce neaşteptat!

Sam nu asculta. Ea se uită la Prentiss cum îşi punea pistolul în toc şi îl văzu apropiindu-se, evident încântat că putea să-i facă pe plac şefului cel mare. Observă că nu aruncă nici măcar o privire în jos.

- Stop! îi ordonă ea, panica bruscă făcând ca ordinul să sune scurt şi ascuţit.
- Pe nai...
- Dumnezeule!

Sam se întoarse, aruncându-se spre scări şi izbindu-se de Addison, reţinând doar că acesta avea pieptul gol, ochi gri uluiţi şi păr negru ciufulit, înainte de a cădea pe podea odată cu el. Cu un sunet scurt şi un fulger luminos, holul explodă. Valul de căldură o izbi, lipind-o şi mai tare de Addison. Casa se cutremură în sunet de sticlă spartă. Un vuiet zgomotos traversă galeria, iar luminile se stinseră din nou.

capitolul 2

Marţi, or*a 2.46*

Richard Addison se trezi alături de un paramedic care îi ţinea pleoapa deschisă şi îi examina ochiul stâng cu o lanternă.

- Dă-te naibii jos de pe mine! mormăi el, luptându-se să se ridice.

-Stai întins, domnule Addison! Ai putea avea răni interne...

-La naiba! icni el, întinzându-se din nou, străbătut de un val de durere în partea din spate a capului.

Pe lângă asta, se simţea ca şi cum ar fi fost lovit în coaste cu o bâtă de baseball. Încercă să inspire, dar clipi atât din cauza durerii, cât şi a mirosului acru de fum. DintT-odată, îşi aminti totul - explozia, agentul. Fata.

-Unde e?

- Nu-ţi face griji, domnule, spuse altă voce, şi un alt paramedic îi apăru în câmpul vizual. V-am contactat medicul, aşteaptă la spital.
- Nu, unde e femeia?

Nu avea de ce să întrebe de Prentiss. Simţise fierbinţeala flăcărilor şi resturile arzânde care îl loviseră în faţă.

- Nu ştim nimic sigur, domnule. Toată lumea e aici - cei de la departamentul de genişti, cei de la omucideri, criminaliştii, dar trebuie să aştepte până când termină pompierii. Aţi văzut dispozitivul?

Richard tuşi din nou, tresărind de durere.

- N-am văzut nici un amănunt nenorocit.
- Sigur? întrebă a treia voce, iar el se strădui să se concentreze.

Haine simple, cu o cravată ieftină, dar de bun-gust. De la omucideri, după cum spusese paramedicul.

- Şi dumneata cine eşti? întrebă el oricum.
- Castillo. Omucideri, răspunse detectivul. Agenţii de jos ne-au chemat pentru o explozie şi un intrus. Asta ar fi femeia despre care ai întrebat?

Addison dădu din cap aprobator.

- Presupun că da.
- Ei bine, te-a vrut mort. Destul ca să moară odată cu agentul şi cu dumneata. Ai fost norocos că ai reuşit să cobori scările. O poţi descrie?

Richard se uită în jur. Era la etajul inferior, pe pali' er, iar capul continua să-i bubuie acolo unde-l lovise de podea. Nu îl trăseseră pompierii în jos pe scări, altfel Castillo nu ar fi făcut comentariul acela despre norocul lui. Şi era sigur ca naiba că nu coborâse singur.

- A spus că o cheamă Smith, spuse el rar, ridicându-se în şezut. Mică, subţire, cu haine negre. Era cu spatele la mine şi purta o şapcă de baseball. Mă tem că altceva nu ştiu. Ochi verzi, adăugă el, amintindu-şi că îi văzuse pentru o clipă faţa când se izbise de el - când îi salvase viaţa.

-Nu-i mult, dar putem căuta la spitalele din zonă. Chiar dacă ar fi avut armură, mă îndoiesc că a plecat de aici fără nici o zgârietură. Detectivul îşi trecu un deget peste mustaţa groasă şi încărunţită. Mergem la spital şi mai stăm de vorbă acolo.
„Minunat."
Presa avea să adore asta. Richard clătină încet din cap.
-Nu merg.
- Ba da, domnule Addison. Dacă mori acum, sunt concediat.
Două ore mai târziu, auzind sporovăiala celor de la presă şi văzând luminile camerelor de luat vederi pe holul îngust, cu pereţi albi şi linoleum pe jos, îşi dori să fi rămas la proprietate. Desigur, presa aflase. Numai Dumnezeu ştia ce spectacol încercau să facă din şederea lui în spital. îi spuse doctorului asta, în timp ce acesta îi cosea o rană de vreo zece centimetri de pe piept.
- Rezişti nesperat de bine, spuse doctorul Klemm, terminând sutura. Am adus un tranchilizant pentru elefanţi. Păcat că nu a trebuit să-l folosesc.
-Ţine-l la îndemână pentru orice eventualitate. Sunt furios ca naiba, spuse Richard scurt, încercând să inspire superficial şi să nu se prăbuşească din nou pe pat. Efectul analgezicului pe care i-l dăduseră paramedicii în ambulanţă începea să treacă, dar îl făcea să se simtă ameţit şi nu dorea să mai ceară unul. Cineva încercase să'l omoare şi nu avea de gând să-şi piardă cunoştinţa în timp ce altcineva descurca iţele. Unde-i Donner?
-Aici sunt. înalt şi slab, cu un accent texan în vocea melodioasă, şeful casei de avocatură Donner, Rhodes şi Chritchenson intră în cameră. Doamne, arăţi ca naiba, Rick!
-Cine-i ea, Tom? Şi unde-mi sunt hainele?
- încă nu ştim. Şi hainele sunt chiar aici. Ochii de un albastru-deschis se îngustară. Dar vom afla. Poţi conta pe asta.
Punând pe scaun o geantă sport, scoase din ea o pereche de blugi, un tricou negru şi o cămaşă de bumbac cu mâneci lungi.
Richard ridică dintr-o sprânceană.
- Din colecţia de haine pentru excursii a lui Tom Donner, presupun?
-Nu m-au lăsat să intru la tine. Ţi se vor potrivi. în- cruntându-se în timp ce Klemm termina de pansat toracele lui Richard, Donner îi dădu o pereche de pantofi sport. Ce faci aici, oricum? întrebă el. Ar fi trebuit să fii în Stuttgart.
- Harry a încercat să mă convingă să mai stau o zi. Ar fi trebuit să-l ascult. Richard îşi roti un umăr, icnind din nou de durere. Vreau să vorbesc cu Myerson-Schmidt la telefon.
- E 4.00 dimineaţa. îi concediez eu pentru tine mâine.
- Nu înainte să vorbesc cu ei.
Şi nu înainte de a se convinge că nu trimiseseră o femeie foarte deşteaptă - şi norocoasă - să testeze sistemul de securitate.
- La naiba, poliţiştii au găsit una dintre camere printre crengi, oglinzi care blocau semnalul senzorilor şi o gaură mare într-o fereastră de pe terasă. Ca să nu mai vorbim despre bucăţile împrăştiate dintr-un agent de securitate şi de Rick Addison cu părul în flăcări.
- Părul meu nu era în flăcări, dar mulţumesc pentru această imagine. Şi nu am de gând să stau aici şi să-mi frâng mâinile. Vreau să fiu acolo când o interoghează. Bineînţeles, mai întâi trebuiau să o găsească. El presupunea că poliţia urma să o găsească, dar, în acelaşi timp, avea senzaţia că nu era uşor. Oricine ar fi fost ea, încă îl făcea să aibă îndoieli cu privire la testarea sistemului de securitate, şi asta după ce etajul al doilea explodase.

- Las-o baltă, Rick! E doar cineva care a vrut să fure de la tine şi a ratat. Nu e prima care încearcă. Lângă lift sunt deja cinci echipaje de ştiri care vor, la rândul lor, ceva de la tine.
-Cred că mi-a salvat viaţa. Înăbuşindu-şi un geamăt, Richard îşi trase tricoul de împrumut peste cap. Şi asta e o premieră pentru cineva care mă vrea mort.
Tom Donner deschise şi închise gura.
- Spune-mi ce s-a întâmplat!
Rick ii spuse totul, de la faza cu faxul pe care un idiot îl programase să sune la fiecare două minute începând cu ora 2.00 dimineaţa până la apelul de securitate care îl informa pe Clark că Prentiss descoperise un intrus şi terminând cu felul în care domnişoara Smith încercase să-l oprească pe Prentiss să înainteze, aruncându-se apoi peste el tocmai când holul explodase.
- Smith? repetă Donner.
- Presupun că e o minciună, răspunse Rick cu un zâmbet vag.
- Crezi? Ştia despre bombă.
Richard clătină din cap.
-Ştia ceva. Am văzut privirea ei când s-a lovit de mine. Era îngrozită.
- Şi eu aş fi dacă un agent idiot ar declanşa explozivul înainte să fi apucat să mă adăpostesc.
- Ar fi putut trece pe lângă mine înainte să explodeze. Nu a făcut-o. M-a trântit la pământ. Şi nu m-am târât singur jos, orice ar crede poliţia.
Sigur ea venise acolo pentru a-l jefui. Partea cinică şi suspicioasă din el era gata să admită că venise şi pentru a-l ucide. Ceva însă se întâmplase şi schimbase totul. Iar el voia să ştie ce şi de ce.
Detectivul pe care îl întâlnise la proprietate se ivi în cadrul uşii.
- Castillo, spuse el, arătându-i insigna lui Donner, care pornise spre uşă. Eşti sigur că faptul că s-a izbit de tine nu a fost doar un accident, domnule Addison?
- Sunt sigur, mormăi Richard. Nu voia să aibă de-a face cu detectivul chiar acum. Odată cu explozia, lucrurile deveniseră foarte personale. Voia să fie cel care punea întrebările şi dorea răspunsurile numai pentru el. Asta semăna prea mult cu a lucra pentru altcineva - şi nu aşa îşi conducea el afacerile sau viaţa.
Detectivul îşi drese vocea.
- Eu sunt mai suspicios. Am emis un mandat de căutare şi, după cum spuneam, trebuie să apară undeva, solicitând îngrijiri medicale. Sugerez să găseşti un loc sigur, iar eu voi asigura un serviciu de pază permanent.
Richard se încruntă.
-Nu vreau să mă urmărească nimeni.
-Aşa e procedura. Poţi apela fie departamentul de poliţie din Palm Beach, fie biroul şerifului.
-Nu. Nu mă las alungat din propria casă - şi am propriul sistem de securitate.
-Cu tot respectul, nu sunt prea impresionat de sistemul dumitale de securitate, domnule Addison.
-Nici eu, deocamdată.
Gemând, se ridică cu grijă şi trase pe el perechea decolorată de blugi.
- Doamne, Rick! Îţi aduc un scaun cu rotile.
Avocatul înalt porni spre uşă cu paşi mari.
- Pot să merg, spuse Richard, încleştându-şi dinţii în timp ce îşi îndrepta spatele. Probabil trebuia să fie recunoscător că sângele lui nu băltea undeva pe podea, dar, la naiba, îl dureau toate! Iar domnişoara Smith fusese chiar acolo, cu el. Tom, sună acum

la Myerson-Schmidt! Vreau să vorbesc cu cineva care îmi poate da nişte răspunsuri, nu cu vreun subaltern.
- Imediat!
Donner se întoarse în cameră, cu telefonul mobil la ureche şi împingând un scaun cu rotile.
Încercând să nu se aplece din cauza durerii, Richárd se întoarse spre Castillo.
- Dacă... Când o găseşti pe domnişoara Smith, vreau să ştiu. Şi vreau să fiu acolo.
- Procedura nu e chiar aşa, domnule Addison.
Renunţând să mai facă pe stoicul, Rick se lăsă în scaunul cu rotile.
- La dracu' cu procedura! Taxele mele acoperă jumătate din bugetul anual al departamentului tău. Dacă vorbeşti cu ea, am de gând să fiu acolo.
Donner îi aruncă o privire, dar Richárd se prefăcu a nu observa. Fiascoul şi, prin urmare, răspunsurile depindeau de el.
- Voi vedea ce pot fiice.
- Ce a făcut?
Samantha tresări.
- La naiba, Stoney, ai grijă! îmi mai trebuie braţul ăsta.
Cu degetele groase surprinzător de agile, Stoney strânse tăietura lungă şi în zigzag de pe umăr.
-Ai nevoie de spital, drăguţo!
Cu mâna liberă, stoarse un tub de super glue peste rană.
- Am nevoie de un obiect greu şi contondent cu care să te lovesc în cap, ripostă ea mai mult pentru a-şi ascunde icnetul de durere, nu pentru că încă era furioasă. Ai spus că Addison mai rămâne o zi în Stuttgart.
-Aşa au crezut şi cei de la Wall StTeet *Journal*. Era vorba de o afacere cu Harold Meridien. Dă vina pe cei de la *Journal* pentru că au avut informaţii proaste sau dă vina pe el pentru că i-a minţit. Cel puţin ai fi putut pune mâna pe un Picasso În drum spre ieşire. Alarma era deja declanşată.
- De parcă aş fi putut fura un Picasso fără să ai deja un cumpărător. în plus, aveam destule pe cap, mulţumesc foarte mult.
Chiar *avusese* suficiente pe cap, şi anume un Richard Addison inconştient. Văzuse în liujuirer câteva fotografii cu el din timpul divorţului scandalos, cu un an în urmă, şi altele din timpul unei emisiuni de divertisment de la Hollywood, în urmă cu câteva luni, când donase o sumă scandalos de mare de bani pentru o cauză susţinută de câştigătorul Oscarului de anul trecut. Bogat, divorţat şi retras. Şi enervant de imprevizibil.
-Ar trebui să fie bine acum, spuse Stoney, eliberân- du'i cu grijă umărul. Lipiciul ţinu marginile rănite aprcv piate. O să te bandajez doar pentru a fi siguri.
- Cum e spatele?
Samantha îşi răsuci gâtul, încercând să vadă.
- Bine că ai purtat vesta antiglonţ, drăguţo! Se poate vedea conturul ei pe spate. Trasă cu degetul pe spatele ei o linie imediat sub omoplaţi. Fără maiouri decoltate o vreme. Dar mă îngrijorează mai mult rana de pe spatele piciorului. Tu mergi mult, iar lipiciul n-o să ţină.
Sam se uită la el.
- Eşti îngrijorat? Pentru mine? Ce drăguţ!
Sărutându-i vârful strâmb şi plat al nasului, ea se
dădu jos cu grijă de pe masa de bucătărie.
-Vorbesc serios. Trebuie să fi lăsat ceva sânge în urma ta. Cum e cu depistarea ADN-ului şi cu toate alea?

Ea se gândise la asta şi găsise o explicaţie logică pentru ca gândul acela să nu o mai deranjeze.
- Trebuie să mă compare cu ceva, răspunse ea, păşind încet, aproape experimentând, pentru a vedea cum rezista lipiciul. Şi nu mă au în baza de date. Se uită la ceasul de deasupra frigiderului. E trecut de 5.00. Mută pe un canal de ştiri, te rog!
În timp ce el se îndrepta spre comoda televizorului, foşnind din halat şi papucii de casă, Sam se îmbrăcă într-o pereche de blugi de rezervă pe care-i ţinea acasă la Stoney. Probabil de asta le spuneau mereu mamele copiilor lor să poarte lenjerie curată, reflectă ea, tresărind în timp ce materialul se freca de rana de pe picior. În caz că erau implicaţi în explozii.
-Sam, ai spus că agentul a murit, mormăi Stoney, schimbând canalele televizorului. După ce vrei să te uiţi, după sacul cu cadavrul?
-Am plecat repede, răspunse ea, luându-şi un tricou şi deschizând frigiderul ca să-şi ia o doză de cola dietetică. Cred că am evitat toate camerele de pe proprietate, dar aş vrea să fiu sigură.
El ridică dintT-o sprânceană şi se uită la ea.
-Asta-i tot?
- Păi sunt curioasă cine a întins firul de-a latul holului. Şi ar fi de ajutor să ştiu dacă Addison a supravieţuit sau nu.
Oricât de normal i-ar fi fost tonul, Stoney ştia că era îngrijorată. Explozia o trântise la pământ şi era evident că îi zguduise creierul. îl târâse pe Addison în jos pe scări mai degrabă din reflex, apoi îşi dăduse seama că el o putea descrie poliţiştilor. Agentul, Prentiss, sigur era mort, iar dacă ea ar fi fost cea care ar fi descoperit un intrus pe hol în momentul exploziei unei bombe, ar fi ştiut pe cine să dea vina. Era rău. Foarte rău.
-Sam.
Ea îşi ridică repede capul spre televizor.
-... liniştea nopţii a fost întreruptă de un incendiu la Solano Dorado, proprietatea din Palm Beach a milionarului şi filantropului Richard Addison. A fost raportat un deces, iar cauza încă este investigată şi a fost declarată suspectă. Addison a fost dus la spital pentru îngrijirea unor răni minore şi a fost externat.
În imagine apăru Addison însoţit de un bărbat înalt şi blond, urcând pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes negre. Părul ciufulit ascundea pe jumătate bandajul care-i acoperea fruntea, dar altfel părea neatins. PentTu un moment, Sam fu uşurată.
- Minunat, oftă Stoney. Ar fi trebuit să-l laşi acolo.
- Nu cred că m-ar fi ajutat la ceva să-l las pe Richard Addison să ardă, ripostă ea, ascunzându-şi înfiorarea produsă de acest gând.
-Te-a văzut?
Sam ridică din umeri.
-Scurt timp.
- Vor veni după tine.
-Ştiu. Mă pricep să mă ascund.
- De data asta e diferit, draga mea.
Sam ştia şi asta. Cineva murise. Şi aproape că murise şi un bărbat foarte bogat. Iar ea nici măcar nu reuşise să pună mâna pe tăbliţa de piatră după care intrase.
- Am fost o idioată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că altcineva a intrat deja acolo şi a pus exploziv. La naiba! Luă o înghiţitură mare de suc. Cine ar vrea să arunce în aer casa aia? Care e scopul?

Stoney se uită la ea.
- Crimă?
- Dar de ce? Şi de ce atât de urât?
-Ştii, Sam, răspunse muntele negru îmbrăcat în fro- tir, dacă aş fi în locul tău, m-aş preocupa mai degrabă de posibilitatea de a fi învinuit de uciderea agentului decât să fiu doamna Verdict: crimă!
-Jessica Fletcher, îl corectă ea absentă, uitându-se la televizor, acum fără sonor, unde se vedeau imagini cu Addison la o gală de caritate, cu modelul Julia Poole la braţul său.
-Şi dacă aş avea o memorie ca a ta, aş merge la emisiuni televizate, nu aş fura rahaturi.
Nu'i putea invinui pe cei din redacţia de ştiri că difuzau atâtea materiale despre Addison - cu faţa şi banii lui, ridica ratingurile. Sigur, un scandal politic sau un faliment ar fi fost drăguţ, dar nu, ea trebuise să-i spargă casa într-o zi fără nici un fel de eveniment. Îl urmări când răspunse la nişte întrebări despre un nimic sau altul. Plictisit, se gândi ea, şi puţin amuzat de linguşitorii din jurul lui.
- N-am furat niciodată rahaturi, mersi foarte mult, şi oricum prefer să mă gândesc la asta ca la relocarea involuntară a obiectelor. Terminând de băut ultima gură de suc, aruncă doza în coşul de gunoi al lui Stoney şi îşi luă hainele zdrenţuite. Avea de gând să le arunce într-un container în drum spre casă, Vesta era mai grea, dar cel puţin putea fi salvată. Sam şi-o puse peste umărul sănătos. Ies puţin. Te sun diseară.
- Unde te duci, Sam?
Ea ii aruncă o privire peste umăr şi se forţă să-i zâmbească.
- De parcă ţi-aş spune.
- Ai grijă, fetiţo, o atenţionă el, însoţind-o până la uşă.
- Şi tu. Cumpărătorul tău ştia că ai pe cineva care are de gând să fure tăbliţa. Ar putea pune presiune pe tine.
El zâmbi, buzele dezvăluindu-i dinţii albi.
- Îmi place presiunea.
De obicei, şi ei îi plăcea, dar nu atât de multă. Poliţiştii **caTe** căutau un inel pierdut, o vază dispărută sau un tablou furat o făceau cu şi mai multă grijă când cineva murea din cauza asta. Cu atât mai mult cu cât moartea avusese loc în casa unui bărbat care apăruse pe coperta revistei Time.
Trebuia să se gândească bine. Trebuie să se gândească la motivul pentru care cineva ar fi întins firul unui explozibil în holul unei galerii în care se aflau exponate de milioane de dolari. Şi mai voia să ştie dacă o anumită tăbliţă de piatră apărea pe lista obiectelor distruse - sau dacă avea să fie învinuită de dispariţia acesteia, pe lângă toate celelalte.

capitolul 3

Marţi, *ora 6.15*
Tom Donner îşi închise telefonul mobil.
-Myerson-Schmidt confirmă că nu a trimis pe nimeni să testeze securitatea. Dar sunt foarte dornici să continue relaţia cu tine.
Aşezat lângă el pe bancheta din spate a limuzinei Mercedes, Richárd expiră sonor. La naiba! Sperase că evaziva domnişoară Smith spusese adevărul.
- Şi Prentiss? Are familie?
-Are părinţi şi o soră mai mare, toţi în Dade County. Myerson-Schmidt a trimis un consilier La ei.
- Nu îi voi deranja, hotărî el. Secretara mea le va transmite condoleanţe şi va vedea dacă au nevoie de ceva.
- Domnule, în faţă sunt presa şi blocajul poliţiei, spuse şoferul peste umăr, încetinind limuzina SL500 neagră şi lungă.

- Treci printre ei, Ben. Nu mă ţine nimeni afară din propria casă.
-Credeam că voi, britanicii, sunteţi cu toţii stoici în faţa dezastrului.
Richárd îşi mută privirea de la avocat în timp ce camerele şi reporterii urmăreau maşina.
-Aşa mă comport eu, cel stoic. Vreau să plece, Tom.
- Reporterii sau poliţiştii?
-Toţi.
- Păi, bine, fac ce pot cu presa. Dar luând în considerare că azi-dimineaţă cineva a încercat să te omoare, îţi sugerez să laşi poliţia să-ţi facă treaba.
-Nu de pe aleea din faţa casei. Nu am de gând să schimb felul **în** care-mi trăiesc viaţa. **În** lumea mea, dacă par slab, sunt slab. Nu vreau ca poliţia să-mi baricadeze casa, ca şi cum mi-ar fi frică să pun piciorul afară. Lăsând la o parte toate celelalte lucruri, refuz să trăiesc într-o tabără de armament.
- în regulă. Voi face tot ce pot. Dar recunoaşte, Rick, eşti o marfă preţioasă.
Trecură de porţi, care fură deschise de doi ofiţeri. Richard îşi înăbuşi iritarea indusă de faptul că trebuia să i se permită să intre la el acasă şi îşi ţinu privirea aţintită asupra casei în timp ce traversară pâlcul luxuriant şi verde de palmieri, ajungând la aleea curbată din faţă. Mobilă distrusă, draperii şi covoare erau întinse pe marginea aleii pietruite, alături de statui şi tablouri aşezate mai îngrijit. Angajaţii companiei de asigurări erau deja acolo, numărând şi examinând obiectele de artă şi înve- lindu-le pe cele mai delicate în folii de protecţie - totul sub ochii vigilenţi ai şi mai multor poliţişti.
- Câteva ferestre sparte, comentă Donner, aplecân- du-se peste Rick ca să vadă mai bine, şi ţigle înnegrite, în afară de asta, de aici nu arată prea rău.
Alt poliţist în uniformă deschise uşa limuzinei când opriră. Lui Richard îi înţepeniseră încheieturile pe drumul de la spital, aşa că tresări când se întinse.
-Ar trebui să vedeţi cum e înăuntru, mormăi el, urcând scările impunătoare. Treptele de granit încă erau acoperite cu prelate şi echipamente şi pline de grupuri de persoane din serviciile de urgenţă, care beau cafea din ceştile lui de porţelan.
- Domnule? Domnule Addison? Ofiţerul din spatele lor îi ajunse cu pas grăbit. Domnule, încă nu este sigur să intraţi în casă.
- Mie mi se pare suficient de sigur, replică Richard, aruncând un ochi spre grămada de obiecte împrăştiate pe gazon.
Probabil scoseseră toate obiectele din galeria de la etajul doi.
-Vreau să spun că încă nu şi-au dat acordul geniştii. Au verificat subsolul şi primele două niveluri, dar nu şi etajul al doilea şi podul.
-Atunci spune-le să mă anunţe dacă pare ceva pe punctul de a sări în aer.
- Rick, îl atenţionă Donner, ei sunt de partea ta.
Richard se încruntă. Aranjase proprietatea astfel încât
să aibă parte de intimitate, să se poată retrage departe de camerele de luat vederi şi de reporterii care păreau să-l vâneze mereu. Trebuia să admită faptul că, în absenţa poliţiei, jumătate din reporterii de la ziarele de scandal ar fi sărit probabil peste ziduri.
Se întoarse, uitându-se la ofiţerul care încă era în spatele lui.
-Cum te numeşti?
- Kennedy. James.
- Poţi veni cu noi, James Kennedy. Atât timp cât nu ne stai în cale.
- Domnule? Ar trebui să...
-Da sau nu, Kennedy.
Din cauza durerii de cap şi a coastelor lovite, nu avea dispoziţia de a fi prea diplomat.
- Domnul Addison a vrut să spună, interveni Tom, că intenţionează să coopereze pe deplin cu departamentul de poliţie. Dar nenumăratele sale afaceri au nevoie de atenţia

sa imediată. Prezenţa dumitale va fi o garanţie a faptului că nu vom merge nicăieri altundeva şi nu vom atinge nimic din ce ar putea compromite investigaţia.
- Celor de la omucideri nu le va plăcea asta, răspunse Kennedy.
- Vom avea grijă.
- Păi, bine atunci. Presupun că e în regulă.
Dante Partino, managerul de achiziţii al proprietăţii lui Richard, îi întâmpină în timp ce urcau spre etajul al doilea.
- E un dezastru, Richard, spuse el, într-o engleză cu accent italian. Cine ar face aşa ceva? Ambele armuri din 1190, casca romană, jumătate din piesele din secolul al XVI-lea...
- Văd şi eu, îl întrerupse Richard, oprindu-se în capătul scărilor. Dezastru era puţin spus. Armagtadon părea o descriere ceva mai potrivită. Bucăţi înnegrite şi îndoite din armuri zăceau acolo unde căzuseră, soldaţi anonimi pe câmpul de bătălie acoperit de marmură şi covoare. O tapiserie din timpul Renaşterii franceze, una dintre primele piese colecţionate de el, atârna în franjuri pe perete. Ce rămăsese din ea cu greu putea fi recunoscut. Simţi cum îl străbătu un val de mânie. Cel care-i făcuse aşa ceva nu avea să scape nepedepsit.
- Dumnezeule! şopti Tom. Unde stăteai tu?
Richard făcu patru paşi lenţi în faţă, mult dincolo de
marginea dezastrului.
- Cam aici.
Danti îşi drese vocea, întrerupând tăcerea care se aşternuse.
- Rick, vreau să inspectez toate obiectele afectate, dar cei de la asigurări se poartă de parcă le-ar aparţine totul. Habar n-au cât de delicate...
- Dante, e în regulă, îl întrerupse, mai mult de dragul managerului său. Era atât de furios încât pierderea lucrurilor reprezenta doar un amănunt. Voia să ştie cine le distrusese. Tom se va asigura că eşti consultat în toate privinţele.
- Dar...
-Aşa stau lucrurile, Dant£.
Partino încuviinţă din cap, încleştându-şi degetele pe mapa pe care o ţinea în mâini.
- Foarte bine. Dar apa din sistemul antiincendiu şi de la furtunurile pompierilor a stricat câteva tablouri de la primul etaj. Le-am putea sal...
- Dar tăbliţa de piatră? îl întrerupse Richard.
Admira pasiunea lui Partino, dar avusese o noapte a naibii de lungă.
- Nu e aici, spuse Castillo din spatele lor, de pe scări. Bănuim că după asta a venit ea. Iar dumneata, domnule Addison, nu ar trebui să fii aici. Investigăm o crimă...
- Ati fotografiat şi aţi amprentat totul?
-Da.
- Atunci ce fel de explozibil a fost?
Ignorând sâsâitul ofiţerului Kennedy, Richard făcu un pas în faţă şi se aşeză pe vine în apropierea unei găuri înnegrite de fum din peretele holului.
Castillo oftă.
-Se pare că un fir-capcană a fost întins de-a latul holului, legat de o grenadă de mână. Tragi de fir şi explodează. O capcană instalată rapid, dar profesionistă - şi foarte eficientă. Perfectă pentru a-ţi acoperi urmele dacă eşti prins înainte să fi ieşit.
- Dar dacă ar fi ieşit înainte să fi fost văzută? întrebă Richard.
-Atunci ar fi fost un mod numai bun de a complica investigarea unui jaf.
- Şi ceva al naibii de riscant, completă Richard mai încet. Câţiva ani pentru jaf versus pedeapsa cu moartea pentru crimă de gradul întâi, nu-i aşa?
- Numai dacă e prinsă. Aş putea risca aşa ceva pentru lucrurile pe care le aveţi aici.

- Eu nu. Richard se îndreptă, scuturându-şi praful de pe mâini. Castillo, te las să lucrezi, dar, te rog, ţine-mă la curent cu investigaţia! Trebuie să dau câteva telefoane.
În timp ce Dant£ se foia pe acolo ca o cloşcă îngrijorată, Tom şi Richard se închiseră în biroul de la primul etaj. Ferestrele uriaşe dădeau spre peluza şi iazul din faţă, în general o privelişte suficient de liniştită, dar acum acoperită de uniforme şi de gunoi. Cu un geamăt pe care nu şi-l putu opri, Richard se lăsă pe scaunul din spatele severului său birou negru, cu accente de crom.
Era una dintre puţinele piese moderne din casă, şi asta doar pentru că în secolul al XVIMea nu se făcuseră birouri potrivite pentru telefoane şi computere.
- Ce te deranjează? întrebă Donner, scoţând o sticlă de apă din micul frigider din încăpere şi aşezându-se pe unul dintre scaunele somptuoase din capătul îndepărtat al camerei. În afară de faptul că aproape ai fost făcut bucăţi.
-Ţi-am spus că nu am putut dormi azi-noapte.
- Din cauza faxului.
- Exact. Aşa că am hoinărit, aşteptând o oră decentă pentru a suna la biroul din New York. Galeria ar fi fost următoarea mea oprire, cu sau fără intrusă.
Tom rămase tăcut o clipă, procesând informaţia.
- îi concediezi pe cei de la Myerson-Schmidt.
- Nu despre asta-i vorba. Ea a strigat la Prentiss să se oprească, apoi m-a lovit cu forţa unui buldozer.
-Castillo spune că fugea să-şi apere pielea.
-Nu.
-Atunci ce e, Rick? Cu adevărat?
- Să spunem că s-a strecurat înăuntru, a trecut de toată securitatea şi a luat tăbliţa - deşi am obiecte mult mai valoroase -, apoi s-a oprit pe hol, a montat explozibilul, dar a fost prinsă. Apoi a încercat să prevină rănirea cuiva în explozie.
- A încercat să prevină rănirea *ei* în explozie.
„Poate.”
- Dar, dacă nu s-ar fi oprit să pună bomba, ar fi fost plecată înainte să-şi dea seama cineva că exista un intrus.
Tom îşi încrucişă picioarele lungi în dreptul gleznelor.
- În regulă, posibilitatea numărul unu: obiectivul nu a fost jaful. Aşa cum ai spus, a trecut pe lângă o mulţime de obiecte valoroase. Asta înseamnă că obiectivul ei a fost crima.
Richard încă îi putea vedea ochii şi expresia feţei când se lovise de el.
- Dar atunci de ce m-a târât în jos pe scări, în afara razei de acţiune a focului?
Avocatul ridică din umeri.
- S-a speriat? Sau poate că nu tu erai ţinta.
- Dar cine a fost? Prentiss? Nu prea cred. Se aplecă în faţă, bătând cu degetele pe suprafaţa tare a biroului. Posibilitatea numărul doi: nu a pus ea bomba.
- în regulă, înseamnă că avem doi intruşi în fortăreaţa asta în aceeaşi noapte, unul prin fereastra terasei, iar celălalt... printr-o altă metodă. Unul vrea tăbliţa, celălalt vrea să arunce ceva în aer. Să te arunce pe tine în aer.
- Doar că eu n-ar fi trebuit să fiu aici.
Donner clipi.
- Ai dreptate. Trebuia să fii în Stuttgart până diseară.
- Bomba ar fi explodat în timpul verificării obişnuite a galeriei, iar eu nu aş fi fost prin apropiere.
-Asta dacă nu a ştiut cineva că ai plecat mai repede din Germania.

Richard se încruntă.
- Asta reduce lista la doar câteva persoane, iar în majoritatea am încredere totală. Mai e Harry Meridien, care a insistat să rămân chiar şi după ce i-am spus că nu am de gând să plătesc pentru acţiunile la afurisita lui de bancă mai mult decât ne-am înţeles.
- Oamenii vorbesc.
- Nu oamenii mei. Ridicându-se în picioare, Richard se plimbă de colo-colo. Vreau să stau de vorbă cu domnişoara Smith.
- La fel vrea departamentul de poliţie din Palm Beach. Iar acum şi cei de la FBI. Ştii că nu le place deloc când afacerişti influenţi dintr-o ţară aliată aproape că sunt aruncaţi în aer.
Richard trecu peste comentariul lui cu o fluturare din mână. Manevrele FBI-ului nu-l interesau deocamdată, deşi nu-i plăceau deloc.
- Nu mă interesează agendele altora, ci doar a mea. Cineva a intrat în casa *mea,* a ucis pe cineva care lucrează pentru mine şi a furat ceva ce-mi aparţine. Vinovat sau nevinovat, nu răspunde la întrebările pe care vreau să le pun.
Donner oftă.
- Da, bine. Voi vedea dacă pot afla cât sunt de aproape să o găsească. Clătină din cap. Dar, dacă suntem arestaţi pentru că ne amestecăm într-o investigaţie a poliţiei, nu te voi reprezenta.
- Dacă suntem arestaţi, te concediez pentru că nu faci o treabă bună. Zâmbind, Richard se întinse după telefon. Acum pleacă. Am de lucru.
„Două zile afurisite." Samantha se lăsă pe pernele canapelei, luă telecomanda şi alese alt canal TV. Ura chiar şi în mod obişnuit să stea în pat, iar acum circumstanţele nu erau dintre cele mai fericite. Mass-media nu renunţa la poveste. Iar cât timp o repeta la nesfârşit, ea nu-şi putea îndrepta atenţia în altă direcţie.
Până acum nu mai găsiseră nici o informaţie nouă, aşa că în ultima zi auzise aceeaşi poveste cu alte întorsături - viaţa lui Richard Michael Addison, iubirile lui Richard Michael Addison, actele lui de caritate, afacerile în care era implicat şi aşa mai departe. Apoi veneau informaţiile pe care le *aveau* şi pe care le repetau în timpul fiecărei emisiuni de ştiri: avusese loc o explozie, un agent, acum identificat drept Don Prentiss, fusese ucis, iar câteva obiecte de mare valoare fuseseră distruse. Poliţia căuta o femeie albă, cu înălţimea între 1,60 şi 1,70 metri şi greutatea între 55 şi 65 de kilograme, pentru a o chestiona în legătură cu incidentul.
- 65 de kile pe naiba! mormăi ea, schimbând din nou canalul.
Indiferent dacă greutatea era corectă sau nu, ea ştia ce însemna de fapt - se căuta un singur suspect, o singură persoană era învinovăţită. Ea.
Toate instinctele îi spuneau să fugă, astfel încât să poată descâlci cele întâmplate de la o distanţă sigură. Problema era că, dacă ei credeau că încercase să-l omoare pe Addison, nu exista nici o distanţă sigură. Şi nici un mod de a ajunge acolo în siguranţă. Aeroporturile, staţiile de autobuz, toate erau supravegheate. Nu aveau decât să continue să le supravegheze, deşi ei nu-i plăcea deloc să audă comentarii de genul „Poliţia se aşteaptă să facă o arestare dintr-un moment în altul" Nu credea că era posibil, dar nici nu era dispusă să ignore această ameninţare.
Aşa că stătea pe canapea, bând suc şi mâncând pop- corn făcut la cuptorul cu microunde, uitându-se la sfârşitul ştirilor de dimineaţă şi încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Era o hoaţă extrem de talentată. Aşa-i spusese tatăl ei, aşa-i spuseseră Stoney şi câţiva clienţi discreţi pentru care lucrase.
ii plăcea independenţa pe care io asigurau abilităţile ei. Îi plăceau provocările puse de profesia pe care şi-o alesese, îi plăcea sentimentul de a poseda temporar unele dintre cele mai valoroase obiecte din lume. La fel de mult îi plăceau banii pe care-i primea

pentru serviciile ei, deşi trebuia să aibă grijă cum îi cheltuia. Pentru retragerea din branşă, îi repetase tatăl ei la nesfârşit când o învăţase secretele meseriei. „Lucrează pentru următorii douăzeci de ani de acum înainte, nu pentru mâine!"
Acesta era motivul pentru care locuia într-o casă mică, lângă Pompano Beach, şi pentru care lucra din când în când pe bani puţini drept consultant pentru un muzeu de artă sau altul. Şi acesta era motivul pentru care nu ucidea. Oamenii care ucideau în vânătoarea de obiecte preţioase nu ajungeau să se retragă liniştiţi undeva lângă Marea Mediterană şi să angajeze băieţi frumoşi pentru muncile de pe lângă casă.
Toate acestea făceau clar un lucru. Dacă voia să se retragă, trebuia să-şi dea seama cine pusese bomba aceea.
Fie fusese păcălită, fie avusese cel mai mare ghinion din istorie. Oricum ar fi fost, voia să se răzbune. Şi trebuia să poată dovedi că nu o făcuse ea. Rezolvarea acestei încurcături doar pentru satisfacerea propriei curiozităţi nu avea să o ţină departe de închisoare.
Ştirile se terminară fără alte noutăţi, iar ea găsi în sfârşit ceva ce merita vizionat. Cu Godţtild 1955 urlând şi tropăind prin Tolcyo în fundal, se întinse după laptop, îl deschise şi îşi verifică mesajele. De vreme ce nu era interesată nici de o mărire de penis, şi nici de o excursie în Florida, le şterse, deschise un motor de căutare şi tastă numele lui Richard Addison.
Pagina se umplu de fotografii, de articole din diferite ziare şi reviste şi de pagini web, de la Aitfutectural Digett la CEO şi la *Newsweek*.
- Ne cam plimbăm, nu-i aşa, domnule Addison? murmură ea, trecând la următoarea pagină cu rezultate.
Majoritatea articolelor foloseau fotografii similare, ca şi cum Addison pozase o dată şi lăsase publicaţiile să aleagă dintre acele fotografii. În ciuda părului negru ondulat şi uşor prea lung, care-i atingea gulerul, arăta ca un multimilionar, şi nu doar din cauza costumului Armâni negru, a cravatei închise la culoare şi a cămăşii gri. Era vorba mai ales de ochii de un gri-închis, cu o scânteie în privire. Transmiteau un sentiment de putere şi încredere, privind direct în aparatul foto şi anunţând că acest bărbat trebuia luat în serios.
- Nu-i rău, comentă ea.
Sau poate că era puţin spus. Poate că el era de-a dreptul superb. Categoric arătase delicios noaptea trecută în pantalonii de trening, chiar şi acoperit de sânge şi de cenuşă.
Enervată pe ea însăşi pentru că se lăsa distrasă, Sam deschise a treia pagină. Acum, când referinţele deveneau ceva mai obscure, încetini. Achiziţii de antichităţi, o pagină web dedicată iubitorilor de iahturi şi pagina www.divorceqladiators.com, găzduită nu de domnul Addison, ci de Patricia, fosta doamnă Addison. „Vai!" Samantha ştia că ar fi trebuit să caute informaţii mai pertinente despre acest bărbat din cauza căruia ajunsese în mijlocul investigaţiei unei crime, dar intră oricum pe pagină.
Pe ecran apăru o fotografie a Patriciei Addison-Wallis. O blondă minionă, cu înfăţişarea bine pusă la punct, pe care o garantau vizitele de câte 1000 de dolari la salon, fosta doamnă Addison răspundea întrebărilor puse prin e-mail şi dădea sfaturi, spunând cum să eviţi divorţurile care te pot lăsa fără nimic, în speranţa că alţii aveau să profite de ceea ce pierduse ea. Luând în considerare că numai cu doi ani în urmă Addison o surprinsese în costumul Evei cu Sir Peter Wallis la vila acestuia din Jamaica, Sam se gândi că Patricia scăpase destul de uşor. Nu toţi soţii încornoraţi le-ar fi oferit fostelor soţii şi actualilor lor soţi suficiente fonduri pentru a păstra o casă drăguţă în Londra.
îi sună telefonul. Sam sări în sus, şchiopătând spre bucătărie pentru a răspunde.
- Bună!

- Samantha Jellicoe, răspunse o voce masculină cu un puternic accent franţuzesc. Deci aici te ascundeai.
Inima i se opri o clipă, apoi îşi reluă bătăile. Ca şi cum nu avea deja suficiente probleme.
- Etienne DeVore. Nu mă ascund. Şi de unde naiba ai numărul meu?
El scoase un sunet sarcastic.
- Sunt bun în ceea ce fac, chérie. Iar tu ar trebui să stai departe de afacerile mele. E periculos.
De la câteva clădiri distanţă se auzi o sirenă care se opri brusc. Lui Sam i se ridică părul pe ceafă şi dădu la o parte perdeaua din dantelă, uitându-se afară prin mica fereastră a bucătăriei. Nimic, deşi momentul apelului telefonic tocmai devenise foarte interesant.
-Tu ai fost aseară în casa lui Addison! Aproape că m-ai ucis!
- Nu mă aşteptam să accepţi o treabă ca asta. Una atât de complicată.
- Ei bine, să ţio trag, mon aroi! Deoarece îi mai trecu ceva prin minte, Sam se încruntă. De unde ştii că am fost eu?
Etienne pufni din nou.
- Nu-mi insulta inteligenţa. Oricine altcineva ar fi fost mort. Chiar şi tu ai fost pe aproape, nu? În plus, încerc să-ţi fac o favoare.
-Ofav...
O altă sirenă se auzi în apropiere, întrerupându-se brusc, în loc să scadă doar volumul, aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unei maşini care oprea.
- La naiba! Trebuie să plec. Etienne, dacă ai chemat poliţia, eşti mort.
- Nu chem niciodată poliţia. E un rahat. Pleacă, Sa- mantha! Voi avea grijă eu de tot.
- Mda, sigur.
Cu mintea plină de scenarii referitoare la cine ar fi vorbit şi de ce, Samantha închise telefonul. Fugi în dormitor, înhaţă rucsacul pe care îl ţinea mereu pregătit sub pat şi se duse din nou în living. Laptopul încă era acolo, întrebând-o dacă dorea să se aboneze la pagina Patriciei pentru rezonabilul preţ de 12,95 dolari pe an, pentru care avea să primească informaţii actualizate cu privire la viaţa personală şi profesională a lui Richard Addison.
Smulse încărcătorul din priză, scoase carcasa de pe procesor şi trase de toate circuitele şi firele care nu erau lipite. Îndesându-le pe toate în rucsac, distruse restul unităţii, apoi mai verifică o dată strada de la fiecare fereastră. Totul părea în regulă, aşa că se strecură pe uşa din spate. Sărind peste gardul vecinei, se urcă pe acoperişul casei doamnei Esposito, tresărind când o săgetă durerea în rana de la picior, şi fugi.
Îşi lăsase Honda în parcarea unui magazin la câteva case distanţă. Ajunse acolo tocmai când elicopterul poliţiei» urmat de altul al unei televiziuni se îndreptau spre casa ei. Fosta ei casă. Pornind maşina, conduse aproximativ trei kilometri, apoi opri într-o parcare plină de restaurante cubaneze, pizzerii şi restaurante tip fast-food. Telefonul cu plată funcţiona, deşi nu ar fi garantat că era curat. Introduse o monedă şi formă numă- rul lui Stoney.
-Da?
-Jorge? întrebă ea cu un accent exagerat. Está *Jorge alie!*
Îl auzi inspirând adânc.
-Ascultă, doamnă, îţi tot spun că aici nu stă nici un Jorge. No *está cujui. Comprendeî*
- Comprendo.
Mâinile ei tremurau când puse receptorul la loc în furcă, aşa că şi le încleştă strâns. Îl gâsiseTă pe Stoney sau cel puţin îl ţineau sub supraveghere. Una foarte atentă. Ceea

ce probabil însemna că aveau să-i urmărească apelul. Blestemând, se grăbi înapoi la maşină şi o luă spre nord. Cum naiba o găsise poliţia atât de repede? Ştia că nu lăsase amprente şi, chiar dacă Addison reuşise să le dea o descriere bună, nu aveau cu ce să o compare. îl crezuse pe Etienne când spusese că nu o tumase - nu era stilul lui. Sosirea poliţiştilor însă nu-l surprinsese. Cineva vorbise, implicându-i atât pe ea, cât şi pe Stoney. îşi îngustă privirea. Nimeni nu-şi bătea joc de ea. Nu fără a regreta mai târziu.
Scăpase lucrurile de sub control. Bogătaşilor li se furau mereu lucruri. De aceea inventaseră asigurările. Ceea ce nu li se prea întâmpla însă era să li se arunce casele în aer - sau să încerce cineva să-i arunce chiar pe ei în aer. Să-l ia naiba pe Etienne! îşi aminti de faţa lui Addison când îl împinsese, privirea uluită care înlocuise vagul amuzament din ochii lui. Trebuia să ştie că nu încercase să-l omoare. Dimpotrivă. Ea îi salvase viaţa.
Inima Samanthei bătea cu putere. El era singurul martor al implicării ei, din câte ştia. Etienne spusese că avea să aranjeze lucrurile, dar, din experienţa ei, se referea numai la lucrurile care îl priveau pe el. Dacă urma tiparul obişnuit, avea să dispară timp de câteva săptămâni şi să reapară mai târziu, numărându-şi prada. Ceea ce era în regulă, însă de data aceasta o lăsa pe ea cu o grămadă de necazuri pe cap. Aşa că avea nevoie de Addison. Avea nevoie să-l convingă că era nevinovată - sau relativ nevinovată. Cineva trebuia să-şi asume vina pentru acest fiasco, iar Sam nu intenţiona să o facă ea. Se părea că până la urmă trebuia să mai sară un zid.

capitolul 4

Joi, ora 21.08

- E ridicol, spuse Richard punând receptorul în furcă după conversaţia cu şeful departamentului de poliţie din Palm Beach. Au trecut două zile afurisite şi tot ce spun în continuare e că au nişte piste, dar încă nu-mi pot spune nimic.
- Ceea ce e adevărat.

Donner îl privi pe Richard plimbând u-se dintr-o parte în alta a biroului.

- Doar că ţin sub supraveghere un anume Walter Stomry Barstone. Richard aruncă o privire spre foxul pe care îl adusese Donner. Şi că azi au început să percheziţioneze o casă. Aş spune că e ceva semnificativ.
- E ceva. Dar de vreme ce casa e deţinută de Juanita Fuentes, care aparent a murit în 1997, aş spune că nu sunt prea siguri de ce se întâmplă.

-Vreau să merg acolo, spuse Richard. La casa aia.

îndreptând u-se cu paşi mari spre dulapul cu băuturi, îşi masă tâmplele. Doctorul Klemm spusese că probabil avea o comoţie uşoară, dar acum îşi imagina că durerea era mai degrabă din cauza frustrării.

-Nu poţi merge. încă nu ştim oficial despre ea. Şi nu pot forţa mai mult lucrurile, Rick, chiar dacă mă folosesc de numele tău.

- Urăsc faptul că nu ştiu ce se întâmplă. Şi orice ar crede altcineva, nu a acţionat...
- Nu a acţionat ca o ucigaşă? Ai mai spus asta, dar nu e treaba ta să decizi acest lucru. Dregându-şi vocea, Donner îşi întinse picioarele lungi şi se ridică. Mă îngrijorează mai mult faptul că poliţia vrea să rămâi în Florida. Rânji când văzu încruntătura lui Richard. Adică îmi place să te am aici, chiar şi în afara sezonului, dar nu mă simt deloc confortabil să te ţin într-un loc unde lucrurile tind să explodeze.

-Nici eu.

- Ha! Ţie îţi place să fii în mijlocul haosului.

Richard se uită la el.

- Adevărat sau nu, îmi plac răspunsurile. Du-te şi fă ceva constructiv, bine?

Tom făcu o reverenţă cu adevărat groaznică.

„Americanii...”
- Da, Majestatea Ta. Voi trece pe la birou, să-i dau încă un telefon senatoarei Branston. Poate că reuşesc să aflu ceva de la ea.
- Află tot ce poţi de la Barbara, altfel voi încerca eu.
- Nu vei încerca nimic, pentru că vei sta la locul tău şi vei coopera cu autorităţile în această chestiune. Eu sunt avocatul. Se presupune că eu sunt cel nepoliticos.
Donner plecă, închizând uşa în urma lui. Richard continuă să se plimbe. Ura să fie manevrat, chiar şi de un prieten ca Tom. Slugărnicia absurdă a departamentului de poliţie era pur şi simplu insultătoare. Iar relaţia lui cu FBI-ul nu era una prea prietenoasă.
Se gândi că, printr-un efort de imaginaţie, putea fi considerat suspect, dar cel mai probabil doreau ca el să rămână în Florida deoarece prezenţa lui avea să menţină interesul presei, convingând departamentul să continue să plătească orele suplimentare ale investigatorilor. Atât timp cât asta ajuta în vreun fel la depistarea domnişoarei Smith, era dispus să rămână în atenţia publicului - deocamdată.
Îşi apropie din nou paharul de coniac de buze, dar se opri când luminatorul din tavanul biroului zdrăngăni, apoi se deschise. Cu o săritură graţioasă, care părea mult mai uşoară decât trebuia să fie, o femeie ateriza în biroul lui. Femeia, observă el, făcu în mod reflex un pas în spate.
- Mulţumesc că ai scăpat de companie, spuse ea încet. Deja aveam crampe acolo sus.
- Domnişoară Smith.
Ea încuviinţă din cap, cu ochii verzi aţintiţi asupra lui în timp ce se îndreptă spre uşa biroului, încuind-o.
- Eşti sigur că eşti Richard Addison? Aveam impresia că Addison doarme în costum, dar azi-noapte nu aveai decât pantalonii de trening pe tine, iar acum - îl măsură încet cu privirea de sus până jos - porţi blugi, un tricou şi nu ai nimic în picioare.
Muşchii abdomenului i se strânseră, dar, observă el cu un uşor interes, nu din cauza fricii.
- Costumul e la curăţătorie.
Mâinile ei cu mănuşi erau goale, aşa cum fuseseră cu o noapte în urmă, şi de data asta nu avea nici măcar pistolul cu vopsea sau un rucsac. Era îmbrăcată iarăşi în negru - pantofi negri, pantaloni strâmţi negri şi un tticou negru, care-i sublinia formele subţiri. Ea îşi stTânse buzele.
-Satisfăcut că nu ascund vreo armă?
-Nu ştiu unde ai putea ţine una, răspunse el, măsurând-o din nou cu privirea.
- Mulţumesc că ai observat.
- De fapt, continuă el, pari puţin cam dezbrăcată în comparaţie cu noaptea trecută. Îmi place totuşi şapca de baseball. Foarte la modă.
Ea îi zâmbi amuzată.
- îmi ţine părul blond şi lung departe de faţă.
-Am notat asta pentru raportul dat la poliţie, spuse
el, încă gândindu-se fascinat unde ar fi putut ascunde ea o armă. Asta dacă nu eşti aici ca să mă ucizi, caz în care presupun că nu mai contează ce culoare are părul tău.
- Dacă eram aici ca să te ucid, replică ea cu o voce calmă şi blândă, uitându-se peste umărul lui la birou, ai fi deja mort.
- Atâta încredere ai în tine?
Nu era înarmată. Richard s-ar fi putut arunca spre ea, apucând-o şi reţinând-o până la venirea poliţiei. În schimb, luă o gură de coniac.
- Îhî, răspunse ea. Pe cine ai trimis să afle informaţii de la senatoarea Branston? De fapt, de la Barbara?

El se surprinse privindu-i gura, curba blândă a buzelor pline. „Concentrează-te, la naiba!” Inspirând, Richard se uită din nou spre luminator. Sticla era groasă, dar nu suficient pentru a face faţă unui dispozitiv de ascultare - sau unui glonţ. Aşadar, ea avusese ocazia de a-l ucide, dar nu o făcuse. Interesant!

- Era avocatul meu. Tom Donner.

-Avocaţii. Persoanele mele preferate. Acum ce-ar fi să te muţi puţin spre dulap? sugeră ea, apropiindu-se.

Părea tensionată, gata să se mişte în orice direcţie, gata să reacţioneze la orice ar fi făcut el. Richard găsea asta ciudat de... ispititor. Cei mai mulţi oameni adoptau o poziţie mult mai defensivă în prezenţa lui. Domnişoara Smith, se părea, se considera egala lui.

-Acesta este biroul meu, domnişoară Smith. De ce nu mă rogi frumos? Luând în considerare că nu eşti înarmată.

Zâmbetul blând îi apăru din nou pe buze, sugerând că nu avea nici o îndoială că îi putea rezista, dar şi că se distra de minune în timpul acestei confruntări.

-Te rog, mută-te, domnule Addison, repetă ea.

Pentru că voia să vadă ce avea să facă în continuare, el se mută acolo unde-i indicase ea. Făcând un pas în faţă, ea răsfoi cu un deget înmănuşat dosarele şi hârtiile de pe biroul lui.

- Nici eu nu am vreo armă ascunsă, spuse el după un moment, acoperindu-şi o scânteie de iritare când ea invadă sertarul de sus al biroului.

- Sigur că ai, spuse ea. Vreau doar să mă asigur că nu-i undeva foarte la îndemână.

Privirea ei se opri asupra blugilor lui decoloraţi.

După un moment, se dădu înapoi, indicându-i cu un gest că totul era în regulă. El se întoarse la birou, aşezându-se pe marginea acestuia. Dacă ea ar fi verificat şi dulapul din spatele lui, ar fi găsit un pistol de calibrul .44, dar probabil se gândea că putea ieşi de acolo înainte ca el să ajungă la armă.

- În regulă, să spunem că accept faptul că nu eşti aici pentru a mă ucide, spuse el. Atunci *de ce* eşti aici, domnişoară Smith?

Ea ezită pentru prima dată, o încruntătură apărându-i între sprâncenele perfect arcuite.

- Să'ţi cer ajutorul.

Iar el crezuse că nimic nu-l mai putea surprinde în această seară.

- Poftim?

- Cred că ştii că n-am încercat eu să te ucid seara trecută. Am încercat să-ţi iau tăbliţa troiană de piatră, şi pentru asta nu-ţi voi cere scuze. Dar furtul are o perioadă de prescriere. Crima, nu. Nu aş ucide pe nimeni.

-Atunci predă-te şi spune asta poliţiei.

Ea pufni, sarcastică.

-Nici vorbă! Poate că am ratat tăbliţa, dar celelalte furturi nu au ajuns la prescriere.

Richard îşi încrucişă braţele la piept. Nu luase ea tăbliţa. Era din ce în ce mai curios, dar nu-i convenea ca ea să ştie că altcineva o furase.

- Aşadar, ai furat şi alte lucruri. Presupun că de la alte persoane, nu?

În timp ce se uită spre luminator, expresia ei impasibilă se schimbă puţin. Era o mască, îşi dădu el seama. Oricât de neînfricată ar fi părut, probabil fusese disperată dacă venise în casa lui în această seară. Dacă el nu ar fi fost atât de obişnuit să citească oamenii, căutându-le slăbiciunile, nu ar fi văzu t-o nici pe a ei. Era în mod evident bună în ceea ce făcea, dar acel moment de vulnerabilitate îi atrăsese atenţia - şi interesul.

-Ţi-am salvat viaţa, spuse ea în cele din urmă, cu masca impasibilă revenită la locul său, aşa că îmi datorezi o favoare. Spune-le tuturor - poliţiei, federalilor, celor de la ştiri

- că nu l-am omorât eu pe agentul de securitate şi nici nu am încercat să te omor pe tine. Cu restul mă descurc singură.
- Înţeleg. Richard nu-şi dădea seama dacă era mai fascinat de ea sau mai enervat de faptul că ea se aştepta ca el să o ajute să-şi îndrepte greşeala. Vrei ca eu să repar lucrurile, astfel încât tu să scapi din asta cu faţa curată, fără urmări, datorită faptului că, deşi altundeva ai reuşit, aici ai dat greş.
- Eu reuşesc peste tot, ripostă ea cu un zâmbet vag, care îl făcu să se întrebe până unde ar fi mers din dorinţa de a scăpa de o acuzaţie neadevărată. Acuză-mă de tentativă de jaf. Dar scuteşte-mă de acuzaţia de crimă!
-Nu.
Richard voia răspunsuri, dar în felul său. Şi nu prin- tr-un compromis, oricât de interesant le-ar fi făcut ea să sune.
Ea îi întâlni pentru o clipă privirea, apoi încuviinţă din cap.
- A trebuit să încerc. însă ar trebui să iei în considerare faptul că, dacă nu am pus bomba aceea eu, altcineva a făcut-o. Cineva care se pricepe mai bine decât mine să intre în astfel de locuri. Iar eu sunt bună. Foarte bună.
- Pun pariu că eşti. El o mai privi o clipă, întrebân- du-se cum ar fi fost dacă ea şi-ar fi eliberat toată acea energie ţinută sub control. Ea ştia cum să-l atâţe, dar şi el voia să o stârnească. Recunosc că ai ceva de care aş fi interesat, spuse el rar, dar nu e vorba despre teoriile tale sau despre cererea ta de ajutor.
întorcându-se în poziţia ei iniţială, de sub luminator, îşi smuci braţul. Capătul unei frânghii se prăbuşi pe podea.
- Oh, domnule Addison, spuse ea. Niciodată nu dau ceva gratis.
El descoperi că încă nu era pregătit ca ea să plece.
- Am putea negocia.
Ea dădu drumul frânghiei, apropiindu-se de el cu mersul sexy al unei Catwoman.
- Deja am sugerat asta şi m-ai refuzat. Dar ai grijă! Cineva te vrea mort. Şi habar n-ai cât de aproape poate ajunge cineva ca mine fără ca măcar să-ţi dai seama, murmură ea, ridicându-şi faţa spre el.
„Dumnezeule!"
Femeia aproape că scotea scântei. El îşi putea simţi părul de pe braţe ridicându-se.
- Mi-aş da seama, ripostă el pe acelaşi ton jos, făcând un pas mai aproape şi provocând-o să facă următoarea mişcare.
Dacă o făcea, avea de gând să o atingă. Voia foarte tare să o atingă. Căldura emanată de corpul ei era aproape palpabilă.
Ea rămase pe loc, cu buzele la distanţă de o respiraţie de a lui, apoi, cu alt zâmbet scurt, se strecură pe lângă el şi prinse din nou frânghia.
-Aşadar, n-ai fost deloc surprins în seara asta, nu? Coordonându-şi perfect braţele şi picioarele, urcă spre luminator. Păzeşte-ţi spatele, Addison! Dacă nu mă ajuţi, nici eu nu te ajut pe tine.
-Să mă ajuţi?
Ea dispăru, apoi îşi băgă din nou capul în cameră.
- Ştiu chestii pe care poliţiştii n-ar şti unde să le caute. Noapte bună, Addison. Domnişoara Smith îi trimise un sărut. Somn uşor!
Richard păşi în faţă şi se uită în sus, dar ea deja dispăruse.
-Am fost surprins, recunoscu el, luând altă înghiţitură de coniac. Iar acum am nevoie de un duş rece.
Samantha îi dădu credit lui Addison pentru un lucru. Nu pornise alarma după ce ea se strecurase din casa lui foarte frumoasă, peste zid, şi se îndepărtase de impunătoarea lui proprietate.

Fusese o idee prostească. Se ascunsese numai două zile şi deja făcea mişcări riscante. Desigur, el nu avea nici un motiv să o creadă, cu atât mai puţin să o ajute - chiar dacă ea ştia suficient de bine cine pusese, de fapt, bomba. Nu că ar fi avut de gând să-l toarne pe Etienne cuiva, dar, la naiba, putea să abată atenţia îndreptată asupra ei. Acum însă îi permisese să o vadă mai bine, îi informase pe el şi, prin urmare, pe cei de la poliţie că încă era în zonă şi dovedise că putea trece peste sistemele lor de securitate cu suficientă uşurinţă pentru a fi putut căra cu ea o bombă oricând.
Şi cu ce se alesese în urma acestei mici întâlniri? Sam îşi strânse buzele. Ştiuse deja că era arătos, dar, după schimbul lor de replici, observă că avea un temperament fierbinte, chiar foarte sexy. Era bine că flirtul făcuse parte din planul ei pentru această seară, pentru că nu ştia dacă s-ar fi putut opri să nu-l folosească. Poate că fuseseră feromonii sau aşa ceva, dar, privind retrospectiv, un parteneriat cu un bărbat pe care îl găsea atât de atrăgător n-ar fi fost cea mai strălucită idee.
Parcurse în grabă ultimul kilometru jumate până la locul unde-şi lăsase maşina şi îşi aruncă echipamentul în portbagaj. Se urcă la volan, dar se opri din nou.
„Nu a dat alarma.” Deci o crezuse - sau cel puţin o parte din poveste. Era ceva, presupuse ea, dar nu era chiar cooperarea pe care o dorea.
Expiră zgomotos, încercând să scape de adrenalina indusă de excitaţia pe care i-o provocase el, şi porni Honda. Era timpul pentru alt plan. Într-o zi sau două, avea să fure altă maşină - şi ura să facă asta. Tatăl ei o acuzase că era pretenţioasă, dar ar fi avut dreptate să o numească snoabă. Oricine ar fi putut fura o maşină. Ei îi plăcea senzaţia de a merge unde nu avea ce căuta şi de a atinge... timpul.
Texte antice, picturi ale vechilor maeştri, vaze din dinastia Ming, monede romane, tăbliţe troiene din piatră - toate o fascinau, dar fusese criticată pentru asta, pentru că învăţa tot ce se putea despre un obiect înainte de a-l şterpeli. Tatăl ei le văzuse numai ca bani, iar pe el însuşi drept bancher, transferând fondurile dinrr-un cont în altul şi oprindu-şi un comision pentru ostenealã.
La naiba! De vreme ce Etienne nu fusese tocmai sincer, avusese intenţia să-l întrebe pe Addison dacă tăbliţa dispăruse sau fusese distrusă, chiar dacă el nu ¡-ar fi spus adevărul. Era o diferenţă; într-un caz, bomba ar fi fost un mecanism de distragere a atenţiei, iar în celălalt, arma crimei. Una menită să-l ucidă. Pe apetisantul şi mult doritul Richard Addison. Singurul miliardar pe care îl cunoştea ea, care mergea desculţ, purta blugi strâmţi şi avea un fund drăguţ.
Sam se scuturã.
- Opreşte-te, mormăi, pornind aparatul de radio.
Dacă nu de altceva, nivelul de distragere a atenţiei după o singură întâlnire îi spunea că făcuse lucrul corect plecând de acolo. Şi ce dacă dădea poliţiei descrierea ei? Nu aveau să o găsească niciodată. Acum trebuia doar să aştepte câteva zile până când oboseau căutând-o, iar în plasa întinsă pentru ea aveau să apară inevitabilele vulnerabilităţi. Iar ea avea nevoie doar de una.
Era îngrijorată în privinţa lui Stoney, dar acesta supravieţuise lucrând cu tatăl ei, care fusese mai puţin precaut, şi putea să aibă grijă de el. Cât despre ea, era sigură că Milano era minunat în această perioadă a anului, prea plin de turişti ca s-o observe cineva. Însă deocamdată nu ştia ce avea să facă atunci când ar fi dorit să se întoarcă în Statele Unite şi nu ar fi putut, fiind căutată pentru omor şi tentativă de omor.
Hotărând că nu-l blestemase suficient pe Etienne, o mai făcu de câteva ori. Sigur, pe el nu-l preocupase decât propria persoană; şi ea era la fel. Dar fusese neglijent, iar acum ea era cea care trebuia să cureţe mizeria pe care o lăsase în urma lui.

Pe seară, se îndreptă din nou spre Clewiston, unde tatăl ei avusese o casă sigură, care acum îi aparţinea. Era o locuinţă mizeră, dar categoric nu ieşea în evidenţă. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că un hoţ care se respecta s-ar fi apropiat la mai puţin de un kilometru de ea.
Rănile de la umăr şi picior o înţepară. Trebuia să le curețe din nou cu spirt şi să împrospăteze lipiciul, deoarece una din tăieturi începuse să se desfacă. Avea să se îngrijoreze mâine pentru ce urma. În seara aceasta, avea să se întrebe de ce continua să o deranjeze faptul că o anumită persoană îl voia mort pe Richard Addison, singurul martor al implicării ei în toate acestea.

capitolul 5

Vineți, *ora 8.27*
-Ai primit raportul lui Dantd.' întrebă Richard, lăsân- du-se pe pernele moi de piele ale limuzinei sale.
Donner urcă în urma lui.
- Da, pentru obiectele pentru care a primit confirmarea. încă se luptă cu cei de la asigurări în privința valorii obiectelor mai grav afectate. Evaluatorul a trebuit să se retragă o dată şi să vomeze.
Maşina înaintă pe aleea lungă şi şerpuită, ieşind printre porţile deschise, încă manevrate de poliţişti în uniformă.
- Asta-i deja a treia zi. Cât timp mai au de gând să se învârtă pe-a ici?
- Până ce îl prind pe cel care a pus bomba, aş presupune. Mi-e cam greu să mă plâng poliției că te protejează prea bine. Ceea ce-mi aduce aminte că azi-dimineață Castillo a sunat ca să protesteze împotriva ieşirii tale, care, citez, „te face vulnerabil în faţa unui nou atac al asasinului”. Am încheiat citatul.
- Sunt avertizat. Nu-l da în judecată dacă mor. Richard îşi roti umerii. Oricum, mă duc doar la biroul tău ca să lucrez câteva ore. Se uită la Donner. Apropo, va trebui să plătesc şi pentru că ai venit după mine acasă şi mă vei conduce înapoi? Ti-am spus că aş prefera să vin singur.
Tom rânji.
- Lucrez pentru comision, aşa că te taxez pentru orice.
- În cazul ăsta, am omis să-ţi spun ceva despre seara trecută.
Donner doar se uită la el, aşa că Richard inspiră adânc. Putea ține totul pentru el; de fapt, ar fi preferat să o facă. Pe de altă parte, dacă i se întâmpla ceva, dorea ca poliția să afle adevărul despre uciderea lui.
- Am avut o vizitatoare. A trecut pe la mine după ce ai plecat tu.
- Cine? Trebuie să-mi dai nişte detalii ca să pot ghici, cel mai dorit burlac al Marii Britanii!
-Ţi-am spus să nu-mi mai pomeneşti de asta.
Avocatul pufni.

Scuze! Cine a trecut pe la tine

- ?Domnişoara Smith.
Tom deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet.
-Tu... Ea... De ce naiba n-ai spus nimic, Richard? Rahat! Îşi scoase telefonul mobil prins la curea. Asta - spuse el, arătând cu degetul În direcţia lui Richard, în timp ce forma numărul cu cealaltă -, ăsta e motivul pentru care ai nevoie de pază privată.
- Închide!
- Nu. Tu şi afurisita ta superioritate britanică. A fost la tine în casă? Unde?Te-a amenințat...
- Nu sunt stoic. Şi nu sunt mulţumit. Richard smulse telefonul din mâna avocatului şi îl închise. Am plătit pentru telefonul ăsta, pentru casa ta şi pentru ca Chris să ajungă la Yale, mormăi el. Nu mă face să regret.
Faţa lui Donner se înroşi.
-Tu...
- Acordă-mi puţin credit afurisit, Tom. Nu ea e cea care a încercat să mă omoare. Iar să-i spui lui Castillo de vizita ei nu poate duce la nimic bun.
- Nu duce la nimic bun pentru ea, ceea ce oriunde altundeva decât aici ar fi o idee excelentă. Tom se întinse după sticla de apă pe care o pusese alături de el pe banchetă. La naiba! Lăsând toate supoziţiile la o parte, de unde ştii că nu a făcut-o ea?
- Mi-a spus ea.
I se părea corect să-şi certe avocatul, văzând cât era de iritat. Asta era problema lui, iar el era cel care hotăra cum avea să fie gestionată.
- Rahat. Dă-mi telefonul, Addison! Conced iază-mă dacă vrei, dar nu vei fi ucis cât timp pot preveni asta!
- Foarte dramatic, dar nu trebuie să previi nimic. E treaba mea. Mereu a fost treaba mea. Acum calmează-te şi ascultă, altfel nu mă mai obosesc să-ţi povestesc nimic!
După ce mai blestemă de câteva ori, Tom se lăsă pe spate şi îşi încrucişa braţele, încă roşu la faţă şi furios.
-Ascult!
-Am fost inconştient cel puţin cinci minute după ce a explodat bomba. În loc să mă lase acolo sau să mă omoare, m-a tras în jos pe scări, riscând să fie descoperită, înainte de a pleca. Aseară, când a intrat

prin luminator, mi-a amintit acest lucru, apoi mi-a reprodus sfârşitul conversaţiei noastre, pentru a dovedi că m-ar fi putut ucide atunci. A mărturisit că a venit după tăbliţă - fără succes, apropo - şi, de fapt, mi-a solicitat ajutorul pentru ca poliţia să afle că nu a avut nimic de-a face cu instalarea explozibilului.
- Şi tu ce ai spus?
-Am refuzat. Şi îşi dăduse seama, în mijlocul duşului rece, că asta-l deranjase. Nu din cauză că vederea ei îi provocase o erecţie, ci pentru că dorise să gestioneze singur situaţia, iar ea îi oferise o oportunitate de a face acest lucru. Dar nu fusese în termenii lui, aşa că o refuzase. După aceea m-a avertizat să am grijă şi mi-a urat noroc, de vreme ce persoana care a plantat bomba era cel puţin la fel de bine pregătită ca ea pentru a intra într-o locuinţă fără a fi văzută, iar ea tocmai reuşise să o facă din nou.
- Şi asta-i tot.
- Să zicem că mi-a promis că o să mă ajute să aflu cine a pus bomba dacă eu o ajut să scape de acuzaţia de crimă. Spusese şi alte lucruri, desigur, dar pe acelea intenţiona să le ţină pentru el. Se aplecă să ridice sticla de apă, care se rostogolise, şi i-o dădu lui Donner. Privind retrospectiv, mă întreb dacă nu ar fi trebuit să-i accept oferta.
Tom continuă să se uite la el, dar Richard cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult regreta că o lăsase să dispară în noapte.Dincolo de masca ei nepăsătoare, fusese îngrijorată şi, dintr-un motiv necunoscut, el simţea că empatiza cu ea. Se îndoia că domnişoara Smith i-ar fi oferit ajutorul dacă nu putea să o facă. Nu părea să fie genul acela de persoană. într-un anumit fel, lumea ei părea foarte asemănă-toare cu a lui, deşi partenerii lui purtau costume şi, în cea mai mare parte a timpului, îşi desfăşurau afacerile la lumina zilei. Dacă circumstanţele lor ar fi fost inversate, el ar fi făcut exact acelaşi lucru pe care îl făcuse ea - ar fi mers la persoana cu cea mai multă putere pentru a vedea dacă putea influenţa cursul evenimentelor. Dacă Julia Poole sau oricare alta dintre

actriţele ori modelele cu care se întâlnise s-ar fi găsit într-o asemenea încurcătură, ar fi fluturat din gene şi s-ar fi lăsat la mila lui, aşteptându-se ca el să rezolve situaţia. Nu şi domnişoara Smith. Ea îi propusese un târg. După cum părea, ura la fel de mult ca el să renunţe la control.

- Chiar te gândeşti la asta, nu-i aşa?

-Sunt om de afaceri, Tom. Am încredere în judecata mea când vine vorba de evaluarea oamenilor şi a situaţiilor, pentru că am făcut-o de atâtea ori. Da, chiar mă gândesc la asta.

- Şi dacă, ipotetic vorbind, te hotărăşti să faci echipă cu domnişoara Smith, cum ai contacta-o, ipotetic vorbind?

- Ca să-i poţi spune lui Castillo? Nu cred, dragă prietene.

- Nu mai fi atât de britanic!

Richard ridică dintr-o sprânceană.

- Aşa cum mi-ai tot amintit de-a lungul ultimelor zile, sunt britanic.

- Eşti prietenul meu. Dacă sari din avion, sunt chiar în spatele tău, dar iau cu mine paraşuta de rezervă. Dacă mă ţii informat, totul va rămâne între noi. Dacă nu-ţi pui viaţa în pericol.

-Viaţa este un pericol. Bătând cu degetele pe braţul banchetei, Richard privi pe geam câteva momente. Palmierii şi plaja treceau în viteză prin faţa lui, făcând loc clădirilor şi semafoarelor. Cum dăm de o persoană pe care poliţia nu o poate găsi?

- Nu ştiu de ce naiba simţi nevoia să-ţi rişti atât de mult pielea aia valoroasă.

Clătinând din cap, Donner deschise sticla de apă, luă o înghiţitură şi se strâmbă, ca şi cum şi-ar fi dorit de fapt să fie coniac în ea.

De pe locul şoferului, Ben sună la interfon.

-Domnule Addison, în faţă sunt iarăşi reporteri. Să intru în parcare?

În faţa lor se înălţa, sclipind în soare, zgârie-norul care găzduia firma de avocatură a lui Donner, Rhodes şi Critchenson la primele trei etaje. Aranjaţi în faţa uşilor rotative de la intrare, o duzină de reporteri şi camera-

mani ieşeau în evidenţă ca o turmă de lei vânând o gaze- lă. Gândind repede, Richard îi înapoie telefonul mobil lui Donner.

- Nu, opreşte lângă bordură.

Şoferul şi avocatul îi aruncară aceeaşi privire.

- Da, sunt sigur, spuse Richard, aranjându-şi cravata. Tom, prefă-te că vorbeşti la telefon, apoi dă-mi-l mie de îndată ce termin de vorbit cu vulturii. Mai întâi asigu- ră-te că au microfoanele îndreptate în direcţia mea.

- în regulă. Tu eşti şeful.

Richard îi rânji.

- Da, eu sunt.

Ben opri şi sări de pe locul său, grăbindu-se să des-chidă portiera din spate. Tom coborî primul, mai mult f**tentTU** că Richard îl împinsese. Dumnezeule, ura presa! n afară de prezenţa lor constantă, iritantă şi agresivă, cu doi ani în urmă umpluseră de sânge un proces de divorţ suficient de dureros şi trimiseseră apoi hienele după rămăşiţe. Ei bine, astăzi puteau lucra pentru el.

- Domnule Addison - Rick -, ne puteţi oferi infor-maţii cu privire la starea dumneavoastră de sănătate? -A fost un jaf sau o tentativă de omor?

- Ce v-a dispărut din casă?

- Fosta dumneavoastră soţie este considerată suspectă?

Richard luă telefonul pe care Tom aproape că i-l bă-gase sub nas, în timp ce se strecurau prin amalgamul de sunete.

- Doar un moment, spuse el, şi duse telefonul la ureche. Domnişoară... Jones? începu el. Da, ora 16.00 e perfectă. Tom va pregăti documentele. Mulţumesc pentru ajutor, îmi este de folos. Ne vedem atunci. închise telefonul şi i-l dădu înapoi lui Tom, în timp ce volumul vocilor din jurul lui crescu. Nu am libertatea de a spune ce anume a dispărut din casă, continuă el mai tare, deşi câteva piese antice din porţelan de Meissen au fost distruse în explozie. Erau preferatele mele şi regret pierderea lor.

Nu putea spune mai multe pentru a nu-i alerta pe Castillo şi pe cei de la FBI, dar domnişoara Smith părea excepţional de inteligentă, iar el ar fi putut pune pariu că ea ştia cu exactitate ce piese deţinea el şi unde. Acum trebuia doar să aştepte şi să vadă dacă avusese dreptate.

- Dar puteţi confirma sau nega că Patricia Addison-Wallis este...

- Scuzaţi-mă, am o întâlnire, îi întrerupse el, străduin- du-se să nu-şi încleşteze dinţii. Să audă numele Addison şi Wallis împreună îl făcea şi acum să simtă nevoia să pocnească pe cineva. Unul dintre puţinele lucruri pe care tribunalul i le lăsase Patriciei era folosirea numelui de care profitase timp de trei ani.

Tăcerea holului se deschise în jurul lui, apucându-l cu degetele răcoroase ale aerului condiţionat, o adevărată binecuvântare după umiditatea încă prezentă în aer de la răsărit şi după stridenţa vocilor de afară. Nu se putu abţine să nu-şi scuture mânecile şi să nu-şi verifice gulerul, căutând microfoane ascunse cât timp îl aşteptă pe Donner să i se alăture.

- Dumnezeule! spuse Tom, trecând de agenţi şi de uşa rotativă. Cred că mi-am lăsat un braţ afară.

-Ce ai înţeles din bolboroseala mea? întrebă Richárd, cu un uşor ecou în voce în timp ce se îndreptau spre uşile placate cu alamă ale liftului din capătul îndepărtat al holului.

- Am înţeles partea cu Jones-Smith, care a fost destul de evidentă, şi întâlnirea de la ora 16.00. însă m-ai pierdut la menţionarea despre porţelanurile lipsă.

-Nu „lipsă", ci Meissen[1]. Porţelanurile de Meissen sunt foarte căutate de anumiţi colecţionari. Iar magazinul care are cele mai multe astfel de obiecte este chiar aici, pe Worth Avenue.

---

[1] Miwing (lipsă) are pronunţie aseminătoare cu Meissen În limba englezi.

-Aha. Atunci sper că domnişoara ta Smith e mai deşteaptă decât mine.
Richárd ridică din umeri.
- Dacă nu, azi la ora 16.00 voi cumpăra un Meissen fără nici un motiv.
- Rămâne piesa aceasta, domnule Addison? întrebă amabilă vânzătoarea, reuşind să se rotească, să arate spre obiect şi să-şi arate decolteul, toate în acelaşi timp. Din descrierea dumneavoastră, acesta s-ar potrivi cel mai bine.
Richárd se uită spre uşă, aşa cum o făcuse în fiecare minut din ultimele douăsprezece. Auzise la ştiri micul lui indiciu de cel puţin o duzină de ori de dimineaţă până atunci; dacă domnişoara Smith fusese în apropierea unui televizor, văzuse intervenţia lui. Dacă o văzuse, înţelesese mesajul lui. Şi ar fi apărut, aşa cum îi ceruse el. Inspiră adânc şi îşi întoarse atenţia spre perechea viu colorată şi decorată de aplice de perete, de pe la 1870.
-Nu vreau ceva de pus pe perete. Caut ceva ce se poate expune pe o masă.
- Desigur, domnule. Atunci să ne uităm aici. Tocmai am cumpărat câteva piese adorabile din secolul al XVIII-lea de la cineva din Strasbourg.
Cu o altă ocheadă aruncată în direcţia uşii, Richard o urmă. Domnişoara Smith întârzia. Nu era obişnuit să-şi frângă degetele aşteptând şi nu-i plăcea asta. Când stabilea o întâlnire cu cineva, ii plăcea ca persoana respectivă să ajungă la timp sau, chiar mai bine, puţin mai devreme. Timpul său era preţios.
Vânzătoarea înţelegea acest lucru. Anunţul „Numai cu programare” de pe uşa magazinului nu-i oprise pe nici unul din ei să-şi vadă de afaceri. Nu o oprise nici să-şi noteze numărul personal de telefon pe spatele cărţii de vizită şi nu avea să o oprească din a-i strecura cartea de vizită în pungă dacă, în cele din urmă, avea să cumpere ceva.
Tom rămase cu câţiva paşi în urmă, ignorând porţelanurile delicate şi concentrându-şi în schimb atenţia asupra vânzătoarei şi a celorlalţi clienţi. Părea ciudat ca un avocat de talia şi cu prestigiul lui Donner să

acţioneze ca o gardă de corp, dar Richard învăţase valoarea şi raritatea adevăratei prietenii. Dacă Tom avea sentimentul că deţinea oarecum controlul stându-i pe urme întreaga după-amiază, Richard nu avea o problemă cu asta cât timp avocatul nu se amesteca.

- Cât costă chestiile astea? întrebă Donner, relaxân- du-se suficient pentru a aprecia o mică vază.

- Undeva în jur de o jumătate de milion, cred.

- Crezi? Tu ştii preţurile tuturor lucrurilor, Rick.

-Ţi-am spus că nu le colecţionez.

-Dar...

-De asta am ales Meissen, pentru că domnişoara Smith ar şti că nu am nici o astfel de piesă în galerie.

-Ai o mulţime de obiecte de colecţie, Rick. De unde să ştie că pe astea nu le colecţionezi?

Deoarece vânzătoarea se uita la el plină de speranţă, Kichard se prefăcu interesat de o figurină pastorală, care înfăţişa o fetiţă cu o capră.

- Nu-i vorba despre asta şi nu sunt singurele obiecte pe care nu le colecţionez. Unii oameni, de exemplu, cred că sunt foarte interesaţi de figurinele cu soldaţi 0.1. Joe. Nu le colecţionez nici pe acelea.

-Oricum, cele mai vechi, de pe vremea când aveau păr adevărat, erau mai bune.

Rick îngheţă, străbătut de un fior electric din cap până-n picioare, tşi întoarse capul, uitându-se la tânăra femeie care admira o tavă roz de prăjituri, decorată cu o lebădă. Nu era de mirare că nu o recunoscuse. în această după-amiază se potrivea perfect cu Worth Avenue, îmbrăcată într-o rochie scurtă din bumbac, în nuanţe de albastru şi galben, care-i descoperea picioarele lungi şi bronzate, sandale galbene cu toc înalt, iar în mână avea o poşetă albă care nu avea nevoie de G-ul mare de la cataramă pentru a-şi proclama proveniența.

Vânzătoarea atentă din spatele ei nu făcea decât să sporească aura de locuitoare bogată din Palm Beach. Timp de o secundă, el se întrebă dacă nu cumva *făcea* parte cu adevărat dintre bogătaşi şi fura doar pentru adrenalină, dar renunţă rapid la idee. Expresia

ei era prea plină de viaţă, ochii prea cercetători pentru a permite cuiva să o vâre în turma bogăţaşilor izolaţi.
-Cum faci asta? întrebă el la fel de încet.
- Ce, figurinele cu soldaţi? Oh, le poţi găsi tot timpul în magazinele mai puţin răsărite de antichităţi, dar asta nu înseamnă că eu aş merge acolo la cumpărături.
Continuând să nu se uite la el, se mută la următoarea piesă.
Richard ţinu pasul cu ea, de cealaltă parte a mesei pe care erau expuse obiectele. Păr drept castaniu, nu un singur ton de roşu sau cafeniu clasic, ci un fel de bronz întunecat sub lumina becurilor din magazin, lăsat pe spate, dincolo de umeri. Iar Richard simţi din nou atracţia electrică dintre ei. Se întrebă dacă şi ea o simţea.
- Mă refeream la abilitatea ta de a-ţi face apariţia pur şi simplu.
Buzele ei se curbară în sus.
- Ştiu la ce te referi. M-ai chemat. Despre ce e vorba? Privirea ei se ridică, trecând peste umărul lui. Şi ţine-l departe de mine!
-Tom, du-te şi uită-te la ceva, îl instrui el, simţindu-l pe Donner aproape în spatele său.
- Dar mă uit la ceva. Domnişoara Smith, presupun.
-Tom Donner, avocat. Nu-mi plac avocaţii.
- Nici mie nu-mi plac hoţii sau criminalii.
-Tom, las-o baltă, spuse Richard, uitându-se la porţelanurile scumpe şi delicate din jurul lor. Eu i-am cerut să ne întâlnim aici.
-Da, şi...
- Da, ai făcut-o, îi întrerupse ea, luându-şi privirea la el, ca şi cum l-ar fi evaluat pe Tom şi alese să-l ignore, încă o dată, de ce ai făcut-o?
- M-am răzgândit, spuse el, deplasându-se pe lângă masă şi apropiindu-se de ea.
Pentru prima oară, ea păru surprinsă.
- De ce?
- Trebuie să-ţi explic motivele?
- Da, cred că trebuie.

Vânzătoarea care îl servea pe el, simţindu-i probabil distragerea atenţiei, se apropie din nou, iar domnişoara Smith se îndepărtă spre următoarea vitrină, însoţită de asistenta sa. înjurând printre dinţi şi dorindu-şi ca ea să fie la fel de uşor de obţinut ca un porţelan de Meissen, Richard arătă spre cel mai apropiat obiect, un bol pentru smântână, pus pe un piedestal.

- L-aş dori pe acesta, dacă vreţi să-l pregătiţi.

„Dorinţă, achiziţie, posesiune.“ Aşa făcea el afacerile.

- Desigur, domnule Addison.

- Mi se pare că păstoriţa şi caprele ţi s-ar potrivi mai hine.

Richard ignoră comentariul şoptit al domnişoarei Smith.

-Tom, ocupă-te te rog de asta!

-Pe nai..,

- Nu plec nicăieri. Şi-ţi spun tot ce discutăm, minţi el. Dă-mi cinci minute afurisite ca să vorbesc cu ea, bine?

- După ce m-am uitat la ea, murmură Donner, văd de ce eşti interesat, dar asigură-te că gândeşti cu partea potrivită a corpului.

- Nu eşti paznicul meu.

Richard se apropie mai mult de domnişoara Smith, care trasa cu degetul conturul unei piese mai recente.

- Ai avut dreptate aseară, spuse el incet, intrebăndu-se dacă reuşise cumva sâ-şi îndese în poşeta Gucci vreuna dintre piesele mai mici. „Dorinţă, achiziţie, posesiune.“ Nu erau chiar atât de diferiţi, iar ideea aceasta îl excită, îi mângâie braţul cu dosul mâinii, în legătură cu faptul că nu ai fost tu cea care a vrut să mă arunce în aer deunăzi, continuă el şoptit, şi cu faptul că perspectiva ta ar putea fi mai de folos decât a detectivilor.

Ea păru să se gândească un moment la cele auzite.

- Aşadar, te vei asigura că nu sunt acuzată de crimă?

- Voi face tot posibilul.

- Vei da telefoanele necesare şi vei face tot ce mai e nevoie ca să mă scoţi din încurcătura asta?

-Tot ce mai e nevoie, fu el de acord.
- Şi nu mă predai poliţiei-pentru furt.
-De fapt, n-ai furat nimic de la mine. Îi studie faţa, văzând că buzele ei tresăriră. Ai furat?

Nu, dacă nu ai observat

.Din nou apăru umorul ei mai degrabă macabru, deşi el nu se simţea deosebit de amuzat. Cereau multe unul de la celălalt, iar de vreme ce ea venise la întâlnirea ales bilită de el, Richard presupuse că el trebuia să facă Pas ul următor.
-Trebuie să ai încredere în mine, spuse el, iar eu tre- buie să am încredere în tine. Când totul se va termina, nimic altceva nu va mai dispărea din casa mea. Ne-am înţeles, domnişoară Smith?
Pentru prima oară în acea după-masă, ea îl privi di- rect. ochii ei verzi spunându-i cât de mult o costase deja această vizită.
-Samantha, spuse ea într-o şoaptă. Sam. Numele de familie ţi-l spun după ce hotărăsc că pot avea încredere în (ine.
Richard îi întinse mâna.
- Mă bucur să te cunosc, Samantha.
Aspirând adânc, ea îi strânse mâna. Richard fu străbătut de un val de căldură la atingerea mâinii ei. Partenerul acesta nu avea să fie deloc simplu.

capitolul 6

tineri, ora 16.33
„Nu urc cu tine în maşina aia.
Stând în faţa magazinului de porţelanuri Meissen, Samantha îşi dădu seama că se înşelase crezând că Addi- sori ar fi fost mai puţin atrăgător în plină zi, cu mar- tori alături.
„ Este o limuzină, o corectă Addison, şi nu încerc să te
„%esc.

Prefer să ne întâlnim în casa ta după căderea întu- ner icului. Era mai sigur, din punctul ei de vedere. Aşa, a vea asigurat drumul de intrare şi de ieşire şi un oareca- re c ontrol asupra gradului de implicare în toată această a face re Ştiu cum să intru

- .Nu mai pătrunzi din nou prin efracţie în casa mea. Şi nu te prea văd trecând pe lângă poliţiştii postaţi la poarta din faţă.
- Mi-ar plăcea să văd asta, comentă Donner.

Ea îi rânji sarcastic, nefiind nevoie să mimeze iritarea în timp ce continuau să se certe pe Worth Avenue. Oricât de puternic era instinctul de a se ascunde, nu avea de gând să-şi compromită standardele. Luând în considerare că valul de masculinitate emanată de Addison îi uscase gura, categoric avea nevoie de puţină distanţă şi de perspectivă asupra lucrurilor. Evident, nu mai era singurul vânător din acest nou parteneriat.

-Toate posesiunile mele pământeşti sunt într-o clădire aflată la două blocuri distanţă. Nu vreau să las nimic în urmă.

Addison începu să spună ceva, apoi închise din nou gura.

-Toate lucrurile tale? repetă el după un moment, iar ea simţi că era surprins.

Probabil era uluit de ideea că cineva putea şti exact ce deţinea, cu atât mai mult cu cât toate aceste posesiuni puteau fi mutate într-o secundă.

- Mă tem că da.

Nu era chiar adevărat, de vreme ce avea un spaţiu de depozitare închiriat în afara oraşului Miami, o casă sigură pe ici, pe colo şi un cont mărişor într-o bancă din Elveţia, dar asta nu era treaba lui. Toate lucrurile de care avea nevoie pentru existenţa de la o zi la alta se aflau în portbagajul Hondei.

-Trecem pe acolo şi le luăm.

Sam începea să se simtă mai degrabă ca o pradă decât ca un vânător şi nu-i plăcea această senzaţie. Acest parteneriat fusese ideea ei, nu a lui.

- Pe naiba trecem! izbucni ea. Vin singură la proprietatea ta sau o lăsăm baltă. Nu trebuie să-mi faci comisioanele.
- Dar *vreau* să le fac, insistă Addison doar cu o uşoară urmă de iritare în vocea caldă.
- Oamenii nu te contrazic prea des, nu-i aşa? întrebă ea.

-Nu prea.

-Obişnuieşte-te! ripostă ea, fără nici cea mai mică intenţie de a da înapoi.
Probabil şi-ar fi putut recâştiga poziţia mai târziu, dar cu Addison voia ca regulile să fie clare de la bun început.
- De ce nu cooperezi, recunoscătoare că nu chemăm poliţia, domnişoară Smith? mormăi avocatul cu braţele încrucişate la piept.
Sprijinit de partea laterală a limuzinei, arăta ca un mafiot bronzat cu cizme de cowboy.
-Nu ai de urmărit nişte ambulanţe? ripostă ea, bucuroasă că nu trebuia să fie drăguţă cu avocatul. Sau trebuie să fii mereu disponibil să-i ştergi fundul lui Addison?
- îmi şterg singur fundul, mulţumesc foarte mult, interveni Addison. Urcă în maşină!
- Dar...
- Nu mai vreau să ne târguim. Deocamdată eşti liberă pentru că nu am sunat autorităţile. Luăm lucrurile tale, apoi mergem acasă la mine şi ne apucăm de treabă. Asta-i tot compromisul pe care îl fac, scumpo!
Timp de o secundă, ea se gândi să întrebe la ce fel de treabă se referea, dar în aceste circumstanţe nu părea o idee prea bună. Avea dreptate în privinţa faptului că aici deţinea avantajul. Chiar dacă nu chema poliţia, cu cât stăteau mai mult pe Worth Avenue, în spaţiu deschis, cu atât era mai probabil ca ea să sfârşească în cătuşe.
- Bine.
- Să pornim atunci, spuse avocatul, în timp ce expresia i se întunecă, privind dincolo de ei. Asta dacă nu vrei să te foloseşti de ştirile de la ora 18.00 pentru a-l chema la cină pe Dracula sau pe Hannibal Lecter.
Sam aruncă o ocheadă peste umăr, îngustându-şi privirea din cauza strălucirii soarelui de după-amiază. Vederea echipelor de ştiri care veneau în direcţia lor o făcu să tresară. Nemaiaşteptând să-i deschidă cineva portiera, o deschise ea însăşi şi intră repede. „Fără poze. Niciodată poze.“ O fotografie însemna că puteai

fi ţinut minte, iar fotografia putea fi folosită oricând ar fi fost nevoie.

- Haideţi! ordonă ea, strecurându-se pe locul din mijloc, departe de geamuri.

- Şi credeam că *eu* urăsc presa, comentă Addison, aşezându-se lângă ea.

Donner se aşeză în faţa lor, iar limuzina intră repede în traficul uşor. Sam îşi ţinu respiraţia până când trecură de ultimele dube ale redacţiilor de ştiri.

- Vor veni după noi?

- Bineînţeles. Presupun că deasupra zboară cel puţin un elicopter de la o televiziune.

Ea se încruntă.

-Atunci nu mai mergem la maşina mea. Vin eu mai târziu.

- Voi trimite pe cineva după ea. E mai bine aşa?

- E mai bine dacă sunt singura care ştie unde este.

- Eşti cam arţăgoasă, nu? spuse avocatul, scoţând o sticlă de apă din minifrigiderul de sub banchetă, dar ei nu-i oferi una.

- Pe tine te urmăreşte poliţia? ripostă ea.

-Nu.

-Atunci taci!

Addison ignoră acest schimb de replici, apăsând în schimb un buton de pe consola din uşă.

- Ben, du-ne acasă, te rog!

- Da, domnule.

Cu fălcile încleştate şi o combinaţie de iritare, adrenalină şi greaţă, Sam se uită la Donner cum ia o înghiţitură mare de apă, în timp ce condensarea făcea ca picăturile de pe sticlă să-i alunece peste degete şi să cadă pe cravată.

-Sunt pentru toată lumea sau el e special?

Cu ceea ce părea un chicotit stăpânit, Addison se aplecă şi luă o sticlă rece ca gheaţa, oferindu-i-o.

- *Este* special, dar uite una.

- Mă bucur că te amuzi, Rick, mormăi Donner. Nu mi-am imaginat asta când ai spus că vrei ajutorul ei. Mă gândeam mai degrabă la unul, două apeluri telefonice, nu că vei chema vulpea în coteţul găinilor.

-Toate găinile lui Addison sunt în siguranţă, ripostă Sam. Chiar trebuie să fie şi el aici? se întoarse ea spre Richard, care o privea cu expresia lui amuzantă şi sexy.

- Deocamdată, da.

-Minunat.

Intenţionase să pară mult mai iritată, dar nici un bărbat nu avea dreptul să arate atât de bine la trei zile după ce aproape că sărise în aer. Nesiguranţa legată de toată această afacere crescu, aşa că încercă să^şi potolească fluturii din stomac cu o înghiţitură de apă. „Nesiguranţă sau dorinţă, Sam?" Cu schimburile de energie dintre ei, avea o idee destul de clară despre ce era vorba de fapt.

- Ce te-a făcut să te răzgândeşti în privinţa mea? continuă ea.

- Curiozitatea.

Richard se lăsă pe spate, la fel de relaxat şi în largul lui în costumul scump, cum fusese şi în seara de dinainte, în blugi şi cu picioarele goale.

- Aşadar, Samantha, ai vreo idee cine ar fi putut să ia tăbliţa de piatră şi să monteze explozibilul? Samantha îngheţă, cu sticla la jumătatea drumului înspre gură.

-Tăbliţa a dispărut?

El încuviinţă din cap.

- Dezamăgită?

Merita asta, se gândi ea, aşa că ignoră comentariul.

-Asta face ca lucrurile să fie diferite. Incruntându-se la vederea expresiei cinice a avocatului, mai bău apă şi îl blestemă în gând pe Etienne de câteva ori. Şi pe cine-l angajase. Asta trebuia să afle. Diferite din punctul de vedere al intenţiei. Nu diferite pentru mine. Apropo de asta, Addison, ai idee cum mă poţi ajuta?

-Am o idee sau două. Dar aştept ajutorul tău în schimb. Nu dau nimic gratis. Eu nu procedez aşa.

- Nici eu.

De fapt, să primească un lucru gratis era tocmai felul în care prefera ea să-şi conducă afacerile. Dar de asta lucrurile nu stăteau ca de obicei. Tot ce învăţase de-a lungul vieţii o avertiza că nu putea avea încredere în

el, că nu putea avea încredere în nimeni. Libertatea şi propria viaţă erau responsabilităţile ei. Da, avea o idee a naibii de bună în legătură cu cine luase tăbliţa şi, mai mult decât probabil, pusese bomba. Etienne nu avea de gând să mărturisească, iar ea nu avea să-l dea pe mâna poliţiei. Sacrificarea şefului lui Etienne îi convenea mai bine, dar avea nevoie de timp ca să afle cine era ticălosul, înainte ca poliţia să o găsească. De aceea răspunsese invitaţiei televizate a lui Addison, iar acum era în limuzina lui.

Addison dădu aprobator din cap, aruncându-i avocatului o privire de avertizare.

-Vom face toţi eforturi pentru a coopera.

- Voi face ce trebuie, dar îmi rezerv dreptul să-ţi zic mai târziu „ţi-am spus eu”, rosti Donner, ducând din nou sticla la gură.

- Eşti de nădejde, răspunse Sam.

- N-ar fi trebuit să spun asta dacă n-ai fi pătruns prin efracţie, domnişoară Bune-Maniere.

- Dar tot aţi fi avut pe cap un furt şi o explozie, Har- vard. Şi pe nimeni alături care să vă ajute să descâlciţi totul.

- -Yale. Şi tu...Destul, copii! interveni Addison. Nu mă faceţi să opresc maşina.
Rânjindu'i avocatului, Sam se lăsă pe spate. Probabil tatăl ei se răsucea în mormânt acum. Fiica lui se afla întro limuzină, cu un avocat şi cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Ştia exact ce ar fi făcut Martin Jellicoe cu această oportunitate - l-ar fi curăţat pe Richard Addison de tot ce avea. Stilul acesta de gândire era însă motivul pentru care tatăl ei îşi petrecuse ultimii cinci ani de viaţă în închisoare. Ea învăţase lecţiile despre abţinere şi răbdare, chiar dacă el nu o făcuse. Uitându-se din nou la Addison, se gândi că lecţiile despre abţinere aveau să fie deosebit de folositoare în viitorul apropiat.
Privi pe geamul maşinii, dincolo de avocat, văzând palmierii şi linia coastei trecând în goană pe lângă ei, şi se întrebă în ce se băgase. Fiecare kilometru o îndepărta tot mai mult de maşina şi de echipamentul ei, de plasa de siguranţă pe care o reprezentau oraşul şi mulţimile lui. Pentru Dumnezeu, nu avea nici măcar un schimb de haine la ea! Dar putea face jocul acesta; *urma* să-l joace pentru că nu avea de ales.
Se apropiară de porţile principale, în faţa cărora stăteau doi poliţişti în uniformă. Sam se lăsă involuntar cât mai jos pe bancheta maşinii. Nu, nu ¡-ar fi plăcut să facă asta singură, dar, pe de altă parte, nici nu ar fi venit pe uşa principală. Şoferul limuzinei coborî geamul, avu un schimb scurt de cuvinte cu unul dintre poliţişti, iar porţile se deschiseră.
-Vezi, eşti înăuntru în siguranţă, după cum ţi-am promis. Nu trebuie să sari peste gard, să sapi tuneluri sau mai ştiu eu ce.
Samantha se întoarse, privind porţile care se închideau din nou.
- Securitatea lasă mult de dorit.
-Avem doi poliţişti la poartă, spuse Donner.
Întorcându-se din nou în faţă, Sam se strâmbă la
-Şi n-au verificat portbagajul limuzinei. Dacă ideea este să-l ţină pe Addison în siguranţă, le-ai putea sugera să noteze identitatea tuturor celor care intră şi să verifice dacă nu cumva cineva ţine ostatic pe altcineva înainte de a deschide porţile. Ştiu că le-aţi

dat descrierea mea, pentru că am auzit la ştiri. Cu toate acestea, iată-mă aici!
Richard rămase cu privirea afară, pe geam. Samantha avea dreptate. Deferenţa cu care era tratat de către departamentul de poliţie din Palm Beach era de aşteptat, dat fiind statutul său în cadrul comunităţii, dar ar fi fost nechibzuit să se bazeze pe poliţişti pentru mai mult decât a-i ţine pe reporteri la distanţă. Cu siguranţă nu reuşiseră să împiedice intrarea vizitatoarei sale cu o seară în urmă - sau acum.
- Eşti îngrijorată pentru mine? întrebă el.
- Eşti biletul meu de ieşire din toată treaba asta, răspunse ea cu o notă de tachinare în voce.
-Atunci încearcă să fii sinceră cu mine.
- Voi face tot posibilul.
- Mulţumesc.
Tom nu părea convins, dar Richard credea că spunea adevărul. Chiar şi aşa, intenţiona să-şi păstreze perspectiva asupra lucrurilor. Poate că Samantha emana mai multă căldură decât soarele Floridei, dar făcea un joc, exact ca el. Singura diferenţă era că ea dorea să fie liberă, iar el o dorea... pe ea.
-Ocazional, mă ocup de afaceri de aici, de acasă, spuse el. Mai primesc şi musafiri. Nu e ceva ieşit din comun. Şi, trebuie să recunoşti, acum nu eşti îmbrăcată tocmai ca o hoaţă.
Se folosi de acest prilej pentru a-şi plimba privirea de-a lungul picioarelor ei goale.
Dacă Sam observase cercetarea lui meticuloasă, nu spuse nimic.
-As fi putut fi goală sau drapată în banduliere de muniţie, Addison, dar ei nici n-ar fi clipit.
- Ai dreptate. Şi de vreme ce eu nu-ţi ştiu decât prenumele, spune-mi Rick.
- Voi decide singură ce fac, replică ea, deşi tonul i se mai înmuiase. Dar mulţumesc pentru ofertă, Addison.
Aşadar *avea* să pună nişte bariere. Asta era interesant - şi mai fascinant.
Ben conduse pe aleea lungă şi opri, coborând să le deschidă portierele. Samantha coborî prima, în mod evident uşurată să scape intactă din limuzină. Richard

o privi făcând o întoarcere completă pe scările din faţă. Probabil nu mai văzuse proprietatea la lumina zilei.

- Facem un tur mai târziu, dacă vrei.

-Nu eşti gazda ei afurisită, Rick, şopti Tom, ur- mând-o spre uşă. Eşti o ţintă. Şi poate crezi că e drăguţă, dar eu nu am încredere în ea. Deja a fost aici de două ori. Neinvitată.

- Iar acum e invitată. Las-o baltă, Tom! Ne vedem în biroul meu în câteva minute. Sună-l pe William Benton pentru mine!

- Benton? Tu...

-Tom!

- Da, stăpâne.

Donner traversă holul cu paşi mari şi urcă scările, aruncându-i o ultimă privire urâtă Samanthei. Ea nu păru să observe, pentru că era ocupată să mângâie vaza de pe masa din hol.

- De ce ai ţine o vază veche de 1500 de ani atât de aproape de uşa de la intrare? Nu aveţi uragane pe-aici sau nici ele nu pot trece de porţile din faţă?

-E...

Incruntându-se, ea se aplecă să studieze mai bine modelul, ciocănind buza vazei cu o unghie.

- Oh! Deţii şi falsuri?

- Mi s-a părut drăguţă, spuse el, zâmbind impresionat. Lui Dante îi luase aproape o oră să-şi dea seama. Şi este o replică, folosită la o strângere de fonduri. Cât de multe ştii despre artă?

- Pot recita lista celor mai bine vândute obiecte, dar prefer antichităţile. Ce fel de personal ai aici?

- Hoţii nu ştiu deja lucrurile astea înainte de a sparge o casă?

-Se presupunea că *tu* nu erai acasă. Când nu eşti în Florida, ai şase angajaţi ziua şi doi noaptea, plus cei de la firma de securitate, şi o cameră în care stă uneori managerul tău de achiziţii, când trebuie să lucreze până târziu. Nu ştiu cum se schimbă lucrurile când eşti aici.

-Cam o duzină de oameni, spuse el, deşi încă nu ¡-am chemat pe toţi înapoi. Poliţia a considerat că ar trebui

să am numărul minim de personal, iar eu nu vreau să pun pe nimeni în pericol.
- Sună logic. Ai un majordom?
-Da.
- Îl cheamă Jeeves?
Rick îi zâmbi apreciativ. Descoperea tot mai rapid că farmecul pe care îl văzuse în ea era parte a caracterului ei. Era evident că descoperise cum să-l folosească în avantajul ei, dar lui tot îi plăcea. În acelaşi timp, nu trebuia să uite cât de bună era la asta.
- Sykes. Dar este britanic, dacă asta te face să te simţi mai bine.
Ei călătoresc cu tine peste tot prin lume, mutân- du-se din casă în casă?În timp ce vorbea, ieşi din hol şi intră în livingul de la parter. Câteva mobile antice erau folosite pentru a expune diferite figurine şi obiecte din porţelan. Richard o urmă, sprijinindu-se de tocul uşii. Sam părea mai în largul ei în absenţa lui Tom; dată fiind ocupaţia ei, îşi dădea seama de ce nu-i plăceau avocaţii. Ea îşi plimbă din nou degetele peste lemnul bine şlefuit al biroului din secolul al XVII-lea, ca şi cum ar fi trebuit să-l atingă pentru a-i stabili valoarea. Senzualitatea mâinii ei îi distrăgea atenţia. Dar asta nu era o întâlnire blestemată, era investigaţia unei crime. Inspiră lent, uitându-se la graţia fluidă cu care se mişca ea. La naiba, aproape că îl hipnotiza!
-Aşa fac?
Richard clipi.
- Poftim?
- Servitorii, Addison. Te urmează peste tot?
El îşi drese vocea.
- Unii dintre ei, da. Pe cei mai mulţi, cum e Sykes, îi plătesc să stea tot anul într-o anumită locuinţă. El stă la moşia mea din Devon. Sunt multe de întreţinut acolo, fie că eu sunt sau nu, iar unii dintre ei au familii şi nu-şi doresc să se mute. De ce?
- Să spunem că sunt suspicioasă.
- Când vine vorba de personalul *meu?*
- Nu-mi spune că poliţia nu ţi-a pus aceste întrebări, rosti ea, aruncându-i o privire peste umăr înainte de a se muta la dulapul cu porţelanuri.

- Ba da. însă nimeni din personalul meu nu s-a potrivit cu descrierea ta, aşa că s-au concentrat să te găsească.
Ea oftă.
- Îmi imaginez. Pentru lămurirea mea atunci, câţi dintre angajaţii tăi ştiau că te întorci mai repede în Florida?
- Doar echipajul avionului, şoferul meu, Ben, şi cel care se ocupă de casă, Reinaldo. Am stat la un hotel în Stuttgart, aşa că acolo nu a trebuit să informez pe nimeni unde plec. Dar nu ştia nimeni din personalul meu.
- Dar membrii familiilor lor?
-Nu.
-Ei bine, n-am fost eu. Dar prietenii tăi... personali din Germania?

-Vrei să ştii dacă am o domnişoară prietenă în Stuttgart

?I se păru că Sam roşeşte uşor, dar poziţia în care stătea ea nu-i permitea să fie sigur. Se simţi surprins. Părea atât de sigură şi de capabilă, dar, cu toate acestea, putea roşi.
-Sigur. Ai?
- Nu în călătoria asta. Am mers acolo pentru afaceri.
-Hm...
- Hm ce?
- Mă gândesc. Lasă-mă un moment!
Sam trecu pe lângă el şi ieşi în hol, îndreptându-se spre uşa de la intrare.
- La ce te gândeşti?
Ea îl privi din nou, cu o jumătate de zâmbet pe buze.
- La ce te gândeşti tu, Addison? Nu m-ai fi chemat niciodată aici dacă ai fi crezut cu adevărat că eu am pus explozibilul, deci cine este pe lista ta de suspecţi? Care sunt motivele lor? Alte semne de intrare prin efracţie? Ştiu că am spus că te ajut, dar trebuie să faci şi tu o parte din muncă.
Pendula antică din holul principal bătu de şase ori.
- Nu ţin liste cu duşmanii mei.
Zâmbi uşor, observând că ea încă refuza să-i folosească numele mic. Se întrebă câte ziduri avea să mai încerce să ridice şi cât de multe putea afla despre ea. îi ştia numele, ceea ce era mai mult decât ştiuse cu o noapte în urmă, dar, dată fiind reţinerea cu care îi dezvăluise chiar şi atât, ştia că nu avea să-i fie uşor. Din fericire, îi plăceau provocările.
-Şi nu, poliţia nu a găsit alte uşi sau geamuri sparte, continuă el. Am presupus că tu ai folosit oglinzile la poarta din faţă şi ai tăiat sticla ferestrei de pe terasă. Ai dori să luăm cina?
Expresia ei se înăspri.
- Nu rămân.
- Eşti mai în siguranţă aici decât oriunde altundeva, mai ales până ce găsim o modalitate de a-l convinge pe detectivul Castillo de nevinovăţia ta.
- Sunt în siguranţă aici doar dacă nu mai încearcă nimeni să te arunce în aer, vrei să spui. Eşti fermecător, dar aş prefera să respir în continuare.
Făcând un ultim pas în faţă, prinse mânerul uşii şi o deschise.

-Voi da alarma dacă încerci să pleci, spuse el încet.
Nu avea să plece nicăieri. Nu încă.
Cu mâna încă pe mâner, ea se opri.
- Credeam că avem o înţelegere.
-Avem, scumpo. Tu mă ajuţi pe mine, iar eu te ajut pe tine. Mă gândeam să facem un grătar, dacă tot e şi Tom aici.
-Şi Harvard doarme la căpătâiul patului tău?
- E prietenul meu şi crede că sunt necugetat. Deci mă aştept să fie destul de iritant. Nu te îngrijora, va pleca repede.
Cu umerii ridicându-i-se din cauza profunzimii inspiraţiei, Samantha se întoarse cu faţa la el.
-Grătarul sună delicios. Dar mă tem că apoi va trebui să plec la castelul meu.
-Castelul tău din Pompano Beach? În locul tău, aş evita să merg acolo.
- Pompano Beach. Asta-i în apropiere, nu-i aşa? întrebă ea, fără să clipească. Acolo crezi tu că locuiesc?
- Cineva aşa crede. Acum haide, te conduc într-o cameră. Trebuie să discut câteva minute cu Tom, apoi începem să pregătim cina.
- Nu mă poţi ţine prizonieră aici, spuse ea trecând pe lângă el şi pornind spre interiorul casei.
- Vreau doar să mă asigur că suntem amândoi în poziţia de a ne respecta înţelegerea. Se apropie de ea. Ai mărturisit că eşti o hoaţă, Samantha. Nu te aştepta să uit asta.
-Nu mă aştept. Dar nici eu nu am de gând să uit nimic. Unde mi-e celula?
Nu merita să se certe din pricina felului în care alegea ea să-şi numească dormitorul. Dar se putea răzgândi cu privire la camera pe care să io ofere. Richard urcă scările până la primul etaj.
- Găseşti câteva haine în dulap şi cosmetice în baie.
- Ale fostei tale soţii?
Richard îşi încleştă maxilarul şi buzele înainte de a riposta.
- Am adesea vizitatori care vin fără să anunţe cu prea mult timp înainte, spuse el în schimb. Mi s-a

părut înţelept să am la îndemână câteva obiecte care să le asigure confortul pe timpul şederii aici.
-Nu eşti deloc defensiv în legătură cu mariajul tău eşuat, nu?
Richard avea impresia că ei nu-i scăpa nimic. Dar şi el era un bun observator. Sam îl urmă în josul holului spre apartamentul de la capătul îndepărtat. Incapabil să-şi stăpânească un mic rânjet, spuse:
- Ei bine, am ajuns.
Când Sam trecu pe lângă el, se aplecă şi îi mirosi părul arămiu. Zmeură. Foarte drăguţ. Şi surprinzător de excitant.
Samantha se opri în mijlocul încăperii, iar el o privi uitându-se de jur împrejur. în dreapta ei, sclipirea plăcilor de faianţă şi a oglinzilor dezvăluia o baie uriaşă, în timp ce uşile duble din stânga duceau spre un pat imens, drapat în verde şi gri. Un mic balcon se deschidea în faţa uşilor din lemn şi sticlă din faţă, cu câteva trepte din piatră roşie ducând spre piscina din grotă. în camera centrală, mobilierul englezesc în stil georgian, cu tapiţerie verde, o invita să se aşeze în faţa şemineului sau a televizorului montat pe perete deasupra acestuia.
-Asta ar fi camera verde? întrebă ea după o lungă tăcere.
Richard râni.
- Da, asta ar fi. Îţi place?
Ea încuviinţă din cap, cu un zâmbet pe buze.
-E drăguţă.
- De ce nu-ţi găseşti ceva de îmbrăcat, potrivit pentru un grătar, iar eu mă întorc în câteva minute? spuse el, încântat că îi plăcuse camera.
-Vei încuia camera?
- Asta te-ar opri?
Buzele ei tresăriră.
-Nu.
-Atunci nu mă voi deranja.
-Atunci mă schimb dacă dai asta jos. îi îndreptă cravata. Mă intimidează.
- Mă îndoiesc că te intimidează ceva, răspunse el, mişcarea degetelor pe pieptul lui producându-i valuri

mai jos. Trebuia să o citească odată. Cât de repede! Să nu pleci nicăieri!

- Şi să nu iau nimic. Ştiu deja.

El aruncă apoi cheia camerei pe măsuţa de cafea, gân- dindu-se că ea avea să se simtă mai în siguranţă dacă o avea asupra ei. Cheia de rezervă rămase în buzunarul lui. Cu un zâmbet vag, se îndreptă spre celălalt capăt al holului, spre biroul său. Asta cu siguranţă era mai interesant decât cumpărarea unei companii falimentare de televiziune prin cablu, aşa cum îşi planificase pentru acea săptămână. La naiba! Trebuia să amâne nişte întâlniri - dacă el fusese ţinta atacului, nu voia să pună pe altcineva în pericol. în plus, voia să se concentreze asupra lui Sam - şi a pactului dintre ei.

capitolul 7

Vineri, ora *18.18*

Samantha întâlnise suficient de mulţi afacerişti pu- ternici, conduşi de ego, pentru a şti că totul era un fel de joc pentru Richard Addison - mai ales în ceea î o privea pe ea. Putea juca şi ea acest joc dacă era ne- 3ie. Dar deocamdată nu o interesa cu adevărat decât să :ape de urmărirea poliţiei atât ea, cât şi Stoney, pentru putea pleca pentru un timp din Florida, evitând să fie î na ţi pentru acuzaţia de crimă.

Stoney. îşi dorea cu disperare să-l sune, să afle dacă oliţia făcea mai mult decât să-i asculte telefonul. Fie că duseseră ajutor, fie că nu, dăduseră de urma lui în două le. Dar Walter Barstone lucrase în partea întunecată legii, aşa cum spunea el, timp de treizeci de ani. Dar u făcuse asta - lucrul din care îşi câştiga traiul - fiind eglijent. Ceea ce însemna că vorbise cineva.

Cu buzele strânse, se uită la telefonul de pe noptiera e lângă pat. Poliţiştii ar fi fost confuzi dacă apelul că- e Stoney ar fi fost dat de pe proprietatea lui Addison. tŞa cum spusese ilustra ei gazdă, deocamdată era în guranţă. Nu avea de gând să rişte asta. Nu încă.

Găsi dressingul din dormitorul uriaş şi intră în el. urta rochii şi pantofi cu toc în mod regulat, de obicei ind trebuia să meargă într-o operaţiune de recunoaştere unei case sau a vreunei instituţii. Lucrurile frumoase

rau ţinute de obicei în case frumoase, iar ea trebuia să ; potrivească în acel loc. însă fustele şi tocurile îi îngre- nau mişcările când avea de lucru. Şi, deşi în seara asta u urma să fure nimic concret, avea de lucru. Se părea că majoritatea oaspeţilor care locuiseră în ormitorul verde veniseră fără costum de baie, dar ispre capătul dulapului găsi nişte bluze, tricouri şi chiar câteva rochii de seară şi un frac. Richard se aştepta ca ea i se relaxeze, aşa că avea să arate relaxată. închizând pe imătate uşa dulapului, îşi scoase rochia. împăturind-o j grijă, şi-o băgă în geantă, apoi îmbrăcă un tricou lbastru simplu şi o pereche de pantaloni scurţi galbeni, ificient de lungi pentru a-i acoperi bandajul din spa-

Pe podea erau aliniate câteva cutii cu pantofi sport de diferite mărimi, dar ea optă pentru o pereche de şlapi. Se potriveau cu aerul de relaxare pe care îl alesese drept temă a serii şi, văzând cum îi admira Addison picioarele, cu cât erau mai goale, cu atât era mai bine. în seara aceea, numele jocului era distracţie. în plus, faptul că era admirată de un tip atât de arătos făcea minuni pentru egoul ei - şi pentru alte părţi ale corpului.

Luându-şi un moment pentru a admira mobilierul şi lucrările de artă expuse în apartament, se îndreptă spre uşile de sticlă ale balconului. Piscina din grota de dedesubt sclipea în lumina apusului, cu partea apropiată umbrită de palmieri şi pâsârile-paradisului. În stânga, cel mai aproape de aripa vestică a casei, se afla un grătar mare din cărămidă, înconjurat de un grup de mese şi scaune din fier forjat, artistic dispuse în jurul lui.

Avea să mănânce carne prăjită de un miliardar. Ciudat - şi deloc apropiat de ceea ce s-ar fi aşteptat ea. Sam reuşise să rămână în afara închisorii citind bine oamenii, dar Addison o frustra. Oamenii bogaţi nu făceau nimic cu mâna lor. Se întrebă dacă personalul lui ştia că îi plăcea să facă grătar. Probabil da. Şi probabil poliţiştii nu ştiau - cine ar fi suspectat că un bărbat care îşi putea permite să cumpere o ţară ar fi stat afară, întorcându-şi singur fripturile? Ea cu siguranţă nu, cel puţin până în acea seară.

încruntându-se, Sam deschise uşile duble şi ieşi în balcon. Briza serii, care bătea dinspre ocean, se izbea răcoros şi plăcut de picioarele ei goale. Inspiră adânc. Tensiunea adunată în umerii ei nu cedă, dar începuse să se obişnuiască cu senzaţia.
Cu şlapii lovindu-se de călcâie, coborî treptele roşii de piatră până la pontonul piscinei. Era o idioată, asumându-şi riscuri inutile. Dar prin această alianţă Addison devenise din unicul martor împotriva ei unicul bărbat care o putea ajuta să-şi reabiliteze numele, iar până când se întâmpla asta, nu putea risca să-l vadă mort. Etienne aproape că îl ucisese o dată, iar Sam nu-şi putea permite să presupună că altcineva nu avea să mai încerce să o facă.
Grătarul era construit din cărămizi în stil spaniol şi piatră, cu un grătar din oţel inoxidabil în partea de sus şi o hotă pentru aburi în lateralul corpului principal. Gazul era oprit, aşa cum trebuia. Sam îngenunche, pipăind ţeava de dedesubt. Nu era prea sigură la ce să se aştepte; bomba din galerie fusese ingenioasă, dar montată la repezeală şi uşor de descoperit dacă ştiai unde să te uiţi. Nu ştia mare lucru despre explozivi, doar despre cei folosiţi pentru a deschide un seif sau pentru a forţa încuietori îndărătnice, dar nu ştia prea multe despre subterfugii şi trimiterea într-o direcţie falsă.
Ţeava părea neatinsă, montată corect lângă cutia cu cărbuni. Sam se ridică. Cu un icnet provocat de efort, ridică grătarul de inox şi îşi afundă mâinile în praful de cărbune, dând bucăţile la o parte şi pipăind arzătorul.
- Pune mâinile undeva la vedere şi fă-o încet!
„La naiba!" Sam închise ochii pentru un moment, apoi îşi retrase încet mâinile de pe grătar. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să aibă încredere în nimeni. La mai mult de cincisprezece kilometri de maşina şi echipamentul ei, nu putea face prea multe în aforă de a-şi arunca şlapii şi a fugi - sperând că persoana din spatele ei avea o ţintă proastă.
- întoarce-te!
Cu braţele încă depărtate de corp, Sam se întoarse. Poliţist, se gândi ea instantaneu. Haine obişnuite,

detectiv, probabil de la omucideri. Fără îndoială, avea descrierea ei notată în micul carneţel din buzunarul jachetei.
- Ai vreo armă?
Ea scutură din cap, forţându-şi creierul să preia controlul.
- Lucrez aici, spuse ea cu o voce calmă şi joasă. Nimeni nu a verificat grătarul, iar domnul Addison vrea să prăjească ceva în seara asta.
- Nu ai folosit aceeaşi poveste seara trecută?
Sam se încruntă, cu inima bătându-i puternic.
- Despre ce vorbeşti? Ne-am întâlnit?
- Depărtează-te, întinde-te cu faţa în jos şi pune-ţi mâinile la ceafă cu degetele împletite.
Oftând, ea afişă o expresie uşor iritată.
- O să-mi ajungă cenuşa în păr.
-Nu-ţi mai spun o dată!
Îngenunchind pe pardoseala din piatră, îl văzu pe Addison coborând scările de la balcon. Pentru binele lui, era perfect că poliţistul avea pistol. Nimeni nu se juca aşa cu ea. Nu-i venea să creadă că el o făcuse atât de uşor, că o păcălise cu atâta uşurinţă. Era evident că ea nu gândise cu capul. Cătuşele pe care le scoase poliţistul cu o mână de la centură îi trimiseră un fior de-a lungul trupului. Nu mai fusese prinsă până acum.
- Detectiv Castillo, spuse Addison, oprindu-se în capătul scărilor, totul e în regulă.
-Acum e în regulă, mormăi Castillo. Stai departe, domnule Addison! Imediat voi trimite geniştii să verifice grătarul.
Deci nu fusese Addison cel care o turnase.
-Asta făceam eu, idiotule! izbucni Sam, revenind de îndată la rolul său. Îi spuneţi vă rog, domnule Addison?
- Lucrează pentru mine. Mi-ai sugerat să-mi angajez agenţi de pază privaţi. Cum nu prea mai am încredere în Myerson-Schmidt, Donner a găsit pe cineva.
-Când?
-Azi după-masă.
Detectivul îşi mută privirea, uitându-se la Addison.

- *Ea* este din echipa dumitale de securitate. îmbrăcată așa.
-Păi, da.
- Nu te superi dacă o verific puțin, nu?
-I-am dat toate referințele mele domnului Addison, spuse ea, hotăra ndu-se să joace în continuare. Ai dreptul să fii aici, domnule detectiv?
- Asta e investigația mea. Și aș dori să văd și eu referințele despre care ai pomenit.
- Desigur, detectiv Castillo, interveni Addison. De fapt, chiar insist, deși sunt complet satisfăcut de recomandările ei. Îl poți suna pe William Benton, la...
- Bill Benton agentul secret?
- Ex-CIA. Jucăm golf împreună. El mi-a recomandat-o.
Pentru prima oară, Castillo păru nesigur. Uitându-se din nou neîncrezător la ea, își puse pistolul înapoi în toc.
- În regulă. îmi trebuie numele ei.
„La naiba! Mai bine diavolul pe care îl cunoști decât cineva complet necunoscut", decise ea, aruncându-i altă privire lui Addison. O ajutase - de data aceasta.
-Samantha, răspunse ea, cu mintea lucrându-i cu viteză. Legătura cu Martin Jellicoe îi putea dăuna sau o putea ajuta, de vreme ce își petrecea timpul în jurul foștilor ofițeri CIA. Sam Jellicoe. Sunt specializată în păzirea obiectelor valoroase, dar îmi extind portofoliul.
Detectivul o privi cu atenție, îndreptându-și din nou mâna spre pistol.
-Jellicoe?
Ea inspiră adânc. Dumnezeule, cât ura armele!
-Sunt fiica lui. Sar putea spune că mă revanșez pentru alegerile greșite făcute de tata.
-Nu știam că are copii.
-Sunt oaia albă a familiei. Nimeni nu vorbește despre mine.
Cei doi se priviră un moment lung, fiecare evaluându-l pe celălalt cu neîncredere, până când Addison păși între ei.
-Altceva, domnule detectiv?
Frecându-și mustața cu un deget, Castillo clătină din cap.

-Nu. Dar, dacă ai cazier, domnişoară Jellicoe, mă voi întoarce. Şi oricum voi fi cu ochii pe dumneata.
- Bine. Oricum încerc să-mi măresc cercul de admiratori, ripostă ea, uitându-se la detectivul care mai petrecu câteva minute discutând pe un ton scăzut cu Addison şi apoi plecă, îndreptându-se spre aleea din faţă.
Nu reveni cu privirea la Addison decât când îl pierdu cu totul din vedere pe detectiv.
- Se presupune că trebuie să mă ajuţi să-mi reabilitez numele, nu să mă transformi în două persoane.
El ridică din umeri.
-Asta ne oferă puţin timp. Cine e tatăl tău, Samantha Jellicoe?
- Nu e treaba ta, Rick Addison, ripostă ea, fastâcindu-se.
Dumnezeule! În cinci minute, întregul departament de poliţie din Palm Beach avea să ştie cine era şi unde se afla. Iar în zece minute după aceea, Interpolul avea să-i ştie numele şi locaţia.
- Ei, cum rămâne cu încrederea?
-Îţi spun despre el când îmi spui şi tu despre fosta ta soţie, bine?
Privirea lui Addison se înăspri.
-Asta nu-i...
- Nu contează, se auzi altă voce din spatele ei.
Când ea se întoarse speriată, Donner o prinse de cot.
Ce naiba făceai aici jos?
- Dă-mi drumul! se răsti ea.
-Tom...
- Dacă vrei să minţi poliţia e una, Rick. Dar ea era aici singură, cu coatele vârâte în grătar. Am văzut-o. Amândoi am văzut-o. Şi vreau să ştiu ce naiba pune la cale.
Sam inspiră pentru a se calma. Erau întrebări bune, dar nu avea dispoziţia necesară pentru ele. Nu cu avocatul.
- Îţi mai spun o dată să-mi dai drumul, şopti ea, întâ- rindu-se sub strânsoarea lui puternică.

- Şi eu te mai întreb o dată ce naiba...
împingându-se spre el, Sam se lăsă în jos şi îl lovi cu piciorul în spatele genunchilor. De îndată ce avocatul îşi pierdu echilibrul, ea se smuci în faţă şi îl ridică. Avocatul căzu peste umărul ei în piscină, cu capul înainte.
- Karate? întrebă Addison calm, încrucişându-şi braţele la piept şi ignorând zgomotul produs de aterizarea în apă şi înjurăturile care urmară.
Ochii lui gri erau plini de amuzament. Ea observase acest lucru şi înainte, dar britanicul era un bărbat al naibii de arătos.
- Sunt doar răutăcioasă, replică ea şi se îndreptă spre scări. Mă duc să mă spăl pe mâini. Grătarul tău e în regulă, din câte îmi pot da seama. Nu cred că l-a verificat cineva.
Richard câştigase puţin timp pentru ea prin povestea stupidă cu firma privată de pază, dar nu-i reabilitase numele. Pe de altă parte, dacă nu-şi dorea să arate ca un idiot şi eventual să fie acuzat de obstrucţionarea activităţii poliţiei, Addison se legase singur la mâini.
Sam deschise uşa băii cu cotul şi îşi băgă mâinile murdare în chiuveta verde de marmură. Acum erau amândoi în rahat până-n gât, iar ea rămânea să mănânce friptură la grătar. La urma urmei, înţelegerea era înţelegere.

Când coborî din nou la piscină, nu era nimeni acolo. O dâră de apă ducea de la capătul cel mai puţin adânc până la celălalt şir de trepte, care duceau, din câte îşi amintea ea din planuri, la un hol mic din care se deschideau alte dormitoare şi apartamente, mai mici şi mai puţin elegante decât al ei. Da, Addison o plăcea.Cu un zâmbet mic pe buze, trase un scaun de fier forjat, aranjându-l astfel încât să nu fie cu spatele la refugiul lui Donner, şi se aşeză.

Umiditatea scădea întotdeauna seara, când se intensifica briza, aşa că Sam inspiră adânc aerul încărcat de parfumul iasomiei şi al mării. Dincolo de umărul ei, între begonii şi păsările-paradisului, o broască începu să orăcăie. Drăguţ.

Un bărbat tânăr, cu aer de cubanez, se îndreptă spre ea din lateralul casei.

-Aţi dori ceva de băut? întrebă el cu un uşor accent.

- Ceai cu gheaţă.

-Simplu sau cu fructe?

-Cu zmeură, Reinaldo, se auzi vocea lui Addison, care ieşi pe una din uşile de la parter ce se deschideau înspre piscină. Pentru amândoi. Iar pentru Tom, o bere Coors.

Tensiunea dispăruse de pe faţa ei, dar lui nu i se părea întru totul relaxată. Pentru un observator oarecare, probabil părea cu totul în largul ei, dar el, fiind un jucător, ca şi ea, putea vedea că nu era chiar aşa. Se întrebă dacă se relaxa vreodată cu adevărat.

- Harvard încă e aici?

^ - Tom nu se descurajează chiar aşa de uşor. Se schim-

Şi îi dădea un telefon lui Bill Benton, completând detaliile poveştii lui Sam, fiindcă acum avea şi un nume de familie. Toate astea îl costau un abonament la meciurile echipei Dolphin şi o lojă bună la stadion, dar el oricum nu avea prea mult timp - sau chef - să meargă la meciuri. Cu fotbalul englezesc era altă poveste - acela era sport cu adevărat.

- Nu-i cer scuze.

El puse tava pe care o căra pe grătar.

- Nu ar fi trebuit să te prindă de cot. Cum îţi place friptura?Medie.
În timp ce el porni focul, Reinaldo reveni cu băuturile. Richard nu-şi putu ascunde un zâmbet când Sam luă sticla de Coors şi o puse pe masa cea mai îndepărtată de locul ei. Observă, de asemenea, că ceaiul lui cu gheaţă rămase unde era, lângă al ei. Profitând de acest lucru, se asigură că focul era aprins şi se aşeză pe scaunul de lângă ea.
- Va descoperi Castillo că ai cazier? întrebă el, sorbind băutura rece din pahar.
Ea ¡1 măsură cu privirea, cântărind în mod evident dacă să-i răspundă sau nu că nu era treaba lui.
-Nu. Nimic clar, oricum. Lucrez cu adevărat pentru muzee şi galerii.
- Bine. Asta va uşura puţin lucrurile.
- Ce lucruri?
- Reabilitarea numelui tău şi aflarea adevărului în legătură cu cele întâmplate aici. La ce credeai că mă refer?
Ea lovi piciorul mesei cu degetele goale de la picioare.
-Aş vrea să văd camera de monitorizare a securităţii.
Studiind-o peste marginea paharului, Richard se întrebă dacă Donner avea dreptate, iar el gândea cu partea greşită a corpului. Era o nebunie să-i arate unei hoaţe sistemul său de securitate, dându-i acces la camerele video şi la senzori. Dar trebuia să o ţină acolo dacă nu voia să dea înapoi şi să-t lase pe Castillo să facă toată treaba.
- Bine. Dacă-mi arăţi exact cum ai intrat aici prima dată - şi a doua.
- Nu ţin cursuri de intrate prin efracţie, Addison.
- Dar a doua oară n-ai lăsat nici un semn. Cel care a pus bomba ar fi putut intra în acelaşi fel. Richard se încruntă. De ce nu ai intŤat la fel prima oară?
Ea ridică din umeri, ca şi cum răspunsul ar fi fost atât de evident încât nu-i venea să creadă că o întrebase aşa ceva.

- Locaţia ţintei. În seara aceea a fost mai rapid să tai sticla de la fereastra terasei. Şi trebuia să mă feresc de paznici.
- De ce ai ales noaptea de marţi?
Privirea ei amuzată se intersectă cu a lui.
- Nu erai aici şi anunţaseşi că trimiţi tăbliţa la British Museum.
- De unde ai ştiut că nu sunt aici?
Acum zâmbetul din privire îi ajunse la buze.
- Le-ai spus celor de la Wall StTeet Journal că eşti în Stuttgart până joi.
- Ce-i aşa de amuzant? rosti el, întrebându-se ce ar fi spus dacă ar fi ştiut că anulase cina cu o senatoare şi soţul acesteia pentru o friptură la grătar lângă piscină, alături de ea.
-Tipul meu a spus că nu poţi avea încredere în cineva care-i minte pe cei de la Journal
-Tipul tău? repetă el încet pe un ton uşor întrebător.
- Brokerul meu. Persoana care vinde lucrurile pe care le fur.
-Oh! M-am gândit că ai putea avea un partener, zise el.
- Nu, zilele acestea lucrez singură.
Richard se simţi mai uşurat decât ar fi fost cazul de confirmarea faptului că lucra singură.
- Bănuiesc că nu-l suspectezi pe *tipul tău* în cazul acesta, nu?
- Mai degrabă l-aş suspecta pe Tom Donner.
El clătină din cap.
-Tom nu e hoţ.
-Nu, e avocat. Asta-i mai rău. Iar tu ai încredere în el, ceea ce-i stupid.
Richard îşi îngustă privirea.
-Vorbim despre prietenul *tău*, nu de al meu. Tipul ăsta are un nume?
- Îmi imaginez că da, spuse ea nonşalant, luând încă o înghiţitură din paharul cu ceai, dar ţi-am încredinţat libertatea *mea*, nu pe a lui.
El nu putea scăpa de sentimentul că ea ştia ceva despre toate acestea - şi nu era vorba despre prostiile legate de intuiţia hoţilor.

- Dacă are legătură cu investigaţia asta...
- Dacă are, Sherlock, mă voi gândi la asta. Dar nu are, eu... Minunat!

Richard nu avu nevoie să se întoarcă pentru a şti că Donner revenise la piscină.

-Tom, cum...
- Eu stau aici, îl întrerupse avocatul, luându-şi berea şi aşezându-se la masa cea mai îndepărtată.

Nu o privea foarte prietenos pe Samantha, dar Richard nu era prea îngrijorat. Donner ştia că mersese prea departe şi, deşi aruncarea lui în piscină fusese o mişcare extremă, la fel erau circumstanţele.

- Voiam să te întreb cum preferi friptura.
- Faci chestia aia cu ciuperci şi ceapă?
- Hans le sotează acum în bucătărie.

-Atunci medie spre bine făcută, mulţumesc.
- Faci des grătar? întrebă Samantha, păstrând o parte a atenţiei îndreptată spre Donner.

Nu glumise - lui Sam Jellicoe nu-i plăceau avocaţii, însă părea să-l placă pe el, iar asta îl încânta într-un mod pervers de plăcut.
- Când sunt aici, răspunse el, Tom şi familia lui sunt victimele mele culinare.

-Mă îndoiesc că se supără.

Ajuns la jumătatea drumului spre grătar, unde voia să verifice starea cărbunilor, Richard se întoarse spre ea.

-Ce vrei să spui?

-Haide! Şi aşa e aproape ataşat de fundul tău. Crezi că l-ar deranja să fie chemat la cină la versiunea din Florida a Palatului Buckingham?
- Ăsta era un compliment?

-Nu din locul în care stau eu, ataşat de fundul tău, mormăi Donner.
- Solano Dorado e foarte frumoasă, spuse ea.

-Mulţumesc.

Ochii verzi îi întâlniră pe ai lui, apoi ea îşi feri din nou privirea.

-Cu plăcere. Dar deja ştii că eu mint tot timpul.

Donner luă încă o înghiţitură de bere.
- E foarte drăguţ, dar tot aş vrea să ştiu cine a încercat să-l arunce în aer pe Rick, dacă nu vă deranjează. De vreme ce n-ai fost tu, Jellicoe.

Richard începea a-si dori ca Tom să nu fi rămas la cină. Pe lângă faptul că ar fi preferat să fie singur cu Saman- tha, voia ca ea să se relaxeze puţin, altfel n-ar fi obţinut alte informaţii de la ea.

- După ce mâncăm, Tom. Deocamdată, întreab-o pe domnişoara Jellicoe ce crede despre porţelanurile de Meissen.

-Aş prefera să o întreb ce părere are despre tăbliţele troiene de piatră. Donner îşi puse sticla pe masă cu zgomot. Dar nu ai încercat să o furi pentru tine, nu? Cui aveai de gând să i-o vinzi - sau mai întâi furi lucruri şi abia după aceea le cauţi cumpărători?

- Lucrez pe bază de contract, răspunse ea, surprinzân- du-i pe ambii bărbaţi. Tipul meu primeşte o cerere pentru un anumit obiect, uneori o locaţie, cădem de acord asupra preţului şi a sincronizării, dacă este necesar, eu fac nişte cercetări, apoi intru şi iau obiectul.

Aşezând fripturile pe grătar şi acoperindu-le cu sos, Richard se gândi la ceea ce tocmai îi spusese ea,

-Tăbliţa a fost aici doar două săptămâni, dar n-a fost un secret. îşi strânse buzele, întrebându-se cât de personale puteau fi următoarele întrebări, înainte ca ea să găsească din nou o modalitate de a schimba subiectul.Fără a trăda încrederea nimănui, ţi-a spus tipul tău că acel client a cerut în mod special tăbliţa mea?
-Tăbliţele troiene nu se găsesc chiar pe toate drumurile, răspunse ea, privindu-l uşor superior, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să ştie asta - de fapt, ştia dar acum era rândul ei să-şi arate cunoştinţele. Există numai trei, dacă ţin bine minte, continuă ea, jucându-se cu paharul. Dar da, a ta a fost cerută În mod special.
- De ce?
Ea râmase tăcută o clipă.
- Nu ştiu. Aşa a fost convenabil, presupun. Celelalte două se află în cadrul unor colecţii private în Hamburg şi undeva în Istanbul. Probabil a contat şi preţul.
Tom pufni.
-Vrei să spui că tăbliţa lui era mai ieftină decât celelalte?
Buzele ei moi tresăriră. Cel puţin aşa îşi imagina Richard, că erau moi.
- Poate, răspunse ea, Sau poate cumpărătorul este din Statele Unite. Trecerea frontierei cu obiecte de contrabandă poate fi scumpă - şi provocatoare. Mai ales acum.
- Hm, mormăi Richard întorcând fripturile, urma să plece la Londra în câteva zile. S-ar putea să ai dreptate.
- Dar nu pe cumpărătorul meu trebuie să-l căutăm, arătă Samantha. Căutăm pe cineva care foloseşte explozivi în spaţii închise şi pe cel care l-a angajat. Ridicându-se de la masă, se duse lângă grătar, uitându-se la Richard care manevra bucăţile de carne. Miroase bine.
„La fel şi ea."
- E cea mai bună reţetă a mea.
-Aş vrea să văd din nou galeria. Mi-ar putea veni nişte idei.

- Despre alte obiecte pe care le-ai putea şterpeli? sugeră Donner fără entuziasm.
Samantha se sprijini de grătar şi zâmbi dulce.

- Cum ţi-ar plăcea să vizitezi iarăşi fundul piscinei?Copii, îi atenţiona Richard, luând de la Reinaldo, care ieşise din bucătărie, farfuria cu ciupercile şi ceapa sotate. Purtaţi-vă frumos!
- Mi-am dat cuvântul că nu va dispărea nimic de aici, Donner. Eu îmi ţin promisiunile.
- Credeam că minţi tot timpul.

Privirea ei se răci, dar zâmbetul îi deveni şi mai jucăuş.

- Numai în legătură cu anumite lucruri. Ştii, Addison, ţi-aş putea găsi un papagal care să facă acelaşi lucru ca Donner şi te-ar costa numai o cuşcă şi nişte seminţe.
- Da, ripostă Donner, dar papagalul ar umple de rahat toate documentele.

Richard întoarse una din fripturi.

- Declar armistiţiu, spuse el, simţind că Donner avea o şansă bună să ajungă din nou în piscină, chiar dacă avocatul părea să nu-şi dea seama de asta. Cine nu-l respectă poate pleca de pe proprietatea mea.

Susţinu privirea lui Sam, apoi îi spuse: Mergem să vedem galeria după ce pleacă Tom.

- Minunat. A de gând să-i dai şi o cheie?

Richard ignoră mormăiturile prietenului său. În plus, acest oaspete nu avea nevoie de chei.

- la loc, Samantha, spuse el încet, zâmbind. Fac o friptură excelentă.

capitolul 8

Vineri, ora 20.03

Addison avea dreptate în legătură cu un lucru. Făcea o friptură excelentă.

Odată cu apusul soarelui, luminile de lângă piscină se aprinseră, urmate de cele care mărgineau straturile cu flori şi becurile din palmierii din jur. Reinaldo ieşi din casă cu o tavă cu lumânări, pe care le aşeză pe mese cu o precizie exersată.

-Începe să semene cu o întâlnire, murmură Samantha, uitându-se la Addison. Dacă nu cumva sunt pentru Harvard.

-Nu sunt pentru mine, spuse Donnerde la masa lui îndepărtată. întinzându-şi muşchii, se ridică de la masă. Că tot a venit vorba, eu am plecat.

- Pa-pa!

El îi aruncă o privire întunecată, apoi îşi puse braţul peste umerii lui Addison şi se îndreptară împreună spre casă.
-Voi termina până mâine documentele pentru asigurări. Presupun că vrei să le aduc aici, nu?
-Da.
Când bărbaţii dispărură după colţul casei, Samantha se lăsă pe spătarul scaunului şi inspiră aerul parfumat al serii. în acel moment trebuia să creadă că făcuse lucrul corect venind să-l vadă pe miliardar. Altfel, ar fi stat ascunsă în casa aceea dubioasă din Clewinston, uitându-se la televizor la ştiri şi sperând că nu trebuia să fugă până când poliţiştii oboseau urmărind-o.
- Eşti gata să mergem să vedem galeria? întrebă Addison, reapărând.
Pentru a gâti, se îmbrăcase cu o pereche de blugi, un tricou verde care-i atârna lejer peste şolduri şi o cămaşă gri descheiată pe deasupra. în picioare îşi luase şlapi, iar briza uşoară îi zburlise părul. Nici pe ea nu ar fi deranjat-o să-ţi treacă degetele prin părul lui. Sam înghiţi în sec.
- Mai întâi camera de securitate.
El încă nu era hotărât să accepte. Sam putea vedea asta pe faţa lui, iar acesta era motivul pentru care insista. îşi testau încrederea, iar ea îl putea face să transpire puţin.
Addison îi făcu un semn cu mâna spre aleea principală.

Pe aici, atunci.Intrară înapoi în casă prin uşa reparată a terasei.
- Impresionant, spuse Sam, uitându-se la ea. Ai ferestre de rezervă pe aici sau deţii compania care face reparaţiile?
- Nici una, nici alta. Sunt doar fermecător.
Aşa era.
- Ce s-a întâmplat cu celălalt geam? întrebă ea.
- L-au luat cei de la poliţie, spuse el. Presupun că încearcă să ia amprentele de pe el.
- Nu vor găsi nici una de-a mea.
-Sper că nu. Dacă mai este ceva ce ar putea lega prezenţa ta de noaptea aceea, spune-mi acum!
- Nu-mi vine nimic în minte, răspunse Sam. Ţi-am spus că sunt bună la ce fac.
- Nu mă îndoiesc. încerc doar să previn problemele.
Addison intră în casă, dincolo de bucătărie. Un şir de trepte ducea către subsol, unde se aflau camera tehnică, pompa piscinei şi camera cu boilere, apoi camera de securitate.
- Domnule Addison.
Un bărbat purtând uniforma închisă la culoare a celor de la Myerson-Schmidt se ridică atât de repede, încât scaunul lui aproape că se rostogoli. Sam îl opri cu talpa şlapului şi îl reaşeză în poziţia iniţială.
- Louie. Ne uităm doar.
Addison îi arătă camera cu un semn din mână.
în încăpere erau douăzeci de monitoare, aranjate în grupuri de câte patru, cu un server în mijloc şi alte două unităţi într-o parte, care puteau fi folosite pentru vizionarea înregistrărilor.
- De obicei e un singur om aici? întrebă ea.
- Da, dacă nu e vreo petrecere mare, spuse Louie, aşezându-se la loc, o persoană e de-ajuns.
-Cum se face că te-am luat prin surprindere când am venit? continuă ea şirul întrebărilor. Nu ne-ai văzut venind?
Agentul îşi drese vocea.
- Monitorizam camerele din perimetrul exterior, răspunse el cu o expresie defensivă. Cu tot respectul, doamnă, nu aţi fi reuşit să intraţi în casă dacă nu aţi fi fost cu domnul Addison.

Ea avea câteva răspunsuri în minte, nici unul pe placul lui, dar se mulțumi să încuviințeze din cap.
-În regulă. Presupun că înregistrările din noaptea trecută sunt la polițiști, nu.[7]
- Da, răspunse Addison. Altceva?
- Galeria.
Traversară din nou spre partea din față a casei și urcară pe scările principale. Tabloul de Picasso încă atârna pe palier, neatins de incendiu, fum și apă. Addison avusese un noroc de câteva milioane de dolari.
-Ți se întâmplă des astfel de lucruri? întrebă ea.
El încetini.
-Am mai primit amenințări cu moartea, dar e prima dată când cineva a fost atât de aproape să mă ucidă cu adevărat.
- Lucrezi într-un domeniu atrăgător.
-Uite cine vorbește, ridică Addison din umeri. Faptul că mi-a invadat cineva casa pentru a face asta mă înfurie *foarte* tare.
- Dar dacă bomba nu a fost pusă pentru a te ucide pe tine?
-Atunci a fost pusă pentru a ucide pe cineva aflat sub acoperișul meu, adică sub protecția mea.
- Protecția ta? repetă ea cu un zâmbet ușor. Sună ca și cum ai fi un lord feudal.
Addison încuviință din cap.
-Ceva de genul ăsta. Ai grijă aici sus! încă sunt resturi peste tot, și podeaua are câteva puncte slabe.

Banda galbenă pusă de polițiști se întindea de-a latul holului, chiar în capătul scărilor, dar el o trase ca și cum nu ar fi fost mai importantă decât o pânză de păianjen.Felul în care Addison stătea acolo, felul în care se uita la galeria distrusă, cu o furie rece și adâncă, o făcură să înțeleagă cât de personal lua tot ce se întâmplase.

-Nu erau mai multe armuri aici? întrebă ea, trecând pe lângă Richard.

- Managerul meu a trimis piesele care pot fi recuperate la un armurier, să vadă ce poate face cu ele.

- Erau frumoase.

Samantha ajunse pentru prima dată la ușa în spatele căreia se aflase tăblița de piatră și o găsi atârnând în balamale și acoperită de funingine.

Richard rămase în spate și o privi. El fusese deja acolo, dar îl fascina felul diferit în care privea ea galeria, lucrurile pe care le vedea și la care el nu s-ar fi gândit. *Ea* îl fascina.

- Asta-i camera ta sigură, nu? Cu două încuietori și cu raze infraroșii deasupra podelei?

Spunându-și că trebuia să o întrebe mai târziu de unde știa toate acestea, el dădu aprobator din cap.

- Da. Cu o cameră video pe peretele îndepărtat, cu fața spre ușă.

- Și presupun că pe înregistrare nu apare nimic.

-Deocamdată nimic, după spusele detectivului Castillo.

- Dacă ești atât de preocupat de invadarea casei de către străini, poate că ar trebui să montezi mai multe camere video în interior, sugeră ea.

- Asta mi-ar proteja lucrurile, nu intimitatea. Apropiindu-se de ea pentru a o putea avea în raza privirii, o văzu lăsându-se pe vine în fața ușii distruse, pipăind cu degetele cea de-a doua încuietoare. Ce vezi?

Ea se ridică, scuturându-și mâinile de pantalonii scurți de împrumut, lăsând pete negre pe materialul galben.

- Voiam să deschid a doua încuietoare și s-o tai pe cea principală, spuse ea după un moment. Cine a

făcut asta a procedat ta fel. Se pot vedea urmele lăsate de unelte pe metal.
- Un profesionist.
-Da. Sam ridică din umeri, intrând în cameră. Uneori hoţii au cu ei arme, chiar grenade, în caz că sunt încercuiţi sau prinşi.
- Dar tu nu.
Samantha zâmbi.
-Eu nu mă las prinsă. încerc doar să-mi dau seama despre ce-i vorba aici - un jaf sau o tentativă de asasinat.
- Şi poţi determina asta uitându-te la zgârieturile de pe metal?
Ea încuviinţă încet din cap.
- Ai spus că nu au existat semne de intrare prin efracţie în afară de cele lăsate de mine, dar âsta-i un semn destul de evident.
-Şi?
-Aici nu a trebuit să fie foarte atent pentru că ştia că urmează să arunce totul în aer.
Se duse pe lângă pereţi până la camera video, dar Richard rămase unde era. Nu se vedeau semne de intrare forţată, ci doar o încuietoare în mod evident tăiată, în mijlocul casei. Pe înregistrările video nu se vedea nimic, după spusele poliţiei, deşi el făcuse copii şi avea de gând să verifice singur.
Numărul de persoane care aveau acces la proprietate în lipsa lui era aproape infinit: grădinari, paznici, serviciul de curăţenie, persoanele care întreţineau piscina, managementul proprietăţii, plus un număr de prieteni care puteau folosi casa oricând ar fi dorit. Deşi cheile zonelor securizate erau mai greu de obţinut, dar nu şi pentru un hoţ.
în cele din urmă, Sam se opri la piedestalul căzut pe care fusese aşezată tăbliţa.
-A căzut cu destulă forţă. Tăbliţa ar fi fost distrusă.
- Înclini spre teoria că bomba a fost pusă pentru a acoperi furtul?
Samantha se uită la el.

- Poate. Pot spune că tipul cunoştea valoarea obiectului din cameră şi nu a vrut să fie distrus în timp ce făcea naiba ştie ce.
Era a treia oară când se referea la hoţ ca la o persoană de sex masculin. în mod normal, nu i s-ar fi părut ciudată această masculinizare, dar şi ea era o hoaţă şi era în mod categoric femeie.
- Un asasin ar face eforturi pentru a proteja antichităţile? întrebă el.
- Nu ştiu, nu sunt un asasin. Zâmbi scurt, apoi reveni în galerie. Pe de altă parte, nu i-a păsat de nimic din ce se afla aici sau de restul lucrurilor din casă în cazul în care sistemul tău antiincendiu nu ar fi funcţionat. Samantha se încruntă, apoi îşi schimbă expresia, uitându-se din nou la el. Cât valorează o armură din secolul al XVI-lea în stare bună?
-Aproximativ o jumătate de milion.
-Uau!
-Cum ai ştiut? Despre bombă vreau să zic.
Ea se duse lângă gaura uriaşă din peretele galeriei şi se lăsă pe vine ca să o poată vedea mai bine.
-Nu am ştiut. Adică aproape că am lovit firul, dar l-am văzut în ultima secundă. De fapt, m-a cam enervat.
- De ce?
Richard îi studie expresia, încercând să ignore gheara din piept, apărută la gândul că ea aproape că fusese spulberată de bombă. Intrase în casa lui prin efracţie, îi violase sanctuarul. Dar se părea că acum era îngrijorat pentru ea.
- Ai peste tot sisteme de securitate de top, deşi nu grozav de eficiente, şi aici am găsit un fir de sârmă amărât întins de-a latul holului. Mi s-a părut stupid. Agenţii de securitate şi musafirii ar fi călcat pe el, declanşând alarma sau rănindu-se. Apoi am observat că nu era chiar paralel cu podeaua, iar asta... m-a deranjat.
El se lăsă pe vine lângă ea.
-Te-a deranjat asimetria. în mijlocul unui jaf.
- M-a deranjat că totul în casa asta este plin de gust, meticulos şi bine gândit. Firul ăsta nu se potrivea şi era evident că nu fusese aprobat de tine. În primul rând, nu avea ce să caute acolo, iar în al

doilea rând, nu ar fi trebuit să fie strâmb. Dar nu am fost absolut sigură decât când l-am văzut pe Prentiss venind spre mine fără să arunce nici o privire spre podea.
Iar Richard crezuse că el era un bun observator.
-Aş fi călcat chiar în el, murmură Richard. în întuneric, cu atenţia distrasă şi iritat de apelurile faxului, gândindu-se la două întâlniri, un contract şi călătoria programată la Beijing, nu ar fi văzut firul decât când s-ar fi împiedicat de el. Şi acum ar fi fost mort.
Mulţumesc, spuse el încet.
Un zâmbet îi aduse lui Sam o gropiţă în obraz.
- Mda, uite ce mi-a adus mie asta.
Richard începuse să creadă că el avea să câştige cel mai mult în urma acestui parteneriat. Se ridică în picioare şi, pentru că voia să o atingă, îi întinse mâna. Ea îi prinse degetele şi se ridică, privindu-l pe sub genele lungi.
Dumnezeule! Richard ştia că ea se juca şi probabil se uitase la alţi bărbaţi în acelaşi fel, ştiind că aveau să-i dea tot ce şi-ar fi dorit. însă tot nu se putea abţine să nu reacţioneze. îi zâmbi şi el. Cât timp ştia ce se petrecea, putea să se bucure.
- Ai şi alte teorii? întrebă el, dându-i drumul la mână după un moment şi făcând doi paşi în spate pentru a-i permite să meargă spre capătul galeriei.
- Doar partea asta a fost armată, observă ea, ceea ce-mi spune că persoana care a făcut-o a plecat în direcţia asta. Probabil.
- Asta nu-i de prea mare ajutor.
-Ştiu. Doar că...
- Doar că...? o încurajă el să continue.
-Nu sunt obişnuită să analizez un furt din acest unghi. Vreau să spun că ştiu ce aş face eu în orice împrejurare, dar aici clar nu e vorba de mine.
- Lăsând la o parte bomba, ce mai e diferit de felul în care ai fi făcut tu lucrurile? Nu caut necazuri, Samantha. încerc doar să descâlcesc afacerea asta.
Ea expiră zgomotos.
- încerc să intru şi să plec repede. Studiez planurile, fotografiile, găsesc cel mai rapid mod de a ajunge unde vreau şi iau obiectul după care am venit.

Nu mă preocupă foarte tare dacă las urme ale intrării prin efracţie câtă vreme nici una nu arată direct spre mine.
-Odată ce un obiect dispare, este evident că a fost furat, comentă el şi o văzu încuviinţând din cap.
- Dar tipul ăsta a vrut ca nimeni să nu ştie că a fost aici. Aşa că, din ce văd eu, există o singură concluzie. Ea se apropie încet de Richard, călcând peste un cavaler prăbuşit şi decapitat în drumul spre el. Ştia foarte bine geografia locului şi a venit atât pentru a fura tăbliţa, cât şi pentru a arunca galeria în aer.
- Nu l-ar fi deranjat să omoare.
- Poate că a intenţionat să omoare. Dar nu pe tine. Tu nu trebuia să fii aici.
-Nici tu.
- în regulă, să pornim de aici, răspunse ea încruntată din cauza concentrării. Cine era aici...
- Să pornim de aici, dar de jos, o întrerupse el. Îţi place şerbetul de zmeură?
- Dar ştiu că eşti galant, spuse ea, privindu-l cu apreciere. Sper că îţi aminteşti că am încercat să fur de la tine.
- Da, dar îţi place şerbetul de zmeură? repetă el, zâmbind la vederea expresiei ei.
Samantha era mult prea sexy pentru liniştea lui sufletească, dar cel puţin părea că începea să-i intre pe sub piele. El voia, de fapt, să-i intre pe sub haine.
- Sigur.
în drumul spre living, Richard o lăsă să meargă în faţa lui. Coborându-şi privirea pentru a-i admira fundul, observă dintr-odată o dâră de sânge pe coapsa ei stângă.
- Samantha, eşti rănită! exclamă el, luând-o de umăr şi oprind-o.
- Nu, nu sunt.
- Îţi sângerează piciorul.
Ea se eliberă din strânsoarea lui.
-Te uiţi la picioarele mele? întrebă ea cu răceală, aruncându-le o privire lui Reinaldo şi lui Joseph, celă-

Ialt angajat prezent în living. Nu te îngrijora! E doar o tăietură. Ai nişte lipici?
- Ce să am?
- Nu contează. Am eu sus, în geantă.
Se întoarse spre ieşire. Richard îi blocă drumul.
- Îl trimit pe Joseph să ţi-o aducă.
înainte ca ea să poată protesta, îi făcu tânărului sud-american un gest cu mâna. Acesta dădu din cap aprobator şi ieşi pe uşă.
- Aşază-te... Nu, apleacă-te ca să mă uit!
- Nu prea cred, Excelenţa Ta. Nu înainte de desert. Şi nu face atâta caz. Sunt bine. Tipul meu m-a peticit. Probabil s-a deschis când m-am lăsat pe vine.
- Dă-mi un prosop curat, strigă Richard, iar Reinaldo apăru o secundă mai târziu cu un prosop de mâini.
După ce văzu expresia de refuz din ochii ei, îi indică lui Reinaldo să iasă. Cu o jumătate de rânjet, tânărul ieşi din living, închizând uşa în urma lui.
-Ce crezi că...
-Dă-ţi pantalonii jos!
Ea încercă să se întoarcă la el, dar Richard o împinse peste masă.
-Nu-i deloc romantic. N-ai de gând să-mi oferi măcar un pahar de vin mai întâi.' spuse ea peste umăr.
-Te-ai rănit salvându-mi viaţa, mormăi el, ţinând-o lipită de masă cu o mână pusă pe spatele ei. De ce ai spus că nu ai fost rănită?
-Nu e mare lucru.
- Ba da, este. Acum nu te mai prosti şi scoate-ţi pantalonii ăia afurisiţii. Nu încerc să te seduc. Vreau să mă asigur că eşti bine.
Tocmai atunci apăru Joseph, cu geanta ei în mână.
- Las-o acolo şi ieşi, îi ordonă Richard.
Samantha rămase nemişcată o secundă, până când se
închise uşa, apoi, cu un oftat teatral, îşi descheie pantalonii scurţi galbeni şi îi dădu jos.
Observând atât lenjeria ei roz, cât şi pielea caldă şi fină, Richard îngenunche în spatele ei. încercând să-şi ţină în frâu impulsul inutil şi nedemn de un domn de

a-şi strecura mâinile în interiorul coapselor ei, luă geanta şi i-o deschise. Şi-o imaginase pe Samantha aplecată deasupra unei mese, ca acum, chiar de când coborâse în biroul lui prin luminator, dar nu în asemenea circumstanţe.

- Lipici? întrebă el, ridicând un tub în faţa ochilor ei.

Dând scurt din cap, ea îşi smulse geanta din mâinile lui.

- Asta-i proprietate privată.
- Da, dar a cui?

Ea pufni.

- Să ţi-o trag!
- Presupun că merit asta, ripostă el. Chiar vrei să fac eu asta? Pot suna un doctor. Va fi foarte discret, promit!
- Nu, doar strânge marginile, pune lipici peste ele şi ţine aşa un minut. Încearcă să nu-ţi lipeşti vreun deget, altfel rămânem legaţi.

-Mda. Şi nu am vrea aşa ceva.

1 se păru că o aude înăbuşindu-şi un chicotit şi luă ăsta drept un semn bun.

-Nu, chiar nu vreau să-ţi lipeşti mâna de fundul meu. Mai ales cu Donner deja lipit de al tău.

Era un fund foarte drăguţ, dacă tot venise vorba, rotund, musculos şi foarte bine potrivit cu picioarele ei lungi. Îndepărtă cu grijă bandajul din spatele coapsei ei, inspirând adânc la vederea rănii.

- Nu e doar o tăietură, murmură el, curăţând cu grijă sângele de pe picior. Trebuie să mergi la spital.

Ea tăcu, iar după un moment Richard observă cât de tare îi erau încleştaţi pumnii. Dumnezeule, probabil o durea îngrozitor! Ştergând din nou rana, strânse cu delicateţe marginile şi turnă lipici deasupra.

Curajoasă, Samantha nu făcu decât să icnească, dar probabil o durea rău.

- E aproape gata, murmură Richard. Apoi bem vin şi mâncăm şerbet.
- Addison?
- Gata, am terminat, spuse el, suflând încet pentru a vedea dacă se uscase lipiciul şi mişcându-şi cu grijă degetele, mângâindu-i uşor piciorul. Nimeni

nu avea atât de mult autocontrol. Lipiciul ţinu. Cum e...

Nu-şi termină întrebarea, pentru că Sam leşină, prăbuşindu-se fără cunoştinţă în braţele lui.

capitolul 9

Sam†âtd, ora 6.54

Pe Samantha o trezi mormăitul bărbaţilor. Deschizând un ochi, văzu draperiile întunecate la câţiva centimetri de faţa ei.

Verde, mormăi ea într-o pernă pufoasă, încercând să-şi amintească unde naiba era.De undeva de lângă draperii, se auzi sunetul unor paşi apropiindu-se.

- Bună dimineaţa, spuse o voce profundă cu accent britanic, iar Sam îşi aminti.

-Oh, la naiba, mormăi ea, încercând să se ridice în genunchi şi în mâini.

- Samantha, e în regulă. Ai leşinat.

Ea îşi schimbă poziţia şi văzu întreaga cameră, dincolo de draperiile patului. Addison singur ar fi fost suficient de rău, dar mai era cineva acolo: un bărbat slab, chel, cu ochelari cu rame Drew Carrey şi cu barbişon.

- Cine naiba eşti?

- Este medicul meu, spuse Addison. Doctorul Klemm.

Sam se ridică în genunchi, cu aşternuturile din mătase alunecându-i de pe umeri până pe pulpe. O îmbrăcase într-o afurisită de pijama de mătase. Una roz. Nu ar fi fost cazul să facă aşa ceva. Era un gentleman englez căruia se părea că îi plăceau femeile îmbrăcate în roz. Înăbuşindu-şi un geamăt pe jumătate amuzat, se aşeză pe marginea patului.

-Ţi-am spus, fără doctori.

- Iar eu ţi-am spus că e discret. Nu ai de ce să te îngrijorezi, scumpo.

Sam avea câteva motive foarte bune pentru a-i contrazice afirmaţia, dar, deschizând gura pentru a o face, îşi dădu seama că nu o mai durea atât de tare coapsa. Umărul se simţea şi el mai bine - şi îl roti de câteva ori, verificând. Când crezu că se simţea suficient de recunoscătoare, se uită la gazda ei. El era din nou îmbrăcat comod, cu blugi, un tricou negru şi o cămaşă albă descheiată deasupra. În picioare avea pantofi sport de firmă.

- Nu arăţi ca un miliardar, comentă ea, prefăcându-se că nu o deranja faptul că fusese vulnerabilă opt ore.

- La naiba! Leşinul nu făcuse parte din plan, trebuia să se adune.Nu.[7] Dar atunci a ce arăt?
- Arăţi ca un jucător de fotbal, un schior profesionist sau aşa ceva, ripostă ea cu ciudă, recunoscând în sinea ei că era adevărat. Unul dintre tipii ăia care pozează pentru calendare.
Addison râni, iar lumina îi ajunse în ochii gri.
- Sunt de neoprit pe schiuri.
Doctorul îşi drese vocea.
- Hm... Dacă-i pasă cuiva, piciorul dumitale a avut nevoie de cincisprezece fire, domnişoară, iar umărul, de şapte. Lipiciul e foarte bun, dar nu l-aş recomanda ca tratament regulat. Rick a spus că probabil nu te mai pot vedea decât dacă eşti inconştientă, aşa că am folosit un fir care se resoarbe. Nu trage de el! Hm, discret şi competent. Nu strica să cunoască un astfel de doctor - unul care făcea vizite la domiciliu.
Sam îi zâmbi.
-Nu ştiu de ce crede domnul Addison că sunt atât de ostilă, spuse ea, ignorând sunetul scos de Addison. După cum mă simt, cred că îţi sunt datoare cu un prânz, doctore Klemm. Cu desert cu tot.
- Clătite cu mere?
Zâmbetul ei se lărgi.
- Preferatele mele. Ştiu un loc unde găsim cele mai bune clătite cu mere din ţară.
- Atunci aşa rămâne, domnişoară Jellicoe.
Addison păşi între ei.
- Alte instrucţiuni de natură medicală, George?
- Nu. Aş evita piscina şi băile timp de 7-10 zile, dar duşurile rapide sunt în regulă. Doctorul o privi un moment, cu o expresie uşor amuzată. Mi-am luat libertatea de a schimba plasturii de pe spatele dumitale şi am pus nişte antiseptic. Am lăsat restul unguentului pe masă. Arătă spre un tub alb, aflat pe noptieră.
- Mulţumesc. Te voi suna în legătură cu prânzul.
-Abia aştept.
Addison făcu un gest cu mâna în direcţia camerei principale a apartamentului.
-Te conduc, George.

în timp ce se îndreptau spre ieşire, aruncă o privire peste umăr la Sam.
-Stai aici! Revin în câteva minute.
Ea aşteptă pe marginea patului până când auzi uşa închizându-se. Tricoul şi pantalonii scurţi împrumutaţi nu se vedeau nicăieri, dar sutienul roz atârna pe spătarul unui scaun, lângă pat. „Minunat.” Aşadar, o văzuse goală. Se întrebă dacă apreciase mărimea sânilor ei. Majoritatea femeilor cu care se întâlnea el erau considerabil mai dotate în partea superioară. Cel puţin nu-i dăduse jos şi chiloţii.
încercarea de a se convinge că nu-i păsa de părerea lui nu era mai reuşită decât cea de a se preface că nu-i plăcea atenţia pe care i-o acorda el. Sam se duse la dulapul uriaş, care părea să se fi umplut cu şi mai multe haine peste noapte. Mai mulţi blugi, mai multe tricouri, bluze şi pantaloni scurţi, cele mai multe părând, în mod misterios, a avea mărimea potrivită ei. Cineva avea un cumpărător personal. Alese o bluză albastră cu alb, cu mâneci scurte, şi o pereche de blugi. îşi recuperă sutienul şi se duse în livingul apartamentului.
Poate că îi văzuse sânii când fusese leşinată, dar în dimineaţa asta nu avea să-i mai vadă. Flirtul era altceva. Dar, dacă i-ar fi oferit premiul cel mare, ar fi pierdut avantajul asupra lui - şi luând în considerare felul în care-i făcea pielea să i se furnice, şi-ar fi pierdut şi perspectiva. încuie uşa principală şi se duse în baia uriaşă, încuind şi uşa acesteia pentru a fi sigură.
Duşul se simţi dumnezeiesc, iar cusăturile o deranjară numai puţin. Găsi un deodorant, o periuţă şi pastă de dinţi aşteptând-o în dulăpiorul de medicamente, iar până când îşi uscă şi îşi pieptănă părul, aproape că se simţea ca ea însăşi din nou. Dacă nu ar fi fost mica problemă a mandatului de arestare care atârna deasupra capului ei şi britanicul frumos care se juca încontinuu cu libidoul ei, dimineaţa aceea ar fi fost una grozavă.
Se gândea că avea să-l găsească pe Addison aşteptând-o în apartament, cu sau fără uşa încuiată, dar nu-l văzu nicăieri. însă apoi cineva ciocăni la uşa

balconului, iar ea tresări atât de tare, încât aproape că îşi desprinse cusăturile.
- Dumnezeule! murmură Sam, ducându-se la uşă şi dând draperiile deoparte.
-Ţi-e foame? întrebă Addison de dincolo de uşa de sticlă, rânjind la vederea expresiei ei nemulţumite. Ea descuie şi deschise uşa.
-Tu nu munceşti niciodată? întrebă, observând masa aşezată pentru două persoane, cu două teancuri de clătite, pahare cu suc de portocale şi ceea ce părea un bol plin cu căpşune proaspete în mijloc. Reinaldo stătea lângă piscină, aşteptând instrucţiuni.
- Presupun că vrei şi cafea.
- Cola dietetică, dacă ai.
El ridică dintr-o sprânceană, dar nu spuse nimic. în schimb, îi făcu semn tui Reinaldo.
-O cola dietetică şi un ceai pentru mine. Trase un scaun pentru ea. Ia loc!
-Vreo veste de la Harvard sau de la Castillo în dimineaţa asta? întrebă ea, luând o căpşună şi muşcând jumătate din ea.
- E abia 7.30, răspunse el. Dă-le puţin timp! Te simţi mai bine?
- Da. Sam făcu o grimasă. De obicei, nu sunt aşa. Am spus că te ajut să descâlceşti asta şi o so fac. Cred că eram mai obosită decât...
- Samantha, o întrerupse el cu o expresie serioasă, luând în considerare circumstanţele în care ai fost rănită, nu trebuie să te scuzi pentru nimic.
Sub privirea lui, Sam simţi gâdilituri în spatele coapselor. Căldură. Fusese cu bărbaţi înainte, dar nu-şi amintea de vreunul care să emane atât de multă masculinitate şi electricitate ca Rick Addison. Poate că şi lui i se părea că o cupă B ar reprezenta o schimbare plăcută.
-Bine.
- Mănâncă-ţi clătitele!
Reinaldo aduse ceaiul şi cola, iar Sam desfăcu doza şi turnă lichidul în paharul foarte frumos pe care tânărul îl adusese împreună cu nişte cuburi de gheaţă în

formă de palmieri. Sam îşi dăduse seama în ziua anterioară că îşi dorea să aibă încredere în Addison, după ce învăţase cu mult timp în urmă că nu putea avea încredere decât în ea însăşi.

- Nu trebuie să pari atât de mărinimos, comentă ea cu gura plină de clătite cu sirop. M-ai dezbrăcat.

- Da, dar nu m-am uitat.

-Mincinosule!

Addison izbucni în râs. Sunetul era jos şi sincer şi o făcu şi pe ea să chicotească. Privirile li se întâlniră, iar râsul ei păli puţin. Cine s-ar fi gândit că Samantha Jellicoe s-ar fi bucurat de compania cuiva ca Richard Addison? Nu, nu cineva *ca* el. Cu el. Dincolo de rolul jucat şi de dorinţa neaşteptată, Sam începea să se bucure de compania tw>, iar asta putea aduce necazuri.

- Bine, m-am uitat puţin. Dar a fost necesar.

Richard luă o gură din paharul de suc. Nu-mi vine să cred că ai făcut acrobaţii în biroul meu şi l-ai trântit pe Tom în piscină cu asemenea răni.

Uşurată de schimbarea subiectului, Sam ridică din umeri.

-Aş fi pariat că şi tu ai fi jucat în continuare rănit fiind.

- Da, dar eu m-am dus la spital.

- Am văzut la ştiri. Se întinse şi îi dădu la o parte părul de pe frunte, descoperind un mic bandaj în formă de fluture pe tâmpla lui stângă.

Addison îi prinse încheietura.

-Te-ai uitat la mine la ştiri? întrebă el, zâmbetul lui încălzind-o pe dinăuntru.

„Păstrează distanţa, Sam!"

-Am... am vrut să ştiu în ce necazuri am intrat.

- Ai mai fost într-o situaţie atât de dificilă?

încă o ţinea de braţ, degetele lui blânde simţindu-i pulsul. O briză uşoară se strecură printre palmieri, mân- gâindu-i pielea şi acoperindu-i ochiul stâng cu o şuviţă de păr.

-Nu. Nu ţin minte să fi fost.

Richard voia să o sărute. Voia să se aplece peste masă şi să-i atingă gura cu a lui, să guste siropul şi

căpşunele de pe buzele ei. Dacă ar fi fost oricare altă femeie din lume, ar fi făcut-o. Aceasta însă cerea atenţie şi prudenţă, aşa că îi dădu drumul cu o ezitare surprinzătoare, aple- cându-se numai pentru a-i îndepărta părul de pe faţă.
-Ieşim noi din asta.
Telefonul mobil de la cureaua lui sună. Când răspunse, Tom Donner începu să latre înainte ca el să-şi fi încheiat salutul.
- Doamne, mormăi el, strâmbându-se la Samantha, te opreşti odată din ţipat?
Tom îşi coborî vocea, dar asta nu făcu veştile mai plă- cute. La auzul discursului răstit, Richard îi tăie vorba.
- Hai aici cu documentele de la compania de asigurări! ordonă el şi închise telefonul.
-Veşti proaste? întrebă Samantha.
Il privise pe parcursul convorbirii telefonice, cu pa- harul de cola dietetică în mână. Cu un oftat adânc, Ri- chard se ridică de la masă.
- Îl cunoşti pe Etienne DeVore?
Samantha se încruntă, degetele strângându-i-se pe pahar.
-De ce?
- Îl cunoşti.
înconjurând masa, o prinse din nou de mână şi o ridică în picioare. în ochii ei se aprinse o luminiţă de avertizare, dar el o ignoră, trăgând-o după el în apartament. Dintr-odată, nu se mai gândea atât de mult să o sărute, ci mai degrabă cum să o ţină în viaţă pe femeia asta care îl înnebunea.
- Cât de bine îl cunoşti? întrebă el.
-Nu prea bine, ripostă ea, eliberându-se din mâinile lui. De ce?
- E... Richard începu să se plimbe până la uşă şi înapoi. Poliţia l-a găsit în dimineaţa asta.
Sam îşi încruntă sprâncenele fine.
- Pe Etienne? Cred că glumeşti. Nici Spiderman nu l-ar putea prinde pe DeVore! Cât despre poliţia din Palm Beach...
- E mort, Samantha.

Faţa ei se întunecă. Richard se grăbi să o prindă, dar ea îl îndepărtă cu un gest al mâinii, aşezându-se în schimb pe unul dintre scaunele georgiene tapiţate. - Oh! Oh...

El se aşeză lângă ea.

- Eraţi apropiaţi. îmi pare rău.

Oricât de dură părea să fie, el n-ar fi trebuit să-i dea veştile cu fineţea unui ciocan pneumatic. în acelaşi timp, dorea să ştie cât de bine se cunoscuse ea cu cel căruia poliţiştii din Paris îi spuneau *Le Chat Nuit*[1]. Sigur, şi ea era o creatură a nopţii şi de aceea trupul ei ar fi putut la fel de bine să fie scos din Atlantic şi identificat de agenţii Interpol.

-Cum... Sam se opri. Unde?

[1] În traducere din franceză, înseamnă pisica *de noapte*. (n.red.)

- La nord de Boca Raton. L-au găsit pe malul oceanului. Inspiră, dorindu-şi să nu fi fost el cel care-i dădea veştile. Donner spune că încă nu au raportul autopsiei, dar a fost împuşcat.

Samantha îşi strânse pumnii şi apoi îi duse la ochi.

- împuşcat, repetă ea sec. Etienne spunea mereu că o să moară bătrân şi bogat, înconjurat de femei pe jumătate goale, pe o insulă cumpărată de el. Se ridică din- tr-odată, plimbându-se până la uşa terasei şi înapoi. Ştii, niciodată nu ne aşteptăm să fim împuşcaţi, sau aruncaţi în aer, sau chiar prinşi. Dacă tu crezi că vei eşua, nu o vei face. Dumnezeule! Mi-a plăcut Etienne. Era ca un ghimpe în coaste, dar era atât de... plin de viaţă.

- îmi pare rău, repetă el, simţind, ca de puţine alte ori, că aceasta era adevărata Samantha şi că, dincolo de dorinţa pe care o simţea pentru ea, o plăcea cu adevărat.

- Nu e vina ta. Etienne şi-a ales stilul de viaţă - la fel ca mine. El... Ea se albi din nou. Trebuie să dau un telefon. Rahat! Ducându-se spre uşa dinspre hol, apoi revenind în cameră, îngenunche la picioarele lui. Am nevoie de un telefon pe care nu-l pot urmări, spuse ea, palidă şi cu o expresie foarte îngrijorată pe faţă. Nu pot...

Richard o prinse de mână, dorind să o atingă, chiar dacă ea nu voia să fie consolată de el. Chiar dacă nu știa cum să o consoleze.

- Urmează-mă!

Mâna ei o prinse pe a lui cu o putere surprinzătoare, dar el se prefăcu a nu observa în timp ce mergeau pe hol spre biroul lui. încuie ușa în urma lor și îi făcu semn spre masă.

-Ai putea avea necazuri din cauza asta, spuse ea, așezându-se în spatele biroului de crom și oțel, așa cum îi indicase el.

- Mă descurc eu. Linia trei. E una directă.

Ea ridică receptorul, apoi se opri, uitându-se la el. Richard aștepta ca ea să-i ceară să plece; nu avea de gând să se ofere să o focă. Însă orice ar fi gândit, ea nu spuse nimic. în schimb, tastă rapid șapte cifre. Un apel local, se gândi el, deși nu putuse vedea mai mult de două sau trei cifre.

- Stoney? întrebă ea, iar umerii i se relaxară vizibil. Nu, e în regulă. Taci! Ce sunt biscuiții fără miere când joci golf? în timp ce Richard se încrunta, ea zâmbi ușor în receptor. Cum e perna ta? Bine. Bine. Pa.

- Ce naiba a fost asta?

Ea termină apelul, închizând ochii.

- E bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar, după ce s-a întâmplat cu Etienne, am vrut să mă asigur că e bine.

-Samantha, fără secrete!

Ochii verzi se deschiseră din nou, studiindu-i expresia.

-Nu știu ce să spun despre asta, murmură ea. Inspirând adânc, se ridică. Dar am nevoie din nou de ajutorul tău.

- În regulă, dar numai dacă îmi explici ce-i cu biscuiții și pernele. Altfel, las-o baltă!

Mai auzise numele lui Stoney din faxul lui Donner. Walter Barstone, bărbatul pe care poliția îl ținea sub supraveghere. Tifwl ei, fără îndoială.

- E un cod. Odată ce ne-am stabilit aici, am inventat un cod specific zonei. Facem asta pentru oricare alt loc în care mergem.
- Şi? o îndemnă el să continue.
Pentru prima oară de când sunase telefonul lui în timp ce luau micul dejun, o urmă de umor apăru în expresia ei.
- Nu-ţi place să nu ştii anumite lucruri, nu-i aşa?
Nu era singurul, dar acum nu era momentul să se lase distras.
- Explică-mi, te rog!
- Biscuiţii fără miere sunt unşi cu unt. Asta înseamnă Butterfly World[I].
- Voliera de pe Autostrada 95.
-Cunoşti atracţiile turistice locale, îl complimentă ea. Când joci golf, spui...
- *Fore*[II], o întrerupse el, începând să înţeleagă. Ora 16.00. Presupun că ne întâlnim azi cu el?
Ea clătină din cap.
- Nu noi, englezule! Laso baltă! Du-mă în oraş şi mă descurc eu de-acolo!
- Nu. Nu am de gând să te scap din ochi.
- Ieşi prea mult în evidenţă, se plânse ea. Toată lumea te observă, aşa că mă vor observa şi pe mine, apoi îmi vor observa tipul.
- Stoney, o corectă el, ridicând o sprânceană când ea îi aruncă o privire urâtă. Tu i-ai spus numele. În plus, se întâmplă să ştiu deja că poliţia îl supraveghează pe Walter Barstone. Sunt foarte isteţ.
- Eşti prea evident.
Ideea de a merge cu ea, mai ales acum, când ea protesta, îi plăcea tot mai mult. Sam se ducea să adune informaţii, iar el avea de gând să fie lângă ea. Altfel, nu avea cum să rămână pe picior de egalitate cu ea,

I Joc de cuvinte cu referire la cuvinrul four, care înseamnî patru,

II (n.red.)

cu atât mai puţin să deţină vreun avantaj. Dacă nu se înşela, numele lui DeVore nu o surprinsese.
- Mă pot amesteca în mulţime.
- Mda. La Butterfly World.
- Da. Şi dacă vrei să pleci de aici, trebuie să-mi dai cuvântul tău că mergem împreună.
Samantha îşi trecu mâna peste faţă.
- Addison, înţeleg că asta-i ceva... diferit şi interesant pentru tine. Hoţi, coduri secrete, investigaţii ale poliţiei.
Dar doi oameni sunt morţi. Eşti un bun prea valoros ca să rişti pentru ceva atât de stupid.
Evident, nu ştia prea multe despre viaţa lui.
- Mă priveşte şi pe mine, spuse el pe un ton jos, la fel de mult ca pe tine. Dar lăsând asta la o parte, dacă îl urmăreşte cineva pe Stoney şi te vede, veţi fi amândoi arestaţi. Îţi place sau nu, eu sunt paşaportul tău, draga mea.
- Mereu ies lucrurile cum vrei?
Sam se îndreptă spre usa biroului.
-Da.
Deschizând uşa, îi aruncă o privire peste umăr.
- Bine. Probabil Stoney va face pe el la vederea ta, dar fie.
- Oh, ce drăguţ, ripostă Richard. Cel puţin Sam îşi recăpătase simţul umorului. Hai să luăm ceaiul meu şi sucul tău şi să ne plimbăm!
- Să ne plimbăm.
- Pe proprietate. Poliţia nu a găsit alte semne de intrare prin efracţie în afara celor lăsate de tine, dar oricum aş vrea să arunci o privire.
- În regulă.
- În plus, ţi-am promis un tur.
Richard voia ca ea să înţeleagă că nu avea de gând să-şi încalce cuvântul. Nu dacă ea nu schimba regulile.
- Credeam că Harvard e pe drum încoace.
La naiba! El uitase de asta.
- Sunt sigur că ne va găsi.
Ea oftă, iar în obraji îi reveni puţină culoare.
-Sunt sigură că ai dreptate.

Richard îi spuse lui Reinaldo să-i aducă lui Sam o doză proaspătă şi rece de cola dietetică. Era un lux găsit doar acasă sau în magazinele mai bune. Sam îi spuse asta, dar el se mulţumi să-i rânjească. Pentru un bogătaş, avea simţul umorului. Acum acest lucru era de ajutor, amintindu-i că viaţa nu însemna doar excursii tensionate la miezul nopţii şi prieteni care sfârşeau morţi când te aşteptai mai puţin.
Se gândi cum, cu o zi în urmă, avusese intenţia de a pretinde că era o femeie uşoară şi toantă, încercând să-l convingă că reuşise să intre în casa lui printr-un noroc chior. Astăzi se simţea uşurată că nu trebuia să joace acest joc cu el. Problema era că el părea să aprecieze şi să-i placă această versiune a ei şi ceea ce etala ea. Nu era obişnuită să... fie ea însăşi. Şi nu-i plăcea felul în care se bucura de conversaţiile lor, uitând că era acolo pentru a se ajuta pe sine, nu pe el. Sentimentul acesta o făcea să se simtă lipsită de control. Iar în domeniul ei de activitate, asta putea duce la arestare - sau moarte.
- Ce zici de locul ăsta? gesticulă el înspre o secţiune curbată a zidului înalt de piatră, în partea de nord a proprietăţii.
- E posibil, răspunse ea, părăsind aleea pietruită şi apropiindu-se de zid. Ai un ochi bun pentru furişate.
- Iau asta ca pe un compliment.
Addison o urmă între tufişuri; o făcuse de fiecare dată când ea părăsise aleea. Sam nu era sigură dacă făcea asta pentru că-i plăcea să se înghesuie printre tufe sau pentru că nu voia să o scape din ochi ca să nu dispară. Din ceea ce afla despre Richard Addison, probabil era vorba de o combinaţie între cele două.
- Stop! ordonă ea, când camera de supraveghere se roti în direcţia lor.
El trecu pe lângă ea.
- Avem voie să fim văzuţi, spuse el pe un ton amuzat. Sunt proprietarul, îţi aminteşti?
„La naiba!”
- Mda. Vechile obiceiuri. Sam privi camera făcându-şi rotaţia lentă, în semicerc. Plasate la fiecare aproximativ patruzeci de metri de-a lungul zidului, aveau un tipar sincronizat, ceea ce era logic. La

jumătatea drumului dintre zid şi casă, se afla un şir de stâlpi de iluminat, fiecare dispunând de un detector de mişcare. Te-ai consultat cu Myerson-Schmidt, întrebă ea, sau au fost toate montate când ai cumpărat casa?
-Ambele. Camerele erau aici, dar oamenii mei au instalat senzorii de mişcare. De ce?
-Ai puncte moarte. Securitatea chiar lasă de dorit, Addison. Mai ales că înăuntru nu ai camere. Chiar dacă agenţii patrulează noaptea.
- Dacă lasă atât de mult de dorit, de ce te-ai mai deranjat să blochezi senzorii de la poartă şi să tai sticla?
Ea îi zâmbi, strecurându-se între zid şi o ferigă imensă.
-Nu-i distractiv să intri dacă nu o faci prin efracţie.
Sam se uită în jos şi se opri.
-Vrei să spui că ai făcut mizerie fiindcă ai putut.
-Ceva de genul ăsta, rosti ea absentă, lăsându-se pe vine pentru a studia o frunză zdrobită de begonie.
- Ai găsit ceva?
Tonul lui deveni mai tăios, iar într-o secundă înge-nunche lângă ea.
-Nu sunt sigură. Cineva a zdrobit asta, dar se poate să fi fost poliţiştii în cursul cercetărilor. Pe-aici e plin de urme de pantofi.
Se ridică, îndepărtându-se puţin de zid şi uitându-se în sus.
- Un punct mort, zise el.
- Da, şi un drum destul de drept de-aici, de-a lungul pârâului, până la casă. Doar unul sau doi senzori de evitat. Hm…
-Ce?
Ceva îi atrase privirea cam pe la jumătatea zidului, şi Sam nu-şi putu ascunde zâmbetul.
„Te-am prins!”
- Ridică-mă!
El îşi făcu mâinile căuş la baza zidului. Sam urcă pe scara improvizată, iar Richard o ridică. La nivelul ochi-lor, amprenta era uşor de văzut.

- Ştiai deja că DeVore a fost cel care a venit cu explozivul, nu-i aşa? o întrebă el de jos.
„La naiba!”
Fie ea îşi pierdea îndemânarea, fie Richard putea citi gândurile.
-Odată ce ajungi la un anumit nivel de experienţă, ştii care sunt cei câţiva oameni care ar putea face aşa ceva, răspunse ea evaziv.
-Iar DeVore e unul dintre acei oameni.
-Da.
- Eşti şi tu?
Ea îl ignoră, pipăind urma uşoară a pantofului lăsată pe zid. Etienne fusese grijuliu, dar în miez de noapte nu era uşor să ştergi tot noroiul de pe pantofi înainte de a escalada un zid. Dar faptul că fusese atât de atent pe drumul de ieşire însemna ceva. Nimeni nu trebuia să ştie că fusese acolo. De ce? Stilul lui de lucru fusese similar cu al ei, de ce fusese mai grijuliu de această dată?
-Ce ai descoperit? întrebă Richard.
Samantha se scutură.
„Concentrează-te, idioato! încă poţi fi învinuită pentru toate astea.”
- Urma părţii din faţă a unui pantof, spuse ea, arătân- du-i. A urcat zidul, sprijinindu-se cu vârful pantofilor de el. Pe unul avea noroi. Cea mai mare parte a căzut de pe zid, dar încă se vede pata. Pe drumul de ieşire, adrenalina e la cote maxime şi e dificil să fii foarte atent.
- Bine de ştiut.
- în regulă. Coboară-mă, te rog!
Ea se prinse de umerii lui când el o coborî, şi când Richard se îndreptă, faţa ei ajunse la distanţă de o respiraţie de a lui. El avea probabil câţiva centimetri peste 1,80, pentru că ochii ei îi ajungeau la nivelul claviculei.
- Ştiai cine a făcut asta, repetă el. De ce nu ai spus nimic?
Sam ridică din umeri.
- Onoarea hoţilor, dacă vrei. Şi mă interesează mai degrabă cine l-a angajat pe Etienne şi dacă a fost

pentru a fura tăbliţa sau pentru a te ucide pe tine. Etienne... m-a sunat şi mi-a spus să stau deoparte.
- Dar eşti aici.
- Sunt încăpăţânată. în plus, avertismentul lui a venit cam târziu. Iar eu vreau să descâlcesc afacerea asta.
- La fel şi eu.
El dădu aprobator din cap, dar nu se uita la zid. Se uita la ea. înaintând lent, ca şi cum s-ar fi temut că Sam avea să fugă, Addison îi ridică bărbia cu degetele lui lungi şi elegante şi se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui.
înainte ca Sam să se hotărască dacă să-l împingă sau să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui şi să se rostogolească goală cu el printre begonii, buzele lui moi se des- prinseră de ale ei. Richard se îndreptă, uitându-se la ea cu o urmă de zâmbet pe buzele lui foarte pricepute.
„Păstrează-ţi calmul, Sam!"
Ea avea nevoie de el mai mult decât avea el nevoie de ea. Era însă neclar cine îl *dorea* mai mult pe celălalt.
- Cam îndrăzneţ, Addison. Pentru ce a fost asta?
- A fost admiraţie, Samantha, murmură el, mângâin- du-i cu degetul mare buza inferioară.
-Aha.
Pentru că îi plăcuse şi pentru că arăta atât de îngâm- fat şi părea să deţină tot controlul, se întinse şi îl sărută înapoi. îi simţi surprinderea, apoi căldura când gura lui se mulă peste a ei. Apoi *ea* se retrase.
-Şi eu te admir, Addison, spuse ea, apoi se îndepărtă de el, nu la fel de graţioasă şi stăpână pe sine ca de obicei.

capitolul 10

Sâmbătă, ora 10.39

Când Richard reveni în birou, îl aşteptau patru mesaje şi Tom Donner. O adusese pe Samantha cu el, în principal deoarece nu voia ca ea să meargă la Butterfly World fără el. Fusese un prost gândindu-se, fie şi o secundă, că ea nu ar fi putut fugi de pe proprietatea lui oricând ar fi vrut.

- Reinaldo a spus că ai plecat la plimbare, comentă Donner, cu picioarele lungi întinse în faţa lui, pe unul dintre scaunele de conferinţă din birou.
- Am vrut să arunc o privire sistemelor de securitate, care se pare că lasă de dorit.
Richard se uită la Samantha, care se dusese la fereastră şi se uita la iazul de afară. Abia spusese un cuvânt de când se sărutaseră, aşa că se părea că nici unul din ei nu intenţiona să-şi ceară scuze. Dacă mai petreceau însă câteva momente într-o admiraţie reciprocă, el avea să fie nevoit să facă din nou un duş rece.
- Lasă de dorit e puţin spus, zise Tom, cu privirea la musafira lui Richard. Castillo vrea să vină şi să-ţi arate nişte fotografii cu Etienne DeVore, să vezi dacă-l recunoaşteţi tu sau cineva dintre angajaţi. Se pare că individul avea emise mandate de arestare pentru jafuri şi intrări prin efracţie în opt ţări.
- Au spus când s-a întâmplat? întrebă Samantha încet, fără să se mişte.
Picioarele lui Donner loviră podeaua.
-L-ai cunoscut deci. Minunat. Este o adevărată convenţie a hoţilor aici. Să scoatem nişte băuturi şi aperitive sau preferaţi să intraţi prin efracţie şi să vi le luaţi singuri?
-Termină, Tom! spuse Richard, cu atenţia asupra Samanthei, întrebându-se în câte ţări existau mandate de arestare în legătură cu activităţile ei nocturne. Au fost prieteni.
- Minunat, repetă avocatul. Nu ştiu când s-a întâmplat. Probabil Castillo va şti mai multe după autopsie.
- Etienne m-a sunat joi, după spargere. M-a avertizat să stau departe şi a părut cam iritat că am apărut acolo. Dacă persoana pentru care lucra l-a auzit, atunci... Inspiră profund, îndreptându-şi umerii şi întorcându-se cu faţa la ei. Poate că a fost ucis pentru că a vorbit. Dacă nu, nu ştiu. Se poate să fi fost ceva întâmplător.
- Dar nu crezi asta.
Richard îi oferi altă doză de suc din frigider, dar ea clătină din cap.

-Nu ar fi fost o ţintă uşoară pentru un străin.
-Avea şi el un tip?
Ea îi zâmbi scurt.
- Nu în mod special. îi plăcea să lucreze direct cu clientul.
- Eşti absolut sigură că el a luat tăbliţa şi a pus explozibilul? întrebă Tom.
Ochii ei îşi pierdură focusul, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva îndepărtat. Apoi Samantha zâmbi din nou vag. Era un zâmbet trist şi singuratic, iar Richard trebui să strângă mânerul unui scaun pentru a-şi stăpâni impulsul de a se apropia de ea.
- Chiar dacă nu m-ar fi sunat, practic recunoscând că el a fost, i-am spus deja lui Addison că se pot număra pe degete hoţii de talia lui Etienne, rosti ea. însă mi-ar plăcea să văd înregistrările din partea de nord a proprietăţii.
-Vom face asta înainte să plecăm, spuse Richard.
-Şi unde plecăm, mă rog? întrebă Donner.
Samantha pufni.
- Ca şi cum ţi-am spune!
- Mergem să vizităm ceva, îi întrerupse Richard, lăsân- du-se pe un scaun. Ce altceva mi-ai adus?
- Estimările iniţiale ale companiei de asigurări pentru obiectele distruse. Dante aduce imediat lista oficială de preţuri, să compar cu ceea ce vor să ofere cei de la asigurări. Am primit şi nişte statistici noi despre cumpărarea WNBT. Connor le-a trimis aici după ce ai anulat întâlnirea cu el. Cred că se teme că vrei să dai înapoi.
-Nu i-a trecut prin cap că aş putea avea câteva probleme personale de care să mă ocup, cu explozia şi toate celelalte.[7]
Donner râni.
- Se pare că nu.
- Atunci e pierderea lui dacă întârzierea îl face să mai lase din preţ.
Samantha oftă, retrăgându-se de la fereastră.
-Toate astea sunt fascinante, dar nu cred că ai nevoie de mine aici.

- Unde pleci? întrebă Richard, pregătit să o lege de un scaun în absenţa unui răspuns.
Ea ridică din umeri.
-Am promis să nu iau nimic de aici, spuse ea, deschizând uşa, dar ai vecini, nu-i aşa?
Richard sări în picioare.
- Samantha! Casa mea nu va deveni noua ta bază de operaţiuni. Nu vei fura nimic de la vecinii mei!
Privirea pe care io aruncă ea era pe cât de amuzată, pe atât de iritată.
-Am glumit. Am un oarecare autocontrol. Ies lângă iaz sau pe-acolo. La jumătatea drumului spre uşă, se opri. Dar ai grijă cui îi dai ordine, Addison! Înţelegerea noastră priveşte proprietatea ta. Cât despre restul lumii, voi face cum am chef. O friptură şi câteva doze de cola dietetică nu înseamnă că îţi aparţin.
Când ieşi, uşa se închise în urma ei, iar Richard se aşeză din nou.
- La naiba!
- E o hoaţă, Rick. Deocamdată ţi-e de folos, ceea ce e în regulă, presupun, dar...
-Dar ce, Tom? ripostă Richard, pierzându-şi calmul pentru un moment. Nu o pot *salva?* Crezi că e un proiect caritabil sau ceva de genul ăsta?
- Eşti un filantrop. Probabil nu te poţi abţine.
Cu un zâmbet forţat, Richard trase înspre el teancul de documente adus de Donner.
- Samantha nu e singura cu autocontrol. Şi eu voi face ce vreau.
- Uhu! Nu-ţi scoate sabia la mine, eu doar lucrez pentru tine.
- Ştiu, ştiu. La telefon ai spus că ai descoperit ceva despre tatăl ei.
Problema nu era nici Donner, nici Samantha Jellicoe. Pe măsură ce se cunoşteau mai bine, Richard găsea scuze pentru ceea ce făcea ea: avusese o copilărie tristă; le dădea profiturile celor săraci; cineva o şantajase, fă- când-o să aleagă ocupaţia de infractoare. În acelaşi timp, simţea că nici unul din

aceste motive nu era adevărat. Era hoaţă pentru că-i plăcea să fie hoaţă. Şi era a naibii de bună la asta. Orice ar fi făcut tatăl ei - şi după reacţia lui Castillo la auzul numelui lui, presupunea că Jellicoe senior fusese un hoţ cu o oarecare notorietate -, ea era o tânără deosebit de inteligentă. Dacă ar fi vrut altă carieră, ar fi putut-o avea.

- în regulă. Am apelat la nişte favoruri la biroul procurorului şi am găsit un Martin Jellicoe, care a executat cinci ani dintr-o condamnare de treizeci de ani, într-o închisoare de maximă siguranţă. Tom mai scoase nişte documente şi le frunzări. Presupun că era o închisoare de maximă siguranţă, pentru că din restul a evadat. De trei ori.

- Ce a făcut?

-A furat lucruri. O grămadă. Cam de peste tot, se pare. Şi există o aprobare unanimă că a scăpat de mult mat multe acuzaţii decât cele pentru care a fost condamnat. Florenţa şi Roma au lucrat împreună la o cerere de extrădare în 2002, la care au renunţat între timp.

- De ce?

- Pentru că a murit în închisoare în anul acela. Atac de cord, după raportul autopsiei. Donner se uită la el. Ţii minte fiascoul acela cu furtul Mona Lisei de acum câţiva ani?

- El a fost? Dumnezeule! Un gând înspăimântător îl făcu să se înfioare. E! a fost, nu? Nu ea?

-A fost una dintre spargerile pentru care l-au condamnat. în plus, câţi ani poate avea domnişoara Jellicoe? 24, 25? Mă îndoiesc că ar fi putut face aşa ceva la 16 ani, Rick. Au suspectat existenţa unui partener în cazul anumitor spargeri, dar nu au reuşit să identifice pe nimeni. Dacă totuşi a fost ea, e mult mai pricepută decât un simplu hoţ de buzunare.

- Mi-am dat seama de asta.

-Rick, vorbesc serios. Au furat lucruri de la oameni foarte bogaţi şi foarte puternici. Cele mai multe n-au mai fost găsite niciodată. Bijuterii ale Coroanei, Monet-uri originale, jurnalul căpitanului de pe *Mayflower.*

Richard se lăsă pe spate, întorcându-şi privirea spre fereastră. Sam era pe o bancă, cu faţa spre iaz, aruncând ceea ce păreau a fi firimituri de pâine peştilor şi raţelor care veneau la mal. Îi spusese că o admira şi era adevărat; nu pentru ocupaţia ei, ci pentru spiritul şi abilităţile pe care le poseda.

-Vreau să spun că, după ce se termină totul şi scapă de acuzaţiile pentru intrarea aici, nu va deveni învăţătoare.

- Las-o baltă, Tom!

- Data viitoare când va mai fura ceva, va fi din cauză că ai minţit poliţia şi ai lăsat-o...

- *Las-o baltă!* Acum! Inspiră adânc şi lent. Câte un singur lucru o dată.

- Bine, atunci încă ceva. Donner îi vârî în faţă secţiunea de stil şi evenimente a ziarului Palm Beacfi Post. Pagina 3.

El ştia deja ce însemna pagina 3. Era pagina înaltei societăţi, unde apăreau fotografii ale celor bogaţi şi faimoşi care se întâmplau să fie în Palm Beach. Imediat după divorţul lui, toate ziarele de scandal din lume păruseră să-i publice fotografiile în fiecare zi, cu câte o femeie diferită, fie că o cunoştea, fie că doar se întâmplase să fie în acelaşi loc, în acelaşi timp. Odată ce Donner deschisese o duzină de procese, ziarele deveniseră mai precaute, dar în următorul an şi jumătate el nu mai fusese la fel de precaut. Divorţul nu-l transformase într-un călugăr.

Fotografia era chiar reuşită, luând în considerare distanţa de la care fusese făcută. Donner era sprijinit de limuzină, în timp ce stătea de vorbă cu femeia misterioasă, cu un uşor zâmbet în colţul gurii. Din fericire, ea era cu spatele la aparatul foto.

- Nu-i spune despre asta.

- Nu-i spun nimic. Âsta-i departamentul tău.

Cu o ultimă privire, Richard puse deoparte documentele si împinse teancul în direcţia lui Tom.

- În regulă. Arată-mi raportul companiei de asigurări.

Trecuseră peste cifrele avansate pentru compensarea pierderilor şi peste cheltuielile necesare reparării pereţilor şi podelei galeriei, când Dante bătu la uşă.

- Rick, Tom, zise el, înclinând scurt din cap înainte de a se aşeza la masă. Am făcut un nou invent...
- Mai lipseşte ceva în afară de tăbliţa de piatră? îl întrerupse Richard. Dacă lipseau şi alte obiecte, partene- riatul lui cu Samantha trebuia să se modifice. începuse să aibă încredere în ea - sau cel puţin în opinia ei în privinţa furtului. Dacă minţise...
- Doar tăbliţa a fost luată. Însă distrugerile provocate altor piese sunt groaznice. Eu...
-Aşteaptă puţin!
Ridicându-se, Richard se duse la fereastră. Nu mai lipsea altceva. Slavă Cerului! Uşurarea lui nu avea nici un sens; după cum spusese Tom, ea furase din alte locuri. Dar se simţea cu adevărat uşurat.
Sam nu fusese niciodată arestată - ştia asta. în acelaşi timp, eTa perfect conştient de faptul că făcuse măcar o parte din lucrurile de care o acuzase Tom. Era prea bună, prea experimentată pentru ca el să se păcălească singur, crezând că asta fusese prima ei tentativă de a jefui pe cineva. Iar Richard nu avusese un succes atât de mare ignorând realitatea.
Descuie una dintre ferestre şi o deschise.
- Samantha!
Ea tresări, uitându-se la el peste umăr.
- Vii, te rog, puţin?
încuviinţând scurt din cap, ea se ridică şi dispăru pe cărarea înspre casă. Orice ştiau sau credeau că ştiau despre ea putea aştepta. Richard făcuse o înţelegere şi avea să o onoreze. După cum îi spusese lui Donner, avea de gând să ia lucrurile pe rând. El avea să-şi facă griji mai târziu cu privire la ce trebuia să facă cu ea după ce se termina totul.
Oamenii aveau tot dreptul de a-şi proteja proprietatea, încercând să oprească pe oricine ar fi vrut să le invadeze teritoriul. Etienne fusese îndrăzneţ şi mai mult decât lacom, dar înţelesese regulile şi pericolul la fel de bine ca ea. Dar să audă că fusese găsit plutind în ocean, plin de răni de gloanţe nu se potrivea cu moartea la datorie a unui hoţ. Era, pur şi simplu, vorba de crimă. Iar asta nu făcea parte din

jocul nimănui. Joc. Cel de față încetase să mai fie amuzant în momentul exploziei.
-Ai mai aflat ceva despre Etie... începu ea, deschizând ușa biroului. Al treilea bărbat li se alăturase celor doi, iar ea se opri brusc. Trebuie să fii Dante.
Richard se ridicase la intrarea ei, cu politeţea specifică britanicilor.
-Samantha, ţi-l prezint pe managerul meu de achiziţii de artă, Dante Partino. Dante, noua mea consultantă în probleme de securitate, Samantha Jellicoe.
Dumnezeule, își dorea să nu mai spună tuturor numele ei în gura mare! O făcea să tresară de fiecare dată când îl auzea pronunţându-l.
- Salut, spuse ea, așezându-se lângă Addison, la gestul lui. Ce se întâmplă?
- Dante a făcut o listă cu obiectele distruse şi deteriorate. Vreau să auzi şi tu.
- încerci să mă faci să mă simt vinovată? murmură ea.
-Nu. Nu ai aruncat nimic în aer. Vreau părerea ta.
Ea nu vedea exact motivul, de vreme ce preocuparea ei erau o bombă şi cine dorise tăbliţa - iar acum, cine-l ucisese pe bărbatul care luase tăbliţa. Chiar şi așa, încuviinţă din cap.
- Consultantă în probleme de securitate? repetă Partino, măsurând-o din priviri la fel cum făcuse Donner când o întâlnise prima dată. De la Myerson-Schmidt?
-Nu, lucrează independent, replică Addison, ui- tându-se la ea cu o urmă de amuzament. Domnişoara Jellicoe e specializată în securitatea obiectelor valoroase. Dă-i drumul!
Partino citi lista, obiect după obiect, fiecare cu valoarea originală şi apoi valoarea pieţei estimată în acel moment, nivelul distrugerilor, posibilitatea restaurării şi costurile acesteia. Era priceput. Sam nu se putu abţine să nu-şi amintească faptul că gazda ei avea cel puţin alte trei case, fiecare plină ochi de obiecte de artă şi antichităţi. Pentru ea, ar fi fost Crăciunul, Ziua Recunoştinţei şi Ziua Independenţei, toate deodată. îi venea greu ă se concentreze asupra acelui monolog lung, cu Addi- on atât de aproape de

ea încât îi putea simţi căldura orpului aproape lipit de al ei. Se întrebă ce ar fi făcut 1 dacă l-ar fi sărutat din nou, pe neaşteptate.
„Mda, bine.” Acesta era jocul lui, dar miza era mult nai mare pentru ea decât pentru el. „Ignoră atracţia”, ji ordonă ea. Avea necazuri prea mari pentru a-şi pierde oncentrarea. Dacă Etienne putuse fi împuşcat şi ucis, i i se putea întâmpla acelaşi lucru. Îşi schimbă poziţia, plecându-se să vadă mai bine hârtia pe care o ţinea el. se putea întâmpla şi lui.
- Ţi-a atras ceva atenţia? întrebă el şoptit, uitându-se ntr-o parte la ea.
Sam clipi.
- Nu. Totul e vandabil - dar nici un obiect mai mult a altul cu excepţia tăbliţei de piatră, pe care cineva i-a dorit-o cu adevărat, se pare.
- Domnişoară Jellicoe, spuse Partino, nu mă îndoiesc le expertiza dumitale, dar te asigur că un colecţionar ar ecunoaşte valoarea fiecărui obiect din lista de aici.
- Spune-i asta individului care a furat un singur lucru i căruia nu i-a păsat de faptul că a aruncat restul în aer.
Partino clipi.
- Nu recomand cumpărarea obiectelor de proastă ca- itate. Tot ce se află aici este de cea mai bună calitate.
- Scoţi pe toată lumea din sărite, nu-i aşa? o întrebă)onner, chicotind uşor.
Era prea mult.
- Ei bine, aici îl avem pe Harvard, care nu ar deose->i un Rembrandt de un Degas, replică ea. Să-l privim u atenţie!
Donner îşi îngustă privirea.
- Orice vrei să spui, nu apreciez...
-Am fost invitată la acest spectacol, izbucni ea, ridi-ându-se. Jucaţi-vă voi între voi!
Aşteptându-se pe jumătate ca Addison să o cheme înapoi, se strecură pe uşă şi porni în josul holului, spre apartamentul ei. Cineva, probabil Reinaldo, pusese un bol cu fructe proaspete pe măsuţa de cafea. Sam luă

un măr, aruncându-l şi prinzându-l înapoi, în timp ce căuta telecomanda televizorului imens de pe perete. După o secundă de căutare, găsi postul WNBT, cel pe care îl voia Addison. Godzilla ataca din nou Tokyo, de data aceasta în compania lui Monster X şi Rodan. 1 se părea normal.
Douăzeci de minute mai târziu, auzi un zgomot la uşă. Deşi era sigură cine era, obiceiul şi un puternic simţ de autoconservare o făcură să se uite peste umăr.
- Când cumperi un post de televiziune, schimbi formatul acestuia?
Addison închise şi încuie uşa, apoi se lăsă pe un scaun de lângă ea şi puse două cutii de suc pe masă.
- Nu întotdeauna. De ce?
- în primul rând, nu foloseşti suporturi pentru pahare? întrebă ea, aplecându-se şi punând două suporturi victoriene, cu modele florale, sub dozele de suc. Asta-i o masă georgiană, ştii? Veche de 250 de ani.
- 231 de ani, o corectă el.
- în al doilea rând, acesta e singurul post din zonă la care rulează filme clasice. Sam arătă cu mâna înspre televizor. Acum e săptămâna Godzilla, de exemplu.
- înţeleg.
Richard luă o piersică şi muşcă din ea. Sucul îi curse pe bărbie şi se şterse absent cu degetul mare, lingându-l apoi.
-Godzilla fiind un film clasic, desigur.
„Oh, delicios!"
-Cele mai multe dintre ele, da. Câteva filme de la sfârşitul anilor '70 au transformat Godzilla într-un luptător pentru mediu, ceea ce-i o prostie. La urma urmei, e un produs al testelor nucleare. Trebuie să fie rău.
- De ce furi lucruri? întrebă el brusc, cu privirea încă aţintită asupra monştrilor de pe ecran.
Părea să fie cu adevărat curios, dar cu cât ştia mai multe despre ea, cu atât era mai periculos.
- De ce te-ai căsătorit cu fosta ta soţie? contracara ea.
Addison se foi pe scaun.

-Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ai suficientă încredere în mine pentru a-mi spune, zise el fără entuziasm.
-Mai devreme sau mai târziu, vei face ce ai promis, iar eu voi pleca de aici, replică ea, aruncând cotorul mărului în coşul de gunoi de lângă uşă. „Două puncte.”
-Vrei să pleci?
-Acum?
- Da, chiar acum. Astăzi. Acum. Vrei să pleci?
„Nu.”
- Ce vreau să fac, spuse ea încet, venindu-i greu să-i susţină privirea, este să merg la Butterfly World.
Richard se ridică în picioare, o luă de mână şi o trase lângă el.
- Bine. Să mergem acum, o să avem puţin timp să vizităm.
- Eşti ciudat.
Nu se putu abţine să nu zâmbească, atunci când îl auzi chicotind.
- Sunt misterios, o corectă el. Ar trebui să mă apreciezi mai mult.
Dacă l-ar fi apreciat mai mult decât o făcea deja, ar fi fost goi pe patul ei de împrumut chiar atunci, fără nici un gând la posibilele consecinţe.

capitolul 11

Sdmbătd, oro 14-18

- Nu mergem cu limuzina.
Samantha îşi încrucişă braţele la piept.
încercând să nu zâmbească, Richard se opri pe scări lângă ea şi hotărî să nu o întrebe de ce avea asemenea prejudecăţi despre limuzina lui.
- Nu am spus că mergem cu limuzina, scumpo.
- I-ai spus lui Ben să aducă maşina.
Un Mercedes-Benz SLK galben apăru de după colţul casei şi se opri în faţa lor.
- Da, dar nu am spus care maşină.
-James Bond nu conduce un BMW? întrebă ea, îndreptându-se spre portiera pasagerului, în timp ce Ben coborî din maşină. Galben ca o banană. Nu sare deloc în ochi.

- Eu nu sunt James Bond. Taci si urcă!
Ei îi plăcea maşina. Richard putea vedea asta în zâmbetul ei. Samantha îşi trecu degetele peste bord, alt semn pozitiv. Părea să aibă un stil de învăţare tactil. Ar fi fost interesant de văzut dacă îşi păstra acelaşi stil în dormitor. Se foi, simţindu-se dintr-odată inconfortabil.
„Duş rece. Gândeşte-te la un duş rece!”
În cele din urmă, ea îşi puse centura şi îi zâmbi.
- Putem să coborâm plafonul bananei?
Făcându-i pe plac, el apăsă un buton din bord. Capota se deschise, iar plafonul se ridică şi se plie cu o mişcare fluidă.
-Mai bine?
-Cool, spuse ea, în timp ce rulau pe alee. Poliţiştii încă se afla lângă poartă, dar păreau mai degrabă plictisiţi decât plini de speranţă că aveau să prindă atentatorul. Desigur, deja găsiseră intrusul pe plajă, fie că îşi dăduseră seama, fie nu. Richard se uită la Samantha, care îşi sprijinea un braţ de portieră, cu bărbia odihnin- du-i-se pe el.
- Poliţia l-a identificat pe DeVore şi-l consideră suspect, spuse el, dar de vreme ce eu am descris o femeie, nu au renunţat la căutări.
- Probabil s-au gândit că a avut un partener. Găsirea acestuia nu-i va aduce mai aproape de mine, dar nu am scăpat. îi aruncă o privire. încă.
-A mai folosit vreodată explozibil?
- Nu ştiu toate loviturile pe care le-a dat, dar nu aş fi surprinsă. Nu m-ar fi sunat să mă avertizeze dacă am fi concurat pentru un simplu obiect. Ridică din umeri. A mai dat lovituri, dar a spus mereu că n-a fost cine ştie ce provocare. Oamenii se mută şi devin vulnerabili. Obiectele stau în acelaşi loc şi trebuie să mergi tu la ele.
-Tu şi DeVore aţi fost vreodată... parteneri?
Ea se lăsă pe spate şi apăsă butoanele radioului.
-Trebuia să mă aştept, spuse ea, când auzi acordurile unei piese de Mozart. Parteneri. Presupun că te referi

la parteneri de lucru şi parteneri în pat. Nu am lucrat niciodată împreună.
Strângând volanul, cu stomacul încleştat din cauza geloziei neaşteptate şi prosteşti, Richard încuviinţă din cap.
- Atunci îmi pare încă o dată rău.
-Nu-mi mai cere scuze. Nu a fost vina ta. Oamenii intră şi ies din viaţa mea tot timpul. M-am obişnuit.
-Un pic cinică?
- încerc să mă rezum la ce mă pricep. în plus, nu ar trebui să te plângi. Deocamdată foci parte din viaţa mea.
„Pentru cât timp?", se întrebă el.
-A fost doar un comentariu, nu m-am plâns.
Samantha îi aruncă zâmbetul ei caracteristic.
- Bine. Oricum, sper că Stoney ştie cine l-a angajat pe Etienne. Dacă nu, vom fi blocaţi în acelaşi loc ca poliţia.
Părul castaniu îi zbură peste faţă, iar ea scoase un elastic de păr din geanta Gucci, prinzându-şi-l într-o coadă nostimă.

- -Credeam că trebuie să ne amestecăm în mulţime, comentă el. De ce ai luat geanta asta scumpă?Numai pe asta o aveam la mine. În plus, mă va ajuta să arăt ca o turistă. Sper că ţUai luat o şapcă banală de baseball sau ceva similar.
- Îmi pare rău, n-am reuşit să ajung la secţiunea de haine banale din dulap în dimineaţa asta.

Ea îi studie profilul un moment, în timp ce el se prefăcea a fi atent la traficul de pe autostradă. Din fericire, nu era aglomerat.

- Lasă-ţi ochelarii de soare pe ochi! Nu eşti îmbrăcat în costum, aşa că ar trebui să ajute. Îţi cumpărăm o pălărie Cilligan sau ceva de genul ăsta.
- Ba nu cumpărăm nimic.

Samantha rămase tăcută o clipă, deşi se uita spre sistemul stereo cu atâta dezamăgire, încât era aproape comică.

- I-ai spus lui Donner, câinele de pază, unde mergem, nu-i aşa?

-Am încredere în el, Samantha. Şi...

-Eu nu am. Niciodată să nu ai încredere în cineva care ştie cât valorezi.

-Toată lumea ştie cât valorez.

- Da, dar nu toată lumea are acces la tine la fel ca el. Ea bătu darabana pe rama geamului. Moartea ta i-ar aduce probabil un profit imens.

Richard se încruntă, deja scoţându-şi din cap spusele ei. Tom Donner era prietenul lui cel mai apropiat. Ideea era ridicolă. Avea grijă pe cine lăsa să-i intre în viaţă - cu o excepţie notabilă.

-Am încredere în el, repetă Richard. Las-o baltă!

- În regulă. Dacă te face să te simţi mai bine, în locul tău nici eu n-aş fi plecat azi cu mine fără să spun cuiva de încredere. Doar că nu l-aş fi ales pe Donner.

Complimentul, chiar aşa îndoielnic cum era, îi făcu plăcere.

- Poţi schimba muzica dacă vrei, spuse el, dar...

Ea se repezi la radio. Mozart se opri, pentru a fi înlocuit de Beethoven, apoi de Haydn. Lăsându-se din nou pe spate, Sam îşi încrucişă braţele la piept.

- Nu ai decât oameni morţi în colecţia de CD-uri?
-Îţi plac antichităţile. Am crezut că vei aprecia muzica clasică.
- Îmi plac, dar nu într-o maşină ca a lui James Bond, cu capota ridicată.
- Nu sunt afurisitul James B...

Cu o mişcare rapidă, ea opri CD-ul şi porni radioul, căutând printre diferitele posturi până când găsi ceva cu mult bas şi chitare electrice. Dădu mai tare şi îşi sprijini capul de tetieră. Richard începu să râdă.

- Ce naiba-i asta?
- Cui îi pasă? Are ritm.

Sprijinindu-şi din nou bărbia pe braţ, Sam închise ochii pe jumătate, protejându-se de briza caldă din maşină. Îi plăcea Florida. Europa deţinea premiul pentru cele mai frumoase sate din mijlocul pădurilor de pini şi de stejari, dar dualitatea de aici o fascina. Trecură pe lângă întinderi mari acoperite cu iarbă mătăsoasă, întrerupte de căsuţe aşezate la distanţă de autostradă, pe drumuri de pământ, cu maşini ruginite pe peluzele din faţă. Pe malurile râului se vedeau din loc în loc pâlcuri de ulmi bătrâni şi sălcii pletoase, formele lor chinuite de uragane fiind dominate de turnurile de sticlă şi oţel care se vedeau din zonele comerciale.

Iar Palm Beach, chiar şi fără atracţia reprezentată de cei mai bogaţi rezidenţi din ţară, îngrămădiţi pe o rază de câţiva kilometri, o fascina şi mai mult. Antichităţi şi frumuseţe izolată, într-o mare de corupţie modernă - locul perfect pentru un hoţ de mare clasă. Se uită din nou la Addison. în domeniul ei de activitate, nu trebuia să-i placă surprizele. încă o surpriză.

Pe de altă parte, surprizele aveau neajunsurile lor. Sam îşi înclină puţin capul pentru a se uita în oglinda retrovizoare.

- Schimbă banda, spuse ea.
- De ce?

Amintind u-şi că Addison era om de afaceri, nu un hoţ, îşi păstră postura relaxată.

- Pentru că vreau să văd dacă şi maşina din spatele nostru schimbă banda.
El îşi menţinu privirea aţintită asupra drumului.
- Sedanul acela bej?
- L-ai observat? întrebă ea, suficient de surprinsă pentru a-şi îndrepta spatele.
Addison încuviinţă din cap.
- E în spatele nostru de când am intrat pe autostradă, dar ăsta e un drum circulat, scumpo.
- În regulă, ai simţul observaţiei, dar trebuie să-ţi mai exersezi paranoia. Schimbă banda! Îndreaptă-te spre o ieşire!
-Ţi se întâmplă des?
Ea îi rânji.
-Numai în ultima săptămână. De obicei, nimeni nu ştie cine sunt.
- Prea târziu pentru asta.
El aruncă o privire în oglinda retrovizoare. O jumătate de minut mai târziu, sedanul schimbă banda, urmându-i.
-Tot ar putea fi o coincidenţă, murmură el, dar era atent la oglindă când se mişcă spre banda de ieşire. Sedanul îi urmă. Sau nu.
- Vezi, paranoia îţi poate salva viaţa. Calcă accelerația!
-Nu vrei să ştii cine e?
- Dumnezeule! Curiozitatea a omorât pisica, Addison, iar eu sunt o pisică.
- Eu sunt un lup, replică el şi apăsă piciorul pe frână. Cu sau fără sistem ABS, cauciucurile Mercedesului scoaseră fum la oprirea bruscă. Traficul era destul de lejer, dar Sam nu se putu abţine să nu icnească atunci când un camion uriaş viră pe lângă ei, în timp ce şoferul le arătă degetul mijlociu prin geam şi claxonă lung.
- Dumnezeule!
Sedanul nu avea sistem de blocare a frânelor. Cu cauciucurile scârţâind, derapă, evitându-i cu doar câţiva centimetri, şi ajunse în noroiul de dincolo de banda îngustă **pentTU** urgenţe. Şoferul reuşi să-l controleze înainte să se rostogolească în iarba de pe terenul

mlăştinos. Tipul ştia să conducă, iar asta răspundea deja câtorva întrebări din start. În cele din urmă, maşina opri la câţiva metri de ei, pe marginea drumului.

- Voilà, spuse Addison, accelerând din nou şi trăgând pe dreapta în faţa sedanului.

- Mda, foarte bine, asta dacă nu sunt înarmaţi.

Addison se mişcă, dându-şi jos centura de siguranţă şi scoţând, cu aceeaşi mişcare, un Glock .30 din torpedou.

- îmi place să fiu pregătit.

- Fără arme, spuse ea printre dinţi, desfăcându-şi propria centură de siguranţă şi sărind din maşină. Doar ai reuşi să fii arestat.

Uşa sedanului se deschise.

- Bună ziua, detective Castillo, spuse ea, apropiindu-se în timp ce el cobora din maşină.

„Fii prietenoasă!", îşi spuse Sa m în gând.

- Ce naiba a fost asta? strigă detectivul.

- A fost vina mea, răspunse Sam, simţindu-l pe Addison apropiindu-se în spatele ei. Am observat că eram urmăriţi şi i-am sugerat domnului Addison să tragă pe dreapta. Reuşi să zâmbească îndureratã. Mă tem că a intrat în panică.

- Pe naiba! interveni Addison. De ce mă urmăreai?

- Nu te urmăresc pe tine, mă urmăresc pe mine, spuse Samantha. Dar ţi-am spus, domnule detectiv, sunt cuminte. Mă tem însă că ai avertizat pe altcineva care l-ar fi putut urmări pe domnul Addison. Arătă spre sedan, fără să-şi ascundă dispreţul. Nimeni nu închiriază un Buick din '91 turiştilor şi nici un hoţ sau un asasin care se respectă nu ar conduce o maşină bej veche. Conduci mai bine decât reporterii, deci nu putea fi decât poliţia.

-Aha. Atunci de ce ai încercat să ne omorî?

Addison trecu pe lângă ea.

-Nu a încercat. Eu am intrat în panică, după cum a spus. Doreaţi ceva, domnule detectiv?

- Nu. Nimic în particular. Dar ţineţi minte, domnule Addison, dacă sunteţi ucis, eu voi fi concediat. Nu ar trebui să fiţi aici.

- Voi avea grijă.

Addison mângâie braţul lui Sam.
- Mergem, Samantha? Vom întârzia.
-Sigur. Şi nu vă temeţi, domnule Castillo! E treaba mea să-l ţin în siguranţă. !i aruncă un zâmbet pieziş. Oricâtă bătaie de cap ar însemna *asta.*
Mustaţa poliţistului tresări.
-Aproape că te-am crezut, Jellicoe.
- Va trebui să mă străduiesc mai tare.
Urcară înapoi în Mercedes, iar Addison băgă maşina în viteză.
- Crezi că vor renunţa? întrebă el, cu atenţia îndreptată din nou asupra oglinzii retrovizoare.
- Probabil că da. Dar, în caz că a mai avut cineva aceeaşi idee precum Castillo, cât de repede poate merge chestia asta?
Richard intră din nou pe autostradă, dădu drumul mai tare muzicii îndrăcite şi apăsă acceleraţia până la podea.
- Hai să aflăm!
Castillo privi maşina de un galben aprins care se îndrepta spre sud, accelerând tot mai mult.
- La naiba!
Reveni pe scaunul pasagerului, iar lângă el, ofiţerul James Kennedy porni motorul.
-Îi mai urmărim?
-Nu.
- Aş putea suna la patrula de autostradă ca să-i oprească pentru depăşirea vitezei.
-Nu.
- Atunci ce facem?
-Ne ducem înapoi la sediu şi ne uităm peste documentele de la compania de asigurări. Doar pentru că el e bogat, nu înseamnă că eu nu pot conduce investigaţia asta afurisită.
- Crezi că e mâna lui aici?
Detectivul se uită la expresia nerăbdătoare a şoferului.
- Cred că e mâna *ei* şi cred că el e cu ea din proprie voinţă. Aici e vorba de mai mult decât un furt şi o bombă. Dar gânditul nu-mi aduce nimic, iar statul aici nu mă face decât să pierd timpul.
Kennedy ieşi pe rampa dinspre nord.

- Ha! I-am spus avocatului că ar fi trebuit să mă angajeze pe mine să mă ocup de securitate. Trebuie să ascundă ceva dacă în schimb a angajat-o pe fătuca aia.
Castillo scoase o lamă de gumă din buzunar şi desfă-cu ambalajul.
- Dacă ţinem cont de cadavrul scos azi-dirriineaţă din apă, fătuca aia s-ar putea să fie acum cea mai bună hoaţă din lume. Arată puţin respect!
În timp ce maşina poliţiei o luă spre nord pe autostra-da 95, un BMW negru cu ferestre întunecate plecă de la staţia de carburant de pe cealaltă parte a drumului, luând-o spre sud cu viteză maximă.
Parcarea de la Butterfly World era destul de aglome-rată pentru acea oră, dar, din punctul de vedere al lui Sam, era un lucru bun. Era suficient de greu să nu iasă în evidenţă cu Addison la braţ şi fără să se mai preocupe de o atracţie turistică fără vizitatori.
-Aici e bine, spuse ea, arătând cu mâna.
Addison parcă în locul indicat.
-Totul e o potenţială capcană pentru tine? întrebă el, desfăcându-şi centura de siguranţă şi coborând din maşină. Presupun că de asta suntem la doi paşi de ieşirea din parcare şi la o jumătate de kilometru de intrare.
-Astăzi totul e o potenţială capcană, răspunse ea, atârnându-şi poşeta pe umăr şi închizând portiera maşinii în urma ei. Avem noroc că bărbaţii din maşină au fost poliţişti.
- Dar ştiai asta înainte să oprim, nu-i aşa?
Tonul lui o acuza de ceva, dar ea refuză să se lase atinsă. Ridică din umeri.
- Aşa cum am spus, cine conduce o asemenea maşină nu face parte din cercul tău de prieteni - sau duşmani -, iar cei pe care-i cunosc eu au ceva mai mult respect pentru propria persoană. Ceea ce a lăsat loc numai pentru poliţie sau presă. Mă bucur că n-a fost presa.
Un zâmbet vag apăru pe buzele lui.
-Cred, draga mea, că te fereşti de camerele de luat vederi chiar mai mult decât mine.

Sam încuviinţă din cap.
- De aceea trebuie să ne amestecăm în mulţime.
- Bine, să ne amestecăm. Richard întinse mâna, iar ea ezită. Turişti fericiţi, îţi aminteşti? o tachină el, strân- gându-şi degetele într-un gest care o îndemna să se apropie. Poate că suntem proaspăt căsători ti aflaţi în luna de miere.
- Te străduieşti prea mult, Addison, spuse ea, luându-i mâna şi pretinzând că imaginaţia ei nu o luase razna.
Degetele lui calde se închiseră peste ale ei.
- Rick.
Sam clătină din cap, încă nepregătită să-i spună aşa.
-Să mergem. De la ora 16.00 nu mai iasă pe nimeni să intre, iar la 17.00 îi scot afară pe toţi vizitatorii.
-Aşadar nimeni nu mai intră după noi.
- Asta era ideea.
El păru să se prindă de micul ei truc şi de aversiunile ei cu o viteză alarmantă, dar ea observase deja că nu era nicidecum una dintre acele persoane cu gândire lentă. Ea şi Stoney trebuiau să-şi schimbe toate parolele şi semnalele, dar o făcuseră şi altă dată, când tatăl ei fusese arestat. Era neplăcut, dar necesar pentru a rămâne în continuare în siguranţă.
Când ajunseră la casa de bilete, ea nu se putu abţine să nu se uite peste umăr, dar nu văzu nici un Buick bej intrând în parcare. Addison depăşise recordul de viteză pe drum, aşa că nu credea că altcineva decât cei de la NASA ar fi putut ţine pasul. însă, dacă nu s-ar fi uitat, nu ar fi putut sta liniştită.
- Două bilete pentru adulţi, vă rog, îi spuse Addison tinerei de la casă.
- Aveţi doar o oră înainte de a se închide, rosti ea cu un puternic accent sudist.
- E în regulă.
- Face 29,90 dolari.
înainte ca Sam să poată protesta, el scoase banii din buzunarul blugilor, acceptând biletele şi restul cu un zâmbet. O luă din nou de mână, conducând-o spre intrare.

- Sper că observi că am plătit cu bani gheaţă, murmură el, aplecându-se spre ea, pentru că s-ar putea verifica plăţile făcute cu cărdul de credit.
Sam simţi cum i se făcu pielea de găină pe braţ.
- Înveţi repede, Addison, spuse ea, sperând că Stoney nu-i vedea.
Tremură când gura lui îi atinse urechea. Cu muşchii contractaţi, se forţă să inspire. „Opreşte-te!”, îşi ordonă când intrară la Butterfly World.
Voliera era protejată de uşi duble, care împiedicau fluturii să scape. Trecură de primele uşi şi fură prinşi între cele două rânduri când Addison o trase lângă el.
-Spune-mi pe nume, şopti el.
- Haide, ne aşteaptă Stoney!
- Spune-1!
- Du-te...
-Samantha, spune-l!
- Trebuie să deţii mereu controlul, nu-i aşa? Se forţă să râdă. Probabil te înnebuneşte ideea că nu mă poţi forţa să fac ceva ce nu vr...
El îşi coborî gura peste a ei, prinzându-i talia cu mâna liberă şi lipind-o de abdomenul lui plat, musculos. Pe Sam o străbătu un val de căldură, iar buzele lui se lipiră de ale ei. Nu era un sărut ezitant, aşa cum fusese cel din grădină. Acest sărut îi spunea exact ce voia el şi cât de mult o dorea. Şi cel mai rău era că şi ea îl dorea.
Căldura umedă a volierei umplea foaierul îngust, nemişcat şi întunecat. El o lipi cu spatele de uşa interioară, cu gura cotropind-o pe a ei, foindu-se, mişcându-se şi trăgând-o în el.
- Uşor, Tarzan, reuşi ea să murmure, trăgând o gură din aerul cald şi umed. Cineva o să vadă...
-Spune-mi numele, repetă el, prinzându-i buza inferioară cu dinţii.
„Hristoase!”
- Rick, murmură ea răguşit, în timp ce mintea i se dizolva într-o negură plină de Addison, iar el o apăsa şi mai tare de uşă.
Spatele ei se lovi de clanţa uşii, iar aceasta se deschise brusc, din cauza greutăţii lor. Cu gurile încă lipite, cei doi se împleticiră în interior.

Câţiva dintre turiştii ajunşi în ultimul moment se uitară curioşi la ei, iar ea râse nepăsătoare, luându-l de mână şi legănând-o jucăuş.
- Suntem proaspăt căsătoriţi, spuse ea nimănui anume.
NU'i era uşor când abia reuşea să respire şi când aproape că avusese un orgasm în urma sărutului, dar părea să funcţioneze.
Se îndepărtase doar un metru, când el o trase din nou lângă el.
- Stai aproape, Samantha!
- Hm... Şi sărutul ăsta a fost unul de admiraţie, Addison? şopti ea inapoi.
- Nu, asta a fost dorinţă. Ce-i cu fredonatul şi cu legănatul mâinilor?
- Ne amestecăm în mulţime. Şi, oricum, tu ai început. Eu am sugerat o pălărie, dar tu a trebuit să mă înghiţi cu totul.
- Lasă, că nici tu n-ai fost mai prejos. A fost un rol, deci? Ar trebui să fiu mulţumit că nu m-ai aruncat în piscină? continuă el cu o voce joasă.
- Dacă aş fi vrut să-ţi fac vânt, aş fi făcut-o, îi şopti, rrăgându-l după ea. Haide, dragă!
- A fost un rol, Jellicoe? repetă Richard.
- Poate. „Bărbaţii!" Nu te lăsa cuprins de testosteron, Addison. Şi aşa va fi suficient de greu să mă descurc cu tine pe urmele mele. Nu am nevoie de o complicaţie în plus.
El se apropie din nou de ea, cu privirea întunecată şi plină de dorinţă.
- Deja ai una.
„La naiba!"
-Termini odată? Dumnezeule! De unde a pornit totul? în maşină te-ai purtat civilizat.
- Sa adunat de dimineaţă, spuse el cu ceva mai mult umor în expresie, dar atunci conduceam. Acum nu mai conduc.
Câteva turiste îl priveau admirativ pe Addison peste umerii soţilor lor sau printre ferigile dinăuntru. Sam nu era sigură dacă se întâmpla pentru că arăta atât de bine, într-un fel carnivor şi prădător, sau pentru că ti recunoscuseră. Însă trebuia să recunoască faptul că

avea un oarecare sentiment de satisfacţie. El o voia pe Samantha R. Jellicoe. „N-aveţi decât *să* muriţi *de ciudă, fetelor!"*

- Uită-te la fluturi, îl instrui ea. De asta am venit aici.

Mâna lui se strânse peste a ei, apoi se relaxă.

- L-ai văzut pe tipul tău?

-Încă nu. Probabil e în grădină, în spatele clădirii principale.

Un fluture de un albastru strălucitor, de mărimea unei cărţi poştale, dădu din aripi şi se opri pe părul închis la culoare al lui Addison.

- Nu mişca! Ai un prieten.

-Minunat.

Sam chicoti.

- Aş vrea să am un aparat foto. Cum arată rahatul de fluture?

El scuturã cu grijă din cap, iar fluturele îşi luă zborul în falsa junglă călduţă. Muzica clasică din fundal părea atât potrivită, cât şi amuzantă - fiecare părea a fi un critic. Sub tavanul înalt sub formă de cupolă, sute de fluturi de toate culorile şi mărimile zburau printre copaci şi flori, în timp ce o ceaţă fină şi caldă ieşea în jeturi din robinetele ascunse în pereţi şi printre plantele tropicale.

- E drăguţ, spuse Addison, ca un ecou al gândurilor ei.

- Poate că ar fi trebuit să venim mai devreme.

- Poate că ar trebui să revenim şi să fim cu adevărat turişti.

- Mmm... Un fel de întâlnire? murmură ea.

-Aş putea să închiriez tot locul după închidere. L-am avea numai pentru noi.

Ea nu putu să-şi alunge din minte imaginea cu ea pe spate între ferigi şi Addison deasupra ei, cu fluturii zburând în jurul lor.

- Dă dovadă de puţină stăpânire de sine!

Zâmbetul lui o făcu să se umezească.

- Dau dovadă de multă stăpânire de sine, să ştii. încercând să nu se grăbească, îşi croiră drum spre uşile din partea îndepărtată a încăperii.

-Ai de gând să-mi spui cum arată Stoney?

Sam îl văzu prin pereţii transparenţi ai domului, stând pe o bancă în grădina cu trandafiri. Uşurarea pe care o simţi fu atât de mare, încât o făcu să tremure. Ţinând-o de mână, Addison încetini şi se uită la ea.
-Ce s-a întâmplat?
- Stoney e o combinaţie între Hulk Hogan, spuse ea, eliberându-şi mâna şi înaintând, şi Diana Ross, cu un nas care a fost spart de vreo sută de ori şi cu o cruce mică de argint la gât.
Sam trecu printre uşile duble şi o luă pe cărarea din stânga, pe lângă indicatorul pe care scria „Grădina englezească de trandafiri"
Când Addison o ajunse din urmă, încetini. Precauţiile pe care le luaseră pentru a stabili întâlnirea ar fi fost inutile dacă se grăbea acum.
Stoney o văzu şi se ridică, apoi îl văzu pe Addison lângă ea. Se întoarse imediat şi începu să se plimbe în direcţia opusă. Aveau un cod pentru a anunţa că totul era în regulă, însă ea ezită a-l folosi cu voce tare. Nimic nu era în regulă, iar prezenţa lui Addison acolo nu le făcea bine nici unuia din ei. Dar îi dăduse cuvântul bogătaşului - acum erau parteneri, iar dacă pleca fără să stea de vorbă cu Stoney, ar fi făcut implozie.
-Ce zici de Dolphins? spuse ea pe un ton ridicat, uitându-se la Addison.
- Poftim?
-Taci şi intră în joc! spuse ea printre dinţi. Crezi că de data asta vor ajunge la Super Bowl?
-Ah, acum, când Dan Quayle...
-Marino.
- Cred că Marino s-a retras.
- Eşti fan Dolphins? se auzi o voce profundă, muzicală, de peste umărul ei.
Ea arătă cu degetul înspre Addison.
- OK, este un începător, dar lucrez la asta. El este Richard Addison.
-Walter. Stoney întinse mâna, părând prietenos, în ciuda cuvintelor. Ai luat-o razna, Sam. Nu putem fi văzuţi toţi trei împreună.

După ce Addison strânse mâna lui Stoney, Sam facu la fel, strângând degetele tipului ei mai mult decât ar fi trebuit.
- Ai auzit de Etienne?
- Am **auzit.** Şi până ce m-ai **sunat,** am **crezut** că următ**orul cadavTU care va** apărea **va fi** al tău.
Emoţia era adânc îngropată în vocea lui, dar ea îl cunoştea suficient de bine pentru a o sesiza.
- M-a sunat chiar înainte ca poliţia să ajungă la mine acasă şi practic mi-a spus că sunt în rahat până-n gât. Ştii pentru cine lucra?
Sentimentalismele puteau aştepta până mai târziu. Stoney îi aruncă o privire lui Addison.
- Mai întâi am nevoie de nişte explicaţii, drăguţo!
- Eu şi Samantha avem o înţelegere, spuse Addison. Mă ajută să descopăr cine a vrut să-mi arunce casa în aer şi de ce, iar eu o scap de acuzaţia de intrare prin efracţie - şi de cea de crimă.
- Ţi-a salvat viaţa, să ştii.
- Ştiu. De aceea sunt aici.
- I-am spus că n-a fost o idee bună să stea să te tragă pe scări şi că probabil o să aibă necazuri din cauza asta, dar Sam nu suportă nici să strivească un păianjen.
- Stoney, taci din gură! spuse ea repezit. Minunat! Cele mai adânci secrete ale ei, expuse. Probabil Etienne a fost ucis de clientul sau de intermediarul său. Ai vreo idee pentru cine lucra?
-Mda. Bine. Pentru cineva din Europa. Etienne a venit de peste Ocean. Dacă a lucrat printr-un intermediar, voi afla, dar mă îndoiesc să o fi făcut. Nu suporta să împartă comisionul.
Addison scoase un sunet dezgustat la auzul cuvintelor alese de Stoney, dar ea abia îi aruncă o privire.
- Şi acum pentru premiul cel mare, Stoney, cine ne-a angajat pe noi.'
- Nu ştii? şopti Addison, prinzând-o de cot.
Făcând un pas în spate, Stoney îşi drese vocea.
-Am primit comanda prin O'Hannon. De îndată ce

s-au întâmplat toate astea, l-am sunat, dar mi-a închis în nas. Acum nu mai răspunde.
Sam se holbă la intermediarul ei.
„La naiba!”
-Ai acceptat o slujbă la mâna a doua? De ce nu ai spus așa?
- Pentru că erau bani mulți și pentru că nu ai fi acceptat dacă ți-aș fi spus. îl cunosc pe Sean O'Hannon de cincisprezece ani.
-Ai dreptate. Nu aș fi lucrat niciodată pentru O'Hannon. Dumnezeule! E un ticălos, Stoney. Află pentru cine intermediază el!
Bărbatul cât un munte dădu aprobator din cap.
- Cum iau legătura cu tine?
- Sună-mă pe telefonul mobil, spuse Addison, notând numărul pe spatele biletului său de intrare. Nu este înregistrat.
- E în regulă pentru tine, Sam?
- Nu, dar e cel mai sigur mod de a face asta. Trebuie să descurcăm toată treaba, Stoney, cu cât mai repede, cu atât mai bine.
Stoney se uită la ea.
- Putem vorbi o clipă în privat?
- Fără secrete, zise Addison, cu maxilarul încleștat.
- Să mergem, izbucni ea, eliberându-și cotul din strân- soarea lui. Mă întorc imediat.
-Samantha...
-Așteaptă aici! Oferindu-i un zâmbet, se aplecă spre el: Rick, toarse ea.
Ea și Stoney se îndepărtară câțiva pași de-a lungul cărării, plimbându-se printre tranda firii parfumați. Addison se așeză pe banca liberă și părea suficient de nervos pentru a ucide cu privirea, dar merita un punct sau două pentru că rămăsese acolo.
- Ce naiba-i în neregulă cu tine, Sam? mormăi Stoney de îndată ce nu mai puteau fi auziți.
Ea nu avea timp să fiică pe proasta.
-Bănuiesc că te referi la bogătaș. Este... necesar, deocamdată.
El își lăsă capul într-o parte.

-Necesar pentru ce? Pentru siguranţa ta? Drăguţo, doi oameni sunt morţi, ambii având legătură cu tăbliţa de piatră, cu casa si... cu tipul ăsta.
-Ştiu.
Incruntându-se, Stoney îi luă mâna.
- Nu înţeleg, dar am încredere în tine.
Ea ii strânse degetele.
- E drăguţ să aud asta.
- Lucrurile au mers prost de la început, şi asta e vina mea, dar ştii că, dacă stai cu el, atragi şi mai multe necazuri.
- Ce ştii? întrebă ea. Serios!
- Ceva nu a mers deloc bine. O'Hannon a fost îngrozit când l-am sunat, iar eu nu mă pot gândi la nici un motiv pentru care Etienne ar folosi ceva atât de neglijent ca explozivul.
-Toată treaba asta mă deranjează. Ţine urechile deschise! Tăbliţa de piatră a dispărut de pe proprietate, aşa că, dacă Etienne nu a ascuns-o undeva, cineva o are. Dacă auzi ceva sau dacă se oferă cineva s-o cumpere, anunţă-mă! Orice auzi, anunţă-mă!
-Ai de gând să stai cu bogătaşul până ce rezolvi acest mic mister?
- Nu ştiu.
-Am văzut cum te priveşte, Sam. Nu la binele tău se gândeşte el. E un tip care primeşte ce vrea. Şi la naiba cu consecinţele!
Ea nu era convinsă întru totul de asta, dar la urma urmei şi ea visa cu ochii deschişi la o partidă de sex cu Addison.
-Voi avea grijă de mine, Stoney. întotdeauna am. Fă tot ce poţi!
- în regulă. La naiba!
Stoney se întoarse, dar ea îl prinse de braţ.
-Ai grijă, da? şopti Sam. Eşti singura familie pe care o am.
Stoney îi zâmbi scurt, cu îngrijorare.
-Ah, chiar rău îmi pare pentru tine!
Ea îl privi plecând, apoi se întoarse la Addison.
-Terminăm turul grădinii?
-Nu-mi plac secretele, Samantha.
Cu o expresie întunecată, el nu se mişcă de pe bancă.

- Tu ai o viaţă dincolo de asta, replică ea supărată. Ei bine, şi eu. Îl cunosc pe Stoney de-o viaţă. E îngrijorat pentru mine, în regulă?
Suflându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, întinse mâna. Richard se ridică încet şi îi cuprinse degetele cu palma.
-Spre surprinderea mea, spuse el, descopăr că şi eu sunt îngrijorat pentru tine.

capitolul 12

Sâmbătă, ora 18.15

Poate că răbdarea era o virtute, dar nu era ceva cu care Richard să fie obişnuit sau care să-i placă. El dorea răspunsuri. Samantha renunţase la radioul din maşină, iar Haydn răsuna încet din boxe în timp ce se îndreptau spre nord. Sam nu obiectase când el ridicase din nou capota maşinii, ceea ce Richard atribuise lipsei ei de atenţie, nu oboselii de a mai continua jocul de-a turiştii.
Degetele ei băteau ritmul pe mânerul portierei.
- Dacă-ţi spun tot ce cred că trebuie să ştii, întrerupse ea tăcerea, nu doar libertatea şi siguranţa mea vor fi în mâinile tale, Rick.
„Rick.” începea să cedeze.
- Eşti aici pentru a mă ajuta sa dezleg toată încurcătura.
- Ei bine, de fapt sunt aici ca să mă ajuţi tu pe mine, dar încerc să-mi respect partea mea de înţelegere.
-Ce vrei atunci, cuvântul meu că nimic din ce-mi spui nu va ajunge mai departe? Nu pot face asta, Samantha. În primul rând, nu-mi place ideea că tot ce am adunat şi am colecţionat e la dispoziţia oricui vrea să le ia. În al doi...
- Nu, îl întrerupse ea, îndreptându-şi spatele. Nu sunt cu tine în maşină din cauza unui furt. Sunt aici din cauza bombei. Buzele ei tresăriră, în timp ce Sam îşi căuta cu atenţie cuvintele. Facem o înţelegere. Foloseşte informaţiile care au legătură cu Etienne DeVore. Orice altceva îţi spun sau orice altceva ai mai deduce tu poţi folosi pentru a-ţi proteja lucrurile, dar nu poţi spune poliţiei.
- Nu facem nici o înţelegere.

- Atunci oprește mașina și lasă-mă să cobor!
-Nu.
Ea apăsă pe butonul care deschidea geamul.
- Bine. Atunci voi sări.
-Nu fi ridicolă!
El ridică din nou geamul și blocă butonul de comandă. Privindu-l dușmănos, ea își desfăcu centura de siguranță și se întinse să descuie portiera.
-Nu-ți pot oferi o înțelegere mai bună. Dacă nu-ți place, drumurile noastre se despart. Acum.
Ideea de a ucide pe cineva pentru a pune mâna pe un obiect o insulta. El simțise asta încă de la prima lor întâlnire. Presupunea că trebuia să fie o garanție suficientă deocamdată. Contau și faptul că își dorea să se culce cu ea, desigur, precum și imposibilitatea de a crede că modul în care flirta cu el era unul pur interesat - nu mai mult decât al său.
- Pune-ți centura aia afurisită!
-Eunda?
- Da. Dar rămâne să mai discutăm.
Samantha încuviință din cap, punându-^i centura la loc.
- E complicat.
„Ea nici nu își imaginează."
- îmi place când lucrurile sunt complicate. Acum, ce zici, ne oprim la Rooney's Pub pentru cină sau îl sun pe Hans să pregătească ceva italian?
- Faci des asta, comentă ea.
-Ce anume?
-Oferi iluzia că, de fapt, celălalt poate alege, dar totul e de fapt sub controlul tău.
Richard zâmbi.
-Mâncare irlandeză sau italiană?
- Rooney's nu e cam departe de drumul lui James-cu- diamante-n-fund-Bond?
-Nu sunt James Bond... Au! Și nu mai trage de timp.
- Mâncare irlandeză atunci.
Alegerea ei era logică. Un local public, în care nu prea era loc de discuții personale. Atunci era mai bine să înceapă din timp.

-Apropo de chestii irlandeze, spune-mi despre O'Hannon acela care l-a angajat pe Walter Barstone ca să te angajeze pe tine.
- Un ticălos.
- Asta ai spus deja. Altceva? Şi fii cât de directă vrei!
Ea îi zâmbi pieziş.
- Un şmecher. Are cartierul general în Londra. De fapt, nu pleacă niciodată de acolo, pentru că îi e frică să zboare, îi e frică de apă şi de spaţiile mici.
Samantha îşi schimbă poziţia, punându-şi un picior sub ea pe scaun, astfel că acum era întoarsă pe jumătate spre el. Nu-mi place să lucrez cu el pentru că îşi păcăleşte sau îşi forţează mereu achizitorul.
- Cum aşa?
-Spune că are un cumpărător pentru un anumit obiect la 50 sau 100000 de dolari sub preţul pieţei, dar că este o lovitură uşoară, bla-bla! Aşa că o accepţi, şi apoi afli că, de fapt, clientul e dispus să dea 50 sau 100000 peste preţul pieţei.
- Bani care ajung direct la el, fără nici un procent pentru cel care face rost de obiect.
- Exact.
Cu ochii aţintiţi asupra drumului care începea să se întunece, Richard strânse puţin mai tare volanul în mâini.
- Dacă ar putea face o afacere excelentă, dar lovitura ar suscita interesul publicului, ar fi în stare să dea vina pe altcineva - mai ales pe cineva cu care nu lucrează des sau pe cineva care nu se teme să-i spună că e un ticălos?
Ea nu răspunse, iar Richard îi aruncă o privire. Cu gura strânsă într-o linie subţire, ea se uită la el, cu ochii verzi aproape aurii acum, în lumina apusului.
- Crezi că bomba nu a fost pentru tine.
- Ar face aşa ceva, Samantha? o presă el.
- Dumnezeule! Ea îşi trecu o mână prin păr, scoţân- du-şi elasticul, astfel încât valurile de păr moale, arămiu îi căzură pe umeri. Ar putea. Asta ar explica anumite lucruri. La naiba! Mama ei de treabă!
Înjurând şi el printre dinţi, Richard opri SLK-ul pe marginea străzii înainte ca ea să înceapă să lovească. Sam sări din maşină înainte ca aceasta să se

oprească complet şi începu să se plimbe cu paşi mari, cu mâinile strânse în pumni de o parte şi de alta a corpului. Richard i se alătură afară, dar se sprijini de maşină şi o lăsă să se descarce.
Ideea că ea ar fi putut fi ţinta îi venise în seara în care îl vizitase în birou, coborând prin luminator. Atunci nu avusese nici un motiv pentru a crede asta, fusese doar o intuiţie. De atunci, descoperise existenţa unui avertisment din partea unui hoţ renumit, acum mort, o lovitură aranjată prin intermediul cuiva în care Samantha nu avea încredere şi o tăbliţă de piatră dispărută, dar nimic mai mult. Iar poliţia avea chiar mai puţine informaţii.
- De ce te-ar atrage într-o capcană? întrebă el.
- Pentru bani. Nu prea acţionează pentru altceva şi nu-i prea pasă de altceva.
O privi trecând pe lângă el, înainte şi înapoi.
-Spune-mi ce crezi despre scenariul ăsta, rosti el, uitându-se la ceas. Avea să se întunece curând, şi dacă ea era ţinta, nu voia să fie expusă aşa, pe marginea drumului. O'Hannon l-a trimis pe DeVore să fure tăbliţa, iar pe tine te-a trimis pe post de ţap ispăşitor. Ghinion, ai fost ucisă de bomba pusă chiar de tine, pe care ai pus-o ca să distragă atenţia în timp ce fugeai din casă. Şi pentru că e un ticălos, O'Hannon îl omoară pe DeVore, să nu trebuiască să împartă profitul.
-Ar putea merge, cu două excepţii. În primul rând, O'Hannon e un laş, şi nu sunt sigură că ar avea curajul să omoare...
Nu-şi termină fraza, deoarece un BMW negru venea pe autostradă, schimbând benzile pentru a se apropia, încetinind în dreptul lor. Richard făcu un pas spre portiera pasagerului şi spre pistolul pe care îl ascunsese în torpedou după protestele Samanthei. În mijlocul traficului, maşina nu opri totuşi, ci acceleră şi trecu de ei. Minunat. Buni samariteni, poliţişti şi asasini peste tot.
Samantha îşi menţinu şi ea privirea aţintită asupra BMW-ului.
- Şi în al doilea rând, dacă aş fi murit, poliţia s-ar fi aşteptat să am tăbliţa asupra mea. Lipsa tăbliţei ar fi

indicat implicarea altei persoane. Şi dacă această altă persoană a fost Etienne, cine a luat tăbliţa de la el? O'Hannon nu ar fi venit el însuşi aici. Ar fi trebuit să angajeze pe cineva, iar asta i-ar fi afectat cu siguranţă profitul.

- Poate că O'Hannon a sperat că vom crede că piatra a fost distrusă în explozie, odată cu tine.

- Poate. Dar nu înţeleg de ce l-ar vrea mort pe Etienne dacă l-a angajat de la bun început. Tipii care îşi omoară achizitorii nu rezistă prea mult în afaceri.

Pe măsură ce argumenta, Sam se calmă, relaxându-şi treptat mâinile şi încetinind viteza cu care se plimba.

Trebuie să mă gândesc mai bine la tot, mormăi ea, oprindu-se în faţa lui Richard.

-Să ne gândim în faţa unei farfurii cu plăcinta păstorului, spuse el, deschizându-i uşa pasagerului. Urcă!

Fiind aproape de Palm Beach, traficul pe autostradă era destul de intens. Nimeni altcineva nu mai încetini pentru a se uita la ei, dar reuşiră să se alăture traficului fără nici o problemă. Richard era mai atent la Samantha Jellicoe decât la trafic. Oricât de mult i-ar fi displăcut ocupaţia ei, dacă încerca cineva să o ucidă din cauza asta - sau pentru oricare alt motiv -, avea de gând să intervină pentru a împiedica acest lucru. Nici măcar nu ştia când luase această decizie sau când devenise garda ei de corp - ştia doar că se întâmplase.

Cincisprezece minute mai târziu, virară pe Clematis Street şi intrară în parcarea de la Rooney's. Restaurantul părea aglomerat, aşa cum era de obicei, iar muzica irlandeză răsuna până în stTadă. în ciuda lipsei de intimitate, lui îi plăcea; nu era uşor să găsească elemente britanice autentice în Florida.

-Ah, domnule Addison, îl întâmpină ospătăriţa, cu un zâmbet larg. Două locuri?

-Mulţumesc, Armie. În spate, dacă se poate.

- **SiguT că se poate.**

El îi făcu semn lui Sam să o urmeze pe Annie spre partea din spate a localului. Când Richard era în oraş, cei de aici îi păstrau mereu o masă departe de bar doar din respect pentru preferinţa lui pentru intimitate şi linişte. Samantha se aşeză pe locul din care se

vedea uşa de la intrare, ceea ce nu-l surprinse, iar el îşi mută scaunul în jurul mesei până când ajunse într-un unghi drept faţă de ea, poziţie din care putea vedea sala de biliard peste umărul ei. James Bond sau nu, începea să se simtă ca un afurisit de agent secret. El comandă câte o halbă de Guinness pentru fiecare, apoi, când chelneriţa plecă, se trase mai aproape de Samantha.

- E neobişnuit pentru tine, să înţeleg? murmură el. Mă refer la bombă, nu la bar.

-Nu-mi vine să cred că Etienne ar... Sam înghiţi cu greu. Dar nu cred că ştia că sunt acolo. Altfel, nu ar fi fost atât de nervos când a sunat.

- Mie nu-mi vine să cred că O'Hannon ar fi dispus să se folosească de moartea ta cu atâta uşurinţă.

-Asta e încă o presupunere. Cred că e vorba de ceva mai mult aici.

-Spune-mi ce crezi!

Samantha îşi întrerupse evaluarea încăperii şi se uită la el. Pe buze îi apăru un zâmbet vag.

- Pari nervos.

- Sunt nervos.

îi luă mâna care i se odihnea pe masă şi îşi închise degetele peste ale ei. Samantha tresări, dar nu-şi trase mâna.

- Asta schimbă tot, ştii? spuse ea. Dacă nu eşti în pericol, nu ai nici un motiv să mă ajuţi. Trase adânc aer în piept. De fapt, ar fi o idee proastă să mai rămâi amestecat în asta.

- Încă îmi lipseşte o tăbliţă troiană de piatră, spuse el cu o voce profundă. Şi odată ce ai dormit sub acoperişul meu, intri şi tu sub protecţia mea,

-Iarăşi ne jucăm de-a lordul feudal? Contele de Palm Beach?

Buzele lui se curbară în sus.

- După cum ai spus, nimeni nu merită să moară pentru un obiect. Vreau să mă asigur că nu ţi se întâmplă aşa ceva.

-Cam arogant, Excelenţa Ta. Chiar şi aşa, degetele ei le strânseră pe ale lui. Apreciez.

- Mi-ai salvat viaţa, Samantha. Mi se pare corect să răspund la fel.

O chelneriţă se apropie cu cele două halbe, iar Sam luă o înghiţitură lungă. Nimic de felul ăsta nu i se întâmplase până acum. Când poliţia îi arestase tatăl în timpul unei lovituri „uşoare", în cursul căreia trebuia să ia o friză grecească miniaturală, fusese devastată. Făcuse o mie de scenarii, o mie de planuri diferite pentru a-l ajuta sa evadeze sau să fugă din ţară sau înscenarea unei alte lovituri, care să arate că tatăl ei era nevinovat, dar nimic nu se concretizase. Chiar şi planurile stupide şi inutile fuseseră mai bune decât sentimentul de panică la ideea că era singură.
în cele din urmă, se obişnuise cu gândul că nu avea să-l mai vadă, că nu putea asista la proces, că nu-l putea vizita la închisoare. Când murise, cu doar doi ani în urmă, se simţise uşurată. După aceea nu mai trebuise să-si planifice fiecare mişcare cu gândul că el ar fi putut apărea în pragul uşii şi nu mai trebuise să se simtă vinovată că era liberă, în timp ce el era încuiat pentru tot restul vieţii într-o celulă mică.
Fiecare lovitură pe care o dădea avea un oarecare risc. Dar nimeni nu se mai dăduse peste cap să o ucidă până acum şi categoric nimeni nu încercase să o folosească drept ţap ispăşitor aflat la îndemână. Scenariul lui Rick era forţat, dar avea mai mult sens decât restul ipotezelor avansate până acum.
Addison comandă două porţii de plăcinta păstorului în timp ce ea îşi termină halba şi mai ceru una. Chiar şi după o noapte de somn şi după îngrijirea tăieturilor, tot se simţea obosită şi plină de vânătăi, atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru. După ce aflase de la Sto- ney despre implicarea lui O'Hannon, piesele de puzzle începuseră să se potrivească mai bine şi, oricât de tare o înfuriase teoria lui Addison, deocamdată o adoptase. Trebuia să-şi testeze câteva dintre propriile teorii şi voia să o facă alături de bărbatul care stătea lângă ea, sorbind din propria halbă cu mai multă reţinere decât arătase ea.

- Ai spus că DeVore n-ar fi avut reţineri în a ucide pe cineva, spuse el, salutând cuplul care trecu pe lângă ei, uitându-se la el cu o curiozitate nedisimulată, dar crezi că nu te-ar fi ucis pe tine.

- Da. Presupunerea că nu ştia de cine trebuie să scape sau că a fost minţit în legătură cu asta complică totuşi lucrurile. Dacă bomba nu mi-a fost destinată mie, aş vrea să ştiu cine te-a transformat pe tine într-o ţintă. Asta ar avea oricum mai mult sens.
- De ce?

Fu adusă mâncarea, iar ea inhală aroma legumelor, a cartofilor şi a cărnii de vițel. Odată ce rămaseră din nou singuri, ea tăie crusta de cartofi şi din farfurie se ridică un val de aburi fierbinţi.

- Pur şi simplu eu nu merit atâta osteneală, spuse ea.
- Permite-mi să nu fiu de acord.

Maxilarul lui încă era încleştat şi ochii îi sclipeau din cauza furiei reţinute şi a tensiunii acumulate încă de la Butterfly World.

- Poţi să nu fii de acord, daT e adevărat. Din punctul de vedere al banilor, nu are sens. Nici măcar pentru tăbliţă. Zece la sută e un procent bun, dar nu-mi pot imagina că Etienne ar fi de acord să comită un furt şi o crimă pentru 150 000 de dolari.

-Atunci O'Hannon sau altcineva i-a plătit mai mult.

- De ce? Ar trebui să fie profitabil pentru toate părţile implicate. Se încruntă. Nu cred că Etienne ar accepta orice însărcinare pentru un asemenea mărunţiş. Eu am acceptat doar pentru că eram plictisită. Partea mea - asta dacă n-aş fi murit între timp - ar fi fost de zece procente, plus încă ceva pentru oricine l-ar fi întrecut pe Etienne. Pe undeva trebuie să fie mai mulţi bani, dacă s-a ajuns la crimă.
- Asta dacă nu e ceva personal.

-Cu mine?

El ridică din umeri.

-Ai făcut ceva nelalocul său în ultimul timp?

-Nu, din câte ţin minte. Dar tu?

- Nu cred. Eşti... erai în relaţii bune cu DeVore?
- Eram în regulă. Nici măcar nu l-am văzut în ultimul an.

Sam se concentră asupra cinei, savurând aroma uşor picantă şi făcând să alunece totul cu înghiţituri de Guinness. Nu era de mirare că lui Addison îi plăcea să mănânce acolo.

- tn ultimul timp am fost... destul de liniştită.
Ochii gri se aţintiră asupra ei.
-Cum aşa?
Doamne, nu accepta nimic fără să comenteze!
- Măi să fie, spuse ea cu un accent britanic exagerat, încercând să ascundă sentimentul inconfortabil care o cuprinse. Nu era obişnuită să vorbească despre ea. Nu e nimic. Muzeul Norton a primit o donaţie toamna trecută şi am fost ocupată să ajut la curăţarea şi catalogarea obiectelor primite.
-Slujba ta oficială, spuse el încet, cu o urmă de zâmbet pe buze.
- Laso baltă, engleîule!
- Bine. Mănâncă-ţi plăcinta! Şi lasă loc pentru o felie de prăjitură cu ciocolată, cea mai bună din lume.
Când o lumină puternică se aprinse brusc, Sam sări instinctiv, punându-şi un braţ în faţa lui Richard. El se mişcă la fel de repede, prinzându şi ţinând-o la locul ei pe scaun.
- Uşor, şopti el, cu privirea aţintită asupra unui bărbat care stătea câţiva metri mai încolo, cu un aparat foto în mână. Presa.
- La naiba!
- Eşti mulţumit? spuse el mai tare. Ţi-ai făcut fotografia, aşa că acum lasă-ne, te rog, să ne terminăm cina în linişte.
Fotograful rânji - un rânjet care o făcu să-şi dorească să-i scoată dinţii.
- Prietena dumitale are un nume, domnule Addison?
Strânsoarea lui Rick se înteţi.
- Dacă nu-i spunem, va face mare caz din asta, murmură el în urechea lui Sam, făcând ca mişcarea să arate ca o mângâiere.
Blitul se aprinse din nou.
-Nu. Te rog, răspunse ea. Urăsc...
- Samantha Jellicoe are un motiv întemeiat pentru a fi văzută cu mine, spuse el cu o voce deosebit de blândă. Ai puţină încredere în mine!
Toate instinctele îi spuneau să se ridice şi să fugă, dar în acelaşi timp ştia că Richard avea dreptate. Lăsă să-i scape o respiraţie tremurată.

- Sam Jellicoe, spuse ea cu ceea ce spera că arăta ca un zâmbet profesional.
- Cu o şi e, adăugă Addison, îndatoritor.
- Iar relaţia voastră?
-Sunt consultanta lui în probleme de...
- Ieşim împreună, spuse Addison, acoperindu-i explicaţia.
- *Tică...*
-Şi mă consult cu ea în probleme de securitate, continuă el. Altceva?
- O adresă ar fi bună.
- Dacă încerci să mă faci să te ameninţ, să ştii că suntem foarte aproape de asta. Am nevoie de cartea dumitale de vizită. Acum!
Richard Addison cel jovial dispăruse, înlocuit de afaceristul sever despre care citise ea pe internet. Sam nu fu deloc surprinsă când reporterul îşi coborî aparatul foto şi băgă mâna în buzunar după cartea de vizită, pe care i-o înmână fără alte comentarii.
- Mulţumesc, domnule Madeiro, continuă Addison. Mă voi aştepta ca Post să publice aceste informaţii în mod corect şi plin de respect. O seară bună.
-O seară bună.
De îndată ce reporterul se întoarse cu spatele, Sam îl lovi pe Addison cu pumnul în coaste. Gemând, el se aplecă.
- Să nu mai faci niciodată aşa ceva! şuieră ea, dându-şi scaunul în spate şi ridicându-se în picioare. Rotindu-se, el o prinse de braţ şi o trase din nou pe locul ei.
- Lasă prezentările în seama mea, ripostă el, refuzând să-i dea drumul chiar şi după ce ea îl mai împinse o dată.
- De ce ai făcut asta?
-Am vrut ca detaliile micii noastre investigaţii să rămână secrete, răspunse el, apărându-se cu braţul liber. Cel care l-a plătit pe DeVore să pună bomba ar putea şti doar că hoţul care a scăpat este o femeie. Ies cu femei din când în când, Sam, şi nu folosesc gărzi de corp. Acum tu ieşi în evidenţă ca expertă atât în securitate, cât şi în artă.

Ea închise gura cu putere. „La dracu'!" Addison îi dădu drumul, iar ea rămase pe scaun, încercând să-şi aducă la normal ritmul respiraţiei şi căutând cuvinte pe care le folosea prea rar, aproape niciodată.
- îmi pare rău, spuse ea. Am dato în bară.
- Se întâmplă, mormăi el drept replică. De-acum va trebui să fim mai atenţi în privinţa ta. Asta-i tot.
- Nu te-am lovit atât de tare. Sam se întinse şi îi atinse toracele. Eşti bine?
-Am câteva vânătăi din noaptea în care o foarte drăguţă domnişoară m-a trântit la podea şi mi-a salvat viaţa.
- Oh, Dumnezeule! îmi pare rău, Rick. Am vrut...
-Nu ţi-a plăcut că am spus ceva personal despre tine. înţeleg. Toată treaba cu ţinutul de mână, sărutatul şi tinerii căsătoriţi a fost doar un rol.
Faptul că el nu greşea nu o făcu să se simtă deloc mai bine. Nu îi stătea în fire să reacţioneze atât de violent la un mic subterfugiu. La naiba, trăia prin subterfugii!
- Stoney a avut dreptate, mormăi ea, dând pe gât restul de bere. O iau razna.
El o făcu să stea jos în timpul desertului şi, luând în considerare că acesta era divin şi plin de ciocolată, Sam nu protestă prea mult. însă, în timp ce se întorceau la maşină, ea îi puse o mână pe braţ. Dacă voia cineva să-l omoare, nu dorea ca echipamentul ei să stea nepăzit la douăzeci de kilometri de unde era ea.
- Uite, se aventură ea, de vreme ce parteneriatul ăsta pare să meargă bine deocamdată, pot profita de oferta ta de a muta maşina în parcarea lui Harvard?
- Sigur că da. Dacă era surprins, nu lăsă să se vadă, întorcându-şi faţa de la ea cât timp căută telecomanda pentru a descuia maşina. încotro?
Ea îi dădu adresa, iar cincisprezece minute mai târziu, opriră lângă Honda ei albastră.
- În regulă, vrei să mă conduci spre parcare? întrebă ea, coborând din SLK.
El îi studie faţa o clipă sub lumina becurilor de pe şosea.
- Nu ai de gând să dispari, nu?

Ea clătină din cap, dorindu-şi să aibă curajul fie să-l strângă !n braţe, fie să dispară în noapte.
- încă eşti cea mai bună opţiune a mea.
Strâmbându-se uşor, Rick aşteptă până când ea porni Honda şi ieşiră din nou pe carosabil. Cu orice altă ocazie, precauţia cu care conducea, asigurându-se că nu erau niciodată separaţi la un semafor sau de altă maşină între ei, ar fi fost amuzantă, dar Sam încă era preocupată, gân- dindu-se cine ar fi putut s-o vrea moartă, pentru a putea simţi altceva decât recunoştinţă pentru ajutorul lui.
Paznicul de noapte îi făcu lui Addison cu mâna şi, orice i-ar fi spus Rick, o făcu să intre în garaj fără măcar un cuvânt. Alese un loc aproape de ieşire, dar unde maşina nu se vedea din stradă, parcă şi coborî.
- Este loc în portbagaj pentru echipamentul meu? întrebă ea, aplecându-se la geamul SLK-ului.
- Depinde. Ai de cărat scări de sfoară şi cârlige?
- Pe alea le ţin în poşetă.
-Nu aş fi surprins.
Richard apăsă un buton şi deschise portbagajul, în timp ce ea se duse în spatele Hondei şi făcu acelaşi lucru. Nimic nu fusese mişcat, slavă Domnului, aşa că Sam îşi mută rucsacul în maşina lui Rick, urmat de o geantă şi de un geamantan în care îşi ţinea echipamentele mai fragile. închizând portbagajul, se sprijini de el.
- Mersi.
- Cu plăcere. Dar am o întrebare, spuse Addison când ea urcă înapoi lângă el şi porniră spre casă. Simţindu-se mai relaxată pentru că îşi recuperase lucrurile, Sam se cufundă în scaunul de piele.
-Spune!
- Furi vreodată din muzeele pentru care lucrezi?
Era prea mult pentru nişte discuţii nesemnificative.
- Ai fi divorţat de soţia ta dacă nu ai fi prins-o cu Sir Nu-Ştiu-Cum?
- Peter Emerson Wallis, spuse el pe un ton sec. în Anglia numim aceste conversaţii ochi pentru ochi. Asta ne jucăm acum?

- Da, decise ea, observând lipsa lui de chef de a discuta despre fosta soție. Tu răspunzi la întrebările mele, iar eu la ale tale.
-Așa facem. Iar răspunsul este da, probabil că da.
Răspunsul lui fu neașteptat.
- De ce?
-Mai întâi răspunzi tu la întrebarea mea, scumpo.
Sam inspiră. Echilibrul dintre cât voia el să știe și cât era ea dispusă să-i spună devenea tot mai greu de ținut cu fiecare secundă.
-Nu, nu fur de la muzeul pentru care lucrez. Acum e rândul tău.
El ridică din umeri.
- Probabil ar fi durat ceva mai mult de trei ani, dar... ei nu-i plăcea stilul meu de viață.
- Cel cu femeile care se aruncă asupra ta și te dezbracă în minte de fiecare dată când ieși pe ușă?
-Asta, dar și faptul că sunt ocupat mult timp cu afacerile. Richard intră din nou pe autostradă. E rândul tău din nou. De ce nu furi de la muzeul tău?
- Nu fur de la nici un *muzeu.* Sam se încruntă și își văzu reflexia în geamul mașinii. E o prostie, dar... Lucrurile de acolo sunt... unde ar trebui să fie. Nimeni nu poate deveni proprietarul istoriei.
- Nu e o prostie. E interesant.
Tatăl ei crezuse că era o prostie. Din cauza insistenței lui de a da lovituri în muzee și în galerii fusese în cele din urmă prins, apoi condamnat. Înfurierea unui colecționar era diferită de înfurierea unei țări când îți făceai de cap cu comoara națională.
Se scuturã, ieșind din reverie.
-Ai fost prieten cu Sir Wallis? Înainte, vreau să spun.
-Da. Am mers împreună la Cambridge. Chiar am fost colegi de cameră un an.
- Prieteni buni.
- Pentru un timp. Era extrem de competitiv, și lucrul ăsta a devenit puțin obositor. Mașini, afaceri, femei.
- Deci el a câștigat.
Addison îi aruncă o privire.

- Pentru că mi-a luat-o pe Patricia, vrei să spui? Presupun că da. El... m-a păcălit cu pretenţiile lui de prietenie. De fapt, asta m-a înfuriat mai tare decât că mi-a furat soţia.
- Nu eşti păcălit prea des.
-Nu, nu prea.
- Totuşi, dacă erai atât de furios, de ce i-ai lăsat să păstreze una dintre casele tale din Londra.[7]
- Ştii cam multe despre mine, nu-i aşa.[7]
Ea îi zâmbi scurt.
- Eşti uşor de găsit pe internet.
- Minunat, l-am lăsat să păstreze casa din Londra pentru că asta a scurtat procedurile de divorţ şi pentru că părea... corect, deşi nu m-am bucurat prea mult să o fee. Ştiam că nu a fost fericită în timpul căsniciei noastre, iar eu nu am făcut prea multe pentru a îndrepta asta. Ridică din umeri. Poate că am făcut-o pentru a putea avea ultimul cuvânt.
Tocmai când Samantha se felicita în sinea ei pentru că obţinuse atâtea informaţii dând în schimb un singur răspuns, el încetini şi intră pe aleea casei, trecând printre doi poliţişti plictisiţi. De data aceasta, abia le aruncară o privire înainte de a deschide porţile.
- încep să se complacă, comentă ea, întinzându-se în timp ce traversau pâlcul de palmieri, oprind apoi în faţa casei. Securitatea ta de rahat şi-a pierdut jumătate din eficienţă.
Coborâră din maşină, iar Rick o prinse de braţ în timp ce se îndreptau spre intrare.
- îmi eşti datoare cu un răspuns, murmură, întorcând-o cu faţa la el.
Ea reuşi să-i rânjească.
-Am crezut că am scăpat. Bine, care e întrebarea?
Addison o privi lung. întinzând mâna, îi aranjă o şuviţă arămie de păr, apoi se aplecă şi o sărută. Fu un sărut blând, cald şi lung, care-i trimise fiori pe şira spinării. Limba lui îi alunecă peste dinţi şi, fără măcar să se gândească, ea deschise gura pentru a-l primi. Se udă toată. Tocmai când se gândea că avea să se topească în braţele lui, Richard se dădu înapoi câţiva centimetri.
- Care e răspunsul tău, Samantha? şopti el în gura ei.

capitolul 13

Sdmbdtd, *ora 2121*

Cu gurile lipite una de alta, Rick se lăsă tras de Sam în sus pe scări. Băgându-i mâna în buzunar, după chei, Sam îi atinse erecţia, făcându-l să tresară.

„Dumnezeule!" Cu un zâmbet larg, ea îi trase din nou faţa spre ea, săruta ndu-l cu pasiune, în timp ce se chinuia să descuie uşa de la intrare.

Se împleticiră în hol. Rick închise uşa şi o lipi pe Samantha de stejarul englezesc, cuprinzându-i faţa în palme în timp ce o săruta. Limbile lor se tachinară şi se topiră într-un val de pasiune - şi de nevoie - fierbinte, care îl făcea să ameţească. Dumnezeule, când Sam lua o decizie, nimic nu o mai oprea!

O dorea chiar acolo, pe pardoseala de marmură, pe canapeaua din salon, pe scări. Doar faptul că agenţii cutreierau casa peste noapte îl împiedică să se trântească pe jos cu ea. Mângâind-o pe spate, lipind-o de coapsele lui, îşi aminti ca prin ceaţă că nu se mai simţise de mult timp aşa. Sexul era distractiv; nu fusese niciodată o dorinţă arzătoare pentru posesiune. Până acum. Până la întâlnirea cu Samantha Jellicoe.

- Rick, gemu ea, dându-i jos cămaşa descheiată şi aruncând-o peste falsa vază Ming, apoi scoţându-i tricoul negru din pantaloni.

- Sus, spuse el, făcând un efort de voinţă pentru a se desprinde din nou de ea.

înainte ca Sam să poată protesta, o luă de mână şi aproape că o trase după el sus pe scări.

Dacă ea ar fi refuzat, el nu ştia ce ar fi făcut. O dorise încă de când urcaseră în maşină de dimineaţă. Il înne-bunise încercarea de a separa femeia de treaba de care trebuiau să se ocupe. Nu înţelegea cum o putea dori atât, dezaprobând, în acelaşi timp, ocupaţia ei. De aceea căutase mereu portiţe de scăpare. Ei îi plăcea să lucreze în muzee, iar de acolo nu fura. Nu exista nici un motiv pentru care nu ar fi putut renunţa la o parte a vieţii ei, continuând cu alta care-i plăcea, în mod evident.

În capătul scărilor îl copleşi din nou nevoia de a o gusta. Oprindu-se pe palier, o trase lângă el, savurându-i gura şi pielea moale a gâtului. Ţintuind-o de perete cu greutatea corpului său, îşi strecură mâna între ei şi îi desfăcu nasturii blugilor, cuprinzând-o apoi cu mâna pe sub lenjerie. Sam era deja udă.

- Obraznicule, şopti Samantha.

Gemu, lipindu-se şi mai tare de el când îi simţi un deget strecurându-se în ea. Tot ce învăţase în viaţă, din propria experienţă şi din poveştile celorlalţi profesionişti, îi spunea că, de fapt, ceea ce făcea acum era o idee foarte proastă. Client sau victimă - nu puteai avea încredere în nici unul. Oricum, nimic din ce făcuse din noaptea exploziei încoace nu avea prea mult sens.

O umbră se mişcă în capătul îndepărtat al holului, iar ea se crispă. Distracţia era bună, dar nu în faţa martorilor.

- Rick, şopti ea fără suflare, dezlipindu-şi gura de a lui şi împingându-l. Opreşte-te!

El simţi probabil că vorbea serios, pentru că îşi scoase mâna din pantalonii ei, întorcându-se tocmai când unul dintre agenţi ieşi dintr-un hol adiacent şi veni înspre ei. Din expresia lui voit goală, bărbatul cu siguranţă văzuse unde fusese mâna angajatorului său, dar se mulţumi doar să salute din cap şi să-şi continue drumul spre aripa de vest.

- La naiba, spuse Addison, cu respiraţia tăiată. Haide!

- Nu e o idee bună, protestă ea cu ultima rămăşiţă de luciditate.

Locul ei nu era în patul lui, oricât de mult ajunsese să-i placă atenţia şi compania lui - şi mâinile foarte neastâmpărate. O făcea să-şi piardă concentrarea. Nu putea da dovadă de slăbiciune, viaţa ei şi probabil viaţa lui depindeau de asta.

- Ba e o idee foarte bună, răspunse el, sărutând-o din nou, fierbinte şi agresiv. Vreau să intru în tine, Samantha.

- Avem o înţelegere, protestă ea, deşi îl lăsă să o tragă după el, spre aripa de vest a casei, unde nu fusese niciodată.

- Nu avem nimic. îşi întoarse privirea întunecată spre ea. Ţi-e frică? întrebă, cu o urmă de tachinare în voce.
Ea îi acoperi gura cu a ei.
-Niciodată.
O trase pe o uşă, închizând-o şi încuind-o în urma lor, iar Sam ştiu instinctiv că intraseră pe domeniul lui privat. Abia luminată de o veioză în colţ, în faţa lor se întindea o cameră largă, cu accente de stejar şi albastru regal. Putea pune pariu că acolo nu intra niciodată vreun paznic şi că nu era nici o cameră video.
- Drăguţ, domnule duce, murmură ea, apoi îşi pierdu răsuflarea când mâinile lui îi alunecară pe sub cămaşă, cuprinzându-i sânii.
- Foarte drăguţ, fu el de acord, muşcând-o delicat de lobul urechii.
La naiba cu reţinerea! Putea să se retragă mai târziu. Sam îi scoase cămaşa peste cap, observând pansamentul din jurul coastelor şi bandajul de pe umăr. Amândoi fuseseră marcaţi de cele întâmplate, iar dacă acest bărbat minunat şi incredibil de sexy o dorea, nu avea de gând să protesteze. Mâine, putea aştepta până mâine. în seara aceasta, avea de gând să se simtă bine.
Tricoul ei ajunse şi el pe podea, iar Richard o cuprinse în braţe, desfăcându-i sutienul. Sam se topi într-un alt sărut cu gust uşor de ciocolată. Degetele lui mari îi mângâiară sfârcurile, iar Sam gemu din nou.
-Am vrut să-ţi spun mai de mult, spuse el, îndepărtând-o puţin pentru a-şi putea plimba degetele în cercuri lente pe sânii ei, prinzându-i sfârcurile intre degete şi făcându-le să se întărească, că ai nişte sâni minunaţi.
-Mulţum...
Rick se aplecă şi îi luă sânul stâng în gură, sugându-l şi mângâindu-l cu limba. Sam se arcui, băgându-şi mâinile în părul lui negru, ondulat.
- Dumnezeule! icni ea, în timp ce genunchii i se transformară în gelatină.

Se lăsară jos imediat în spatele uşii, pe mocheta indigo ce acoperea toată podeaua. Rick o lăsă pe spate, pentru a-i putea da jos blugii de împrumut.

- Mu te-am complimentat nici pentru fundul ăsta grozav, spuse el, aplecându-se şi mângâind-o înnebunitor de încet cu limba de la sâni până la betelia chiloţilor. Pur şi simplu nu mi s-a părut potrivit să o fac în timp ce aplicam lipiciul pe rană.

- Eşti un adevărat domn, reuşi ea să spună, ridicân- du-şi şoldurile pentru ca el să-i poată da jos lenjeria.

Cu un rânjet, el aruncă peste umăr bucăţica infimă de material.

-Nu, nu sunt, replică el, desfăcându-i şi mai mult genunchii, pentru a-şi putea continua drumul cu limba.

Îşi lăsă capul mai jos, spre peticul ei întunecat de păr, aducând-o aproape de nebunie cu gura şi degetele lui pricepute. Rick îşi strecură din nou un deget în ea, şi Samantha se topi.

„Dumnezeule mare!" Ei bine, n-avea de gând să fie singura care îşi pierdea controlul.

- Hai aici, şopti ea întrerupt, împingându-l în sus pentru a putea ajunge la pantalonii lui.

Ridicându-se în şezut, îi desfăcu blugii încet, zâmbind uşor când mâna lui i-o acoperi pe a ei, grăbind-o. Samantha îl trase de curea mai aproape, lipindu-şi gura de unul din sfârcurile lui întărite şi sugându-l. Richárd gemu, înfigându-şi mâna în părul ei, în timp ce termină să îşi descheie pantalonii cu mâna liberă. Întrebându-se în trecere dacă numai banii lui le făcea pe toate proprietarele costumelor sumare de baie să fie satisfăcute, Sam îi coborî pantalonii până la genunchi. Nu, nu era vorba numai de bani.

- Drăguţă sculă, şopti ea, închizându-şi cu grijă degetele peste penisul lui cald şi erect şi mângâindu-l pe toată lungimea, ceea ce-l făcu să-şi lase capul pe spate.

-Mersi. O vezi în cea mai bună postură.

Era minunat construit, subţire şi musculos, arătând mai degrabă ca un atlet profesionist decât ca un miliardar. Rick o împinse din nou pe spate. Mintea ei se începeţoşă în timp ce el se lăsă încet peste ea, acope- rindu-i gura din nou într-un sărut pasional şi fierbinte. Cu degetele în părul lui, îl lăsă să-i sărute din nou tot trupul, până când ajunse din nou să o guste între picioare. Dumnezeule, nici un articol de pe internet nu menţionase cât de bun era în pat - sau pe podea. Îşi .ircui spatele în timp ce limba lui o pătrunse.

-Oh, Dumnezeule! gemu ea.

-Samantha, murmură el, ridicându-se din nou şi plimbându'şi limba în cercuri leneşe în josul umerilor ei şi sugându-i din nou sânii.

Ea îşi înfipse degetele în muşchii spatelui lui. „Dă-ţi drumul!", îşi spuse ea. Control, decizii - se putea gândi la ele mai târziu. „Bucură-te! Doar fii prezentă!" Înăuntrul ei se adună presiunea, pe măsură ce mâinile lui experte, conduse de gură, se mişcau lent în sus şi-n jos pe trupul ei, de la sâni până la degetele de la picioare şi înapoi, până când ea nu mai putu respira decât întrerupt.

- Rick... Richard... te vreau în mine! Acum!
- Eu... La dracu'!

Rick se ridică şi se dădu jos de pe ea.

-Ce? Ce e, la naiba?

Ei i se făcu dintr-odată frig. Şi se simţea foarte-foarte iritată. Cineva avea să ia o bătaie soră cu moartea.

- Nu mişca! Mă întorc imediat.

Ea îl privi, magnific şi cu o erecţie uriaşă, intrând în baie şi ieşind de acolo un moment mai târziu.

-Ah, armura, spuse ea, întinzându-se să-l cuprindă pe după umeri pentru a-l trage din nou jos.

O zăpăcise atât de tare, încât uitase cu totul de protecţie, şi nu i se întâmpla niciodată asta.

Nu i se întâmpla însă nici să ajungă în patul - sau pe podeaua - cuiva ca Richard Addison.

-Gata sau nu... murmură el, depărtându-i genunchii din nou.

- Gata. Categoric gata.

Cu o încetineală agonizantă, Richard îşi făcu loc în ea. Sam îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, iar el o umplu, senzaţia corpului lui fierbinte alunecând atât de firesc în ea o făcu să simtă că nu mai putea respira.

-Nu, Samantha! Uită-te la mine, gemu el, îngropându-se cu totul în ea.

Sam se agăţă de el, forţându-se să deschidă ochii pentru a întâlni privirea lui întunecată de dorinţă. Il simţea uriaş şi tare ca piatra când începu să-şi mişte şoldurile, iar Sam îşi arcui spatele, primindu-l. Foc. Se simţea ca un foc, iar ea ardea. Căldura o traversă din cap până-n picioare. Sam îşi încleştă mâinile pe după gâtul lui şi gleznele în jurul şoldurilor. Cu degetele înfipte în spatele lui, în fese, răspundea fiecărei mişcări a lui Rick, până când, cu un scâncet, se cutremură.

El îşi încetini ritmul, dar continuă să se mişte, ieşind şi intrând ritmic în ea.

- Ce bine te simt, murmură el.

Sam nu putea scoate nici un cuvânt, nu putea face nimic decât să ia câte o gură de aer, plutind înapoi în ceaţa care-i învăluise mintea. Ritmul impus de el o împinse mai departe decât fusese vreodată.

- Doamne, mormăi ea în cele din urmă, forţându-şi ochii să se focalizeze. Mai fă asta o dată!

Rick chicoti, aplecându-se pentru alt sărut adânc.

- Nu mă opresc acum.

Accelerând ritmul, se întinse şi îi ridică şi mai tare picioarele în spatele lui. Ea îi urmă indicaţiile, mişcarea fă- cându-l să o pătrundă şi mai tare, şi mai adânc. Simţind tensiunea care creştea în amândoi, Sam îşi flexă muşchii abdomenului, strângându-se în jurul lui. La naiba, nu făcea sport degeaba! El gemu, punându-şi palmele de o parte şi de alta a umerilor ei şi mişcându-se în ea adânc, tare şi repede. Ea termină din nou, trăgându-l şi pe el după ea.

Rick termină şi el cu un geamăt adânc, satisfăcut, după care se lăsă peste ea cu toată greutatea, cu fruntea lipită de podea, lângă gâtul ei. Samantha nu-şi desfăcu braţele din jurul lui şi închise în sfârşit

ochii. Ascultând respiraţia întretăiată de lângă urechea ei şi simţind cum inimile le băteau deodată, îşi dădu seama ce o făcuse să-l dorească atât de mult. În braţele lui Richard Addison se simţea în siguranţă. Câteva momente mai târziu, el îşi ridică fruntea, cu părul negru atârnându-i peste un ochi, şi se uită la ea.

- Dormitorul e acolo. Mergem?

Ea chicoti fără suflare, sărutându-l din nou şi apoi plimbându'şi degetele în susul şi în josul spinării lui umede.

- Câte miniarmuri ai la îndemână?

- Nu suficiente, replică el, ridicându-se şi luând-o în braţe, ducând-o apoi goală în dormitorul lui albastru-închis.

Richard deschise ochii încet, cu grijă să nu se mişte. Cu o săptămână în urmă, ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat ar fi fost să se trezească alături de cineva ca Samantha Jellicoe. Acum ea dormea lipită de el, pe o parte, cu o mână peste pieptul lui şi respirându-i în ureche. Şuviţele arămii îi căzuseră peste faţă şi îl gâdilau. Braţul de sub ea îi amorţise complet, dar nu-i păsa. Dumnezeule, ce noapte! Avusese dreptate când observase că ea învăţa tactil; nu credea că îi rămăsese o parte a corpului care să nu-i fi fost explorată de ea cu mâinile sau cu gura.

Fuseseră femei şi înainte, şi după Patricia: modele şi actriţe, în principal, pentru că pe ele nu le deranja lumina reflectoarelor care venea odată cu el la pachet sau timpul limitat pe care îl avea la dispoziţie pentru ele. Cu Samantha, aceste lucruri aveau să fie problematice. Nevoia ei de intimitate făcea parte din ea la fel de mult ca o mână. Apoi mai era faptul că era convinsă că, odată ce aveau să descopere cine aranjase furtul tăbliţei, urma să plece, continuându-şi viaţa ca înainte. Se înşela însă în această privinţă.

Sam deschise ochii, alertă, amintindu-şi imediat unde era şi de ce.

- Bună dimineaţa, spuse ea cu un zâmbet şiret, întin- zându-se ca o pisică.

- Bună dimineaţa.

El îşi scoase braţul de sub ea, flexându-şi degetele pentru a repune sângele în mişcare. îşi puse celălalt

braţ sub cap, ca s-o poată vedea, să admire jocul muşchilor pe sub pielea ei în timp ce se întindea, satisfacţia de pe faţa ei şi ridicarea sânilor ei semeţi în timp ce-şi întinse braţele deasupra capului. în ciuda faptului că trebuia să treacă prin corvoada cumpărării unei noi cutii de prezervative, simţi cum se întăreşte din nou.
Ea se uită la pătură, mai jos de talia lui.
- Hopa! Am crezut că voi, englezii, sunteţi calmi şi plictisitori.
- încercăm să ajungem la al şaptelea? murmură el, ri- dicându-se în spatele ei, cuprinzându-i sânii cu palmele şi simţind cum sfârcurile se întăreau sub atingerea lui.
- Doamne, şapte? spuse ea, arcuindu-şi spatele şi li- pindu-se mai tare de palmele lui. Am crezut că a fost un singur orgasm continuu.
- Pentru tine, poate. Eu trebuie să ţin socoteala din motive de siguranţă.
Samantha izbucni în râs, apoi se întoarse şi îl îmbră- ţişă, sărutându-l pe gură, pe urechi, gât, piept, peste tot pe unde putu ajunge cu gura. Noaptea trecută fusese deschisă şi doritoare, dar acum era prima dată când o auzea râzând cu adevărat. Rânjind şi el, o ridică în poală, având grijă să nu-i deranjeze cusăturile de pe coapsă. îi aranjă picioarele de-o parte şi de cealaltă a taliei lui şi o pătrunse încet.
Când terminară, era destul de târziu - el ratase o nouă întâlnire pentru achiziţia postului WNBT, şi amândoi erau lihniţi de foame.
- îi spun lui Reinaldo să ne aducă micul dejun, spuse el, întinzându-se spre telefonul de pe noptieră.
Ea era intinsă pe burtă, acolo unde o lăsase el după ce terminaseră.
-Nu. Trebuie să fac un duş. Şi-mi trebuie haine. Şi lenjerie curată.
-Trimit să-ţi aducă.
Samantha se întoarse cu faţa la el.
- Nu-mi cumperi lenjerie, spuse ea răspicat. Am nişte schimburi în geanta din maşină.

- Cer să-ţi aducă bagajele sus, spuse el, uşor iritat. Asta dacă nu încerci să evadezi.
Ea îi zâmbi afectat, rostogolindu-se pe o parte pentru a-l putea vedea.
- Sunt goală în patul tău, Excelenţa Ta. Dar încă avem o înţelegere în care nu e vorba despre sex.
- Vom avea în continuare o înţelegere şi dacă trimit după haine şi mâncare.
- Hei, bogătaşule, ripostă ea, ridicându-se şi aşezân- du-se pe marginea patului, nu mai încerca să te dai mare. Nu mă impresionează abilitatea ta de a cumpăra chiloţei roz. Du-te şi găseşte-mi un halat, ceva!
- Atârnă pe spatele uşii de la baie. Du-te şi ia-l singură, hoaţo!
Rânjind uşor şi pupându-l scurt pe obraz, Sam coborî din pat şi se duse goală la baie. Richard se ridică din nou şi se uită la ea când plecă. Nu reuşea să o descifreze. Era atât de dură, şi totuşi atât de delicată. Samantha Jellicoe îl fascina, şi noaptea petrecută alături de ea, peste ea, în ea şi sub ea nu atenuase deloc acest sentiment.
Şi el îşi dorea să facă un duş, iar ideea de a i se alătura i se părea excelentă. Gemând, se ridică din pat. În 33 de ani de viaţă nu avusese parte de prea multe nopţi ca aceasta. La naiba, nu-şi putea aminti nici măcar de una! Rânjind, se strecură printre hainele împrăştiate peste tot pe podeaua din camera de zi. Ea ieşi din baie tocmai când Rick ajunsese la uşă.
- Mă duc jos la maşină, spuse ea, legându-şi cordonul halatului alb de mătase În jurul taliei.
Richard luă alt halat de după uşă şi il îmbrăcă.
-Vin cu tine.
- Nu am de gând să fug, spuse ea, îndulcind comentariul închizând halatul lui albastru şi legând cordonul în jurul taliei lui Richard.
El aşteptă ca ea să adauge „încă", dar, chiar dacă nu o făcu, acest cuvânt părea să plutească între ei. Forţându-se să zâmbească, Richard o trase lângă el şi o sărută.
- Vreau să mă asigur că primesc micul dejun.

- Bine.
Aranjându-şi părul cu mâinile, ca să nu sperie servitorii, el o urmă pe scări în jos. Ea se duse la uşa de la intrare, iar el îşi puse braţul în jurul mijlocului ei.
- E în garaj, spuse, îndreptând-o spre partea din spate a casei. Aşa cum se aşteptase, ea îi toleră braţul pentru câteva secunde, apoi se eliberă. Richard nu credea că o deranja afecţiunea exprimată public; cu excepţia nopţii trecute, ea părea să aibă nevoie de spaţiu atât la propriu, cât şi la figurat. Ei bine, avea să o convingă că ţinutul mâinilor nu însemna că era vulnerabilă, prinsă în capcană sau slabă. Nu când era el implicat. În dimineaţa aceasta însă era suficient să o urmeze şi să îi privească trupul unduindu-se sub halatul de mătase.
Nu se mira că ştia unde era garajul; ea îi menţionase deja că studiase planurile casei. Nu-l surprinse nici reacţia ei când ieşiră pe uşa din bucătărie.
- Sfinte Sisoe! exclamă ea, ecoul vocii ei răsunând sub tavanul înalt. Âsta nu-i garaj, e... un stadion!
- îmi plac maşinile, spuse el, oferindu-i o explicaţie, şi luându-i apoi mâna ca s-o conducă printre cârdul de maşini vechi şi noi şi spre SLK-ul galben. Ai făcut vreodată sex pe bancheta din spate a unui Rolls Royee? Îi băgă mâna în buzunarul halatului, mângâindu-i coapsa prin materialul subţire.
Ea ii zâmbi afectat.
-Nu, din câte îmi amintesc.
-Va trebui să remediem asta. Dar într-un Bentley?
-Termină! Ai de gând să mă omori?
Lui nici măcar nu-i păsa că probabil arăta îngâmfat şi plin de sine când deschise portbagajul SLK-ului.
-Am putea duce totul sus, spuse el, întinzându-se ■ după una din genţi.
Ea luă rucsacul.
-Nu te deranjează să ai chestiile astea în casă?
-Te am *pe tine* în casă, replică el, dar nu-şi mai termină fraza când se uită în jos.
Degerele i se loviră de ceva tare şi plat, care ieşea pe jumătate din geantă. încruntându-se, o deschise pentru a putea aranja pachetul înăuntru.
- Hei, aia-i proprietate priv...

Lăsându-şi cuvintele în aer, văzu cum expresia de pe faţa lui se schimbă. Cu o presimţire sumbră, îi urmări privirea.

-Oh, Dumnezeule!

capitolul 14

Duminici, ora 10.36

- Bună dimineaţa, domnule Addison. Sper că nu vă deranjează că am dat buzna, dar agentul de securitate a spus că eşti aici.

Detectivul Castillo intră pe uşile duble din faţa garajului.

înjurând, Richard îndesă tăbliţa troiană din nou în geantă şi se întoarse.

„lisuse Christoase, într-o geantă!"

Lângă el, Samantha se albise la faţă, iar mâinile ei stTângeau rucsacul atât de tare, încât el îi putea vedea tendoanele. Doar anii îndelungaţi de disciplină în afaceri îl ajutară să-şi păstreze expresia şi vocea calmă.

-Domnule detectiv Castillo, am crezut că ne întâlnim în biroul lui Donner mai târziu.

- Da, dar am presupus că te vei simţi mai confortabil aici. în plus, am văzut cum conduci când eşti nervos şi nu am vrut să pun vreun cetăţean în pericol.

Ochii lui întunecaţi şi cercetători observară halatele, picioarele desculţe şi felul în care umerii lui Addison şi ai lui Jellicoe se atingeau.

Păstrându-şi zâmbetul rece şi uşor iritat, Richard încuviinţă din cap. Ştia că detectivul îi văzuse atingându-se şi că de acum acţiunile Samanthei aveau să se reflecte asupra lui - şi viceversa. Luând în considerare ce se afla în geanta ei, erau amândoi în rahat până în gât.

- De fapt, domnule detectiv, cred că ne-am simţi cu toţii mai confortabil în bucătărie, spuse el. Dacă este în regulă pentru dumneata.

- Oferta aceasta vine la pachet cu o cafea?

-Da.

Nimic din bagajele Samanthei nu arăta în mod evident ca aparţinând unui hoţ, dar Castillo avea oricum dubii în legătură cu ea. în mod surprinzător, primul gând al lui Richard fu să o protejeze - chiar şi cu afurisita

tăbliță în geantă. „La dracu'!” îi venea să dea cu pumnul în ceva, dar în schimb scoase geanta și geamantanul din portbagaj.

- Ne scuzi câteva minute ca să ne îmbrăcăm?

Detectivul ridică din umeri.

- Sigur. Aveți nevoie de ajutor la bagaje?
- Nu, ne descurcăm.

Samantha își regăsise vocea, acum părând calmă și rece, ca întotdeauna. La fel de calmă ca o hoață și mincinoasă profesionistă. Mi-am adus câteva dintre lucrurile... personale, continuă ea.

- Da. Am citit în ziarul de dimineață că ieșiți împreună. Castillo făcu un pas în spate când Richard își puse geanta pe umăr. Ai fi putut menționa ieri asta. Și, dacă nu te superi, domnișoară Jellicoe, continuă detectivul, călcând pe urmele lor, de unde îți aduci lucrurile personale? Vreau să spun că te-am căutat în baia de date, dar nu apare nici o adresă. Nici măcar un permis de conducere.

„Splendid. Probabil că și mașina ei e furată.”

Richard nu era sigur dacă era furios pe ea sau pe el însuși pentru că se lăsase păcălit. Iar acum ascundea de poliție dovezi - și se părea că și o infractoare toate din cauză că nu putuse scăpa de obsesia pentru o femeie care recunoscuse deja că mințea mereu.

- Am locuit cu o prietenă, răspunse ea cu o ușoară grimasă. Nu te supăra, dar cu o reputație precum cea a tatălui meu, de obicei sunt hărțuită de polițiști când mă stabilesc undeva. E mai ușor să nu o fac.

-Cineva - poate chiar tu - ar trebui să scrie o carte despre tatăl dumitale.

Samantha pufni.

-Nimeni nu ar crede. În plus, s-a asigurat că rămân pe margine.

Fu rândul detectivului să rânjească.

-Chiar și așa, pun pariu că ai putea spune niște povești.

- Cumpără-mi o bere cândva și-ți spun ce știu!
- Bun, așa rămâne.

Ea chiar fermeca pe toată lumea.

- Îl rog pe Hans să-ţi aducă o cafea, detective, interveni Richard. Ne poţi aştepta cincisprezece minute?
- Mai bine douăzeci, rosti Castillo, lăsându-se condus în bucătărie, unde Richard dădu instrucţiunile pentru cafea şi micul dejun.
De îndată ce uşa se închise în urma lui, Richard se întoarse spre Samantha.
-Ce naiba...
Ea se apropie şi îl sărută. Nu era un sărut plin de pasiune; buzele îi erau strânse şi tremurau uşor, dar el tăcu.
- Nu aici, şopti ea. Din motive de siguranţă.
„Rahat!"
-în camera mea, spuse el scurt, ridicând din nou geanta şi pornind în faţă. Ştia că avea să-l urmeze; avea afurisita aia de tăbliţă de piatră la el.
Richard trânti uşa de îndată ce ea se strecură în spatele lui.
- De ce m-ai mințit? mugi el, trântind geanta pe canapea.
Samantha tresări la veninul din vocea lui.
- Nu te-am mințit.
- La dracu'! Ar trebui să te dau pe mâna lui Castillo chiar acum!
îşi trecu frustrat o mână prin păr, arătând ca şi cum ar fi vrut să facă un gest mai violent decât să strige. Acest bărbat cu ochii reci şi duri era cel care deținea o jumătate de lume, iar Sam tocmai devenise un dușman. Un pachet de furie de 1,80 se uită la ea încruntat, ca un lup căutând un loc vulnerabil în care să atace.
Era momentul să-i aducă aminte că şi ea avea dinți.
- Nu știu ce se petrece, izbucni ea, refuzând să dea înapoi. Nu am pus-o eu acolo!
- Nu sunt prost, Samantha! se răsti el.
- Nw mint. Cineva...
-Ce, a pus-o altcineva acolo? Orice joc ai juca, s-a terminat. Acum.

- De ce nu verifici cu Donner? Pare să locuiască în buzunarul tău. Mă îndoiesc să mai fie cineva care are la fel de mult acces la tine şi la propr...
- Nu schimba subiectul ăsta blestemat! Asta-i geanta ta.'
- Nu am făcut eu asta, Riclc, şopti ea, incapabilă să-şi oprească vocea din tremurat.

îşi petrecuse întreaga viaţă dansând pe marginea unui abis. Când tatăl ei fusese arestat, se simţise atrasă în adâncuri, dar reuşise să se împotrivească. Acum, pentru prima oară, alunecase şi căzuse. Nu-i venea în minte nici un act, nici o minciună, nici un adevăr care ar fi putut-o scoate.

- Nu eu am făcu t-o. Âsta-i adevărul.
- Pentru ea ai venit aici.

-Bineînţeles. Nu te-am minţit în legătură cu asta. Dar nu am luat-o eu. Dacă aş fi luat-o, nu m-aş fi întors să-ţi cer ajutorul. Şi nici într-un caz nu aş fi adus-o cu mine. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nici mie nu-mi place să fiu luată de fraieră.

- Atunci cum a ajuns aici? întrebă el, scoţând tăbliţa.
- Nu şt... Se opri. Cât timp nega acuzaţiile, aflându-se în defensivă, nu putea gândi limpede. Lasă-mă să o văd, spuse ea cu o voce mai calmă.

El o privi rece, iar umerii îi tremurară când inspiră.

- Pe naiba! Ia-ţi nişte haine pe tine! Îl sun pe Tom înainte ca detectivul să se prindă ce se întâmplă. O împunse cu degetul, apoi îşi încleştă maxilarul, strângând degetele în pumni. La naiba, Samantha! Ce crezi că faci.'

Ea scutură din cap, dorindu-şi să o creadă.

- Nimic. Prentiss a murit în timp ce cineva - Etienne - a furat tăbliţa. Apoi Etienne a murit, probabil de mâna celui pentru care lucra. Nu are nici un sens să fie în geanta mea. Nu când doi oameni sunt deja morţi din cauza ei. Cineva a vrut-o suficient de tare pentru a ucide. De două ori.

Pentru prima dată de când intraseră în dormitor, el îşi luă privirea de la ea şi şi-o coborî la piatra veche şi ciobită din mâna lui.

-Nu, nu are nici un sens, spuse el în cele din urmă. Nimic din toate astea nu are sens.

-Are pentru cineva. Simţind că furia lui scăzuse, ea se aventură cu un pas mai aproape. Cineva tocmai a renunţat la un milion de dolari pentru a-mi înscena o crimă. Lasă-mă să o văd, Rick!
Privirea Lui se mută de la ea la telefonul de pe noptieră. Ea ştia la ce se gândea el, încercând să ia o decizie: dacă mergea jos la Castillo, probabil aveau să fie amândoi arestaţi. Dacă îl suna pe Donner, el probabil ar fi scăpat, dar ea, nu. După cea mai lungă jumătate de minut din viaţa ei, Richárd îi întinse tăbliţa.
Sam lăsă să-i iasă din plămâni aerul pe care îl reţinuse.
- Mulţumesc, spuse ea, înainte de a lua tăbliţa din mâna lui.
- De ce? mormăi el.
- Pentru că nu... Pe obraz îi alunecă o lacrimă neaşteptată, iar ea o şterse repede, surprinsă şi îngrijorată. Sam nu plângea niciodată. Niciodată. Pentru că mi-ai dat altă şansă de a încerca să-mi dau seama ce se întâmplă, rosti ea.
Richárd se simţea ca şi cum tocmai ar fi intrat într-un abis cu ochii închişi, bazându-se numai pe credinţa lui că avea să găsească un pod sub picioare. Dar mâna ei tremură când îi dădu tăbliţa. Era prima oară când o vedea cu adevărat zguduită.
- E frumoasă, murmură ea, mângâind cu degetele suprafaţa aspră, sculptată cu rune şi simboluri de vreun scrib mort cu mai mult de 3000 de ani în urmă. O ţinea în mâini cu un respect deosebit. Acest lucru, mai mult decât orice spusese ea, îl convinse că nu mai atinsese obiectul niciodată. Dar adevărul era că îşi *dorea* să fie convins de nevinovăţia ei. Mai mult, nu voia să mai simtă vreodată dezamăgirea aceea sfâşietoare care îl încercase când deschisese uşa şi îi văzuse pe Patricia şi Peter rostogolindu^se în patul său cu trei ani în urmă şi când se uitase în geantă în garaj, cu câteva minute în urmă. Aşa că se uită la ea cu toată atenţia de care era capabil, în timp ce ea se plimba dintr-o parte în alta a dormitorului, cu tăbliţa în mâini, iar degetele ei fine trasau gravura.
- La ce te gândeşti? întrebă el.

- Cineva s-a străduit foarte mult să mă facă să par vinovată, spuse ea încet. Nimeni nu ştia unde mi-am lăsat maşina. Nici măcar Stoney sau Harvard.
Ignorând paranoia ei în legătură cu Tom, el se trânti pe canapea, lângă geantă.
- Este posibil s-o fi făcut înainte să-ţi pui bagajele în maşină?
Samantha clătină din cap.
- Geanta era sub pat. După ce am plecat de la Stoney, am stat acasă două zile, până când au apărut poliţiştii.
- Sper că-ţi dai seama că nu te ajuţi deloc, spuse Richard, oarecum mulţumit de idee.
Dacă ar fi fost vinovată, deja s-ar fi gândit la o scuză. Ei îi plăceau răspunsurile la dileme, aşa cum îi plăceau şi lui, dar de data aceasta nu le avea la îndemână.
- De ce ai deschis geanta în garaj? întrebă Sam.
Richard ridică dintr-o sprânceană.
- Acum ai de gând să mă acuzi *pe* mine?
Ea scoase un sunet frustrat.
- Eşti paranoic? Ce te-a făcut să deschizi geanta? repetă ea, reluându-şi plimbarea.
-O parte din pachet era ieşită în afară, aşa că am deschis geanta ca să-l pot pune la loc... înăuntru. Se încruntă. Tu nu l-ai fi aruncat aşa, pur şi simplu. L-ai fi mânuit cu mai multă grijă şi respect, aşa cum faci acum.
- Ei bine, cineva vrea ca tu să crezi că am furat într-adevăr tăbliţa, după ce înainte a încercat să mă ţină departe de ea, spuse Sam, întorcându-se la canapea şi aşezându-se lângă el.
-Asta înseamnă că tu erai ţinta. Nu eu. Nu lucrurile mele.
Expresia ei păli puţin.
- Cineva nu mă place deloc.
- Sau cineva te vrea înlăturată din drum. Dar de ce? De ce să te angajeze, apoi să încerce să te omoare, după care să planteze asupra ta dovezi după ce restul a eşuat?

- Şi de ce să renunţe la tăbliţă?
- Găsirea ei asupra ta ar fi împiedicat probabil poliţia să cerceteze mai departe.
Ea dădu aprobator din cap.
- Dacă aş fi Castillo, aş crede, zise ea, cântărind tăbliţa în palmă. Dar... ceva nu se potriveşte.
-Ce?
- Că eu - sau mai degrabă femeia misterioasă - sunt singura suspectă, nu? Deja am necazuri din cauza spargerii, cu sau fără tăbliţă.
Rick aruncă o privire ceasului de perete.
- Ceea ce-mi aduce aminte că în curând Castillo se va întreba unde sunt.
Luând bucata de material din mâna lui, ea înveli cu grijă tăbliţa şi o puse pe măsuţa de cafea.
- Ai informaţii despre tăbliţă?
-Am o copie a contractului de asigurare şi fotografii în birou. De ce?
- Le pot lua până ce te îmbraci?
- Uşa e încuiată.
Rid ¡când u-se în picioare, ea îi zâmbi scurt, deşi ochii îi rămaseră la fel de îngrijoraţi ca înainte.
-Asta nu-i o problemă.
Richard se ridică şi el în timp ce Sam se îndrepta spre uşă.
-Samantha, eu...
Ea se întoarse şi se duse la el.
- Nu spune nimic ce te-ar putea băga în necazuri, Rick. Se pare că, de fiecare dată când faci ceva să mă ajuţi, rişti să te afunzi şi mai tare. Inspirând adânc, îl prinse de partea din faţă a halatului. Dar... dacă trebuie să îi spui ceva lui Castillo, ai putea să strigi sau să faci ceva de genul ăsta? Să am un avans.
Orice se întâmpla, Richard nu avea de gând să-i spună nimic lui Castillo. Nu încă. Iar motivul era unul foarte simplu: nu era pregătit să o lase să plece. Richard îi dădu o şuviţă arămie de păr după ureche.
- Dacă te dau pe mâna lui Castillo, va fi pentru că voi fi convins că tu ai făcut-o. Iar în acest caz, nu te voi avertiza dinainte.
- Mi se pare corect.

El o sărută, dându-i drumul fără tragere de inimă, iar ea ieşi în hol. Trecuseră de punctul în care se putea distanţa de ea. La naiba, el fusese cel care îi spusese ziaristului că ieşeau împreună! Şi îşi dădu seama, chiar dacă ea încă nu o făcuse, că parteneriatul lor nu era unul simplu. Fusese tras pe sfoară în afaceri şi înainte, dar nu fusese nici pe departe la fel de furios ca în această dimineaţă.
După cum mergeau lucrurile, dacă ea îl mințea, nici unul nu avea să iasă în viaţă din acest parteneriat. În ceea ce o privea pe Sam, în timp ce traseul devenea tot mai complicat, o parte din el se simplifica. Nu-i menţionase lui Rick noua ei teorie şi nici nu voia să o facă până ce nu era sigură. Însă fiecare instinct îi urla că, oricine pusese la cale neaşteptata întoarcere a tăbliţei, avea acces uşor la proprietate - prea uşor pentru a fi cineva din exterior. Asta nu explica bomba aia blestemată, dar ea nu avea de gând să întoarcă spatele nimănui.
Sam deschise uşa biroului lui Rick cu o agrafă, făcând să arate ca şi cum ar fi avut o cheie - atât pentru eventualii agenţi de securitate care ar fi patrulat pe acolo, cât şi pentru liniştea ei. Chiar dacă avea permisiunea, tot i se părea dificil să se strecoare în birou ca şi cum ar fi avut dreptul şi să-i cotrobăie prin sertare - ceea ce era ciudat, pentru că de obicei o făcea fără permisiune. Addison îi intra pe sub piele.
Fotografiile tăbliţei şi contractul de asigurare erau într-un dosar marcat cu un număr care, presupuse ea, făcea parte din sistemul lui de referinţă pentru colecţia de obiecte de artă şi antichităţi. însă ide- ea de a sta acolo uitându-se prin dosare o făcea să se simtă prea mult ca parte din meseria ei, dar îşi dăduse cuvântul că avea să se poarte bine, aşa că luă dosarul şi ieşi din birou, îndreptându-se spre relativa siguranţă oferită de apartamentul lui Rick.
Siguranţă. Nu îşi dăduse seama cât de străin îi devenise acest concept decât cu o seară în urmă. Părea că trecuse o veşnicie de când se simţise la fel de relaxată şi în siguranţă. Iar siguranţa era un afrodiziac puternic - aproape la fel de puternic ca farmecul lui Richard Addison însuşi.

- Pericol, Will Robinson, pericol, pericol, murmură ea, punând dosarul lângă tăbliţă şi căutând în geantă haine curate.
Situaţia devenea tot mai periculoasă şi nu doar pentru că oamenii mureau, iar poliţiştii se plimbau în voie pe proprietate. Primul ei gând în acea dimineaţă, când văzuse expresia lui Rick şi îi urmărise privirea când se uitase la tăbliţă, nu fusese unul legat de siguranţa ei. Se gândise că nu avea să o creadă că nu furase ea tăbliţa. Ar fi trebuit să se îngrijoreze mai întâi pentru ea şi abia apoi pentru altceva. Aceasta era regula numărul unu: ai grijă de tine!
Ignorând regula numărul unu pentru a doua oară în acea dimineaţă, se duse în baia lui Rick şi făcu un duş în loc să reia studiul tăbliţei. Avea nevoie să se gândească, iar dușul era locul excelent pentru a face asta. În acelaşi timp, nu voia să mai atingă tăbliţa fără ca Rick să fie în cameră. Avea nevoie în mod evident de protecţia lui, acum chiar mai mult, dar, mai presus de atât, avea nevoie de încrederea lui, ceea ce era absurd în condiţiile de faţă - la naiba, cu o oră în urmă ar fi fost gata să se aresteze ea însăşi!
Când ieşi din baie, avea o vagă listă de suspecţi, dar avea nevoie de Rick ca să-i confirme cine avea acces la proprietate, cine fusese acolo atât în noaptea jafului şi seara trecută, cât şi în acea dimineaţă. Mai voia să se uite peste ziarul de dimineaţă, să confirme spusele lui Castillo, conform căruia îi apăruse fotografia în ziar, însoţită de nume. „Dumnezeule mare!” Ca şi cum nu ar fi avut suficiente lucruri pentru care să se îngrijoreze.
Pentru a nu fi tentată de tăbliţă, ieşi în veranda privată a lui Rick şi se aşeză sub o umbrelă de soare, lăsând căldura să-i usuce părul. S-ar fi putut întoarce în camera pe care io oferise el, dar atunci persoana care-i îndesase tăbliţa în geantă nu ar fi avut nici o problemă în a o lua din camera lui Rick.
- De ce zâmbeşti?
Ea aproape că sări de pe locul ei când Richard apăru în verandă de pe scările dinspre piscină.
- Doamne! icni ea, ducându-şi mâna la inimă.

- Scuze, spuse el, cu o urmă de amuzament în privire. Credeam că ai nervi de oţel.
- Ala e Superman.
-Aha. Şi tu eşti Catwoman.
- Super. Unde-i poliţistul, Batman?
- Tocmai l-am condus pe Castillo la maşină.
- Ce voia?
-Mi-a arătat nişte fotografii cu DeVore, a vrut să ştie dacă-l recunosc. A vrut să te întrebe şi pe tine acelaşi lucru, dar am pomenit de hărţuire şi de avocaţi, iar el a fost de acord să amâne.
-Acum Etienne este suspect oficial?
- Da. A zburat la Miami cu trei zile înainte de jaf. Au găsit sârmă de cupru în camera lui de hotel, acelaşi tip de sârmă folosit la bomba pusă aici.
În ciuda dovezilor şi a propriei lui confesiuni, lui Sam tot nu-i venea să creadă că francezul cel egocentric şi isteţ încercase să o omoare.
- Cum rămâne cu femeia pe care ai văzut-o?
- Este posibil să fi avut halucinaţii.
- Se poate.
-Nu au nevoie decât de tăbliţă, tar eu cred că ar fi satisfăcuţi de rezolvarea acestei afaceri. Se aşează vizavi de ea. De ce zâmbeşti?
- Mi se pare doar amuzant că am venit ca să fur tăbliţa, iar acum stau aici şi o păzesc.
Privirea lui se înăspri.
- O păzeşti? Ce ai aflat?
-Nu am vrut să o examinez fără tine aici, replică ea, observând că în acea zi arăta mai mult a miliardar decât a sportiv, cu pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă albă descheiată la gât, cu manşetele ridicate. Imaginea era completată de pantofi lejeri fără şosete, deşi Sam avea impresia că el folosea hainele aşa cum îşi folosea ea personalităţile, tnsă am câteva teorii. Cât despre ea, trebuia să decidă dacă imaginea ei avea să fie cea a prietenei unui bogătaş sau a consultantei lui în securitate. Felul în care o privea el din cap până-n picioare, observându-i ţinuta aleasă în acea dimineaţă - pantaloni scurţi şi maiou, peste care luase o cămaşă pentru a ascunde zgârieturile lăsate de şrapnel pe spate -, dădea de înţeles că pentru el

funcţiona mai bine imaginea prietenei. Dar Sam trebuia să-şi găsească echilibrul.
-Spune-mi!
- Geanta mea. Lăsând la o parte faptul că a vrut să mă facă să arăt vinovată, singura perioadă în care cineva ar fi putut pune tăbliţa înăuntru ar fi fost de când am lăsat aseară maşina în faţa casei până când am coborât în garaj azi-dimineaţă.
- Cineva a intrat din nou prin efracţie. M-am gândit la asta. Vom verifica înregistrările video imediat.
- Nu sunt convinsă că, de fapt, n-a fost tot timpul aici, spuse ea încet, uitându-se la expresia lui.
- Explică-mi!
Nu se încruntă, ci doar îi ceru să-i explice raţionamentul ei. Sam îşi dădu seama că se simţea uşurată.
- Nu s-a întors Etienne să planteze tăbliţa. Altcineva a făcut-o.
Un muşchi de pe faţa lui tresări.
- Crezi că e cineva care lucrează pentru mine. Dar n-ai întâlnit pe nimeni până în urmă cu două zile. De ce ţi-ar înscena ţie asta?
-Nu ştiu. Dar singurii oameni care au fost aici în cazul ambelor evenimente suntem noi doi - şi poate cineva care lucrează aici.
Ochii i se îngustară, apoi el se ridică şi se uită de pe verandă peste întinderea întregii sale proprietăţi.
- Pentru câteva ore, am crezut că este destul dacă îl suspectez pe DeVore. Dar ai dreptate. Tăbliţa aia blestemată nici n-a plecat de aici. Rahat!
-Aş vrea să mă uit mai bine la tăbliţă şi la dosar. Poate descopăr ceva ce ne scapă sau... nu ştiu. Sau putem să aşteptăm ca poliţia să se mulţumească să mă acuze pe mine pentru tot.
- Nu-mi place să stau şi să aştept. Mai ales când tu eşti ţinta. Rick deschise uşa verandei şi îi făcu semn să intre înapoi în dormitor. Se aşezară pe canapea, şi Sam deschise dosarul.
-Voiai să le vinzi tăbliţa celor de la British Museum sau să le-o donezi? întrebă ea, împrăştiind fotografiile în jurul tăbliţei şi concentrându-se asupra drumului sinuos parcurs de aceasta de la apariţia ei. Între

momentele în care piatra îşi făcuse apariţia public, existau secole în care nu se ştia nimic despre ea.
- Să o donez. E vreo diferenţă?
- Nu ştiu. Totul e atât de... ciudat. Ea luă altă pagină. Conform celor scrise aici, tăbliţa ta e unul dintre lucrurile care i-au convins pe Calvert şi Schliemann care e locaţia Troiei. De aceea au început să sape în Hisarlik în 1868.
Rick zâmbi.
-Ştiu asta.
- Eu nu ştiam. Am avut prea puţin timp la dispoziţie. Nu am apucat să fac cercetările pe care le fac de obicei, încruntându-se, îşi mută privirea de la tăbliţă spre una dintre fotografii. Nu aş folosi-o niciodată ca să înscenez ceva cuiva, nu când nici măcar n-aş fi fost suspectă. E mult prea importantă pentru asta. Prea... Rămase hol- bându-se la fotografie. Ceva de acolo îi atrăsese atenţia, împiedicând-o să-şi termine spusele şi făcând-o să se apropie mai mult de tăbliţă. Să fiu a naibii!
-Nu e în regulă, spuse Richard după un moment, aplecându-se peste umărul ei. Arătă spre fotografie, apoi spre unul dintre simbolurile de pe tăbliţă. În fotografie, simbolurile de aici sunt aproape şterse. Pe tăbliţă se văd ambele bine.
-Toate gravurile sunt mai adânci decât în fotografii, spuse ea mai mult pentru sine, luând altă fotografie pentru a se asigura că în cea anterioară nu fusese vorba doar de un joc de lumini şi umbre. Uau! Nu-mi vine să cred. Âsta e...
-Un fals, interveni el, luând tăbliţa şi răsucind-o în mâini.
Ramificaţiile acestui fapt o făcură să se simtă ameţită.
- Observi detaliile cu uşurinţă, spuse ea încet, în timp ce în minte rememora toate informaţiile pe care le aveau până acum despre jaf.
-Nu eşti surprinsă, nu-i aşa, Samantha? întrebă el, coapsa lui atingând-o pe a ei.
-Aşa cum am mai spus, aş fi fost mai surprinsă dacă ar fi folosit cineva originalul ca să-mi însceneze totul fără nici un motiv. Dar întrebarea e alta: falsul acesta

e suficient de bun pentru a putea fi donat la British Museum?
El o privi.
- Pentru un timp, probabil că da. Deoarece există numai trei în lume, au fost încântaţi să primească tăbliţa.
Iar înainte de jaf, n-ar fi avut nici un motiv să aibă vreo bănuială - şi nici eu. Însă după expunere ar fi făcut nişte studii. De asta am vrut să o donez. Richard se îndreptă. Sper că nu sugerezi să spun poliţiei că am rătăcit-o din greşeală şi să continui procesul de donaţie cu un fals.
Rânjind, ea clătină repede din cap. Ca şi cum ar fi făcut-o.
- Nu. Dar mă întreb dacă nu s-a gândit cineva la asta. Tăbliţa adevărată nu e aici, dar asta ar putea explica de ce e aici falsul.
- înscenarea a fost doar ceva convenabil? Un fel de „Oh, am uitat să fac schimbul"? Asta ridică din nou problema bombei şi a motivului din spatele ei.
- Da. Şi ce zici de asta? continuă ea, amestecând din nou fotografiile. De ce să faci un fals atât de bun dacă ai de gând să arunci totul în aer?
- Nu o faci, spuse el încet. Despăgubirea pe care o primesc este aceeaşi, indiferent dacă obiectul este furat, pierdut sau distrus.
Rick se ridică în picioare. Sam se gândi că voia să se plimbe, aşa cum făcea ea când încerca să descifreze un mister, dar el se duse la telefon şi formă un număr. Ea rămase nemişcată, sperând ca el să nu facă ceva care să le pună - sau să îi pună ei - în pericol libertatea.
- Kate? Bună, Rick la telefon. Tom e acolo?
Sam îşi dădu ochii peste cap. Chiar dacă nu l-ar fi suspectat, tot i-ar fi plăcut să-l contrazică pe Donner. Pe lângă faptul că era distractiv, l-ar fi putut enerva suficient cât să facă o greşeală.
-Tom. Cine naiba îmi face statele de plată? Nu, nu ale mele. Statele de plată pentru proprietate. Trebuie să ştiu cine a fost aici în ultimele... trei săptămâni, să zicem.

Aplecându-se în față, Samantha băgă fotografiile înapoi în dosarul lor.

-Ar trebui să verifici şi serviciile externaiizate, să vezi dacă o companie nu a trimis aici aceeaşi persoană În mod regulat.

- Bine. Nu, Tom, nu trebuie să aduci documentele aici. Trimite-mi-le prin fax! Dar am nevoie de ele azi, aşa că va trebui să mergi la birou. Şi mai vreau o listă cu personalul extern care vine aici în mod regulat. Făcu o pauză, ascultând, expresia lui schimbându-se de la una alertă la una agresivă. Nu e treaba ta afurisită!

- Vorbeşte despre mine, nu?

- Şşt! Se întoarse cu spatele la ea, îndreptându-se spre uşa verandei cu telefonul în mână. În regulă, în regulă, da... a apărut ceva nou. Să fii aici mâine-dimineaţă la 10.00 cu un avocat pledant - poate cu Macon, cineva care ia în serios confidenţialitatea avocat-client. După ce închise telefonul, RichaTd se întoarse la canapea. Nu spune nimic, zise el, înainte ca ea să fi apucat să deschidă gura. Cred că trebuie să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Dacă detectivul sau altcineva află de asta - şi arătă spre tăbliţă vei avea necazuri serioase. Falsă sau nu, nu vreau să fii prinsă cu tăbliţa asupra ta.

- Probabil la asta s-a gândit cel care mi-a băgat-o în geantă. Vrei s-o ascund undeva?

- Am eu grijă de asta.

- Rick, cu tot respectul, eşti un tip deştept, dar nu ai o parte din talentele mele. Ştiu cum să ascund lucrurile. Sunt în rahat mai adânc decât tine şi aş prefera să nu ajung în închisoare pentru că ţi-am cerut ajutorul.

- Cam târziu pentru asta, scumpo, spuse el, dându-i părul la o parte de pe umăr. Cum spunem noi în Marea Britanie, unde merge mia, merge şi suta. Dumnezeule, simpla atingere a mâinii lui o făcea să tremure! Lăsându-se purtată de impuls, se aplecă şi îl sărută. Rick îşi puse un braţ în jurul umerilor ei, trăgând-o mai aproape şi adâncind profunzimea sărutului. Ca şi înainte când o atinsese astfel, mintea ei se opri.

Era atât de tentant să se lase purtată de îmbrăţişarea lui, să lase totul să dispară. Totul în afară de căldură, de plăcere şi de Richard Addison. Ar fi funcţionat pentru un timp, până când cineva ar fi decis să-i planteze în poşetă pistolul cu care fusese împuşcat Etienne, de exemplu.
Se trase înapoi, dar el nu-i dădu drumul şi o lăsă uşor pe spate pe canapea, cu geanta pe post de pernă. Mâna lui fierbinte i se strecură pe sub cămaşă, cuprinzând u-i sânul.
- Rick, opreşte-te, protestă ea, cu un geamăt icnit de plăcere.
-Te doresc, murmură el, ascunzându-şi faţa în curbura gâtului ei.
- Dumnezeule! Tremurând, ea îl împinse. Ne-am tras-o toată noaptea. Nu îmi mai distrage atenţia, mormăi ea, trăgându-se din braţele lui.
- Cred că ăsta-i un compliment.
-Vreau să văd înregistrările de aseară şi din dimineaţa asta, Rick.
-Mai târziu.
- Oricine ar fi persoana asta, e deja cu un pas înaintea noastră, spuse ea, acoperindu-i gura senzuală cu mâna să nu poată replica. Vreau să fim cel puţin pe picior de egalitate. Ar fi frumos şi să i-o luăm înainte, nu crezi.'
Blestemând, el expiră zgomotos şi se ridică din nou.
-Bine. Să ne uităm la înregistrări. Aruncă o privire înspre tăbliţă. Şi unde recomanzi să punem asta? Sub pat?
- Nu prea cred.
După ce înveli din nou tăbliţa în bucata de stofă care o proteja, îşi goli rucsacul, împături pachetul într-o cămaşă şi îl puse înăuntru.
- Gata. E bine aşa până când o scoatem din cameră şi o ducem într-un loc mai sigur.
Rick însă scormonea prin ce scosese ea din rucsac. Se aplecă şi luă o placă de bază stricată.
-Şi asta ce-i?
- O parte din computerul meu de acasă. Am auzit poliţia venind şi nu am vrut să-mi poată accesa sistemul.

El se uită la ea cu o expresie pe jumătate plină de dorinţă şi pe jumătate plină de îngrijorare.
-Trebuie să ne gândim serios la alt domeniu de activitate pentru tine odată ce se termină totul, murmură el.
Deocamdată, părea o idee aproape bună.

capitolul 15

Duminică, ora 11.54

Ronald Clark fusese transferat pe schimbul de zi după noaptea jafului, şi când Richard şi Samantha intrară în camera de securitate, era aşezat pe scaun în faţa monitoarelor video şi a computerelor.
- Domnule Addison, salută agentul de securitate, ridicându-se de pe scaun.
Mărul lui Adam i se zbătea deasupra cravatei, iar părul blond şi rar era lipit de cap într-o frizură deloc flatantă. Un tip care voia să fie poliţist, decise Sam de îndată, şi care probabil nu-şi dădea seama de ce cădea mereu examenul psihologic.
- Clark, eu şi domnişoara Jellicoe am vrea să revedem înregistrările camerelor din garaj începând cu ora 21.00 asearã până la 10.00 în dimineaţa asta.
- Şi pe cele de pe aleea din faţă, adăugă Samantha.
Clark se aşeză din nou.
-Ăăă, bine. Le trimit la monitoarele de acolo. Va dura un minut.
- La ce oră ţi-ai început tura azi-dimineaţă, Clark? mai întrebă Samantha, atingând braţul lui Richard cu o mână când trecu pe lângă el.
îl făcea să-şi piardă capul numai prin simpla prezenţă în cameră. Şi îl acuzase *pe el* că îi distrăgea atenţia.
De **când** apăruse în biroul lui, cerându-i ajutorul, devenise obsesia lui. Până acum anulase trei întâlniri, patru conferinţe telefonice şi un zbor la Miami. Costul neglijenţei sale putea ajunge la câteva milioane, dar câteva în plus sau în minus nu contau atât de mult.
Părea mult mai important felul în care, când Samantha era în preajmă, inima îi bătea mai repede, pulsul îi accelera, iar viaţa devenea... mai vie.
Ocheadele aruncate femeii deştepte şi amuzante care se ascundea sub faţada rece şi profesională îl fascinau.

-Am venit la 6.00, răspunse Clark, uitându-se de la angajatorul lui la Samantha. Louie Mourson a fost în tura de noapte. De ce?

- Din nici un motiv, răspunse Richard, urmând-o pe Samantha spre monitoarele din colţ.

Privirea pe care i-o aruncă ea spunea altceva, dar nu avea de gând să acuze oamenii care lucrau pentru el fără nici o dovadă. Ea îl prinse de umăr, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge la urechea lui.

- A fost aici în ambele ocazii, şopti ea. Nu te grăbi să elimini coincidenţele.

- Le-am eliminat când a fost vorba de tine, replică el pe acelaşi ton scăzut.

Samantha făcu o grimasă.

- Ei bine, şi tu ai fost aici în ambele ocazii.

Monitorul se trezi la viaţă. Vedeau o înregistrare în garaj, făcută din colţul sud-estic, care le oferea o perspectivă largă atât a uşilor duble de la intrare, cât şi a uşii mici care ducea în casă. Spre deosebire de camerele video de afară, aceasta era fixă, nu se rotea.

Samantha dădu aprobator din cap.

- E bine pusă, spuse ea, dar nu ai o cameră suplimentară. Dacă îşi dă seama cineva cum să treacă de asta, nu-l mai vezi.

-Nu e toată lumea expertă în electronică şi intrări prin efracţie, mormăi el încet, ca să nu-l poată auzi Clark.

- Oricine ar ajunge atât de departe pe proprietate, fără a fi detectat, e un expert, îi replică ea şoptit.

-Ai putea intra şi ieşi fără să ştie nimeni?

- S-ar şti că am fost acolo, dar nu înainte să pot fura Bentley-ul acela Continental GT albastru.

Aşadar, îi plăcea Bentley-ul. Data viitoare când mai plecau undeva împreună, avea să o lase să-l conducă. Nu părea să deţină permis de conducere, dar asta era cea mai mică dintre grijile lor.

- Putem derula cu viteză mărită de aici? întrebă Richard peste umăr.

- Da. Folosiţi tastatura de sub birou. Totul este pregătit, domnule Addison.

După cronometrul din colţul ecranului, trecuse de ora 9.00 cu trei minute, iar Mercedesul nu fusese încă adus înapoi în garaj. Samantha scoase tastatura şi apăsă câteva taste, iar înregistrarea începu să se deruleze cu viteză sporită. După aproximativ 45 de minute, maşina apăru prin uşile duble, luându-şi locul printre celelalte.
Samantha derulă înapoi pentru a vedea maşina intrând la viteză normală. Ben Hinnock condusese SLK-ul la locul său, coborâse din maşină, ştersese o pată de pe parbriz şi ieşise prin uşile duble, care se închise- seră în urma lui. La ora 11.00, luminile programabile îşi reduseseră intensitatea, lăsând garajul plin de umbre întunecate.
- E o prostie, bodogăni ea, derulând iarăşi cu viteză înregistrarea. De parcă maşinile au nevoie de întuneric să poată dormi.
-Cum poţi vedea ceva dacă derulezi atât de repede?

- -Mă uit la portbagaj. Asta-i tot ce trebuie să urmărim, dacă nu vrei să stăm aici 13 sau 14 ore.Bine. Dar ce sugerezi să facem dacă descoperim ceva, Samantha?

-Dacă descoperim ceva, ii arătăm lui Castillo, spunem că ne-am uitat în geantă după ce am văzut înregis-trarea şi „uite ce am găsit”

Richard ridică dintr-o sprânceană.

- Mă sperii.

Ea rămase cu ochii la monitor, dar buzele îi tresăriră într-un zâmbet scurt.

-Şi tu pe mine.

Richard se sprijini cu şoldul de masă, pregătindu-se să urmărească înregistrarea timp îndelungat.

-Ar fi trebuit să mâncăm mai întâi micul dejun. Sau să bem măcar o cafea.

- Suc. Cafeaua e pentru amatori.

-Am spus deja că eşti foarte ciud...

-Uau! Mişcându-se cu repeziciune, Samantha opri înregistrarea. A văzut asta?

Richard înţepeni.

- Ce? Nu s-a mişcat nimic.

- Nu, nu asta. Timpul.

Derulă înregistrarea înapoi, după care o porni din nou, la viteză normală. La ora 7.15 imaginea tremură, iar timpul sări la 7.19. Nimic altceva nu se mişcă în imagine.

- Patru minute.

- Acelaşi lucru s-a întâmplat cu înregistrarea din camera de securitate în noaptea jafului. Richard se uită la ea. Cât de uşor e să iaci asta?

Samantha ridică din umeri.

- Dacă şti cum funcţionează sistemul, e destul de simplu. Dacă eşti sigur că nu-i vorba de prietenul nostru Clark, şopti ea, gesticulând, atunci a fost făcut cândva între momentul acela şi acesta, astfel încât să nu declanşeze nici o alarmă.

- Clark nu ar fi văzut că ecranul e gol?Se poate ca imagina de pe cameră să fi arătat normal, doar să nu înregistreze. Sau imaginea a înghețat.
Se roti cu scaunul.
- Clark, la ce oră iei pauza de dimineață?
Agentul de securitate își trecu o mână peste părul
-M-am dus la bucătărie să iau cafea pe la 7,15, dar numai pentru vreo cinci minute. Apoi de obicei nu mai iau altă pauză până la 9.30.
- Ai un program destul de organizat?
- Da. Hans a spus că mă împușcă dacă încerc să-mi fac singur cafeaua, și în cele mai multe dimineți nu face cafea înainte de ora 7.00.
- Hans are foarte mare grijă de reputația cafelei lui, adăugă Richard cu un zâmbet vag. O dată a câștigat un premiu pentru ea.
-Atunci păcat că nu beau cafea.
Ea mări din nou viteza înregistrării, dar nimic nu se mișcă până după ora 10,00, când se văzură pe ei doi intrând în garaj, ținându-se de mână și îmbrăcați în halate. Richard privi cum flirtau la viteză mărită, observând cu satisfacție felul în care îl privea când nu se uita la ea. Castillo apăru în imagine când erau aplecați amândoi asupra portbagajului și, din fericire, nimic din tăbliță nu se văzu pe înregistrare.
Sam opri înregistrarea.
-Ar trebui să ne uităm și la înregistrarea camerei de pe aleea din față, spuse ea. Poate că persoana respectivă a trecut pe acolo în drum spre casă sau la plecare.
- Dar tu nu crezi, de fapt, că a venit cineva din exterior, îi aminti el. După tine, a fost aici tot timpul.
- Pare din ce în ce mai mult să fie vorba de cineva care cunoaște rutina casei și știe cum funcționează sistemul de securitate.
- Partea pe care nu o înțeleg este bomba, spuse Richard, luând-o de mână în timp ce se ridica. Poate că era prea siropos, dar simțea nevoia să o atingă la fiecare câteva minute, să se asigure că încă era acolo și să arate cui i-ar fi privit, inclusiv lui, că ea îi aparținea lui - fie că își dădea seama, fie nu.

- Aş putea lua micul dejun, te rog? întrebă ea. De fapt, e aproape prânzul, spuse cu o voce exagerat rugătoare, în timp ce se întorceau pe hol. Gândesc mai limpede când nu mi-e atât de foame.
- La mine pe verandă, răspunse el.
- La *mine* pe verandă, îl corectă ea. De acolo pot vedea aleea din faţă.

El no putea învinovăţi pentru că era paranoică. Dacă nu ar fi fost bună la ceea ce făcea, ar fi fost deja moartă.

- Îi dau lui Hans comanda şi mă duc până în birou, să văd dacă mi-a trimis Donner faxul.

Ea dădu aprobator din cap şi ar fi urcat scările, dar Rick o prinse de încheietură şi o întoarse spre el.

- Ce-i? întrebă Sam.

-Se pare că nu mă mai satur de tine, murmură el şi îşi lipi din nou buzele de ale ei.

-Nici tu nu eşti aşa de rău pentru un englez bogat, replică ea cu respiraţia uşor pierdută. Te superi dacă trec prin camera ta ca să-mi iau lucrurile?

„Lucrurile ei - care includ şi tăbliţa falsă."

-Samantha, tu...

-Nu vreau să fie găsită tăbliţa în apartamentul tău, orice ar fi, spuse ea pe un ton care îl surprinse prin seriozitate. Nu fac nimic cu ea până când nu vii şi tu.

Richard ştia că nu trebuia să poarte o bătălie în care n-ar fi avut sorţi de izbândă.

- În regulă. Ne vedem în câteva minute.

Ea schiţă un zâmbet.

-Nu plec nicăieri. Suntem parteneri, îţi aminteşti?

El îşi amintea. Spera doar că şi ea o făcea.

Rick nu văzuse principala problemă, se gândea Sam în timp ce mergea agale spre camerele lui private. Ale lui. Sam îşi folosise stilul de viaţă drept scuză pentru că nu se întâlnea cu bărbaţi, deşi trebuia să recunoască faptul că majoritatea bărbaţilor cu care se intersecta păreau destul de... plictisitori. Când cea mai interesantă activitate a lor era pilates, nu puteau concura cu serile ei. Însă Rick Addison putea concura din plin. Şi o făcea să-şi piardă capul, îl cunoştea de

mai puțin de o săptămână și deja se simțea ca o dependentă. Cum avea să se convingă să plece la sfârșit?

- Domnișoară Jellicoe.

Tresărind, Samantha se întoarse. Managerul de achiziții cel spilcuit, cu buclele negre aranjate perfect, veni spre ea.

- Partino?

- Da. Am vrut doar să-ți urez bun venit.

Ea se încruntă.

- Poftim?

- Am văzut ziarul de dimineață. Rick te-a angajat pentru securitate.

-Ah, asta. Da, până când iese din încurcătura de acum.

- Am dat câteva telefoane. Lucrezi pentru Norton. Ești expertă în artă și antichități.

Bărbatul avea un ton aproape acuzator, așa că Sam zâmbi.

„E timpul pentru a pune farmecele în aplicare."

- Nu încerc să-ți fur slujba. Sunt aici din motive de securitate, asta e tot. Și e doar un aranjament temporar.

Partino îi întoarse zâmbetul, deși ea observă că expresia nu-i atinse și ochii întunecați.

- Desigur. Oricum, e foarte bine.

-De ce?

Zâmbetul lui se lărgi.

-Nu ești prima angajată care încearcă să se culce cu șeful, domnișoară Jellicoe. Nici una dintre ele nu mai lucrează aici.

Ea își îngustă privirea.

- Cred că asta e mai degrabă treaba mea decât a du mita le.

El dădu aprobator din cap.

- Da. Înțelegi dumneata, toți trebuie să ne urmărim interesul.

- Oh, înțeleg asta.

-O zi bună atunci.

Cu o plecăciune, el se întoarse pe călcâie.

Ea alungă senzaţia uşor lipicioasă pe care i-o lăsase ciudatul omuleţ. Probabil nu era în apele lui. Un manager de achiziţii care permitea ca obiectele din grija lui să fie furate nu se putea simţi prea sigur de prelungirea contractului său de muncă.
În acelaşi timp, din câte ştia ea, era prima dată când dispărea ceva de pe proprietate - un istoric destul de bun, luând în considerare calitatea obiectelor pe care le colecţiona Richard. Iar Partino lucra pentru Richard de mai bine de zece ani. Ce i se întâmpla micului italian nu era treaba ei, deşi, dacă ea ar fi luat tăbliţa, concedierea lui ar fi fost din vina ei. Prea ciudat.
Camera ei se afla în aripa opusă a casei faţă de cea a lui Rick, şi când ajunse acolo cu rucsacul, geanta şi geamantanul, după un drum care i se păruse lung de doi kilometri, rămăsese aproape fără suflare. Trebuia să meargă din nou la sport - deşi, dacă ea şi Rick continuau să exerseze în acelaşi ritm ca noaptea trecută, asta ar fi acoperit nevoia ei de exerciţiu fizic.
Zâmbind, deschise uşa camerei ei cu umărul şi îşi trase bagajele înăuntru. Dacă aveau să continue ca noaptea trecută, avea să fie moartă întro săptămână. Dar ce mod de a muri!
Rucsacul trebuia să rămână neatins până la venirea lui Rick, de vreme ce era hotărâtă să nu atingă tăbliţa în lipsa lui. Avea lenjerie şi haine curate în geantă şi, oricât de drăguţe erau lucrurile pe care i le cumpărase Richard, se simţea mai... independentă îmbrăcată cu propriile haine.
Ridicând din nou geanta grea, o târî în dormitor. În pragul uşii, ceva o atinse pe coapsă, iar ea se dădu instinctiv cu câţiva centimetri în spate.
Era prea târziu. Cu un sunet sec, acul de siguranţă de la capătul sârmei scoase cuiul din grenada lipită de peretele interior al dormitorului. Icnind, ea se repezi înainte, reuşind să prindă maneta grenadei tocmai când începea să se desfacă.
Mişcarea o dezechilibră, dar reuşi să-şi ţină degetele apăsate pe manetă, împleticindu-se în faţă şi căzând pe podea.

- Dumnezeule! icni Sam, neîndrăznind nici să respire. De partea cealaltă a uşii văzu altă grenadă, al cărei cui abia se mai ţinea. Piciorul ei, încurcat în sârmă, tresări, iar cuiul mai ieşi o fracţiune de milimetru.
-Rick!
Richard fluiera în timp ce se îndrepta spre dormitorul Samanthei. Cu un bol cu căpşune în mână, nu-i venea să creadă că se afla într-o dispoziţie atât de bună cu un hoţ şi un potenţial criminal plimbându-se nestingherit pe proprietate. Dar nimic nu putea şterge gândul că tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă fusese probabil cea mai grozavă partidă de sex din întreaga lui viaţă. Iar orice s-ar fi întâmplat, urma să mai aibă parte de una în curând.
-Riclc!
Spaima din strigătul ei îi îngheţă sângele în vene. Lăsând căpşunele să cadă, alergă spre camera lui Sam. Uşa era pe jumătate deschisă, iar el se năpusti înăuntru.
- Samantha? -Aici!
Îi văzu picioarele peste pragul uşii dinspre dormitor, unul dintre ele fiind într-o poziţie ciudată.
-Ce s-a întâmplat? strigă el, grăbindu-se spre ea.
- Stop.' E o grenadă!
Oprindu-se în pragul uşii, el se aplecă să se uite în dormitor. Sam era întinsă pe podea, pe jumătate pe spate, cu o mână apăsând grenada lipită de perete cu bandă adezivă, la nivelul coapsei. De cealaltă parte, altă grenadă atârna de perete, cu siguranţa încă la loc - dar numai pentru că sârma nu o trăsese de tot. Piciorul ei era încurcat în sârmă.
- Dumnezeule! Nu te mişca!
Prinzându-se de tocul uşii, el se aplecă peste ea spre cea de-a doua grenadă.
-Nu! Ieşi de aici! Cheamă pe cineva!
- Bine, spuse el, concentrându-se să-şi ţină mâna cât mai nemişcată şi întinzându-se după cuiul de siguranţă. Imediat! Ajutându-se de degetul arătător, împinse cuiul la locul său. Ţinându-l acolo, trecu peste ea. Cu mâna liberă îi desfăcu sârma de pe picior. Cuiul primei grenade atârna la capătul firului. Mă duc după

ajutor, apoi vom pune cuiul înapoi, spuse el, încercând să-şi păstreze tonul calm.
Dacă Sam nu ar fi reacţionat atât de rapid... Doamne, Dumnezeule!
- Lasă cuiul, răspunse ea. Sunt bine. Sună după ajutor din camera de zi, apoi pleacă de aici.
Mişcând cu grijă firul ca să slăbească tensiunea asupra grenadei intacte, el se ridică, ducându-se la noptieră.
- Nu mă duc nicăieri. Dacă \rei să ne certăm pe tema asta, hai aici!
- Rahat! Nu fi prost!
- Fă linişte! Vorbesc la telefon.
Il sună pe Clark.
- Da, domnule?
- Clark, sună la poliţie. Informează-i că în apartamentul verde este o grenadă şi că prietena mea o ţine cu mâna să nu explodeze.
-O gre... Imediat, domnule Addison! Doa...
Richard închise.
- Cum eşti, Samantha? întrebă el, venind lângă ea şi lăsându-se pe vine.
- Mai bine decât tine, prostule. Spune-le celorlalţi să iasă afară. Şi nu sunt prietena ta afurisită.
O înfuriase, ceea ce măcar îi readuse culoarea în obraji. Incă era alarmant de palidă, dar teroarea din ochii ei se diminuase puţin.
- Aşa scrie în ziar, că eşti.
- Mda, mi-ar plăcea să arunc o privire.
- Mai târziu. Stai să iau cuiul!
-Nu. E mai sigur aşa. E un montaj destul de grosolan, dar nu vreau să risc să declanşez detonatorul băgând cuiul înapoi. Sau dezlipind chestia asta de pe perete, dacă la asta te gândeşti.
Picături de transpiraţie îi curgeau de pe frunte, dar tot reuşise să vorbească precum o adevărată profesionistă.
- Dumnezeule, eşti uimitoare! murmură el, ridicân- du-se să-l sune din nou pe Clark şi să-i spună să evacueze cădirea, dar să nu lase pe nimeni să iasă pe poartă.

De îndată ce termină, se întoarse lângă ea.
- începi să fii de acord cu teoria ucigaşului din interior? întrebă ea, schimbându-şi puţin poziţia.
„Probabil deja o doare braţul”, se gândi Richard. Se duse în spatele ei ca ea să se poată sprijini de el, eliminând o parte din tensiunea care-i întindea umărul şi braţul. Ce şi-ar fi dorit să facă era să ţină el însuşi grenada, dar, oricât de eroic ar fi fost acest gest, ar fi fost de o prostie monumentală. Deocamdată, Sam ţinea lucrurile sub control.
-Am fost de acord şi înainte, dar acum vreau să fiu sigur că nu lăsăm pe nimeni să se strecoare şi să-şi facă rost de un alibi. Şi îl voi ucide pe cel care a încercat să-ţi facă asta, Samantha.
Zece minute mai târziu, genistii intrară în dormitor. Din expresiile lor, această scenă nu părea să fie una cu care să fie obişnuiţi. Chiar şi aşa, târâră înăuntru un container rezistent la explozii, împreună cu costumele de protecţie. O îmbrăcară şi pe Samantha cât de bine putură, cu o mână lipită de perete, apoi începură să securizeze grenada.
Refuzul lui Richard de a pleca îi enervase probabil la maximum, dar lui nu-i păsa. Nu avea de gând să plece de acolo fără ea.
În cele din urmă, cu ajutorul altei bucăţi de bandă adezivă, ataşară maneta de grenadă şi o târâră pe Samantha de lângă perete.
- în regulă, toţi civilii afară din casă! ordonă locotenentul.
-Ca şi cum aş avea de gând să stau, comentă Samantha, lăsându-l pe Richard să o ridice în picioare. Ea tremura, iar el îşi puse un braţ în jurul taliei ei, ajutând-o să iasă din cameră. După ce coborâră cele două şiruri de trepte şi ajunseră pe scările din faţă, ea se eliberă.
- E **în regulă, acum mă aşez, spuse ea, Lăsându-se** se **cadă** pe **tTeptele albe** de **granit.**
Richard se aşeză lângă ea, punându-şi un braţ în jurul umerilor ei pentru că nu putu să nu o facă.
- Eşti sigură că eşti bine? întrebă el cu blândeţe, săru- tându-i părul.

-Nici măcar n-am văzut-o. Am fost atât de proastă! izbucni ea.
- Ce s-a întâmplat?
Ea expiră, rotindu-şi umerii şi încercând în mod evident să se calmeze.
- Mi-am cărat lucrurile în apartament, apoi am dus geanta în dormitor ca să pot pune nişte haine în dulap. Am atins ceva cu piciorul şi m-am tras în spate, dar am auzit cuiul căzând. Samantha ridică din umeri. Am reuşit să prind maneta înainte să explodeze, apoi mi-am dat seama că mai este o grenadă de cealaltă parte a uşii. Faptul că aia nu a explodat a fost un noroc chior.
- Noroc şi reflexe foarte rapide.
- În primul rând, nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu ar fi trebuit să las garda jos.
Spre surprinderea lui, o lacrimă îi alunecă pe obraz. Richard o strânse mai tare.
- Nu spune asta! Cineva a vrut să te depăşească în isteţime pentru a doua oară, dar nu a reuşit.
Samantha ridică din umeri sub strânsoarea lui, apoi îşi lovi genunchiul cu pumnul.
- Nu am fost atât de speriată niciodată în viaţa mea.
- S-a terminat, spuse el.
Era prea târziu să o salveze, dar nu-şi putea stăpâni instinctul care-i spunea să o protejeze. În timp ce frica ei se diminuase, era evident că încă era furioasă ca naiba. Cât despre el, inima-i bătea gata să-i iasă din piept.
- Plecăm.
- Nu. Răspunsurile sunt aici. Ea clătină din cap, uitându-se la el. Şi acum chiar vreau să-l găsesc. Se pare că teoria noastră a fost corectă - cineva mă vrea moartă.
Maşina lui Castillo apăru pe alee şi opri în faţa scărilor. Samantha înţepeni sub braţul lui Rick, dar el refuză să-i dea drumul.
- Trebuie să ai încredere în mine, murmură el. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.

-Nu mă îngrijorează încrederea în tine, Rick. Şi, nu uita, tăbliţa încă este în rucsacul meu, în camera mea, înconjurată de douăzeci de poliţişti.
-Aţi avut o dimineaţă plină, nu.[7] întrebă Castillo, urcând cele câteva trepte până ce ajunse la nivelul lor. Toată lumea e bine?
- Nimeni nu a sărit în aer, spuse Samantha, revenind la umorul ei sardonic.
-Âsta e un plus. Detectivul continuă să urce scările. Staţi aici, domnule Addison, domnişoară Jellicoe! Mă duc să arunc o privire.
Richard fu bucuros să-l vadă plecând. Avea nevoie de câteva minute pentru a hotărî cât de multe informaţii trebuia să-i ofere şi câte minciuni trebuia să-i spună pentru a o putea proteja în continuare pe Samantha - de poliţie, de oricine încercase din nou să o omoare şi de ea însăşi.

capitolul 16

Dwminiai, *ora* 13.30
-Ar trebui să-l sun pe Tom, spuse Richard, deşi nu se mişcă.
Samantha îşi şterse lacrimile nedorite. Era adrenalina; încă tremura din cauza energiei latente. Era obişnuită cu pericolul, dar faptul că aproape fusese aruncată în aer nu se compara cu emoţiile date de un jaf bine executat.
- Cât de multe ai de gând să-i spui lui Castillo? întrebă ea, recunoscătoare că Richard se prefăcea că nu-i observase lacrimile.
- Suficient ca să ne putem da seama cine pune bombe în casa mea.
Cu o expresie întunecată, duse mâna la curea şi îşi scoase telefonul mobil.
-Va spune că am fost eu, ştii asta, nu?
- De aceea îl sun pe Tom. Chiar dacă detectivul decide să te aresteze, te vom scoate pe cauţiune într-o oră.
Un nou val, de data aceasta de frică, o străbătu pe Sam. Ea sări în picioare.
- Nu. Nu am de gând...
-Samantha, calmează-te! Nu voi lăsa...

Ea se dădu în spate cu încă un pas, îndepărtându-se de atingerea lui.
- Nu e decizia ta. Nu mă duc la închisoare numai ca tu să-ţi poţi îmbrăca armura strălucitoare şi să mă salvezi. Nu.
Rick se ridică în picioare.
- Nu vrei să scapi de toate acuzaţiile în loc să-l ai pe Castillo mereu în spate, pândindu-ţi fiecare mişcare?
Habar n-avea cum era viaţa ei.
- Sunt obişnuită să mă ascund şi nu pot scăpa de toate acuzaţiile, sâsâi ea, începând să tremure din nou din toate încheieturile. Nu avea de gând să devină isterică. Nu devenea isterică. Nici măcar când oamenii încercau să o omoare, iar alţi oameni în care începea să aibă încredere sugerau că ar fi fost o idee bună să meargă la închisoare. Dacă intru, nu mai ies niciodată.
- Calmează-te! Tonul lui rămase calm şi egal, probabil anticipând că Sam putea să fugă.
Ea îşi dorea să facă asta. La naiba, deja se gândise pe unde putea ieşi!
- în regulă. Nu-ţi face griji. Nu te duci nicăieri. Aşază-te şi lasă-mă să-l sun pe Donner!
- Mă calmez, replică ea, dar altundeva.
- Cineva tocmai a încercat să te omoare, spuse el tăios. Nu pleci de sub ochii mei.
-Atunci hai după mine! ripostă ea, întorcându-se pe călcâie. Merg la o plimbare.
îi auzi mârâitul ameninţător, apoi paşii pe aleea cu pietriş. Venea în spatele ei. Simţindu-se puţin mai bine, se îndreptă spre iaz.
Castillo se uită pe fereastra verandei. Camera domnişoarei Jellicoe fusese verificată şi nu se găsiseră alte dispozitive. Ar fi trebuit să fie ucisă. Din cele spuse de genişti, fie pusese ea bomba, fie avea cele mai rapide reflexe pe care le văzuseră vreodată. Având în vedere informaţiile pe care le obţinuse în ultimele zile despre ocupaţia tatălui ei şi despre alte câteva lovituri

atribuite lui, dar fără dovezi, înclina să creadă în ipoteza reflexelor foarte rapide.
Afară, pe aleea din faţă, ea şi Addison se certau, iar el se gândi că probabil avea legătură cu cât de multe informaţii intenţionau să-i ofere lui. Dacă toate astea s-ar fi întâmplat oriunde altundeva în afară de Solano Dorado, i-ar fi dus pe amândoi la sediu pentru interogatoriu. Dar, după douăzeci de ani de muncă în sânul elitei din Palm Beach, ştia pe de rost scara ierarhică - mai ales când erau implicate persoane importante, precum Richard Addison: acesta îl cunoştea pe guvernator, care îl ştia pe comisar, care îl ştia pe căpitan, care îl ştia pe şeful detectivilor, care îl ştia pe Castillo.
În acelaşi timp, putea pune pariu pe insigna lui de poliţist că domnişoara Jellicoe era femeia pe care Addison o văzuse în noaptea jafului, cea care-i salvase viaţa. În mod evident însă, nu fusese singura persoană prezentă acolo. Avea un cadavru la morgă, dar Etienne DeVore nu spunea nimic în afară de faptul că fusese împuşcat de două ori şi aruncat în ocean ca să dispară.
Şeful lui îi spusese clar că voia să facă legătura dintre DeVore, explozie şi moartea tânărului Prentiss. Ar fi însemnat sfârşitul investigaţiei pentru omucidere şi sfârşitul interacţiunii sale cu Richard Addison şi compania. Însă nu-i plăceau puzzle-urile din care lipseau piese. Se petrecea ceva mult mai important decât furtul unei tăbliţe de piatră, iar el îşi dorea din suflet să-şi dea seama ce.
Şeful geniştilor îi oferise detaliile tehnice ale întâlnirii Samanthei Jellicoe cu moartea. Înarmat cu aceste informaţii, se hotărî să facă o plimbare până la iazul lui Addison.
- Presupun că Harvard e pe drum, nu-i aşa? întrebă Samantha, aşezată pe iarba de pe marginea iazului, cu atenţia îndreptată spre mica broscuţă verde care stătea pe o piatră de lângă ea.
Richard se plimba încoace şi-ncolo pe alee, la câţiva paşi de ea, prea agitat, prea preocupat că persoana

care montase grenadele încă era pe proprietate, relaxând u-se. Ea îl acuzase că dorea să fie cavalerul ei în armură strălucitoare şi lovise drept la ţintă.

- Da. Aduce cu el lista angajaţilor.
- Bine. Pun pariu că e ameţit.

Aducându-şi aminte că ameţit însemna beat în Anglia şi ameţit de furie în America, Richard încuviinţă din cap în spatele ei.

- Destul de mult.
- Crede că sunt o piază rea.
- Crede că eşti periculoasă. Nu ajută prea mult faptul că îţi place să-l enervezi cu fiecare ocazie.
- Dar mă ajută pe mine să mă simt mai bine, ceea ce contează.
- Cel puţin ai putea să-i spui Yale. La urma urmei, a terminat primul din anul lui acolo.

În cele din urmă, hotărând că erau prea mulţi poliţişti în jur ca să mai încerce cineva s-o arunce pe Samantha în aer şi mai ales pentru că îşi dorea să-i fie aproape, se aşeză pe iarbă lângă ea. Broasca se uită la el şi sări în iaz.

- Ai speriat-o. Samantha se aplecă puţin în direcţia lui. De ce sunt periculoasă?

El avea impresia că epitetul o flata.

- După spusele lui Tom, din cauză că ai prea multe secrete şi un stil de viaţă nepotrivit şi, drept urmare, îmi pui viaţa în pericol.
- Şi după spusele lui Richard Addison?

-Ah! După spusele lui, el nu prea ştie ce să se facă cu tine, dar recunoaşte că-i distragi atenţia de la orice altceva şi că îl tentezi să facă lucruri la care probabil nu s-ar fi gândit înainte să te cunoască pe tine.

- De exemplu, să mintă poliţia?
- Ceva de genul ăsta.

De fapt, mai făcuse acest lucru, dar nu într-o împrejurare atât de serioasă ca o crimă. Văzându-l pe Castillo apropiindu-se pe alee, îşi alungă acest gând din minte.

- Domnule detectiv.
- Frank e suficient. Castillo se aşeză pe piatra eliberată de broască. Camera e curată, spuse el, şi

acum verifică restul casei. Câţiva dintre oamenii mei îi interoghează pe membrii personalului, dar încă nu a apărut nimic. A fost o idee bună să nu permiteţi ieşirea nimănui de pe proprietate. Se aplecă în faţă, uitându-se cu atenţie în iaz. Sunt peşti înăuntru?

- Crapi koi, răspunse Richard. La ora asta preferă să stea ascunşi sub pietre şi sub frunzele nuferilor.

- Precum cel care a pus grenadele, comentă Frank, băgând mâna în buzunar. Crapilor le plac seminţele de floarea-soarelui?

- Probabil i-ar omorî, dar, la naiba, s-ar putea să-i atragă la suprafaţă!

Castillo aruncă în apă câteva seminţe.

-Ce avem aici, continuă el pe acelaşi ton egal, e un fel de impas. Oh, uite-i! Aruncă încă o mână de seminţe în lac, uitându-se la peştii mari şi coloraţi care înotau după ele.

- Un impas? îl îndemnă Richard să continue, observând că Samantha se îndepărtase cât mai mult posibil de detectiv, atât cât putuse fără să se ridice. Poate că se prefăcea a fi prietenoasă cu Castillo, dar acum nu avea de gând să'i spună nimic.

- Da. Am toate piesele astea de puzzle, dar nici o imagine cu ajutorul căreia să le potrivesc. De exemplu, aş fi pus pariu că DeVore, tipul despre care te-am întrebat de dimineaţă, a fost cel care a intrat aici, a furat tăbliţa şi a pus explozivul. Dar e mort, aşa că nu a pus el grenadele azi-dimineaţă şi nu se potriveşte cu descrierea femeii pe care ai văzut-o în noaptea jafului, despre care spui că ţi-a salvat viaţa.

Riscând să arunce o privire spre Samantha, a cărei expresie rămase neschimbată, Richard inspiră.

- Dacă m-am înşelat cu privire la femeie, Frank, şi ea era aici la invitaţia mea?

-Asta ar ajuta la stabilirea vinovăţiei lui DeVore, cu excepţia grenadelor de astăzi.

- Nu a fost aceeaşi persoană, îl întrerupse Samantha brusc, rupând firele de iarbă şi rămânând cu privirea aţintită asupra iazului.

- Geniştii tind să fie de acord, spuse Castillo pe acelaşi ton blând, continuând să arunce seminţe în

apă. Teoria lor este că prima bombă a fost pusă de un profesionist, iar a doua de un amator, care a încercat să copieze stilul primului.
Samantha dădu aprobator din cap.
- Dispozitivele explozive sunt mult mai greu de găsit decât grenadele. Iar cuiele ar fi trebuit scoase, sârma având rolul să declanşeze manetele. Nimeni nu ar fi putut opri explozia. Chiar şi aşa, victima are patru sau cinci secunde să se fereascâ din drum.
Richard îşi închise ochii pentru un moment. Il uimea felul în care ea putea discuta cu atât calm despre scăpările unei bombe care aproape că o ucisese cu o jumătate de oră în urmă. Deschise ochii din nou, uitându-se la ea, nu la Castillo.
- Dacă ţi-aş spune, Frank, că o versiune falsă a tăbliţei a apărut azi-dimineaţă, cu cel puţin una dintre camerele video dezactivată în acelaşi fel ca în noaptea jafului?
- Poftim? Castillo sări în picioare, apoi se răzgândi şi se aşează înapoi, cu un efort vizibil. Oricum, aş vrea să văd înregistrarea. Îşi drese vocea. Aş vrea, de asemenea, să determin mai precis momentul în care au fost puse grenadele. La ce oră ai ieşit din camera dumitale în dimineaţa asta, domnişoară Jellicoe?
-A petrecut noaptea altundeva, răspunse Richard, ca ea să nu fie nevoită să răspundă. De fapt, cred că grenadele ar fi putut fi montate oricând în cursul ultimelor 24 de ore.
- Nu cred asta, spuse Samantha încet.
- De ce nu? întrebară ambii bărbaţi deodată.
Ea inspiră, fiind atât de evident că nu voia să vorbească, încât era aproape amuzant.
-Azi-dimineaţă am apărut în ziar - ca expertă în artă şi sisteme de securitate. Se uită la Richard. A fost vina mea.
- Ce-i făcut e bun făcut, spuse el, întinzându-se şi aco- perindu-i mâna cu a lui, apoi retrăgându-şi-o înainte să o facă ea.
El ştia să intre pe sub pielea cuiva, dar problema era că Samantha era mai degrabă un rechin-tigru, nu o plevuşcă timidă. O voia, dar nu dorea să-şi piardă un braţ - sau alt membru - în acest proces.

-Nu-mi place... să acuz oamenii fără nici o dovadă, spuse ea pe un ton şi mai ezitant, aşa că vă spun asta numai pentru a avea toate informaţiile. Dante Partino a făcut mare caz azi-dimineaţă, urându-mi bun venit în companie şi asigurându-se că ştiu faptul că a aflat despre legătura mea cu muzeele.
- Poftim? Asta-i ridic...
-Te-a ameninţat? îi întrerupse Castillo, schimbându-şi poziţia pentru a se uita la ea.
Ea făcu o grimasă.
- Uite, nu vreau să...
-Samantha, interveni Richard tăios, te-a ameninţat?
- Nu. încruntarea ei se adânci. A sugerat că nu voi rămâne aici mult. Şi... a mai spus şi că ştie unde mi-am petrecut noaptea.
- La naiba!
Richard sări în picioare.
- Doar un minut, domnule Addison, spuse Castillo, ridicându-se şi aşezându-se între Richard şi casă.
- Eşti absolut sigură că asta ţi-a spus Partino, domnişoară Jellicoe?
Displăcându-i probabil ideea că ei doi erau în picioare, dominând-o, Samantha se ridică.
- Spune-mi Sam! Oftă. Şi da, sunt sigură. Memoria mea e aproape fotografică.
Castillo băgă din nou mâna în buzunar, de această dată după staţia radio.
- Mendez, găseşte-l pe Dante Partino! Poartă-te frumos, dar stai aproape de el!
-Am înţeles, se auzi o voce feminină prin difuzor.
Memorie fotografică. Aşa se explica de ce suspectase atât de repede că tăbliţa era un fals. Văzuse undeva fotografii ale originalului. într-un fel, explica şi de ce era atât de tactilă - memora literalmente tot ce atingea. Inclusiv pe el.
- Nu-l poţi aresta pe baza celor spuse de mine, protestă Samantha, dându-se înapoi cu un pas.
- Nu, dar îi pot pune câteva întrebări pe baza celor spuse de dumneata, răspunse Castillo cu o expresie neaşteptat de înţelegătoare.

Se părea că Samantha Jellicoe avea încă un admirator. Sigur, era un lucru bun să aibă un polițist de partea ei, deși probabil aceasta fusese ideea. Dar, în același timp, femeia stăpână pe sine care ezita să dea informații ce ar fi putut învinui pe cineva fără dovezi părea să fie adevărata Sam Jellicoe.

-Vreau să fiu acolo, spuse Richárd. încă erau pe terenul lui de joacă.

- Da, m-am gândit că ai vrea. Mai întâi vreau să mă uit la înregistrarea despre care ați pomenit.

- Bineînțeles că vrei, mormăi Samantha cu o expresie întunecată.

Richárd nu se putu abține să nu rânjească.

- Nu-ți face griji, murmură el la urechea ei. Cooperarea în fața greutăților construiește caracterul.

- Să mă pupi în fund!

- Mai târziu, draga mea.

Ea se apropie mai tare.

-Atât timp cât eu aleg locul, șopti ea, în timp ce se întorceau în casă.

Doamne, avea să-l înnebunească!

-Ne-am înțeles.

- Când Castillo va vedea înregistrarea, va trebui să-i explici că am găsit tăblița în bagajul meu și nu i-am spus de ea, continuă Sam o clipă mai târziu.

Ei bine, replica ei avu același efect ca un duș rece.

-Ți-am făcut o promisiune, replică el pe același ton șoptit, iar eu îmi țin cuvântul.

Samantha nu spuse nimic, dar mâna ei o atinse pe a lui. Fără nici un cuvânt, el își împleti degetele cu ale ei. La naiba, lucrurile deveneau complicate! Iar acum, unul dintre angajații săi tocmai devenise suspect de tentativă de crimă. Cel mai ciudat lucru era că îi venea mai ușor să accepte vina lui Partino decât să creadă că Samantha ar fi putut fi implicată într-o crimă.

Telefonul lui mobil sună.

- Addison, spuse el, ducându-l la ureche.

-Rick, spune-le polițiștilor să mă lase să intru pe poarta asta afurisită! se auzi vocea lui Donner.

Richárd coborî telefonul de la ureche.

- Frank, lasă-l, te rog, pe Tom Donner să intre!

Castillo se încruntă.
- Avem o conversaţie atât de plăcută! Eşti sigur că vrei să vină avocatul tău şi să strice tot?
-Total de acord, rosti Samantha cu o urmă de zâmbet. Minunat! Acum hoaţa şi poliţistul puteau forma un club.
-Cred că e mai bine, insistă el. !n plus, are informaţii care ne-ar putea ajuta.
- Bine.
Frank folosi din nou staţia radio şi dădu ordinul. Ducându-şi din nou telefonul la ureche, Richard ascultă o secundă, în timp ce în fundal Tom continuă să se certe cu poliţiştii din faţa porţii.
-Tom? Aşteaptă o secundă. Te vor lăsa să intri.
-Ghinion, mormăi Samantha.
El o trase mai aproape cu un braţ.
- Fii drăguţă cu el, spuse Rick încet. în curând s-ar putea să avem nevoie de ajutorul lui.

capitolul 17

Duminică, *orə 14.15*
Frank Castillo tăcu atunci când se uită la înregistrarea din garaj, inclusiv la cadrele în care Sam şi Richard scotoceau în portbagajul SLK-ului şi apoi discutau cu detectivul. Samantha îşi înghiţi nodul din gât, stând aproape de uşă şi aşteptând acuzaţiile şi arestarea inevitabile. Un lucru era sigur - dacă voiau să o ducă la închisoare, nu avea să se lase uşor.
Donner nu articulă nici el nici un cuvânt, dar sunetele pe care le scoase spuneau suficient de clar că înţelesese semnificaţia halatelor de baie şi a mâinilor împreunate. Rahat! Probabil lui i-ar fi plăcut să o vadă putrezind în închisoare pentru totdeauna. Bineînţeles, dacă el orchestrase totul, însemna că de fapt voia să o vadă moartă, nu doar la închisoare. Hm... Oare cercetaşii se pricepeau la grenade de mână?
- Bine, spuse detectivul în cele din urmă, lăsându-se pe spătarul scaunului. A avut la dispoziţie patru minute să ascundă tăbliţa. Ar fi putut pune grenadele oricând după aceea - dacă vorbim de o singură persoană.
- Nu cred că e vorba de mai multe, rosti Sam ezitând, dorindu-şi să aibă atitudinea egoistă a tatălui

său față de ceilalți și să nu-i pese ce se întâmpla cu ei.

- De ce nu? o întrebă Richard.
- Aparent, planul este să mă facă pe mine să par vinovată, apoi să mor, răspunse ea.
- Dante Partino a lucrat pentru tine zece ani, spuse Donner, deși expresia lui era una întunecată. Ești sigur în legătură cu asta?
- Eᵯ sunt suficient de sigur pentru a-i cere să vină la secție pentru câteva întrebări, zise Castillo, ridicându-se.
- Încă **vTeau** să fiu acolo când vorbești cu el, spuse Richard, în timp ce ieșeau din camera de securitate.

Sam îl prinse pe Addison de braț, lăsându-i pe ceilalți doi bărbați să urce la etaj. îl auzise pe Castillo avertizându-l pe Clark să nu spună nimănui ce discutaseră înăuntru.

- I-am văzut pe polițiști ducând un bol spart cu ceva de pe holul din fața camerei mele. Ce era?
- Căpșune cu zahăr.
- Preferatele mele.

Plimbând u-și mâna pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută. într-o secundă, brațele lui îi înconjurară mijlocul, trăgând-o spre el. Adrenalina se revărsă din nou prin ea, de data aceasta bine-venită, electrizantă și însoțită de o excitație puternică.

- Mulțumesc, șopti cu gura lipită de a lui.

Rick o dădu în spate, lipind-o de perete cu trupul lui. Cu buzele și limba, îi sărută maxilarul și pielea moale de sub ureche, făcând-o să geamă de dorință. Mâinile i se strecurară sub maioul ei și în sus pe spate, iar gura lui i-o acoperi din nou pe a ei.

- Rick, vii? strigă Donner de la etaj.
- Imediat, murmură el, lăsându-și mâinile în jos fără nici o tragere de inimă. Da! spuse apoi mai tare.
- Ești sigur că vrei să mergi la secția de poliție? întrebă Samantha, sărutându-i bărbia. Mă simt foarte recunoscătoare în momentul ăsta.

El gemu, iar Sam își trecu degetele prin părul lui negru.

-Am o idee, sugeră el în şoaptă. Luăm limuzina şi ne putem face de cap pe bancheta din spate.
Propunerea o tenta, în ciuda destinaţiei.
- Nu merg la secţia de poliţie.
- Ba da, murmură el, sărutând-o din nou şi tachinând-o cu vârful limbii. Dacă ai dreptate în legătură cu Partino, cel puţin el şi DeVore sunt implicaţi. Nu sunt sigur dacă 2 este un număr norocos sau nu ori dacă e vorba de o conspiraţie blestemată. Până când aflu mai multe, nu vreau să te scap din ochi.
Sam îl împinse de lângă ea.
-Nu, Rick. Vorbesc serios.
El se dădu puţin înapoi, studiindu-i faţa cu ochii lui gri. După un lung moment, dădu aprobator din cap.
- Bine. Atunci o facem aici.
Ea nu-şi putu stăpâni un pufnet sarcastic.
- Cam îndrăzneţ din partea ta, nu crezi?
Rick îi zâmbi rapid.
-Mda.
Ea îl urmă în sus pe scări şi în bucătărie. Castillo stătea în picioare lângă cuptorul dublu, dând ordine prin staţia radio. Donner vorbea la telefon, dar când Richard ridică o mână, amândoi se opriră din vorbit. Probabil era o senzaţie plăcută să fii şef.
- Domnilor, aş vrea ca interogatoriul să aibă loc aici, spuse el. În biroul meu.
- Dacă o facem aici, spuse Castillo, lăsându-şi staţia radio jos, nu-i pot citi drepturile. Nu va avea un avocat prezent şi nimic din ce ar spune nu va fi admis în cadrul unui proces. Şi nu, Donner nu se califică drept avocatul lui, pentru că lucrează pentru tine.
-Ai spus că oricum nu ai de gând să-l arestezi pe baza spuselor mele, zise Samantha morocănoasă.
Toţi trei se uitară la ea. Sam îşi îndreptă umerii. „Să se uite.” Nimeni nu avea să meargă la închisoare din pricina cuvintelor ei. Dacă dobândea reputaţia de turnătoare, nimeni din cercul ei nu ar mai fi avut încredere în ea vreodată.
Castillo îşi strânse buzele.

- Atunci numai întrebări prietenești. Dar vreau să fie clar, domnule Addison, nu lucrez pentru dumneata. Sunt aici ca să rezolv două crime și o tentativă de omor. Orice ar însemna asta.
- Rick. Și apreciez asta, răspunse Richard. Știm unde e Danttf
- Cu ceilalți angajați, evacuați pe terenul de tenis.
Donner se ridică în picioare.
- Mă duc după el.
-Nu, *eu* mă duc după el, spuse detectivul. O facem în biroul tău, Rick. Dar e investigația mea. Dacă săriți calul, vă reține pentru obstrucționarea justiției. Deja s-au depășit niște limite.
- De acord.
Rick îl privi ieșind pe ușă, apoi se întoarse la Donner.
- Unde e lista angajaților?
Avocatul băgă mâna în buzunar.
- Ești nebun, Rick. Știi asta, nu?
Privirea pe care i-o aruncă Rick era întunecată, chiar și după părerea Samanthei.
- Nu ai văzut cât de aproape de moarte a fost Șaman- tha acum o oră, izbucni el. în casa *mea,* la dracu*! Așa că ajută-mă sau pleacă, Tom! Nu glumesc.
Donner ii susținu privirea. După un moment, expiră zgomotos și păru să se dezumfle. Fără nici un cuvânt, îi întinse hârtia lui Rick, apoi porni spre ușă.
- în afară de tine și Jellicoe, sunt șase persoane care au fost aici atât în noaptea jafului, cât și azi-dimineață.
- E Dante una dintre ele?
-Da.
Ieșind din bucătărie, Samantha văzu un exemplar al ziarului de dimineață pe masă. Zâmbindu-i întrebător lui Hans pentru a-i cere permisiunea, luă ziarul și îl frunzări în drum spre biroul lui Rick. îi luă puțin timp să găsească secțiunea mondenă.
- Pagina 3, spuse Donner, uitându-se la ea peste umăr.
Expresia lui spunea că ea ar fi trebuit să fie flatată și

încântată să-şi vadă fotografia în ziar, mai ales în compania lui Addison. Mda, ca şi cum ar fi căutat publicitatea cu orice preţ. Harvard n-ar fi crezut niciodată că ar fi preferat să înfrunte încă o pereche de grenade decât să-şi vadă numele şi faţa în ziar.

- E o fotografie drăguţă, spuse Rick, încetinind ca să ajungă în dreptul ei.

Ziarul alesese prima fotografie pe care o făcuse reporterul, probabil pentru că în cea de-a doua ea arăta ca o căprioară prinsă în lumina farurilor. Ea şi Rick păreau adânciţi în conversaţie, el cu un zâmbet uşor şi relaxat pe faţă în timp ce o privea. Expresia ei era una de iritare blândă, în timp ce mâna lui pusă peste a ei vorbea despre încredere şi afecţiune.

-Ciudat, murmură ea, simţindu-se inconfortabil. Căută textul de sub fotografie, unde-i apărea numele, Sam Jellicoe, partenera miliardarului Richard Addison, expertă în artă şi în sisteme de securitate.

-Ce-i ciudat?

-E... o dovadă, îşi căută ea cuvintele, închizând din nou ziarul.

El îl luă din mâna ei.

- Dovadă? Că mă placi? Că te plac pe tine? E aşa de râu, Samantha?

- E un moment îngheţat în timp, murmură ea. Nu spune că două minute mai târziu te-am înghiontit în coaste sau că...

- Sau că o oră mai târziu ţi-o trăgeam, şopti el, cu buzele atingându-i urechea. Ceea ce intenţionez să fac din nou. Şi din nou.

Ea se **înfioră.**

- Grenadele sunt mai sigure decât tine.

Rick chicoti.

- Iau asta drept un compliment.

- Fiind vocea raţiunii în această mică trupă de nebuni, zise Donner, aşteptând la uşa biroului ca Rick să scoată cheia, aş vrea să ştiu cât de mult luăm în serios ipoteza că Partino i-a ucis pe agentul de securitate şi pe tipul de peste Ocean şi a încercat s-o omoare pe Jellicoe. Danti. Dantd al nostru. Micuţul cu mult gel în păr.

-Votez doar pentru cea de-a treia variantă, spuse Sam. Primele două nu au nici un sens, gândindu-mă la Partino. Cel puţin nu încă.

- Geniştii cred că, de fapt, cele două bombe au fost puse de persoane diferite, o susţinu Rick.

- Bun, şi care naiba ar fi motivul? întrebă avocatul, uitându-se la Sam.

-Asta vrem să aflăm. Ia loc, Samantha!

Rick se aşează lângă ea, în timp ce Tom se aşează pe scaunul din capătul mesei de conferinţe.

- După conversaţia pe care a avuco cu Samantha, presupunerea mea este că e îngrijorat de prezenţa ei aici.

-Ştiu cum se simte. Eşti puţin cam prietenos cu competiţia lui.

-Sper că asta nu înseamnă că are dreptul să o arunce în aer, spuse Rick tăios.

- Dacă a fost el.

- Da, dacă a fost el. Dar nu la asta mă refer. A subliniat faptul că ştie că eşti expertă, nu-i aşa, Sam?

Ea dădu aprobator din cap.

-Da.

Richard se aşezase astfel încât să vadă uşa, şi de îndată ce Partino intră în birou în compania lui Castillo, îl văzu. Italianul cel agitat era tăcut, dar nu putea sta locului, trăgându-se de urechea dreaptă şi pocnin- du-şi degetele atât de mult, încât Richard fu surprins că nu-i cădeau.

în întâlnirile de afaceri, acesta era momentul preferat al lui Richard, momentul în care adversarul îşi dădea seama că nu avea nici o şansă în faţa lui şi că el era pe cale să câştige. Acum trebui să-şi încleşteze pumnii pentru a nu se arunca peste masă, lovindu-l în neştire pe managerul lui de achiziţii.

- Rick, Tom, toată lumea este bine, nu? Poliţia m-a pus să evacuez biroul.

Ochii lui Partino fugiră în direcţia Samanthei, apoi se îndepărtară fără a se uita, de fapt, la ea.

„Eşti mort", îşi spuse Richard. Dante Partino era un om mort.

- Da, suntem bine cu toţii, răspunse el cu blândeţe, oferindu-i zâmbetul său calm, profesional.

- Domnule Partino, spuse detectivul, aşezându-se la masa mare de mahon, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări doar pentru a clarifica investigaţia jafului.
- Desigur. Fac orice ca să ajut.
-Tăbliţa. Ai spus că valorează aproximativ un milion şi jumătate de dolari.
-Aşa e.
- Pe ce bază ai făcut estimarea aceasta?
Richard se foi, nerăbdător. Nu era vorba despre tăbliţa aia afurisită, ci despre cine încercase să o ucidă pe Samantha. însă ea nu părea să fie deranjată de direcţia conversaţiei. De fapt, luase câteva foi albe de hârtie de la Donner şi desena crapi koi. Era chiar talentată. Se întrebă dacă luase lecţii sau dacă era vorba de o abilitate înnăscută. Probabil era o abilitate înnăscută. Sam Jellicoe, femeie a Renaşterii.
- Păi, valoarea e stabilită prin comparaţie cu alte obiecte similare şi preţurile lor.
- Dar credeam că în lume există doar trei astfel de tăblite. A fost vreuna vândută recent?
- Nu. Dar preţul cu care a cumpărat-o Rick în ianuarie a fost puţin peste un milion de dolari, iar piaţa de antichităţi greceşti şi romane a crescut destul de mult în ultimele câteva luni. Sunt la curent cu toate licitaţiile şi vânzările publice. Este parte a muncii mele aici.
- Dar pentru celelalte piese distruse?
-Se aplică aceeaşi regulă. Valoarea armurilor este mai uşor de stabilit de vreme ce există mai multe pe piaţă. Câteva piese, din nefericire, erau foarte rare, iar valoarea asigurării lor este mult mai mare. Sunt sigur că Tom v-ar putea da informaţiile - cererile de daune către firma de asigurări trec prin biroul lui.
Samantha continua să deseneze, părând să nu dea nici o atenţie conversaţiei din jurul ei. Luând în considerare că stabiliseră întâlnirea acolo pentru ea, Richard începea să se simtă puţin iritat.
- Ce faci? murmură el.
-Citesc în viitor.
Dante se uită la pagina pe care desena ea. Dacă Richard nu se înşela, tenul măsliniu al managerului păli puţin. Se uită şi el în jos şi îşi înăbuşi un zâmbet.

Samantha abandonase peştii, iar acum desena o spânzurătoare foarte elaborată. Rick nu ştia dacă ea avea în sânge talentul de a se juca de-a poliţistul rău, poliţistul bun sau doar era furioasă şi arăta asta prin propriile metode.

- Care este procedura în cazul lucrurilor care se pot repara? continuă Castillo, poliţistul cel bun, luând notiţe în carneţelul lui.

Samantha începu să deseneze spânzuratul, care avea păr negru, dat din belşug cu gel, şi purta un costum exact precum cel purtat acum de Partino.

- Sunt evaluate atât de compania de asigurări, cât şi de un expert în artă. Dacă reparaţiile nu dăunează valorii obiectului şi pot fi făcute fără a compromite autenticitatea, atunci sunt autorizate. Dacă nu, compania de asigurări plăteşte o sumă compensatorie, bazată pe valoarea redusă a obiectului.

- Aşadar, proprietarul nu pierde, de fapt, bani dacă un obiect este furat sau distrus.

Partino încuviinţă din cap cu nerăbdare.

- Exact. De fapt, dacă se ştie că valoarea unui obiect începe să scadă pe piaţă, distrugerea lui imediată ar putea chiar să-i aducă beneficii proprietarului.

- Ce anume vrei să spui? întrebă Richard tăios.

- Răspund doar la întrebările detectivului, Rick. Am responsabilitatea de a spune adevărul. Se aplecă mai în faţă. Şi de aceea trebuie să vă spun că femeia aici de faţă este o hoaţă de obiecte de artă.

Mâna Samanthei înţepeni. Ea îşi ridică încet privirea, întâlnind-o pe cea a lui Dant£ cu ochi sclipitori.

- Poftim?

- Da. Tatăl ei a murit în închisoare, a fost un cunoscut hoţ de artă. De fapt, nu m-ar surprinde deloc dacă ea ar avea tăbliţa şi ar fi încercat să mă omoare cu prima bombă ca să nu descopăr cine este. Nu se poate avea încredere în ea.

-Şi a doua bombă? întrebă Richard, încleştându-şi pumnii atât de tare încât degetele îi amorţiră.

- Să pară nevinovată, fără îndoială, l-aţi cercetat lucrurile, domnule detectiv?

- Te-ar fi putut crede, Partino, dacă nu ai fi angajat un cimpanzeu să facă falsul, ripostă Samantha, ridicân- du-se şi aruncând foaia şi creionul înspre managerul de achiziţii înainte ca Richard sau Castillo să o poată opri. Nu e de mirare că ai încercat să mă omori înainte să mă uit bine la tăbliţă, dar ar trebui să arunci în aer pe toată lumea care are mai mult de şapte ani dacă vrei să ţii secretul.

-Nu ştii nimic! replică Partino, ridicându-se şi el de cealaltă parte a mesei şi lovind cu pumnul în tăblia acesteia.

- Ştiu că ai încercat să mă omori, şi nimic din ce spui nu va schimba asta.

- Poliţia va descoperi adevărul.

- Deja l-a descoperit! strigă ea înapoi. Tocmai te-ai plasat în apropierea primei bombe, şi nimeni nu a spus că eu am fost aproape de a doua - cu excepţia ta. Aşa că mare păcat că nu ai tăbliţa originală, ai fi putut folosi banii ca să ieşi din tot rahatul ăsta, tâmpitule!

- Căţea afurisită! strigă el, aruncându-se peste masă spre Sam.

Donner şi Castillo îl prinseră de umeri şi îl trântiră înapoi pe scaun. În acelaşi timp, Richard sări în picioare şi o trase pe Samantha în spatele lui.

- Destul! urlă el.

- Ce ai folosit pentru tipar? îl provocă Samantha peste umăr. Plastilină? Sau ai pus pe cineva să o facă doar cu mâna liberă, cu un ciocan?

-Nu mai spun nimic! Vreau un avocat!

-Ar trebui să-ţi iei unul, spuse Castillo pe un ton mohorât. Dante Partino, eşti arestat pentTU tentativă de crimă, furt şi orice altceva mai găsesc pe drumul până la secţie.

- Nu! Nu am făcut nimic! Ea a fost! Nu am luat nimic! Ea are falsul!

Richard zbură în jurul mesei şi îl prinse pe Partino de cravată.

- Ce fals? urlă el.

Faţa lui Partino se albi. Cu un efort vizibil, îşi înghiţi nodul din gât.

- Vreau un avocat, fu tot ce mai spuse el, repetând acest lucru întruna în timp ce Castillo chemă un ofiţer în uniformă cu o pereche de cătuşe.
Când managerul de achiziţii - fostul manager - fu escortat afară din birou, Castillo se întoarse din nou spre Richard.
- Am nevoie de tăbliţa falsă, spuse el.
- O aduc imediat.
-Vin cu dumneata. E vorba de contaminarea probelor şi de toate celelalte.
Ieşiră din birou, deşi Richard se opri suficient de mult pentru a le arunca priviri pline de avertismente atât Samanthei, cât şi lui Donner. Spiritele erau deja încinse şi nu voia să-i găsească într-o baie de sânge.
- Partino are dreptate în legătură cu Jellicoe, să ştii, spuse detectivul pe un ton conversaţional.
Richard rămase tăcut o secundă.
-Ai \reo dovadă? întrebă el în cele din urmă.
- Nu. Dacă aş fi avut, acum ar fi fost în cătuşe, alături de Partino.
- Atunci e nevinovată până când se dovedeşte contrariul, răspunse Richard. Mai crezi în deviza asta, nu?
- Da. Totuşi, nu eşti surprins de acuzaţie. Castillo îi aruncă o privire. Mă gândeam că s-ar putea să nu fii.
- În ce mă priveşte, nu a făcut nimic greşit. Tatăl ei e cel condamnat. Nu Samantha.
Castillo oftă.
- E o jucărie drăguţă, domnule Addison, dar, dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş ţine ochii pe portofel. E foarte alunecoasă. Prind răufăcători de douăzeci de ani şi tot aş fi tentat să-i dau un avans dacă ar trebui să fug după ea.
-Nu suntem la fel.
-Aşa e. Dar, dacă descopăr ceva, merge la închisoare.
- Nu vei descoperi nimic.
Nu era la fel de sigur precum o spusese, dar nu se îndoia de creativitatea sau de isteţimea Samanthei. Castillo nu avea să găsească nimic - cel puţin nu acolo.
În camera Samanthei, încă plină de resturile rămase în urma investigaţiei geniştilor, luă rucsacul de pe

canapea şi scoase tăbliţa falsă din haina care o protejase.
- Uite-o!
- Şi ai găsit asta în portbagaj, printre lucrurile ei.
-Da.
- Azi-dimineaţă.
-Da.
- Mai spune-mi o dată de ce nu mi-ai zis asta atunci, când eram şi eu în garaj?
Richard îi oferi un zâmbet fermecător.
- Ne-a luat puţin prin surprindere.
încuviinţând din cap, Castillo luă haina şi acoperi din nou tăbliţa falsă.
- În regulă. Voi pune expertul să verifice faptul că nu e autentică. Bănuiala mea e că Partino a văzut fotografia aceea frumoasă cu voi doi în ziar şi a hotărât că trebuie să se protejeze pe el şi slujba lui aici. A plantat tăbliţa, ca toată lumea să înceteze căutarea originalului, apoi a pus grenadele, pentru ca nimeni să nu afle că tăbliţa pe care a pus-o în bagajul ei e falsă.
- Sunt de acord.
- Mda. Va fi ceva mai greu să o dovedim. Şi tot trebuie să aflu de ce avea un fals, de unde a luat grenadele şi unde este originalul.
Toate cele trei întrebări îl îngrijorau şi pe Richard. De ce să fure tăbliţa şi să ţină falsul ascuns, când lar fi putut folosi pentru a ascunde furtul? Sau dacă, aşa cum credea
Samantha, prietenul ei, Etienne DeVore, furase tăbliţa, de ce avea Partino un fals? Şi de ce primul explozibil?
La naiba, oriunde se uita, găsea mai multe întrebări decât răspunsuri. Şi indiferent dacă Dante era sau nu arestat, nu putea scăpa de sentimentul că lucrurile nu se terminau aici. !l conduse pe Castillo la uşa de la intrare şi urcă înapoi în birou.
- Unde e Samantha? întrebă el de îndată ce intră în încăpere.
Donner era aşezat la masa de conferinţă, frunzărind ziarul.

- A spus că moare de foame şi s-a dus să-şi ia ceva de mâncare.
- Bine. Uitase că nici unul din ei nu mâncase nimic din seara precedentă, de la Rooney's. Vrei un sendviş?
-Nu.
Donner întoarse încă o pagină.
Cu o grimasă obosită, Richard se aşeză la masă.
- Ce crezi despre toate astea?
- Nu vrei să ştii, Rick.
- Hm... Îţi voi spune să vorbeşti acum sau să taci pe vecie, Tom.
- în regulă. Avocatul închise zgomotos ziarul. în primul rând, te culci cu o hoaţă cunoscută. în al doilea rând, dacă tăbliţa pe care ai găsit-o ar fi fost originală, acum ai fi arestat pentru fraudă. în al treilea rând, l-ai lăsat pe Dante să meargă la închisoare fără măcar să clipeşti. în al patrulea rând, nu cred că ar comite ci-neva două sau aproape trei crime pentru o tăbliţă de piatră. în al cincilea şi ultimul rând, pentru ce ai comite atâtea crime?
- Dante a avut de-a face cu toate astea.
- Suficient pentru a ajunge în închisoare? La naiba, îl cunoşti de zece ani, de ce să nu-l dai la o parte la cerinţa unei persoane cunoscute doar de o săptămână, care a intrat prin efracţie în casa ta de două ori?
„Chiar e mai puţin de o săptămână?" Nehotărârea însă nu fusese niciodată o problemă pentru el.
- Dacă Dante nu a avut nimic de-a face cu asta, va fi apărat de firma ta. Sincer, Tom, cine crezi că e mai probabil să mintă?
Donner îi aruncă o privire tăioasă, apoi se ridică şi scoase o sticlă de apă din frigider.
- Rahat. între noi fie vorba, cred că, dacă ar fi facut-o Jellicoe, nu ar mai fi aici. Şi nu ar încerca să arunce vina în cârca altcuiva.
- Uau! Pun pariu că te-a durut să spui asta.
în ciuda glumei, Richard se simţi oarecum recunoscă-tor. Dar nu voia să speculeze ce ar fi simţit avocatul dacă ar fi ştiut cât de tare îl suspecta Sam.

- Habar n-ai. Luând o înghiţitură de apă, avocatul se îndreptă spre uşă. Cobor să mă asigur că Dante este bine reprezentat. Pe termen lung, asta ne va face pe amândoi să arătăm bine. Cineva trebuie să se asigure că rămâi popular pentru mass-media şi comunitatea locală.

Richard îl însoţi în josul holului.

- Prefer să nu comentez asta. Dar, dacă a făcut ceea ce suspectez, este mai sigur pentru el să rămână în închisoare.

La uşa din faţă, Donner se opri din nou.

- Bun, încă o întrebare.

-Da?

-Tu şi Jellicoe? Serios?

- Nu ştiu. O parte din el nu voia să se gândească deloc la asta. Sam era acolo, iar el se bucura să o ştie în preajmă. Aşa cum subliniase Tom, se cunoşteau de mai puţin de o săptămână. Avea să dureze mai mult de atât pentru a descifra enigma - pentru a o descifra pe ea.

- Asta nu-i bine, răspunse Donner, tărăgănând cuvintele. De ce nu veniţi voi doi la cină diseară?

Richard rânji înainte să se poată opri.

- Glumeşti?

- Nu. I-am pomenit de ea lui Kate - fără detalii, nu-ţi face griji iar ea a sugerat să vă invit la cină. Probabil face pui cu parmezan. Pe la 19.00?

- Sigur. De ce nu?

capitolul 18

Duminică, *ora 15.21*

Samantha se uita cum Hans tăia crusta unui sendviş foarte apetisant cu castraveţi.

- Eşti un artist, declară ea, odihnindu-şi ambele coate pe blatul de la bucătărie.

Suedezul cel înalt o privi.

- Este doar un sendviş, domnişoară.

- Sam. Şi da, aşa este, dar eu fac mereu lucrurile în grabă.

Adesea uita de fapt să mănânce, până când îi amintea stomacul. Acesta era unul dintre cele mai ciudate şi mai fascinante lucruri de când se afla în compania lui Rick Addison; îşi permitea să-şi piardă timpul uitându-se la el cum făcea un grătar sau aşteptând ca chef-ul

lui premiat să-i facă un sendviş de care să se bucure ulterior pe îndelete.
- Gătitul are... **o** anumită pace, nu-i aşa?
Hans zâmbi.
- Cred că şi **dumneata** eşti un fel de artistă, îi oferi **lui** Sam farfuria şi scoase o doză de cola dietetică **din frigi**derul **pentTU băuturi.** Cei mai mulţi musafiri ai **domnului** Addison nu ştiu unde-i **bucătăria,** cu atât mai **puţin observă** felul **în** care e tăiată **crusta.**
- Pierderea lor. Totul constă în detalii, Hans.
Înarmată cu prânzul, Sam se îndreptă spre etaj. I-ar fi plăcut să urce în birou şi să mănânce în faţa lui Donner, dar avea nevoie să se gândească, aşa că se îndreptă în schimb spre bibliotecă. Aceasta era cu un etaj mai sus şi la o jumătate de aripă distanţă de biroul lui Rick, dar, după spusele lui Hans, drumul prin casă până acolo era extrem de interesant.
Nu ştia dacă Richard îşi alegea singur piesele pentru colecţii sau dacă delega aceste sarcini subalternilor ca Partino, dar amestecul era atât eclectic, cât şi fascinant. Nu-şi putea imagina ce comori se ascundeau în celelalte case ale lui. Păcat că nu avea să le vadă niciodată, deoarece singurul mod de a intra acolo ar fi fost prin efracţie şi nu mai avea de gând să încerce să fure de la el.
Unul dintre pereţii holului era acoperit cu un mozaic roman roşu, galben şi albastru. Cu grijă, urmă conturul plăcilor cu un deget, uluită la gândul că cetăţenii Romei călcaseră pe ele cu patru mii de ani în urmă. Urmară o expoziţie de monede romane, aşezate într-o vitrină de sticlă, apoi o colecţie de căşti şi suliţe romane.
Se întrebă ce importanţă avea faptul că o parte atât de mare a colecţiei lui Rick aparţinuse unor războinici: cavaleri, centurioni, samurai, conchistadori. Şi el era un fel de războinic în lumea afacerilor, presupuse ea, şi judecând după calitatea şi cantitatea obiectelor pe care le poseda, era echivalentul din secolul XXI al lui Alexandru cel Mare - sau al lui Ginghis Han.
Se opri în uşa bibliotecii.
- Sfinte Sisoe! reuşi ea să murmure.

Un perete întreg era format din ferestre care se întindeau de la podea până la tavan. Ceilalţi trei erau acoperiţi cu cărţi, iar alte rafturi independente erau aşezate la distanţă unul de altul, de-a lungul încăperii. Rick avea chiar şi o masă de mărimea celor din bibliotecile universitare şi, desigur, busturi din marmură ale zeităţilor greceşti la capetele rafturilor. Dacă s-ar fi aflat acolo în interes profesional, obiectele acelea ar fi făcut-o să cadă în extaz. Chiar dacă ştia că nu avea să ia nimic, i se făcu pielea de găină pe braţe.

Punândii'şi prânzul pe masă, se duse să se uite. Conţinutul rafturilor era şi mai impresionant decât busturile. Prime ediţii ale unor autori cunoscuţi, de la Twain la Stoker, şi chiar o ediţie princeps a Fwrtwnti lui Shakespeare, protejată de o vitrină de sticlă.

tn câteva minute îşi dădu seama după ce sistem erau aranjate cărţile şi găsi una despre antichităţile greceşti. Drumul celor trei tăblite troiene fusese oarecum cunoscut - cel puţin în ultimii 300 de ani - şi, din cauza rarităţii lor, fuseseră fotografiate în numeroase ocazii de cercetători din domeniul istoriei. Se presupunea că erau printre puţinele scrieri cu originea în Troia, deşi ăsta încă era subiect de dispute şi speculaţii. Oricum ar fi fost, erau ridicol de vechi şi de preţioase.

Cu una care lipsea în prezent, cele două rămase, în Hamburg şi Istanbul, deveniseră şi mai preţioase. Probabil era momentul să stabilească cineva unde anume erau - şi dacă existaseră tentative de a fi furate în ultimul timp.

- Mu ştiu ce i-ai spus bucătarului meu, se auzi vocea lui Rick din uşă, dar acum creează un desert în cinstea ta.

Sam rânji.

- Sper că nu e vreun Jellicoe Jell-O[l].
- Cât de fermecătoare ai fost?

[l] Joc d« cuvinte, ba2at pe asemănarea dintre Jellicoe şi Jell-O (jeleu), (n.tr.)

- Doar am cerut un sendviş, spuse ea, lingându-şi o picătură de maioneză de pe deget şi dând pagina, şi i-am complimentat priceperea. Am auzit undeva că a câştigat un premiu pentru cafeaua pe care o face.
- Ei bine, orice ai făcut, Hans era de-a dreptul încântat mai devreme, când am fost în bucătărie, continuă el cu un accent britanic melodios.
Ea ridică din umeri.
- Tot ce i-am cerut a fost un sendviş cu unt de arahide şi jeleu, dar el a considerat că gemul s-ar potrivi mai bine gustului meu rafinat şi până la urmă am sfârşit cu un sendviş cu castraveţi şi pâine de secară.
Şi nişte bomboane de ciocolată foarte bune, pe care le mâncase deja.
- Poate căuta un mod politicos de a-ţi spune că nu ştii să deosebeşti jeleul de gem, spuse Richard, chicotind.
- Dar cine o poate face în zilele noastre? Oh, apropo, de acum vei avea un stoc de îngheţată de mentă. Hans a comandat-o de îndată ce a aflat că este preferata mea.
-Ai întâlnit vreodată pe cineva pe care să nu-l poţi fermeca? murmură el.
- Pe Donner. Sam se uită la el peste umăr, zâmbind la expresia lui sumbră. Aşa sunt eu, fermecătoare, Batman. Nu mă pot abţine.
-Aşa este. Şi incredibil de sexy, de asemenea.
Din câţiva paşi, ajunse în spatele ei şi îşi plimbă mâinile peste umeri ei.
-Atenţie la cusături! spuse ea, încercând să se concentreze.
În sfârşit, găsise pagina pe care o căuta. Sam lăsă la o parte sendvişul, se şterse pe mâini cu şerveţelul şi trase cartea mai aproape.
Strânsoarea lui se intensifică o clipă, apoi se relaxă din nou.
-Ce faci?
-Încerc să-mi dau seama unde sunt celelalte două tăbliţe.
-De ce?

Ea îi aruncă din nou o privire peste umăr. Expresia lui goală şi rece nu o surprinse deloc. Era furios.
- Oh, nu ştiu, tărăgănă ea. Pe a ta am ratat-o, dar mai sunt două pe piaţă.
-Să nu îndrăzneşti! spuse el pe un ton jos, sever.
-Ştii, răspunse ea, eliberându-se din mâinile lui, cred că ar trebui să pui deoparte ceva din veniturile tale mici ca să-ţi cumperi nişte simţ al umorului.
El rămase tăcut un moment.
-Trebuie să înţelegi că, în ciuda... intimităţii dintre noi, nu te cunosc prea bine.
- În cazul acesta, tu trebuie să înţelegi că, dacă îmi ordoni să fac ceva, rişti să mă enervezi şi să fac exact opusul doar pentru a te irita.
El trase un scaun alături de ea şi se aşeză.
- Am înţeles. De ce cauţi locaţia celorlalte tăbliţe?
- înveţi repede, mormăi ea. Vreau să ştiu unde sunt pentru a putea săpa puţin, să aflu dacă a încercat cineva să le fure de curând.
- Pot suna la biroul meu din Londra şi să aflu cine deţine piesele, se oferi el.
Ea îl privi, roşeaţa urcându-i încet în obraji.
- Bun, e o întrebare prostească, dar ce fel de afaceri faci tu?
Richard râse.
- Nu ştii?
Sam ridică din umeri, îmbujorându-se.
- Nu am avut timp să citesc articolele de pe internet. Cumperi şi vinzi lucruri, dar mă gândesc că e vorba de mai mult de atât.
-Am afaceri în mai multe domenii, dar da, în principal cumpăr proprietăţi, le îmbunătăţesc sau le renovez, apoi le vând. Uneori, achiziţionez afaceri întregi în acelaşi scop.
- Ce ai de gând să faci cu WNBT?
Rick zâmbi.
- Păi programele cu Godzilla par destul de populare. Poate că vom face tot timpul emisiuni numai cu monştri.
-Cool!
- De fapt, postul a funcţionat în pierdere în ultimii patru ani. Ideea mea este să-mi aduc câţiva oameni

să vedem ce putem face pentru a rezolva această mică problemă.
-Ai oameni, repetă ea.
Știa asta, desigur, dar nu se putea abține și voia să afle mai multe despre el. De când era acolo, el fusese atât de concentrat asupra ei, încât aproape că uitase că Rick avea o slujbă - un imperiu de mare succes în lumea afacerilor, de fapt - care avea nevoie de atenția lui.
-Tom e unul dintre oamenii mei. Am și alții.
- Cât de mulți?
- Variază. Uneori 6-700, cred. Asta include arhitecți, muncitori, tâmplari, contabili, programatori, avocați, secretare, majordomi și orice altceva aș avea nevoie pentru proiectul la care se lucrează la un moment dat.
-Cool! repetă ea. Declarația lui îi aduse însă aminte de altceva. Eu de ce sunt aici?
-Avem un parteneriat, replică el. Unul pe care l-ai propus tu.
Așa făcuse. Dar nu anticipase nimic din ce se întâmplase de atunci. Nu plănuise altceva decât să-l păcălească să o ajute și apoi să dispară, deoarece nu era bine pentru profesia ei să stea atât timp în compania lui. Pentru profesia și pentru liniștea ei.
- Și atunci de ce ne culcăm unul cu altul?
-Sincer să fiu, Samantha, mă fascinezi. Mi se pare imposibil să nu mă gândesc la tine.
Ea își drese vocea.
-Asta nu e prea bine.
El se așeză mai aproape, dându-i părul după ureche cu degete blânde și pricepute.
- De ce nu? Vrei să fii altundeva acum?
Da, voia să fie goală în patul lui, cu trupul lui gol și ferm lângă ea.
- Păi locul ăsta e destul de drăguț.
Pe obrazul lui tresări un mușchi și, înainte ca ea să apuce să se răzgândească, Sam se aplecă și îl sărută. El îi răspunse la sărut, jucându-se, mulându-și gura peste a ei, în timp ce pe Sam o străbătea un val de fierbințeală. Își încleștă degetele în părul lui, gemând

uşor în timp ce gura lui Rick făcea promisiuni pe care spera ca trupul lui să le poată îndeplini.
- Eşti la fel de aromată ca o grădină, murmură el, trăgând-o în poala lui.
Ea îi simţi erecţia cu coapsele.
- Sunt castraveţii.
- Nu, eşti tu, o corectă el cu un chicotit uşor, băgân- du-şi mâna pe sub cămaşa ei şi cuprinzându-i sânul.
Sam icni când degetele lui i se strecurară pe sub sutien, căutându-i sfârcul. Dumnezeule! Îşi petrecuseră toată noaptea făcând asta şi ieşiseră din pat doar de cinci sau şase ore, iar ei îi era deja dor de atingerea lui, de mângâierile şi de căldura lui. Când buzele şi limba lui ii descoperiră linia maxilarului, ea se topi în îmbrăţişarea lui.
Rick îi scoase cămaşa şi maioul pe care îl purta pe dedesubt, aruncându-le pe podea, în spatele lor.
Sutienul ei luă acelaşi drum câteva secunde mai târziu, şi mâinile lui începură să lucreze, cu degetele masând, frecând şi trăgând uşor.
-Sper că ai armura la tine, gemu ea, scoţându-i cămaşa din pantaloni şi descheindu-i nasturii.
-Am pus câteva în portofel azi-dimineaţă, replică el, râzând. Nu am mai făcut asta din facultate.
- Deştept băiat!
Telefonul lui mobil începu să sune.
- Rahat.
Nu se punea problema să nu răspundă. Sam îşi îndreptă atenţia asupra gâtului lui, începând să-l sărute în timp ce el îşi luă telefonul.
-Addison.
Ea îi simţi muşchii pieptului incordându-se şi îşi înălţă capul. Expresia lui îngheţase, toată atenţia fiindu-i îndreptată spre conversaţia telefonică. Nu spuse nimic timp îndelungat. Apoi privirea lui o întâlni pe a ei.
-Ar trebui să o audă de la tine, rosti el şi îi înmână telefonul. E Walter, spuse el încet.
Inima ei bătu cu putere.
- Stoney? întrebă ea, luând telefonul.

- Hei, draga mea. Am încercat din nou să sun la O'Hannon şi a răspuns un poliţist. Nu mi-a dat detalii şi a trebuit să închid înainte să poată depista de unde sun, dar Sean O'Hannon e mort.

Sam inspiră cu putere. Nu-l plăcea pe Sean O'Hannon - niciodată nu-l plăcuse. Dar lucraseră în aceeaşi branşă şi era unul de-ai ei. În plus, fusese implicat oarecum în toată afacerea cu tăbliţa troiană.

-Ştii cum s-a întâmplat?

- Poliţaiul a spus că a fost o explozie. Asta e tot ce ştiu. Rămase tăcut un moment. Sam, voi dispărea câteva zile. Cred că ar trebui să faci acelaşi lucru.

Rick îşi puse braţele în jurul ei nu într-un gest pasional, ci pentru a-i oferi alinare. Ea îşi sprijini capul de umărul lui.

-Ai grijă! spuse ea. Sună-mă la numărul ăsta de îndată ce poţi, să ştiu că ai reuşit.

- Numărul ăsta? repetă el, cu tonul puţin schimbat. Rămâi cu bogătaşul?

- Dacă nu rămân, îi fur telefonul, răspunse ea, deşi numai pentru urechile lui Stoney. Nu avea de gând să plece nicăieri.

- În regulă. Ţine capul jos, drăguţo!

-Şi tu.

Apelul se termină, iar Sam îi dădu telefonul înapoi lui Richard. El îl puse pe masă, ţinându-şi braţele în jurul ei şi legănând-o încet înainte şi înapoi. Sam se întrebă de ce se simţea atât de în siguranţă în braţele lui, când în realitate nu era nici o diferenţă între a fi şi a nu fi în îmbrăţişarea lui Rick. Inspiră încă o dată lent, încercând să-şi adune gândurile şi să-şi controleze emoţiile. Dumnezeule, fusese atât de atrasă de el cu o clipă în urmă!

-Ar trebui să-i spunem lui Castillo, sugeră ea, şi îl simţi dând aprobator din cap. Dar îi spunem că l-am cunoscut pe O'Hannon, că el şi-a exprimat interesul faţă de tăbliţele troiene şi acum e mort. Nu pomenim nimic de Stoney.

-Care Stoney.[7] răspunse el, cu vocea reverberându-i prin umăr.

-Ar trebui să mă îmbrac, rosti Sam, devenind din- tr-odată conştientă de faptul că era dezbrăcată de la brâu în sus.

- Poate că da. Deocamdată. îndepărtând-o puţin de el, o sărută din nou, lung şi adânc. Eşti sigură că eşti bine?

- Da. Mica mea bandă de băieţi răi pare să se micşoreze într-un ritm alarmant, dar face parte din meserie, nu-i aşa?

- Da. Rick o îmbrăţişă din nou, apoi o ajută să se ridice şi să-şi poată aduna hainele de pe jos. încearcă să localizezi celelalte două tăbliţe, iar eu îl sun pe Castillo. E ora 20.00 în Londra, spuse el uitându-se la ceas - un Rolex, desigur -, aşa că îi dau telefon lui Sarah.

Sam se opri.

- Sarah?

- Secretara mea. Pe buzele lui apăru un mic zâmbet. Este foarte loială şi atentă la nevoile mele.

- Pun pariu.

De ce-i păsa? îl cunoştea doar de câteva zile, iar în alte câteva zile drumurile IOT aveau să se despartă şi nu urma să-l mai vadă vreodată, decât în vreo emisiune televizată sau într-un articol din reviste. Aşa cum sugerase Partino, nu fusese prima lui cucerire şi cu siguranţă nu avea să fie ultima.

El o prinse de braţ în timp ce ea îşi trăgea cămaşa largă peste cap.

-Sunt un tip hotărât, Samantha. Ţi-am mai spus, mă atragi.

- Nu sunt geloasă, Addison. Sam se aşeză din nou. Eşti un tip amuzant. Acum dă-te din drum! Sunt ocupată!

Ha! Asta avea să-l înveţe minte. Nici el nu fusese prima ei cucerire.

- Amuzant, spuse el încet, nemişcându-se de lângă ea. Sunt un tip amuzant.

- Da. Du-te şi cumpără o insulă sau ceva!

înainte ca ea să-şi termine cuvintele, el îi trase scaunul înspre el, ridicându-l pe picioarele din spate. Ea dădu din mâini, încercând să-şi păstreze echilibrul, iar Rick se aplecă peste faţa ei întoarsă.

-Când îmi spui ce să fac, mă convingi să fac exact opusul doar ca să te enervez, murmură el şi îi acoperi gura cu a lui într-un sărut care-i trimise fiori pe şira spinării.
-Am înţeles, reuşi ea să spună, ţinându-se de marginea mesei pentru a-şi recăpăta echilibrul.
- Nu încă, dar vei înţelege curând, şopti el şi ieşi fluierând din cameră.
- Rahat, mormăi ea, tremurând, şi reveni la cartea de pe masă.
Terminându-şi conversaţia cu Frank Castillo, Richard închise telefonul şi îşi dădu seama că nu o informase pe Samantha că urmau să ia cina la familia Donner. Era sigur că avea să urmeze o ceartă şi, ţinând cont de ziua pe care o avusese ea până atunci, hotărî să-i mai dea timp să-şi revină.
Castillo fusese foarte interesat de moartea lui O'Hannon, deşi asta crea şi mai multe încurcături în ceea ce-l privea pe Dante Partino. Cu un deces în Anglia, Partino avusese probabil un rol extrem de minor în toată afacerea, dacă avea vreunul.
Rick rămase la birou, uitându-se la grădină şi la iaz. Când zburase din Stuttgart cu o săptămână în urmă, intenţionase să cumpere un postTV, să petreacă o zi sau două relaxându-se împreună cu Tom Donner şi familia lui, să-l pună pe Dantd să pregătească tăbliţa pentru livrarea la British Museum şi să o urmeze, cu câteva escale pentru diferite afaceri, pentru a-şi petrece câteva săptămâni în reşedinţa principală din Devon.
În schimb, aproape că fusese aruncat în aer, i se furase tăbliţa, ratase termenul-limită pentru cumpărarea postului WNBŢ îl făcuse pe Tom să ajungă să fie aruncat în piscină şi o întâlnise pe Samantha Jellicoe. Desigur, existau şi alte elemente: hoţi morţi, urmăritori misterioşi, Sam aproape omorâtă în camera pe care i-o dăduse el, tăbliţa contrafăcută, un bărbat în care avusese încredere timp de zece ani arestat şi o noapte de sex uimitor.

Samantha îi spusese că era amuzant. Deşi nu avea nici o obiecţie împotriva acestui termen, ştia ce dorise ea să spună, şi asta nu-i plăcea. Amuzant era ceva ce făceai o dupã-amiază sau două ori în timp ce nu aveai altceva mai bun de făcut.
Asta ar fi trebuit să i se pară acceptabil, dar nu era aşa. Cum spuneau americanii, îl enerva la culme. încă o dorea în patul lui, în braţele lui. Şi dacă el nu terminase cu ea, nici ea nu avea voie să termine cu el.
însă, cu orice parte a corpului ar fi gândit, era perfect conştient că lucrurile erau mai complicate între ei decât simplele manevre la verticală sau orizontală.
Moartea lui O'Hannon arăta fără dubiu că mai era cineva implicat. Din câte putea spune el, numărul persoanelor care avuseseră de-a face cu tăbliţa era şase: Samantha, Stoney, DeVore, Partino, O'Hannon şi persoana care îl ucisese pe acesta din urmă.
- De ce? murmură el pentru sine.
Da, tăbliţa era rară şi valoroasă, dar la fel erau multe alte obiecte. De ce tocmai aceasta, de ce acolo, de ce atunci?
Cineva bătu la uşă.
- Intră! strigă el, apoi îşi aminti că incuiase uşa pentru a vorbi cu Castillo. începu să se ridice, dar uşa se deschise înainte să reuşească să ajungă în picioare.
-Bun, spuse Samantha, băgând în buzunar ceva ce părea o agrafă de birou, tăbliţa numărul unu este în posesia lui Gustav Harving, în Hamburg. Numărul doi aparţine familiei Arutani din Istanbul, dar se pare că există mai multe familii influente cu acest nume.
- E bine pentru început. O sun pe Sarah. Ar trebui să găsim aceste informaţii prin intermediul legăturilor complet legale.
Ea îi zâmbi scurt.
- Ar fi o schimbare plăcută, nu-i aşa?
Richard mai avea de discutat câteva lucruri cu secretara, dar prefera să o facă fără Samantha acolo.
- Ai planuri pentru după-masa asta? o întrebă el.

- Da, răspunse ea cu vocea plină de sarcasm. God^illa V5 MecJuigodţilia. Tu?
El se ridică, chicotind.
- Pot să vin şi eu? îmi poţi explica subtilităţile războaielor dintre monştri.
-Sigur. Ea ridică din umeri, studiindu-i expresia. Acum vrei să te las singur, nu? Să stau pe undeva fără să fac nimic?
- Şi să stai departe de necazuri, adăugă el. Trebuie să dau câteva telefoane. Nu durează mult.
- Voi fi în camera mea.
Se întoarse pe călcâie, dar el o ajunse din urmă şi îi mângâie braţul.
-M-am gândit să ieşim în seara asta la cină, spuse Rick, întrebându-se cum avea să reacţioneze la ce urma să-i spună. La naiba, îl ţinea mereu în şah!
- Bine. Dar Hans nu se va simţi trădat? Mă adoră, iar eu speram să-mi văd portretul sculptat în gheaţă.
- S-ar topi într-o secundă. Iar Hans va supravieţui. Richard o sărută pe obraz. O sun pe Kate să-i confirm.
Ea înţepeni.
- Kate? Care Kate?
- Kate Donner. Soţia lui Tom. Ne-au invitat la cină.
Expresia ei deveni un amestec comic de neîncredere şi oroare.
-Glumeşti, nu? -Nu. Mergem la ora 19.00. Sam se dădu în spate, spre uşă. -Nici vorbă. Las-o baltă! Nu mă joc de-a viaţa domestică.
- Este vorba doar de o seară, o linguşi el, urmărind-o, dansând propria lor versiune de tango. Familia Donner e singura cu care mă joc de-a viaţa domestică, cum îi spui tu. Chiar îmi place.
- Ştii ce, replică ea, oprindu-l cu o mână pe piept. Rămânem aici şi-ţi poţi face de cap cu mine.
Richard râmji.
- Intenţionez să fac asta oricum când ne întoarcem. O sărută din nou, de data aceasta pe gura ei moale şi caldă. Îţi plac experienţele noi, spuse el. Asta va fi ceva nou pentru tine.
Cu o grimasă, ea deschise uşa.
- Bine. Dar numai pentru că-ţi sunt datoare, englezule!
- Mersi, americanco!

capitolul 19

Duminică, *ora* 17.48

Samantha putea auzi mârâitul uşor scos de tatăl ei care se răsucea în mormânt. în nici o împrejurare nu s-ar fi putut gândi Martin Jellicoe că fiica lui avea să iasă la o întâlnire cu Richard Addison - în casa unui avocat, dintre toate locurile posibile. N-ar fi văzut nici un profit în această acţiune şi, mai rău, ar fi fost fericit să-i prezică fiicei sale că totul avea potenţialul de a i face mai degrabă rău.

Sam avea propriile rezerve, dar acestea se referau mai mult la profunzimea relaţiei cu acest bărbat. Sexul era altceva, dar, oricât de plăcut ar fi fost, îl lega pe Richard de ea. Ar fi fost o idioată să nu se bucure de sex şi să nu se simtă flatată de atenţie. Dar întâlnirile cu el erau cu totul altceva. Nu mai era vorba doar de ea şi de propriile interese. Lucrurile deveneau complicate cu timp petrecut în compania prietenilor lui, trecând drept... prietena lui? Iubita lui? Cu inima bătându-i puternic, Sam căută în dulapul cu haine de împrumut.

- Ce naiba ar trebui să port?

îl auzi pe Rick râzând de ea în camera de zi.

- îmbracă-te cu ce vrei. Dar Godzilla atacă monstrul mecanic. Credeam că Godzilla este mereu personajul negativ.

Alegând o rochie de vară, ea se duse la uşa dormitorului.

- Nu, am spus că filmele cele mai bune sunt cele în care e personaj negativ. Cum ţi se pare asta? întrebă ea, ridicând rochia scurtă, în nuanţe de roşu şi galben.

El întoarse capul, uitându-se la ea peste spătarul canapelei.

- Este drăguţă. Dar...

Ea se încruntă.

- Dar ce?

-Ţi se vor vedea zgârieturile şi tăieturile de pe spate.

Rahat! Cu antisepticul pe care i-l dăduse doctorul Klemm, rănile încetaseră să o doară, iar ea uita mereu de ele.

-Tu cu ce te îmbraci?

- Cu ce am acum pe mine.

- Dar arăți drăguț.
- Mulțumesc. O să vărs ceva pe cămașă, dacă vrei.

O tachina din nou, așa cum făcuse de când își dăduse seama că ideea cinei cu Tom Donner și soția lui o neliniștea. În parte, fusese de acord să meargă pentru că el o făcuse să creadă că ar fi fost lașă dacă ar fi refuzat, dar în principal pentru că, după ce el alergase de dimineață să o salveze de grenade, simțea că îi era datoare cu ceva.

-Ai găsit ceva potrivit? întrebă Rick, băgându-și capul în dormitor.

- Du-te înapoi și spune-mi ce se întâmplă, spuse Sam. Îți arăt ce găsesc.

-Ar fi drăguț ceva verde. În onoarea Godzillei.

- Du-te înapoi pe canapea, tipule!

Richard ridică mâinile, într-un gest de predare.

- Bine, bine.

Ea chicoti, în ciuda tentativei de a rămâne serioasă, ceea ce era înspăimântător. Nu putea fi atât de legată de el, încât fericirea lui să o facă și pe ea fericită. Viața aceasta nouă era ciudată - și atât de tentantă. Se scutură, scoțând altă rochie de vară de pe umeraș și închizând ușile dulapului, să o poată proba fără ca el să comenteze. Trebuia să găsească un mod de a nu mai fi atât de distrasă de plăcerile acestei vieți. În domeniul ei de activitate, slăbiciunea echivala cu închisoarea - sau cu moartea. Lucra. Acum ea lucra, încercând să-și dea seama ce se întâmpla.

Și, deși încă avea întrebări cu privire la implicarea lui Donner, nu mai avea îndoieli în privința lui Partino. Când polițiștii plecaseră cu managerul proprietății, luaseră și cutii întregi cu documente din biroul lui. Pentru un individ atât de îngrijit, 2ona lui de lucru era dezordonată, dar ea nu comentase nimic în această privință. În schimb, intenționa să-i viziteze biroul la căderea nopții, să vadă ce rămăsese în urmă. Dacă nu găsea nimic, era simplu să afle unde locuia Partino.

Devreme ce Rick preluase sarcina de a identifica locațiile celorlalte două tăblițe, avea nevoie să facă ceva. O înnebunea să stea fără să facă nimic și nu avea cum să uite că, de fapt, cineva o dorea moartă. Spre deosebire de Addison, care doar o dorea.

-Bine, cum e asta? întrebă ea, stăpânindu-şi nervii. Avea să se integreze la cină, deoarece la asta se pricepea. Dacă nu ar fi fost abilitatea iritantă a lui Addison de a descifra exact ce simţea şi ce credea ea, seara aceasta ar fi fost una uşoară. Mă rog, cel puţin nu foarte dificilă.

- Ai ales verde până la urmă, spuse el, ridicându-se din nou în picioare.

- Are mâneci scurte şi acoperă spatele, explică ea răbdătoare. Dacă ţi se pare că arăt ca monstrul care a mâncat Tokyo, mă duc să mă schimb.

-Nu arăţi ca Godzilla, replică el cu un zâmbet cald, care-i lumina trăsăturile frumoase. Arăţi minunat.

Ea expiră zgomotos.

-Bun. Acum machiajul şi coafura.

-Nu ai nevoie de nimic.

- Un răspuns excelent, dar nu caut flatare. Vreau să arăt... drăguţ. Ca oamenii normali. Presupun că doamna Donner e normală. Ştiu că Harvard nu-i.

- Te-ai pus rău cu Tom de la început, deoarece uneori are impresia că oamenii încearcă să profite de mine. De fapt, e destul de normal, deşi experienţa mea în acest domeniu e destul de limitată.

- Şi a mea.

Bătălia dintre cele două Godzille se întetea, aşa că Sam se aşeză lângă Rick pe canapea. Machiajul putea aştepta până când Tokyo era salvat.

- Pot încerca să ghicesc ceva? întrebă ea după un moment, uitându-se pieziş la el.

Rick încă o privea.

- Sigur că da.

- Nimeni nu profită de tine, nu-i aşa? Niciodată.

-Nu.

- Dar prietenul tău, Peter Wallis, a făcut-o.

Fălcile lui se încleştară.

- Presupun că fiecare regulă are o excepţie.

- Doar una? replică ea.

- Te referi la Dant6?

Sam se referea de fapt la Donner, dar încuviinţă oricum din cap.

- Ai avut încredere în el.

- Da, dar nu e acelaşi lucru. L-am cunoscut destul timp, dar nu era în aceeaşi categorie cu Peter. Iar din cama lui Peter, acum îmi aleg prietenii cu grijă, Sam. Am fost dezamăgit o dată. Nu se va mai întâmpla.
Ea îi căută din nou privirea.
- Şi eu în ce categorie intru?
Ochii lui gri o priviră cu intensitate.
- Mă tem că tu eşti într-o categorie cu totul nouă. Îşi plimbă încet mâna în susul coapsei ei. Una foarte interesantă.
La atingerea lui, pielea ei luă foc şi căldura urcă pe picior.
- Bine, altă întrebare.
- Mă faci să pierd filmul, americanco!
Ea ignoră protestul. Era evident că Rick nu gusta tipul ăsta de filme cu monştri.
-Stai pe aceeaşi canapea cu mine de o jumătate de oră şi ai fost un gentleman desăvârşit.
-Ah. Vrei să întrebi de ce nu suntem goi, făcând sex sălbatic?
„Ah, da!"
- Da, ceva de genul ăsta.
- Pentru că trebuie să fim altundeva într-o oră şi nu vreau să ne grăbim.
- După-amiază voiai.
-Asta era înainte să auzim de O'Hannon. Acum... sunt preocupat de siguranţa ta. Intenţionez să nu mă grăbesc deloc la noapte şi să savurez fiecare centimetru al trupului tău extrem de atrăgător.
Sam se cutremură. Dumnezeule, o făcea să se simtă atât de... slabă!
- Nu va dura, să ştii, spuse ea, încercând să pună o oarecare distanţă mentală între ei.
Richard se încruntă.
- Ce nu va dura?
-Asta, gesticulă ea, arătând înspre ei doi. Noi doi. Recunoaşte şi tu, pentru fiecare din noi e ceva nou. Dar lucrurile încep să se clarifice. De îndată ce vom şti cine are tăbliţa, povestea se termină. Nu am motive să rămân, iar tu ai cu siguranţă chestii mai importante de făcut decât să mi-o tragi mie.

El se ridică, furia fiind evidentă în mişcările lui scurte şi precise.

- Delicat. Merg să-mi iau o bere. Ne întâlnim jos la **18.30.**

-Bine.

La jumătatea drumului spre uşă, Richard se întoarse, se apropie de ea cu paşi mari şi îşi sprijini mâinile pe genunchii ei, astfel că feţele le erau la câţiva centimetri una de cealaltă.

- O grămadă de oameni şi-au închipuit că m-au înţeles, spuse el pe o voce joasă, cu ochii sclipind, şi o grămadă de oameni au regretat că au făcut această presupunere.

- Rick, este doar constatarea unui fapt. Nu sunt...

- Până acum, mi-ai spus de câteva ori ceea ce presupun că este părerea ta. Aş aprecia să aşteptţi până ţi-o spun şi eu pe a mea înainte să batem totul în cuie.

Apoi plecă, uşa închizându-se în spatele lui încet, în ciuda faptului că - sau poate tocmai din această cauză - ea ar fi preferat să o audă trântindu-se. La naiba! Nimeni nu era atât de greu de descifrat. Sam se pricepea la evaluarea caracterului oamenilor în câteva secunde. Viaţa ei depindea adesea de această abilitate. Addison părea cu adevărat îngrijorat pentru ea şi cu adevărat insultat de faptul că ea nu lua în considerare posibilitatea unei relaţii pe termen lung. „Rezolvă asta şi dispar!" Asta era soluţia. Era acolo cu propriile condiţii şi pentru propriile motive. Când avea să plece, avea să o iacă pentru că aşa dorea, nu pentru că hotăra el că era momentul să scape de ea. indreptându-şi din nou atenţia asupra televizorului uriaş, văzu cum Mechagodzilla era doborâtă. Cel puţin unele lucruri mergeau aşa cum ar fi trebuit.

Se machie şi îşi schimbă coafura de vreo cinci ori înainte să fie satisfăcută de felul în care arăta, apoi aşteptă în mod deliberat până la ora 18.40 înainte de a coborî. Richard Addison putea da câte ordine avea chef, iar ea avea să-i amintească faptul că era independentă.

Deşi se aştepta să-l găsească în hol, plimbându-se din- tr-o parte în cealaltă, nerăbdător ca ea să sosească odată, Richard era de fapt lângă piscină, sorbind dintr-un pahar ce părea să fie plin cu gin.

- Eşti gata? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă iritarea din voce.

El se ridică.

- Deja e timpul?

Ea ar fi vrut să-i răspundă acid, dar atunci ar fi ştiut că o iritase. În schimb, încuviinţă din cap, pornind spre aleea din faţă.

La baza scărilor îi aştepta Bentley-ul albastru gata de drum - nu, gata să ţâşnească în viteză. Deşi nu voia asta, pe Sam o trecu un fior de încântare. Avea să călătorească într-un Bentley afurisit.

- Poftim, spuse el şi îi aruncă un set de chei.

Sam începu să spună că nu avea carnet de conducere valabil, dar se opri înainte să-i iasă cuvintele pe gură.

- Oh, maaamă! spuse ea cântat, strecurându-se în spatele volanului, în timp ce Ben îi ţinea portiera deschisă. Cât valorează? întrebă, pornind motorul şi turându-l la maximum.

- Mult. încearcă să nu ne omorî.

Incapabilă să-şi ascundă rânjetul satisfăcut, Sam băgă maşina în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Zburară pe alee, reuşind la milimetru să nu lovească porţile duble, în timp ce poliţistul surprins sări din drum.

- încotro?

- la-o la dreapta la intersecţie! Te ghidez de acolo.

Rick îşi pusese centura de siguranţă, dar altfel nu părea îngrijorat de felul în care conducea ea.

Odată ce trecură podul şi ajunseră în cartierul mai omogen al bogătaşilor din Palm Beach, Sam lăsă pedala de acceleraţie şi ajunse la o viteză mai potrivită. În această parte a oraşului, trotuarele erau pline de copii pe biciclete sau cu patine cu rotile, iar ea nu avea de gând să rănească vreunul. Toţi aceşti copii păreau să nu conştientizeze faptul că în lume existau şi oameni răi. Ea nu-şi amintea să fi fost

vreodată atât de naivă, în minte îi apăru un gând îngrozitor.
-Nu au copii, nu?
- Ia-o la dreapta, spuse el, ajustând fluxul aerului condiţionat în partea lui de habitaclu.
-Oh, Dumnezeule, nu mi-ai spus că vor fi şi copii!
- Şi tu ai fost copil odată, rosti el cu amuzament în voce. Sunt sigur că vei face faţă.
-Nu am fost copil niciodată. Câţi ani au?
-Chris are 19 ani, dar nu e acasă. Semestrul acesta a început studiile la Yale.
-Yale. Asta e departe. Până aici e bine. Acum dă-mi veştile proaste!
Rick chicoti.
- Mike are 14 ani, iar Olivia - 9.
Sam gemu.
-Asta-i o ambuscadă afurisită.
-Nu, nu este. Sunt nişte copii minunaţi. Iar Kate găteşte excelent. A treia casă pe stânga.
Casele erau austere, cu nişte curţi mari şi garduri, pentru intimitate. Casa familiei Donner nu avea poartă, dar avea un gard alb drăguţ de-a lungul străzii, doar cu valoare estetică.
Richard era atent la Samantha, care viră pe aleea din faţa casei. Trişase nedându-i toate informaţiile, dar ea îl enervase, aşa că erau chit.
Din reacţiile ei, îşi dădu seama că aceasta era cu adevărat prima ei vizită în suburbii - sau cel puţin prima vizită în suburbii pentru o cină normală, în familie.
Casa ei pe care o scotocise poliţia era situată în mijlocul unui cartier sărăcăcios, dar el se îndoia că socializa prea mult cu vecinii. Din raportul oficial reieşea că nici unul nu o cunoscuse altfel decât ca pe nepoata drăguţă şi tăcută a Juanitei Fuentes.
Sam scoase maşina din viteză, dar nu opri motorul. Stătea în scaun, arătând ca şi cum nu ar fi deranjat-o deloc dacă ar fi venit un uragan care să-i mănânce în ocean.
- Haide! Ia o gură de aer şi hai să intrăm!
Aruncându-i o privire ucigătoare, Sam opri motorul şi deschise portiera. Apoi îngheţă din nou.

- Rahat. Nu trebuia să le aducem un cadou?
Richard se întrebă dacă Jane avusese la fel de multe necazuri în cazul primei cine oficiale în familie cu Tarzan. I-ar fi plăcut să îi poată fi ghid în lumea civilizată.
- M-am ocupat eu de asta. Deschide spatele!
- Portbagajul, Addison. Trebuie să vorbeşti corect.
Rick n-avea de gând să se certe cu ea acum, aşa că scoase două cadouri mici, împachetate frumos.
- Le duc eu sau vrei să le duci tu.[7] întrebă el, închizând portbagajul cu ajutorul cotului.
- Le-aş scăpa din mână, zise Sam încruntându-se şi ţinând pasul cu el pe aleea pietruită care ducea la uşile duble de la intrare. Nu, mai bine dă-mi mie unul! îmi va ţine mâinile ocupate.
Evaluând cadourile în funcţie de potenţialul de a fi distruse, Rick i-l dădu pe cel mai puţin fragil, apoi sună la sonerie. El refuzase, de asemenea, să-i spună că arăta extraordinar - cu părul buclat lăsat liber pe umeri şi cu rujul de un bronz palid de pe buze, era uluitoare, îşi făcuse ceva şi la ochi - verdele rochiei le schimbase culoarea în smarald, iar genele erau imposibil de lungi şi de negre.
- Bun, nu sunt acasă, spuse ea după vreo cinci secunde. Să mergem!
- Laşo!
Asta-i atrase atenţia, exact aşa cum se gândise el că avea să se întâmple. Spatele ei se îmbăţoşă, iar buzele i se subţiară, în timp ce îşi încleşta fălcile.
-Azi am avut de-a face cu o grenadă blestemată, bodogăni ea. Cu două, de fapt.
Uşa se deschise.
-Atunci acum ar trebui să fie uşor, murmură Rick şi făcu un pas în faţă, salutându-l pe Tom.
îi plăcuse mereu casa familiei Donner. Era caldă, intimă şi primitoare, în felul în care o proprietate de douăzeci de acri nu putea fi niciodată. Aceasta era o casă în care oamenii locuiau, nu o casă-spectacol, unde erau primiţi şefi de state, unde se organizau

baluri de caritate şi unde el stătea o lună sau două pe an.

- Kate încă e în bucătărie, spuse Tom, închizând uşa în urma lor. Deşi încercă să o ascundă, Rick văzu privirea apreciativă cu care Tom o măsură pe Samantha. Nu spuse nimic, ştiind că aveau să urmeze şi alte priviri, iar dacă o avertiza, ea nu ar fi făcut decât să dea bir cu fugiţii.

Sau poate că nu. Samantha strânse mâna lui Tom, zâmbindu-i cu căldură şi nedând nici un semn că l-ar fi considerat inamic de moarte.

- E frumos la voi.

-Mulţumesc. Am dărâmat casa veche acum şase ani şi am construit-o pe asta în locul ei. încă avem de lucru, dar asta face parte din distracţie, replică Donner, cu mândria unui bărbat care supraveghease personal fie-care lucrare. Vreţi ceva de băut? Am scos câteva felinare afară, pe terasă.

- Eu vreau o bere, spuse Richard, atent la Samantha.
- O bere ar fi excelentă, fu ea de acord.

Aşadar, fiiră cola dietetică. Sam studie livingul cu ceea ce părea un interes adevărat. Chiar şi când era anxioasă părea calmă şi în largul ei. Probabil era instinctul de supravieţuire, dar pe el îl lăsase să-i vadă anxietatea. Asta însemna că avea puţină încredere în el? Sau doar voia ca el să creadă asta?

Pe scările din stânga lor se auziră paşi grăbiţi.

- Unchiule Rick!

Richard se întoarse, iar Olivia îi sări în braţe, înfăşurându-şi braţele în jurul mijlocului său. Râniind, el îi întoarse îmbrăţişarea, sărutându-i obrazul întors spre el.

- Ce mai faci, fluturaş? Arăţi excelent. Ai crescut cel puţin zece centimetri, nu-i aşa?
- Numai şase, replică fetiţa de nouă ani, rânjindu-i cu bucurie. Cu părul blond tuns şi ochii de un albastru-des- chis, avea să devină o adevărată frumuseţe în câţiva ani, iar ea ştia asta. Ce mi-ai adus?

-Mai întâi salut-o pe prietena mea! Sam, ea e Olivia. Olivia, ţi-o prezint pe Samantha.
Olivia întinse mâna, iar Sam i-o strânse.
- Mă bucur să te cunosc, Olivia. Apoi îi aruncă o privire lui Rick. Nu o mai tortura, dă-i cadoul!
El ridică pachetul până la nivelul ochilor fetiţei şi i-l înmână.
- Ai spus că vrei ceva japonez şi roşu, aşa că, dacă nu e pe placul tău, e numai vina ta.
- Ştiu că va fi ce trebuie, spuse ea, cu ochii plini de veselie, rupând ambalajul şi deschizând cutia. Cu mare grijă, scoase dinăuntru micuţa figurină de porţelan, îmbrăcată în chimonoul tradiţional japonez de un roşu aprins, decorat cu orhidee albe. Fetiţa chiţăi de încântare. E exact ca aceea pe care am văzut-o în carte! exclamă ea, prinzându-l de braţ cu mâna liberă. O cheamă Oko. E atât de drăguţă! Mulţumesc, unchiule Rick!
- Cu drag.
Tom rânjea şi el.
- Du-te arată-i-o mamei, Liv!
-Mamă! Uite ce mi-a găsit unchiul Rick! strigă ea, pornind în trombă spre spatele casei.
-Colecţionează păpuşi de porţelan din toată lumea, îi explică Donner, uitându-se la Samantha înainte de a reveni cu privirea la Rick. Şi pun pariu că ai plătit prea mult **pentTU** asta.
El ridică din umeri.
- Le apreciază.
- Da, chiar le apreciază, spuse Samantha, zâmbind vag. Te-a numit unchi.
- O cunosc de când s-a născut, replică Richard, încă întrebându-se ce se petrecea în mintea ei curioasă.
- Rick, te-ai întrecut pe tine însuţi, se auzi o voce feminină caldă din pragul uşii, iar el ridică privirea, zâmbind.
- Kate, spuse Rick, ducându-se şi sărutând blonda minionă pe obraz.

- De unde ai ştiut că Olivia căuta păpuşa asta? întrebă ea, întinzându-se să-i şteargă rujul de pe obraz. Nu am reuşit să o găsim nicăieri. Şi, crede-mă, am căutat!
-Olivia mi-a trimis prin fax o fotografie cu păpuşa când eram în Londra şi m-a rugat să mă uit după ea. Mă cunoşti. N-am putut rezista acestei provocări.
-Aha.
Ochii ei albaştri se opriră asupra lui Sam, care încă ţinea în mână celălalt cadou, arătând mult mai în largul ei decât ar fi crezut el că era posibil. Slavă Cerului că ajunsese în punctul în care ştia că totul era de faţadă!
-Tu trebuie să fii Sam. Am auzit că l-ai aruncat pe Tom în piscină. Bravo ţie! Uneori poate fi ca un ghimpe în coaste.
- Mulţumesc foarte mult, mormăi Donner.
- Bună, răspunse Samantha, cu un zâmbet aproape sfios. Aveţi o casă minunată. îmi place lemnul de pin aparent.
- A fost ideea lui Tom. După ce l-am convins că nu-mi doresc o casă micuţă de prerie, iar el şi-a ajustat planurile, rezultatul a fost unul suficient de bun.
Zâmbetul lui Sam se lărgi.
- Hm... Am crezut că Tom e mai mult genul Bofuznj^z.
Kate izbucni în râs.
-Ar fi trebuit să vezi planurile originale. Coarne de cerb pe pereţi. Era hidoasă! O luă pe Samantha de braţ şi o întrebă: Găteşti?
- Doar sendvişuri şi floricele de porumb, răspunse Samantha cu o expresie şi mai dezarmantă. Nici pe departe felurile pe care am auzit că le găteşti tu.
-Ah, îmi place să lucrez sub presiune. Kate zâmbi din nou. Am nevoie de câteva măsline tăiate, dar nu voiam să crezi că te insult cu sarcini aşa de mărunte.
Cu un sunet între un hohot de râs şi un pufnet, Samantha rânji din nou.
-Mă pricep de minune la tăiat.
!i dădu celălalt cadou înapoi lui Richard şi se îndreptă spre bucătărie, împreună cu Olivia şi Kate.

-Unde e Mike? îl întrebă Rick pe Tom, ridicând cadoul rămas.
- La antrenamentul de baseball. Se întoarce în aproximativ douăzeci de minute. Donner se îndreptă spre barul din cealaltă parte a salonului. Ce naiba e cu Jellicoe?
- Ce vrei să spui?
- Haide, Rick, acasă la tine era mai țepoasă decât un cactus, iar acum a devenit brusc Miss Popularitate?
Richard trase aer în piept. Și-ar fi dorit să fie singurul care observase asta, dar făcea parte din fișa postului lui Donner să aibă un simț al observației ascuțit.
- Se adaptează.
- Se *adaptează*-
De vreme ce adusese o hoață în casa lui Donner, se simți dator să-i ofere o explicație.
- Asta face ea, spuse el cu o voce joasă. Se adaptează mediului. Este o supraviețuitoare și așa reușește să o facă.
Tom scoase două sticle de bere Miller de sub bar.
- Și cu ce versiune a ei ți-ai tras-o?
- Cu toate. Farmec sau înșelăciune - erau atât de asemănătoare, însă el îi văzuse îngrijorarea, frica și pasiunea. Asta era adevărata Samantha. Trebuia să fie. Hai să schimbăm subiectul, sugeră el, punând cutia pe bar.
- Bine. Am văzut că ai lăsat-o să conducă Bentley-ul. Interesant.
-De ce?
Avocatul îi întinse una din sticle.
- Pe mine nu mă lași să ți-l conduc.
- Pe tine nu încerc să te impresionez.
- Dar tu încerci să o impresionezi pe *ea?* Credeam că e invers.
-Nu mai pot ține socoteala. Richard se sprijini cu coatele pe bar. Cât de multe știe Kate despre ea?
- Doar ce ai spus tu presei; că e consultantă, expertă în artă și sisteme de securitate și că te întâlnești cu ea. Ah, eu am adăugat că te ajută cu investigarea furtului tăbliței și că m-a împins în piscină.
- Bine. Mulțumesc.

- îi voi spune şi restul, să ştii.
- Ştiu. Dar cel puţin va avea ocazia să-şi facă propria părere despre Samantha.
- Sau va crede ceea ce doreşte Jellicoe să creadă.
- Încetează, Tom! Nu e aşa. Încearcă doar să iasă cu viaţă din treaba asta.

Ochii lui Tom deveniră curioşi şi sumbri.

- Eşti serios în privinţa ei, nu-i aşa?
- Aşa se pare.

Nu avea dispoziţia necesară pentru a discuta în profunzime acest subiect, aşa că spuse:

- La urma urmei, am lăsat-o să-mi conducă Bentley-ul.
- Exact ceea ce am sp...
- Ceva noutăţi legate de Partino?
- Bine. încă eram la secţie când ai sunat pentru a da vestea despre O'Hannon. I-au spus lui Partino despre moartea lui, dar, deşi asta aproape că îl scoate basma curată în privinţa uciderii lui DeVore, nu a părut prea fericit.
- Nu? Dar cum a părut?

Tom se uită în cameră, verificând să nu fie vreunul dintre copii acolo.

-Ca şi cum era pe cale să facă pe el. I-am găsit un avocat.

- Pe cine?
- Steve Tannberg.

Rick dădu din cap aprobator.

- Mă bucur că ai ales pe cineva din afara firmei.
- Mda. Nu am vrut să risc un conflict de interese. M-am cam enervat când Tannberg a ieşit din camera de interogatoriu fără el. însă, din ce a spus Steve, înţeleg că Dancé preferă să stea în închisoare. Spune că face asta pentru a protesta împotriva felului în care a fost tratat de foştii săi prieteni, însă...
- însă tu crezi că e speriat că va sfârşi bucăţi odată ce iese din închisoare.
- Ceva de genul ăsta.
- Dar tot nu vorbeşte, nu?

Donner făcu o grimasă.

- N-ar trebui să ştiu asta, dar cred că, de fapt, vrea să mărturisească implicarea în plantarea tăbliţei.

Dacă o face, va recunoaşte că a modificat înregistrările camerelor.
Richard dădu aprobator din cap.
-Ceea ce-l poate implica în punerea grenadelor în camera Samanthei.
- Eu mă gândeam mai degrabă că ar însemna că a avut de-a face cu furtul original şi cu moartea lui Prentiss, dar merge şi aşa.
- îmi pare foarte rău. Richard luă o înghiţitură lungă de bere. Se pare că nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea.
- Ei bine, după ce am văzut cum arată în seara asta, nu te pot învinovăţi. Uau!
-Ştiu.
-Tată? spuse Olivia, intrând în salon. Mama spune că vei avea necazuri pentru că nu le-ai dus şi lor de băut.
-Ah! Vin acum!
în loc să plece, Olivia continuă să se apropie.
-Te întâlneşti cu Sam? întrebă ea, luându-l pe Richard de mână cu mâna ei mică.
-Da.
- De ce?
- Pentru că e deşteaptă şi pentru că îmi place de ea.
-A ştiut că păpuşa mea a fost făcută de mână în 1922 şi că au folosit părul unei femei adevărate ca să-i facă părul. Şi a împărţit nişte măsline cu mine când mama nu era atentă. Ni le-am pus pe degete.
- Da, e destul de cool, fu de acord Richard.
Olivia râse.
-Cool. Eşti aşa de bătrân!
Tom râse numai după ce Olivia plecă din nou.
- E$ti bătrân, spuse el, când Richard ridică o sprânceană în direcţia lui.
- Sunt mai tânăr decât tine.
- Da, cu patru ani, ce să spun. îi dădu altă sticlă de Miller lui Richard şi ridică paharul cu băutura pe care o pregătise pentru soţia lui. Hai să mergem înainte să fim ceTtaţi din nou!
Se duseră în bucătărie, iar Richard se opri. Kate ii dăduse lui Sam unul dintre şorţurile ei, pe care scria

„Pm a chef, relax". Samantha era la blatul din bucătărie, cu un cuţit în mână şi cu o tulpină de ţelină în cealaltă. Muşchii abdomenului i se încordară din cauza dorinţei pe care o simţea. Cine s-ar fi gândit că această postură domestică a Samanthei îl putea excita?
Ea zâmbi când îl văzu.
- Uite, am fost avansată la ţelină.
Râzând, Kate opri un ochi al aragazului şi dădu deoparte oala în care fierseseră pastele pentru a le răcori.
- Până la sfârşitul serii, o învăţ să amestece ingrediente.
Samantha chicoti, evident într-o dispoziţie bună.
-Ai grijă, Wolfgang Puck[1]!
Incapabil să mai reziste, Richard îşi puse berea pe masă lângă ea, apoi îşi înclină capul şi o sărută uşor pe buze.
- Eşti atât de autoritară, murmură el.
Samantha rânji, băgându-i o măslină în gură.

[1] Renumit bucătar austriac (n.tr.)

Foarte.capitolul 20

Duminică, ora 19.50

Samantha nu-şi amintea să mai fi fost într-o casă cu o atmosferă atât de calmă. Dacă i-ar fi descris-o cineva, ar fi considerat-o extrem de plictisitoare prin prisma experienţei ei reduse. În mod surprinzător însă, casa familiei Donner nu era deloc aşa. Intimă şi confortabilă, dar nu plictisitoare. Îi plăcu acea casă chiar şi când îşi dădu seama că începea să spere că Donner era un tip de treabă, iar rezervele ei faţă de el erau cauzate mai degrabă de profesia lui decât de el personal.

-Sam, duci tu salata la masă.[7] întrebă Kate, scoţând un teanc de farfurii din dulapul de un galben solar.

-Sigur.

Olivia plecă prima, ducând o tavă cu sosuri pentru salată, şi ieşiră împreună pe terasa acoperită. Donner aprinsese câteva felinare pe laturile terasei, probabil pentru a ţine la distanţă insectele. De-a lungul gardului grădinii fuseseră montate lumini pe pământ, care acum sclipeau în sus spre florile şi frunzişul bogat.

Familia Donner investise în mod evident mult timp şi efort în aranjarea casei, iar acest lucru se vedea.

-Aţi locuit întotdeauna în Florida? o întrebă Sam pe Olivia, în timp ce aceasta aranja cu grijă bolurile în jurul salatei din mijlocul mesei.

- Da. Când eram copil, am avut o casă mai mică, aproape de biroul tatei, dar a construit-o pe asta pentru noi, pentru că deja nu mai încăpeam în cealaltă.

Sam zâmbi. Nu se putea imagina trăindu-şi întreaga viaţă la 20 sau 30 de kilometri de locul în care se născuse. Nici măcar nu ştia unde se născuse.

Kate apăru cu două platouri pline de paste şi pui.

- Mai sunt înăuntru, spuse ea, aşezându-le pe masă.

Rick şi Donner ajutară şi aduseră băutura şi parmezanul, apoi ieşiră cu toţii pe terasă. Pregătiseră un loc şi pentru fiul mijlociu, Mike, dar Kate lăsase farfuria lui în cuptorul cu microunde.

În pragul uşii, Samantha rămase puţin în spate şi atinse uşor braţul lui Kate. Trebuia să fie sigură în privinţa lui Donner înainte de a se putea relaxa.
- Unde e baia? întrebă ea.

Kate arătă în josul holului, spre capătul îndepărtat al livingului.
- A doua uşa pe stânga, imediat după biroul lui Tom.
- Nu mă aşteptaţi, vin imediat!

Cu un zâmbet, intră înapoi în casă.
Deja hotărâse că acea masă avea să-i dea scuza perfectă pentru a face nişte cercetări. După cină, membrii familiei Donner aveau să fie peste tot, iar dacă Rick şi avocatul intenţionau să lucreze puţin, ea ar fi rămas cu totul pe dinafară. Găsi baia şi închise uşa, să pară ca şi cum ar fi fost înăuntru. După aceea, se strecură în biroul lui Donner.
Probabil avea un birou personal la firmă, dar ar fi putut băga mâna în foc că, dacă punea la cale ceva necurat, ar fi ascuns dovezile undeva departe de biroul oficial. Biroul lui Tom era curat şi aranjat, pe suprafaţa scumpă de mahon aflându-se doar un computer, un telefon şi câteva fotografii înrămate. Aşezându-se pe scaun, Sam deschise sertarul de sus. Pixuri, câteva foi pentru notiţe, agrafe de birou şi trei figurine - asta era tot.
Sam pipăi figurinele. Erau jucării, probabil ale Oliviei. îşi ridică privirea la fotografiile de pe birou. Una, în cea mai mare ramă, era cu întreaga familie, probabil în campusul de la Yale, după cum părea. Cel mai mare copil al familiei Donner, Chris, luase în mod evident cele mai bune gene ale ambilor săi părinţi - înalt, blond, plin de încredere în sine; probabil tatăl său îl vedea deja ajuns un mare avocat. Celelalte fotografii erau cu băiatul mai mic, Mike, jucând baseball, şi una cu Olivia, îmbrăcată în ceea ce părea să fie o rochie de prinţesă pentru Halloween. Şi mai era o fotografie cu Donner şi Rick, amândoi râzând cu gura până la urechi, fiecare ţinând în mâini câte un peşte proaspăt pescuit. Al lui Rick era mai mare.
Ea învăţase de timpuriu să aibă încredere în propriile instincte, reuşind să observe o încăpere şi să judece caracterul proprietarului acesteia dintr-o privire. Aici

avea la dispoziţie o întreagă casă, proiectată şi construită de Tom Donner şi familia lui. Dând drumul aerului din piept, ea închise încet sertarul şi se lăsă pe spate.

- Eşti satisfăcută? se auzi vocea lui Rick din cadrul uşii.

Ea sări în sus. „Rahat!”

-Căutam...

El intră în birou.

-Ce căutai?

Sam se ridică, punând scaunul în poziţia în care îl găsise.

-Căutam dovezi ale implicării lui în furtul tăbliţei sau în crime.

- De ce?

Ar fi putut inventa o poveste, dar ajunsese să-şi dea seama că îi plăcea să fie sinceră cu Richard Addison.

- Pentru că tu refuzi să-l suspectezi, iar eu am vrut să fiu sigură că nu suntem jucaţi pe degete.

- Şi? Ai găsit ceva?

Sam făcu o grimasă.

- Oricât mi-ar displăcea să recunosc, Donner este în regulă.

Rick se opri lângă birou şi se întinse după mâna ei. Nesigură în privinţa dispoziţiei lui, ea ezită, apoi îi strânse cu putere degetele. Dacă-i spunea ceva lui Donner, probabil avea să fie invitată să părăsească casa. în mod surprinzător, îşi dorea să mai rămână. Rick o trase lângă el, ridicându-i bărbia cu mâna liberă.

-Ţi-am spus, murmură el, că îmi aleg prietenii cu atenţie. Ceea ce înseamnă că tu eşti singura persoană care are voie să mă joace pe degete.

- Eu nu...

Gura lui o acoperi pe a ei, fierbinte şi fermă, lăsând-o fără suflare. Apoi, înainte ca ea să poată face altceva decât să închidă ochii, întrebându-se cât avea să dureze până când familia Donner avea să plece în căutarea lor şi să-i găsească întinşi goi pe biroul lui Tom, el se desprinse din îmbrăţişare. Se uită la ea, retuşându-i rujul de pe buze cu degetul mare.

- Ţine minte, spuse el, folosindu-se de strânsoarea în care o ţinea pentru a o îndrepta spre uşă, ştiu ce faci, iar răbdarea mea are limite când vine vorba de jocuri.
Rick nu-şi pierduse niciodată controlul, îşi dădu ea seama. Făcuse mereu aşa cum dorise, o adusese la punctul de fierbere, făcând-o să-şi piardă calmul, în timp ce el rămăsese stăpân pe sine. „La naiba!”
Reveniră amândoi pe terasă, iar Kate îşi dădu seama când Sam se aşeză pe locul de lângă Rick.
-Salată?
- Da, te rog!
Samantha se scuturâ în sinea ei. Aşadar, Rick era un jucător foarte bun. Ea deja ştia acest lucru. Acum trebuia să-şi păstreze calmul şi să se bucure de această seară, pentru că familia Donner era una normală, iar ea nu avea o asemenea ocazie prea des.
- Ce anume ai gătit tu? întrebă Rick.
-Doar am tăiat legumele, spuse Sam, şi am gustat câte puţin. Este foarte bună.
- Miroase excelent, fu el de acord, luând bolul de salată de la Kate pentru a i-l da lui Sam.
Inspirând încă o dată adânc, ea reuşi să pună o parte din salată în bolul ei cu suficient aplomb. Mâncase împreună cu tatăl ei şi cu Stoney, dar de obicei paste sau pizza. Mâncarea făcută în casă, cu salată proaspătă şi legume fierte la aburi fusese o raritate.
- Am ajuns acasă! se auzi o voce tânără din interiorul casei.
Kate se ridică, ducându-se la uşa terasei.
- Cina ta e în cuptorul cu microunde.
Un minut mai târziu, un băiat intră pe uşa terasei, cu farfuria într-o mână şi cu o doză de cola în cealaltă. Când dădu cu privirea de Rick, faţa lui serioasă se lumină.
-Mi s-a părut mie că e maşina ta în faţă, spuse el, rânjind şi aşezându-se de cealaltă parte a lui Rick.
-Ţi-am lăsat un cadou pe bar, spuse Rick, luându-l pe Mike pe după umeri şi strângându-l cu afecţiune.
- După ce mănânci, zise Kate înainte ca băiatul să se ridice. Şi salut-o pe Sam. E prietena lui Rick.

-Salut, spuse el, cu urechile înroşindu-i-se.
Ea ii zâmbi.
- Salut.
-Nu am intenţionat să vin târziu, continuă el aruncându-i o privire tatălui său şi începând apoi să mănânce. Antrenorul ne-a pus să mai facem câteva ture de alergare, pentru că Todd şi Craig au început să arunce cu baloane cu apă.
- Numai Todd şi Craig? repetă Donner.
Mike rânji.
- Aproape. Ei sunt cei care au fost prinşi. Părând să creadă că era mai sigur să schimbe subiectul, se întoarse spre Rick: E adevărat că aproape ai fost aruncat în aer?
Richard ridică din umeri.
- Nu a fost chiar aşa de interesant.
- Te-am văzut la ştiri, interveni Olivia. Păreai foarte supărat.
Chicotind, Rick se întinse după sos.
- *Eram* foarte supărat. A trebuit să mă îmbrac cu una dintre cămăşile tatălui vostru.
Olivia chicoti şi ea.
-Am încercat să-i aranjăm hainele în funcţie de culori ca să şi le asorteze, dar nu i-a plăcut.
Oftând, Donner luă o înghiţitură de bere.
-Nu mai am nici un secret acum.
Kate se întinse şi îi mângâie braţul.
- E în regulă, Tom. Pe noi nu ne deranjează că nu ştii să te îmbraci singur.
Sam abia dacă îşi amintea să mănânce. Schimbul de replici dintre membrii familiei Donner o fascina. Nimeni nu încerca să-l blocheze pe altul, nimeni nu dădea replici tăioase, ci doar pline de umor, şi nimeni nu spunea cât de plictisitoare sau de ignorantă era restul lumii faţă de ei. Era bucuroasă că îşi satisfăcuse deja curiozitatea în privinţa nevinovăţiei lui Donner pentru că, după această interacţiune din casa lui, nu i-ar fi plăcut să găsească nimic incriminator.
- Sam, cu ce te ocupi? întrebă Mike, luând o bucată de pâine cu brânză din coşul de pe masă.

- Lucrez... pe cont propriu, acum la Muzeul Norton, răspunse ea, dorindu-şi să se fi gândit dinainte că o persoană din această casă atât de deschisă şi drăguţă avea să-i pună această întrebare. Au primit o donaţie importantă, aşa că îi ajut să restaureze şi să organizeze obiectele.
-Tu şi unchiul Rick v-aţi întâlnit din cauză că i-a furat cineva antichităţile? întrebă Olivia.
- Da, răspunse Rick.
începând să simtă o urmă de panică, Samantha aruncă o privire în jurul terasei.
„Ţine-te tare, Jellicoe! Te descurci de minune, doar poartă-te normal! Orice ar însemna asta."
- Kate, spuse ea puţin prea brusc, aceea este o Phalaenopsis?
Soţia lui Donner zâmbi.
- Da, este. Uau! Sunt impresionată.
Sam îşi simţi obrajii încălzindu-i-se.
- Îmi plac florile. Mi-ar plăcea să am o grădină, dar... n-am avut niciodată timp pentru asta. A ta este grozavă.
- Ce este Pfwlo«no/>sij? întrebă Rick, sucindu-şi gâtul să vadă.
Kate arătă înspre ghiveciul aşezat la marginea terasei.
- Floarea purpurie de acolo. Se mai numeşte orhidee-molie. Nu mi-a venit să cred când a început să înflorească luna trecută. Nu a mai înflorit niciodată până acum.
- Şi eu am o grădină frumoasă, protestă Richard, rânjind. Câteva, de fapt.
-Da, dar tu ai angajaţi vreo şaptezeci de grădinari, Addison. Sam se uită de la Kate la Donner. Pun pariu pe 10 dolari că aici de flori se ocupă Kate, iar Tom are grijă de fântâna din faţă şi tunde copacii. Aveţi un grădinar, dar el se ocupă doar de tunsul gazonului.
Tom se uită la Rick.
- Tu i-ai spus asta, nu?
Râzând, Rick băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor, după portofel.
-Nu am spus nici un cuvânt. Samantha are un fin simţ al observaţiei.

Puse o bancnotă de 10 dolari pe masă, dar Sam clătină din cap şi o împinse înapoi spre el.
- Două de cinci, te rog.
- Mofturoasă, spuse el cu un accent exagerat, în timp ce copiii izbucniră în râs.
Rick scoase două bancnote de cinci dolari şi o băgă în buzunar pe cea de zece.
Sam luă banii şi le dădu o bancnotă Oliviei şi una lui Mike.
-Ar fi tTebuit să pariez pe mai mult, spuse ea, înăbuşindu-şi un zâmbet.
-Categoric, fu de acord Olivia.
Rick clătină din cap.
- Nu mai pariez împotriva ta de acum înainte.
-Mulţumesc, Sam. Acum pot să-mi iau cadoul? întrebă Mike, băgând în gură ultima furculiţă încărcată cu legume.
- Da, poţi. Şi porneşte aparatul de cafea.
Adolescentul sări de la masă, în timp ce Sam făcu o grimasă. „Cafea." Ştiuse ea că seara mersese prea bine. Bleah! Dar putea să bea o dată cafea, ca oamenii normali.
Mike se întoarse un moment mai târziu şi rupse ambalajul cadoului fără nici un pic din delicateţea surorii lui arătată mai devreme.
-Oh, da! strigă el, aruncând hârtia peste umăr.
- Michael! spuse mama lui tăios, dar zâmbind.
-Uite! A găsit unul!
Donner se încruntă.
- Iertaţi-mi ignoranţa, dar nu ai deja un tip din ăsta
- Tată, spuse Mike, dându-şi peste cap în mod exagerat ochii verzi, nu este un tip auriu. Este C-3PO.
- Da. Robotul din Star *Wars*. Ştiu asta. Dar nu ai deja unul?
-Am versiunea din 1997, făcută de Hasbro. Asta e modelul din 1978, de la General Mills Fun Group. Mike ridică apoi cutia neagră punctată cu stele şi cu o fotografie a lui C3PO pe capac. Uite, talia e mai groasă, picioarele nu sunt articulate şi ochii sunt la fel de aurii ca pielea - nu galbeni, ca la cealaltă versiune. Şi are cutia originală.
- Deci e mai bun.

- Este un original, care-i mai rar. Trebuie să ai grijă, pentru că unii cumpără versiuni mai noi şi le pictează ochii, apoi blochează articulaţiile ca să arate precum cele vechi. Îţi dai seama totuşi dacă te uiţi la picioare.
Marcajele sunt complet diferite. Dar uneori oamenii şi-l doresc atât de tare încât sunt uşor de păcălit. Există falsuri suficient de bune peste tot.
Continuară să discute despre meritele lui 03PO din 1978, dar Sam asculta numai pe jumătate. Ceva din cele spuse de Mike îi rămăsese întipărit în minte, deranjând-o. Ceva la care nu se gândise înainte. Ceva pentru care cineva cu o slujbă prestigioasă şi sigură, ca Dante Partino, ar fi riscat închisoarea - sau mai rău.
- Samantha, murmură Rick, aplecându-se spre urechea ei, ce este?
- Hm? Oh, nimic! Doar mă gândeam.
- La ce? o presă el.
-Îţi spun mai târziu.
- Promiţi? şopti el, mângâindu-i braţul gol.
- Promit!
- De unde ştii atât de multe despre orhidee?
Ea ridică din umeri, înfiorându-se când degetele lui se împletiră cu ale ei.
- îmi place să citesc cărţi despre grădinărit.
- Vreau să te sărut chiar acum, şopti el.
Poate că nu deţinea chiar în totalitate controlul.
- Deja m-ai sărutat, rânji Sam, trăgându-şi mâna din- tr-a lui, bucuroasă că nu trebuia să-i explice că era fascinată de grădini în principal din cauza permanenţei lor. Nu te puteai muta prea des dintr-un loc în altul şi în acelaşi timp să ai o grădină. Încearcă să rezişti! îl certă ea. Sunt copii aici, prostuţule.
- Prostuţ, repetă el, în timp ce ochii i se luminau a zâmbet. Nu cred că mi-a mai spus cineva aşa.
Kate îşi drese vocea.
- Mergem în living pentru cafea? Se uită la Rick. Sau ceai, în cazul tău. Dar tu, Sam? Cafea, ceai, ciocolată caldă, suc?
- Suc, te rog, răspunse Sam cu recunoştinţă. Te ajut să strângi masa.
-Nu e nevoie. Pentru asta sunt copiii.

-Mamă! chicoti Olivia din nou. Nu suntem sclavi.
- Ba da, sunteţi. Curăţaţi, sclavilor, curăţaţi!
În timp ce se mutau de pe terasă în living, Rick se aşteptă ca, la un moment dat, Kate să-l tragă deoparte pentru un interogatoriu. Ştia că Tom nu-i spusese mare lucru despre Sam. Dar, cunoscând-o pe Kate, probabil deja descoperise mai multe decât i se spusese despre partenera lui.
Slavă Cerului că plecase în căutarea Samanthei când aceasta se dusese la baie! Şi slavă Cerului că aşteptase puţin înainte să dea buzna înăuntru, acuzând-o că viola intimitatea prietenului său. Văzând felul în care privise fotografiile lui Tom, se întrebase cum fusese viaţa ei înainte să dea peste ea în galeria casei sale.
Mike şi Olivia păreau să o placă, probabil pentru că nu le vorbea ca unor copii. Ea însăşi nu părea să ştie prea multe despre ce însemna să fii copil - cel puţin nu aşa cum ştiau copiii familiei Donner. Se întrebă ce fel de copilărie avusese, dar fără să ştie prea multe, presupuse- se deja că Sam nu avusese o mamă care să-i facă fursecuri în mod obişnuit. Hm, nici el nu avusese una.
Ceva din timpul cinei îi atrăsese atenţia. El nu ştia ce putea fi, dar ea avea să-i spună. Totul în privinţa ei îl fascina, dar mai presus de toate felul în care funcţiona mintea ei.
îmbrăcată în rochia ei scurtă şi verde, Sam stătea între Kate şi Olivia, care mai adusese câteva dintre păpuşile ei miniaturale. Lui îi plăcea să găsească obiecte care să completeze colecţiile copiilor, mai ales când reuşea să facă rost de ceva ce n-ar fi putut găsi sau nu şi-ar fi putut permite singuri. Copilăria lui nu fusese întru totul normală - poate de aceea îi plăcea să colecţioneze obiecte care aparţinuseră altor persoane. Rick o privi pe Samantha. „Căutăm ceea ce ştim sau ceea ce ne lipseşte?”
Kate se ridică în picioare.
- Cine vrea îngheţată? întrebă ea.
Mâna Oliviei ţâşni în sus, urmată de a lui Tom şi apoi a lui Mike, a lui Rick şi în cele din urmă a Samanthei. Era evident că ea aşteptase să vadă care era obiceiul

când venea vorba de desert. Încă se adapta, se gândi el, deşi avea impresia că, undeva pe parcursul serii, teatrul începetase.

- Rick, dă-mi o mână de ajutor, îi ordonă Kate, îndreptându-se spre bucătărie.

Aha, acum urma interogatoriul. Trăgând aer în piept şi privind-o pe Samantha într-un mod liniştitor, se ridică şi o urmă pe Kate.

- Da, doamnă, spuse, intrând în bucătărie.

-Scoate bolurile din dulap, te rog, spuse Kate.

El scoase şase boluri şi le puse pe masă. Kate începu să le umple cu îngheţată, în timp ce el scoase din frigider siropul de ciocolată şi pe cel de cireşe. Era o rutină simplă, una pe care o făcuse deja de vreo cincizeci de ori.

- Rick, cât de multe ştii despre Samantha?
- Suficient deocamdată, răspunse el. De ce?
- Nu mi-ar plăcea ideea că ai aduce pe cineva... periculos în această casă, lângă copiii mei.
- Poate avea grijă singură de ea, răspunse el, sprijinin- du-se de blat, dar cred că, de fapt, cineva încearcă să-i facă rău. Dar să fie periculoasă pentru voi? Niciodată.
- Eşti sigur de asta?

-Da, sunt.

Kate începu să toarne siropul, apoi lăsă din nou sticla jos.

- îmi place, spuse ea încet. Dar nu este doar consultantă în artă, şi o ştim amândoi.

-Şi?

-Şi de ce este cu tine?

-Ţi-am spus, o plac. Şi mî-a salvat viaţa în noaptea jafului. Lucrăm împreună.

Richard ridică dintr-o sprânceană, provocând-o să-i contrazică spusele.

- Văd asta, spuse ea încet, şi îi făcu semn spre uşă.

Olivia adormise cu capul pe umărul tatălui ei până când ei se ridicară să plece. Spre meritul ei, Samantha strânse din nou mâna lui Tom şi chiar acceptă o îmbrăţişare de la Kate afară, pe alee.

Richard nu-şi putu ascunde surprinderea când ea îi înmână cheile Bentley-ului.
- Nu ţi-a plăcut să o conduci?
- Ba da, foarte mult. Dar, dacă eşti în spatele volanului, trebuie să-ţi ţii mâinile acolo, iar eu am nevoie să mă gândesc.
El se strecură pe scaunul şoferului.
- Gânditul se referă la ce te-a deranjat în timpul cinei?
-Mda.
- Chestia despre care mi-ai promis că o să-mi povesteşti?
- Mda. Ea îi aruncă o privire în timp ce-şi punea centura de siguranţă. Chiar nu eşti supărat din cauza 1PE?
Lui îi luă o secundă să-şi dea seama că se referea la intrarea prin efracţie. Cineva trebuia să publice dicţionarul /argonul hoţilor în *engleza regelui.*
- Chiar nu sunt supărat.
Umerii ei se relaxară puţin, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o ceartă.
-Bun.
- Şi cam cât de mult trebuie să te gândeşti?
-Tu fii atent la condus!
Chicotind, Richard vină pe şosea. Samantha avea dreptate în legătură cu un lucru. Dacă ar fi condus, el nu şi-ar fi putut ţine mâinile departe de ea. Se simţise uşor inconfortabil întreaga seară, iar acum, când erau din nou singuri, durerea din vintre devenise mult mai prezentă.
Ea rămase tăcută timp de câteva minute, uitân- du-se în gol pe geam. Neobişnuit să o vadă gânditoare, Richard dădu drumul radioului, căutând un post de muzică rock.
tn cele din urmă, Sam trase adânc aer în piept.
- Bun. Uite la ce m-am gândit! Şi-ar risca cineva ca Dante Partino libertatea, reputaţia şi cariera pentru vânzarea unui obiect de un milion şi jumătate de dolari?
- Evident, a făcut-o.

- Nu sunt foarte convinsă de asta.
Richard aproape că uită să oprească la lumina roşie a semaforului.
- Poftim? Nu crezi că a plantat el falsul şi grenadele? De ce...
-Nu, cred că a făcut-o. Dar e un snob. Îi place prestigiul pe care i-l aduce slujba lui. Nu cred că ar risca atât de mult pentru un singur obiect. Şi nu cred că oamenii sunt ucişi din cauza unui obiect - nu dacă nu e vorba de diamantul Hope sau de ceva asemănător. Avea un fals - şi de ce l-ar fi avut, dacă nu pentru a înlocui originalul cu el? De ce ar trebui să presupunem...
Virând puternic la dreapta, el întoarse maşina şi intră în parcarea goală a unui supermarket. Înţelegea ce voia Sam să spună, iar ideea îl înfuria şi îl făcea să se simtă şocat în acelaşi timp.
-Crezi că a mai făcut asta înainte, izbucni el. Fără ca eu să ştiu nimic.
- Lucrează şi în celelalte case ale tale sau doar aici?
Richard dădu cu pumnul în bordul maşinii.
- Face achiziţii şi pentru celelalte case, dar locuieşte în Florida. Îi place vremea de aici.
- Cât timp petreci în general în Florida în fiecare an?
- O lună sau două în timpul sezonului, câteva săptămâni în restul anului.
- Poate că şi asta-i place la proprietatea ta.
- Faci nişte presupuneri foarte îndrăzneţe, Samantha. Înţeleg că s-ar fi putut lăsa dus de val, devenind prea lacom, şi a vrut să pună ceva deoparte, înlocuind tăbliţa. Dar vrei să spui că mi-a mai făcut asta, şi încă în mod repetat.
- Fac presupuneri, Rick. Nu ştiu nimic sigur. Dar are sens. Trebuie să mă uit şi la celelalte obiecte de artă pe care le deţii.
Ipoteza ei era logică, şi asta-l înfurie şi mai tare.
- Rahat. La dracu'!
- Mi-ai spus să-ţi zic ce cred, protestă ea. Dumnezeule! Uită că am spus ceva! Dacă ai de gând să te enervezi, data viitoare ţin totul pentru mine.

- Nu vei face aşa ceva, răspunse el. Nu m-ai înfuriat tu. Sunt furios pe mine însumi pentru că nici măcar n-am luat în considerare posibilitatea asta până acum.
- Probabil mă înşel. Poate că e vorba de un fanatic care colecţionează tăbliţe sau de cineva nebun, care pur şi simplu l-a speriat pe Partino de moarte.
- Vom verifica dimineaţă.
- Dimin...
- Da, dimineaţă. Nu putem verifica aşa cum trebuie la lumina lunii - şi vreau să fim siguri înainte să mai împărtăşim cuiva suspiciunile tale.
Dintr-un impuls, ea îl prinse de braţ şi se apropie de el ca să o poată săruta. Îşi deschise gura pentru el, strecurându-şi limba printre dinţii lui, pentru a-i răspunde explorării.
Penisul lui, deja pe jumătate erect încă de când plecaseră de la familia Donner, îi întinse materialul pantalonilor.
- Dumnezeule! icni el, întinzându-se ca să scoată cheia din contact şi să ridice frâna de mână.
Ea veni deasupra lui, băgându-şi mâinile în păr şi lipindu-se de pieptul lui.
-Ai gust de ciocolată, şopti Sam, scoţându-i centura de siguranţă şi strecurându-şi o mână printre trupurile lor, cuprinzându-l. Mm...
Nesimţindu-se în stare să articuleze nici un cuvânt, Richard îşi băgă mâna în decolteul ei, jucându-se cu un sân şi simţind cum sfârcul îi înflorea sub atingerea lui. Ea se lipi de mâna lui, iar capul lui Richard se lovi de geam.
- La naiba!
- Pe bancheta din spate, gemu ea, scoţându-i mâna de sub rochie înainte de a se răsuci cu agilitate peste scaunul din faţă, trăgându-l deasupra ei.
Richard nu se opri să-i admire îndemânarea de acrobată în timp ce-şi căuta echilibrul între picioarele ei, strecurându-şi o mână printre coapse şi ridicându-i rochia. Voia să o devoreze, să se îngroape cu totul în ea, să o ţină prizoniera lui, pentru ca ea să nu-i poată scăpa niciodată. Mâinile ei nerăbdătoare îi desfăcură

pantalonii şi îi trase în jos pe coapse împreună cu chiloţii, în timp ce el alese calea mai uşoară şi îi sfâşie cu totul lenjeria albă de dantelă.
-Şi credeam că tu deţii controlul, gâfâi ea, rânjind în timp ce-l cuprinse cu degetele, mângâindu-l.
El îşi strecură un deget înăuntrul ei, împingându-se în mâna lui Sam.
- Doamne, cu tine, nu!
- Mi-ai distrus chiloţii.
- Îţi cumpăr alţii.
- Nu vreau să-mi cumperi lenjerie. Te vreau în mine. Acum.
-Protec...
-Acum, repetă ea, gemând nerăbdătoare şi ridicându-şi şoldurile.
Richard nu mai avu nevoie de altă invitaţie. O pătrunse, îngropându-se cu totul în ea. Sam icni, arcuindu-şi spatele şi înfăşurându-şi gleznele în jurul şoldurilor lui, i timp ce el lovea, tare şi repede, din nou şi din nou, dâncindu-se cu totul în căldura ei strâmtă.
Dumnezeule, îl înnebunea! Ca acum, când fiecare erv al corpului lui părea acordat la ea, la ritmul rapid l bătăilor inimii ei, la respiraţiile şuierate, la gemete i la umezeala caldă a corpului ei, pe dinăuntru şi pe inafară. Rick putea recunoaşte un lucru - faptul că era hoaţă, o mincinoasă şi o jucătoare îl excita.
-A mea, mârâi el, ascunzându-şi faţa în curbura gârlui ei, simţind cum ajungea pe culme. Spune că eşti mea!
-Tu eşti al meu, repetă ea cu un geamăt triumfător, ifigându'şi degetele în fundul lui şi muşcându-l de măr în timp ce termina, pulsând şi strângându-se în irul lui.
În timp ce el îşi dădu seama că ea avea dreptate, urmă, pierzându-şi răsuflarea în binecuvântata uitare.

capitolul 21

Luni, *ora 0.46*
Până când ajunseră la porţile proprietăţii, chiar şi oliţiştii de serviciu arătau pe jumătate adormiţi. Dacă u ar fi intervenit moartea lui O'Hannon, ar fi fost eja plecaţi, dar Castillo voia să protejeze elita bogătaşă comunităţii. Abia aruncându-le o privire, unul din- •e

poliţişti deschise poarta, iar Rick conduse pe leea şerpuitoare.
La jumătatea drumului, Sam îşi dăduse seama că len-•ria ei ruptă atâma de oglinda retrovizoare şi, cu un ftat care lui Rick i se păru amuzant, smulse chiloţii e-acolo şi îi îndesă în poşetă. Sigur, era amuzant, iar ea t simţea atât de relaxată, încât abia îşi mai ţinea ochii eschişi când opriră în faţa intrării principale.
-Ar trebui să te car până sus? întrebă el, rânjindu-i cu îngâmfare în timp ce-şi deschidea portiera.
-Ţi-aş spune să mă pupi în fund, dar atunci n-am mai ajunge înăuntru.
Înăbuşindu-şi un căscat, Sam coborî din maşină. Trăgându-şi în jos rochia care abia ii acoperea fundul, porni în faţa lui spre uşă.
Rick o descuie.
- Nu porţi lenjerie, spuse el pe un ton jos, aplecân-du-se să-i sărute gâtul când ea trecu pe lângă el.
Genunchii ei se înmuiară.
- Încetează! replică ea, fluturându-şi genele. Agenţii de securitate, îţi aminteşti?
- Am apărut în ziar, draga mea. Nu cred că e un secret faptul că ieşim împreună.
-Asta nu e ieşit împreună. Ce ai făcut acum cu gura... asta se face în dormitor.
El rânji.
-Nu, nu se face. Ar trebui să vezi ce fac eu în dormitor.
Sam aruncă o privire în susul scărilor, căutând fire sau orice altceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo. Cu Etienne mort şi Partino arestat, erau probabil în siguranţă, dar cineva îl ucisese şi pe O'Hannon.
-Am văzut deja în maşină, spuse ea, nereuşind să-şi stăpânească un surâs. Nu-i rău.
Abilităţile lui din dormitor îi ţinuseră departe de casă până după miezul nopţii şi, după privirea lui, încă nu terminase. Sam crezuse că înainte îi distrăgea atenţia, dar nu fusese nici pe departe adevărat. Şi nu era vor-ba doar despre sex, oricât de excepţional ar fi fost. Era ceva ameţitor la bărbatul care intra într-o încăpere ca şi cum ar fi fost a lui - şi ştiind că probabil

aşa era. Pentru cineva cu activitatea ei, ai cărei adepţi petreceau mult timp amestecându-se în mulţime şi adaptându-se i coate situaţiile posibile, încrederea lui izbitoare în ea ra hipnotizantă.
Începu să urce scările, dar el o prinse de cot.
- Eu urc primul.
Sam se încruntă la el.
- Fii serios! Tu eşti salvatorul, lordul meu, iar eu mă ■cup de căutat.
Lui nu-i plăcea asta, Sam vedea foarte bine. Rick vddison avea o inteligenţă peste medie, însă, după un noment de tăcere, despre care ea credea că era mai mult ■entru efect, nu din dorinţa de a nu fi de acord cu ea, lick încuviinţă din cap şi îi făcu semn să continue.
Trecură de Picasso-ul de pe palier, iar Sam încercă ă se uite pe furiş la el. În lumina slabă, nu-şi putea da eama dacă era autentic sau nu, aşa că se gândi că Rick vusese dreptate când spusese să aştepte până dimineaţă.
Adevărul era că ideea de a se băga direct în pat i se >ărea extrem de atrăgătoare. După noaptea trecută i valul de adrenalină de dimineaţă, apoi distracţia de pe ancheta din spate a Bentley-ului, se simţea moartă de •bosită, dar gândul de a împărţi patul cu Rick o um- ■lea de... satisfacţie mai mult decât de dorinţă. Păcat că n noaptea aceea plănuise să verifice biroul lui Partino. 'robabil ar fi putut aştepta lumina zilei, dar deja îşi onorase toate instinctele. Era timpul să-şi aducă aminte e ce venise acolo.
- Mă duc să verific camera mea şi pe a ta, să mă asi- ur că totul e în regulă, spuse ea peste umăr, înaintând >e hol de-a lungul peretelui, unde bătea mai bine lumina lunii.
- Lasă agenţii de securitate să verifice camera mea imineaţă, replică el. Mergem în camera ta. Şi tu nu şti bodyguardul meu.
- Nu vreau să dai peste o bombă, Richard. Am în- redere în mine mai mult decât am în ei. Mă duc să-ţi erific dormitorul.
-Te îngrijorezi pentru mine, enunţă el.
- Faci un grătar bun, spuse ea.

Minunat. Își dăduse seama că acest... parteneriat părea să evolueze în ceva complicat, în care emoțiile ei și ale lui se amestecau, dar acum până și el vedea acest lucru.

Rick o întoarse cu fața la el și o sărută adânc și lent.

- Mulțumesc. Mergem amândoi să verificăm dimineață, sugeră el. Trebuie să fii și mai obosită decât mine, iar eu abia îmi pot ține ochii deschiși. Nu are sens să ne împleticim pe-aici fără un motiv bun, mai ales când oricine l-a ucis pe O'Hannon ar putea fi prin zonă.

- Bine, bine. Sam se trase din brațele lui și continuă să înainteze pe hol. Dar nu credeam că oamenii ca tine obosesc vreodată.

- Numai când sunt în preajma oamenilor ca tine.

Holul și apartamentul ei erau în regulă, așa că ea își scoase rochia și îmbrăcă un tricou curat și o pereche de chiloți în timp ce Rick era în baie. Se hotărî să se întindă un minut pe pat, așteptându-și rândul.

Când se trezi, Rick era întins pe burtă lângă ea, cu un braț peste umerii ei, cu genele lungi umbrindu-i obrajii și respirând lent și egal. Se simțea amețită, ca și cum ar fi dormit prea mult, așa că rămase un moment nemișcată, încercând să se trezească de tot.

Richard arăta atât de frumos întins pe pat, iar ea știu, așa cum o știuse din prima clipă în care dăduse cu ochii de el pe hol în noaptea spargerii, că nu putea lăsa să i se întâmple nimic rău. Își dorea mai mult ca orice altceva să se cuibărească în brațele lui și să adoarmă din nou, dar, dacă voia să-și îndeplinească partea ce-i revenea din acest parteneriat ciudat, trebuia să treacă la treabă.

Cu grijă, se strecură de sub brațul lui și, dintr-o mișcare, se ridică de pe pat. Își trase pe ea o pereche de pantaloni scurți și se duse desculță în camera de zi a apartamentului. O preocupau agenții care bântuiau pe holuri; nu avea nici un motiv să se ascundă de ei, dar asta devenise a doua ei natură și nu avea de gând să se lase văzută. Biroul lui Partino era la parter, în capătul opus al holului față de camera de securitate, fiind accesibilă atât pe scările de serviciu, pe unde se ajungea la sala privată de gimnastică, cât și pe cele

principale. Ea ieşi prin spate, iar întunericul şi liniştea o întâmpinară ca nişte vechi prieteni. Îi plăcea să-şi folosească din nou vechile deprinderi, deşi de data asta adrenalina nu era la fel. Dacă ar fi zărit-o cineva, ar fi salutat-o doar în trecere şi şi-ar fi văzut de drum. Chiar şi aşa, simţi un val de triumf când se strecură nevăzută în biroul lui Partino. Poliţia îi confiscase computerul şi dosarele, în care ar fi putut găsi informaţii cu privire la tranzacţiile recente. Activitatea recentă însă nu o interesa în mod deosebit.
Desfăcu într-o parte banda pusă de poliţie, care bloca uşile dulapului din biroul lui Partino. Scoţând o sârmă scurtă de cupru din buzunar, deschise primul sertar într-o secundă. Dosarele erau aranjate numeric, într-o ordine care, presupuse ea, era un fel de catalogare a ordinii achiziţiilor. Sam se întoarse la birou, dar, dacă exista cumva o listă care să rezume tot conţinutul dosarelor, acum probabil se afla la poliţie.
- Bine, facem asta alegând calea mai grea, mormăi ea, întorcându-se la dulap.
Primul dosar conţinea o fotografie a unei tapiserii medievale, care fusese atârnată pe peretele galeriei în noaptea în care pătrunsese ea prin efracţie. Un scris ordonat detalia data achiziţiei şi era însoţit de iniţialele RMA, aşa că Sam presupuse că Rick făcuse el însuşi achiziţia. Preţul plătit, în ce casă se afla obiectul şi locul precis în care fusese expus erau detalii care figurau, de asemenea, în formular.
În plus, Partino ţinuse o listă cu valoarea actuală a obiectelor similare, care se întindea pe o perioadă de zece ani. La naiba, tipul era minuţios! Minuţios, dar exact.
Se uită prin dosare în ordine, deşi scoase numai câteva pentru o examinare mai detaliată. Unele obiecte erau mici, ca de exemplu o monedă romană, altele mari, ca o frescă de paisprezece metri a lui Lorenzetti, pictată la mijlocul secolului al XIV-lea.
Încetini ritmul pentru a se uita cu atenţie la fotografii, dorindu-şi să aibă mai mult timp la dispoziţie pentru a le studia şi pentru a vedea obiectele în detaliu. Rick le cumpărase singur pe majoritatea, în ciuda declaraţiei

sale că se baza pe Partino. Ochiul lui era remarcabil. Când ajunse la cel de-al treilea sertar, îşi dădu seama că nu văzuse dosarul pentru tabloul de Picasso de pe palier. Cu toate acestea, având încă trei sertare de scotocit, nu putea fi sigură că lipsea, încă. Dosarul tăbliţei de piatră era în biroul lui Rick, dar ceva nu părea în ordine.

Mânerul uşii zornăi şi, împinsă doar de instinct, Samantha se ascunse în umbrele din spatele biroului. Rick intră în cameră, se uită în jur şi vru să închidă uşa. Apoi se opri, cu privirea aţintită asupra dulapului deschis.

- Rahat, înjură el. Nu din nou!

încruntându-se, Sam se ridică dintre umbre.

- îmi pare rău, murmură ea.

El tresări vizibil.

- Doamne, Dumnezeule! M-ai speriat de moarte. Ce faci aici.[7]

Richard nu se obosise să-şi ia cămaşa şi stătea acolo în pantaloni, cu picioarele goale, părul ciufulit şi ochii somnoroşi, aproape la fel ca în noaptea în care se întâlniseră prima dată. De dimineaţă îşi dăduse jos şi faşa care-i acoperise coastele rănite, pentru că începuse să-l irite vederea ei.

- De unde ai ştiut că voi fi aici? contracara ea.

- Nu erai lângă mine când m-ara trezit. Richard căscă, trecându-şi o mână prin păr, ceea ce-i dădu un aer şi mai rebel. Mi-am urmat nasul. E îngrijorător cât de bine încep să te cunosc, nu-i aşa?

- Da, răspunse ea încet.

Era îngrijorător, tulburător şi excitant.

- Păi, explică-mi!

Ea aprinse lumina, făcându-l să clipească şi să o privească iritat.

- Bine. Nu sunt tocmai sigură, dar am crezut că pot găsi ceva interesant pe-aici.

- Ceva ce a scăpat poliţiei?

- Ceva ce poate că ei nu căutau, de exemplu.

Pe buzele lui senzuale apăru un zâmbet vag.

- În regulă, inspectore Morse[1], ce ai găsit?

- Morse? Sună ca la BBC America. De ce nu Sherlock sau preferatul americanilor, Columbo?
- E ora 3.00 dimineaţa. Eşti norocoasă că nu m-am împiedicat de o grenadă, scumpo. îşi puse braţele în jurul ei, trăgând-o spre pieptul lui. Vorbeşte! Inspirând adânc, ea îşi frecă obrazul de umărul lui cald.
- N-o să-ţi placă, murmură ea.
- Mi-am dat seama. încearcă-mă!
- Cred că unele dosare lipsesc.
- Samantha, colecţionez antichităţi de mai mult de şaisprezece ani. Asta înseamnă mii de dosare. Chiar dacă unul lipseşte, nu înseamnă...

-Ai o listă cu toate pe undeva sau trebuie să le răsfoiesc şi pe celelalte?

Intuiţia ei dădea greş uneori, dar era corectă în suficiente ocazii pentru a nu o ignora.

- Văd că eşti cam încăpăţânată, mormăi el, eliberân- du-şi braţul din jurul ei şi deschizând sertarul din stânga

‘ Personaj dinrr-un serial britanic (n.tr.) sus a biroului lui Dante. Orice pentru a te convinge să te întorci înapoi în pat.

Ea îi urmări privirea.

- Dacă acolo ar trebui să fie lista, să ştii că nu e. Deja am căutat.
- înseamnă că e la poliţie. Fac rost de o copie mâine.
- Rick, ceva nu e în regulă aici. Bodogănind, ea se întoarse spre dulapul cu dosare. Partino are un dormitor aici, nu?
- Jos, în aripa servitorilor. Nu-l foloseşte aproape niciodată - este doar pentru serile în care lucrează târziu sau vrea să rămână la sfârşit de săptămână.
- Nopţile în care lucrează târziu mă interesează pe mine, englezule.

El expiră încet.

- Pe-aici, atunci.

-Nu trebuie să vii. Este 3.00 dimineaţa.

- Ba da, trebuie. E 3.00 dimineaţa.

Dosarele nu erau în micuţa cameră pe care o folosea Partino în ocaziile rare când rămânea peste noapte pe proprietate. Uitându-se prin sertarele aproape goale, îi

fu greu să ignore diferenţele dintre apartamentul luxos pe care i-l oferise Rick şi cămăruţa cu două paturi şi o baie minusculă pusă la dispoziţia managerului de achiziţii al proprietăţii.

- Presupun că următorul pas este să trecem în revistă fiecare obiect şi să vedem ce dosare au dispărut.

- Dflcă au dispărut, o corectă Rick, căscând din nou. Neprimind nici un răspuns, o privi un moment îndelungat, cu faţa ascunsă de umbrele încăperii. în regulă. Cât de sigură eşti că avem o problemă?

Sam făcu o grimasă.

-Aş pune pariu pe Bentley-ul tău că e ceva în neregulă şi că, dacă ne dăm seama ce dosare lipsesc, aflăm care este problema.

-Atunci să verificăm dosarele.

Dumnezeule, asta avea să dureze ore în şir. Şi, deşi avea să confirme ceea ce ea credea deja, nu avea să răspundă unei întrebări importante - unde erau dosarele dacă nu erau acolo?

- Am o idee mai bună.

- Dacă implică ce ai pe sub cămaşă, sunt de acord, spuse el, luând-o de mână în timp ce se întorceau în biroul lui Partino.

Îi plăcea să o ţină de mână. Ea observase acest lucru şi, deşi o făcea să se simtă... prinsă cumva, simţea şi plăcere de fiecare dată când el se străduia să o atingă.

-Să spunem că deja sunt sigură că dosarele nu sunt aici, în Solano Dorado, rosti ea.

- Bine, accept asta.

- Să mai spunem că ţi-aş sugera să mergem acasă la Partino, să căutăm şi acolo.

Rick se opri atât de brusc, încât ea se împiedică.

- Poftim?

- Poliţiştii au trecut deja pe-acolo, dar ei caută numai ceea ce l-ar putea lega de explozivi şi de tăbliţă. Dosarele alea sunt importante - Partino e atât de organizat, încât nu le-ar fi scos din dulapul atent aranjat altfel. Şi nu le-ar fi putut distruge fără să facă un atac de cord.

-Samantha, sugerezi să intrăm prin efracţie. IPE, mă rog, cum îi spui tu.
- Şi ce vrei să spui?
Rick o privi sever în lumina lunii. Când se trezise şi nu o găsise alături de el, se alarmase, deşi logica îi spunea că ea n-ar fi plecat înainte să-şi dea seama ce se întâmpla. În acelaşi timp, era dezamăgit să-şi dea seama că ea înainta cu investigaţia. De câte ori ar mai fi putut-o amâna cu un „aşteptăm până mâine"? Cu toate acestea, propunerea ei era nebunească.
-Nu, Samantha. Discutăm mâine cu Castillo.
Ea îi întoarse privirea o secundă, apoi clătină din cap.
-În pat atunci.
Când trecu pe lângă el, Rick o prinse de mână şi o întoarse cu faţa la el.
- Cât de prost crezi că sunt, Samantha?
Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl privi cu ochii ei verzi luminoşi sub razele lunii.
- Priveşte lucrurile astfel, Rick. Îţi sunt datoare. Aşa că, dacă nu ai un turn cu o încuietoare foarte bună, ne vedem dimineaţă.
-Nu voi...
- Dacă nu vrei să mă întorc, nu mă voi întoarce, îl întrerupse ea. Dar *am* de gând să-mi dau seama ce se întâmplă. Ştiu că Partino a încercat să mă omoare. A avut un motiv, iar dacă e adevărat ceea ce cred, nu a fost vorba de gelozie.
-Sam...
- Tu spui întruna că tot ce s-a întâmplat e personal. Ei bine, aşa e. Şi acum, când am un indiciu, am de gând să-l urmez. N-am avut niciodată prea multă încredere în poliţişti.
întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre camera ei. Uneltele ei erau acolo şi nu voia ca el să o oprească.
- Vin cu tine, mormăi el încruntat, urmând-o.
O jumătate de oră mai târziu, Rick stinse farurile SLK-ului şi conduse ultima parte în întuneric.
- Mă simt ca un infractor, murmură el, parcând după colţ.
- Vei fi unul dacă intri cu mine şi eşti prins.
Samantha scoase o pereche de mănuşi negre şi îşi puse pe cap o şapcă neagră de baseball. De ce nu mă

aştepţi aici, la volan? Pentru asta probabil ai primi o pedeapsă cu suspendare.
Dumnezeule! Ea se simţea suficient de confortabil într-o asemenea situaţie pentru a face glume.
- Merg unde mergi şi tu.
Rick se pregătise şi el cu o pereche de mănuşi negre de piele şi cu o mască de schi.
- Drăguţ! Aminteşte-mi să-ţi cumpăr totuşi o şapcă de baseball. Îţi ascunde mai bine firele cărunte. Se strecură din maşină, închizând cu grijă portiera în urma ei. Nu o încuia, îl atenţionă ea. Face zgomot, se aprind luminile, durează prea mult să urcăm din nou în ea, tot felul de chestii urâte.
-Nu intenţionez să-mi fac o carieră din asta. Rick închise portiera şi băgă cheile în buzunar. Dar mulţumesc pentru lecţia introductivă în comportamentul infracţional.
Ar fi putut numi câteva dintre aventurile lui în lumea afacerilor, care nu fuseseră întru totul curate, dar folosise ceea ce câştigase astfel pentru a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi, finanţând cauze în care credea - şi se gândea că asta cântărea mai mult în balanţă. Samantha era pur şi simplu o hoaţă, cu o mulţime de planuri şi motive pe care le ţinea ascunse de el. Da, avea propria moralitate - nu fura de la muzee, nu-i plăceau armele şi nu privea cu ochi buni crimele comise pentru un obiect sau altul. Dar era totuşi o hoaţă. Una a naibii de bună.
Ea măsură din priviri strada, apoi porni pe trotuar. Coti pe aleea din faţa casei lui Dantl, îndreptându-se direct spre uşa din faţă, cu Richard în spatele ei. Având în vedere că era aproape ora 4-00 dimineaţa, el se simţea uimitor de alert. Nu avea să-i spună acest lucru Samanthei, dar aproape că înţelegea de ce făcea ea asta în mod regulat. Să ştie că puteau fi prinşi în orice moment şi că nu aveau ce să caute acolo făcea ca această plimbare sub clar de lună să fie mai excitantă decât orice preluare a vreunei bănci sau a unei afaceri falimentare.
Samantha bătu la uşă, iar lui Rick i se scufundă inima în piept.
-Ce faci...

- Şşşt! Nu am de gând să intru dacă bătrâna lui mamă e aici ca să-i ofere sprijin la nevoie sau ceva asemănător, şopti ea înapoi.
- Bună idee!

Rămaseră în faţa uşii pentru ceea ce păru o eternitate, apoi ea puse ambele mâini pe clanţă. Rick nu putu să vadă prea bine în întuneric ce făcea, dar o secundă mai târziu uşa se deschise.

-Haide!

- De unde ai ştiut că nu există o alarmă? întrebă el.
- Este una, spuse ea, intrând. A pus un abţibild pe fereastra din faţă. Dacă e o alarmă standard, avem treizeci de secunde să o dezactivăm înainte să se trezească tot cartierul. Vii?

Pe peretele îndepărtat al holului de intrare era o cutie care strălucea, iar Sam se duse drept la ea. De data aceasta, scoase ceea ce părea să fie o mică baterie cu fire şi cleme. Deschise capacul unităţii de pe perete, iar câteva secunde mai târziu, din cutie se auzi un bip.

-Super! Ne-au rămas 14 secunde, murmură ea.

- Şi acum?

-Ai mai fost aici înainte?

-Nu.

-Atunci să căutăm biroul. Sam porni înainte, apoi încetini şi se uită peste umăr. Din curiozitate, de ce n-ai fost niciodată aici? Chiar dacă tu şi Partino nu eraţi prieteni buni, a lucrat pentru tine zece ani.

- Chiar vrei să avem acum conversaţia asta?
- Te-a invitat vreodată şi ai refuzat sau nu te-a chemat niciodată?

Nu sporovăia, pur şi simplu, îşi dădu el seama, ci căuta indicii, informaţii care să răspundă întrebărilor cu privire la Dante.

-Nu-mi amintesc să mă fi invitat vreodată.

-Aşadar, nu eraţi deloc prieteni, spuse ea.

-Avenit la nunta mea.

- Pun pariu că şi regina a venit la nunta ta, replică ea cu un rânjet şi se strecură printr-o uşă.
- Maiestatea Sa e foarte politicoasă, să ştii, ripostă Richard, amuzat în ciuda situaţiei.

- Uite că am ajuns, spuse ea, şi Rick o urmă într-un birou spaţios şi bine organizat. Sam ajunse deja lângă fişierul înalt şi îi făcu semn cu mâna spre pupitru. Vezi dacă-i încuiat!
Putea şi el să deschidă singur un sertar. Cel de sus era încuiat şi, în timp ce-l zgâlţâia, auzi uşa fişierului deschizându-se. Era pricepută. Îşi dăduse seama de asta şi înainte, desigur, dar era impresionant să o vadă în acţiune. El zgâlţâi din nou sertarul, ridicând şi trăgând şi, în cele din urmă acesta se deschise, rupând o mică aşchie de lemn din birou.
- Subtil, spuse ea peste umăr.
- Hei, a funcţionat!
Richard întinse mâna înăuntru, căutând încuietoarea ca să descuie restul sertarelor şi apoi începu să frunzărească printre documente. Chitanţe personale, bilete de film, informaţii privitoare la taxe - totul avea propriul dosar bine organizat. Chiar şi pixurile erau organizate în funcţie de culoare.
-Caută chitanţe de depuneri la bancă, orice nu se potriveşte cu ce-i plăteai tu.
- Căutăm dosarele obiectelor de artă, Samantha. Nimic altceva. Lasă poliţia să conducă restul investigaţiei.
- Vrei să fii un suflet nobil sau te temi că voi găsi ceva?
- Dacă a făcut ce crezi tu că a făcut, nu am de gând să pun în pericol procesul care îl va trimite la închisoare pentru mult-mult timp. Richard încetini frunzăreala când dădu peste un teanc de fotografii cu Catherine Zeta-Jones. Interesant, deşi se străduia să nu dorească niciodată femei căsătorite. Dar nu respecta toată lumea acest principiu. Asta a fost filozofia mea şi în cazul Patriciei şi al lui Peter - le-am pus la dispoziţie o funie suficient de lungă ca să se spânzure singuri.
-Aminteşte-mi să nu ajung în rândul duşmanilor tăi, răspunse ea, închizând un sertar şi deschizându-l pe al doilea. Care dintre ei te-a enervat mai tare?
-Nu ar trebui să te concentrezi la altceva acum?
Ea pufni uşor dispreţuitor.
-Ţi-am spus că 1PE mă excită teribil?

„Doamne!”
- Peter.
- Dar Patricia a fost soția ta.
- Era nefericită și i-a spus asta lui Peter. În loc să-mi spună mie, el a hotărât că ar fi bine să i-o tragă. Prietenii mei nu-mi strâng mâna în timp ce și-o trag cu soția mea.
- Dar ai părăsit-o și pe ea.
Richard trase aer în piept.
-Soția mea nu se culcă cu alți bărbați.
Tăcerea ei plină de uimire nu-l luă pe nepregătite. Chiar și la trei ani după ce dăduse peste ei, încă își amintea sunetele, mirosurile, uluirea abjectă că fusese păcălit atât de ușor. Ea totuși îl întrebase.
-Ah, bingo! murmură Samantha un moment mai târziu.
El închise sertarul biroului.
-Ce ai găsit?
- Dosarele tale. Dosare cu același sistem de numerotare ca al celor de acasă de la tine. Scoase o mână de dosare, așezându-le pe birou, apoi încă un teanc și încă unul. Cam treizeci, aș spune.
- Să aruncăm o privire!
-Am putea, răspunse ea, dar este aproape lumină afară. Strângându-și buzele, se uită de la el la dosare. Corectează-mă dacă greșesc, dar astea nu sunt de fapt proprietatea ta?
- Ba da. Dar ce se întâmplă dacă ajunge la proces pentru ceva ce găsim în dosarele astea, despre care el știe că sunt în casa lui?
Întrebarea lui o opri. Probabil înainte nu luase niciodată ceva gândindu-se la aspectele legale ulterioare.
- Cum ar fi să găsim ceva, să-i spunem lui Castillo ce suspectăm și să-i cerem să obțină un mandat de percheziție? Pot aduce oricând dosarele înapoi dacă e nevoie.
Richard clătină din cap.
- Deocamdată să le ducem acasă și să aruncăm o privire. Putem decide mai târziu cât sunt de importante.
Asta îi aduse un zâmbet din partea lui Sam.

-Aproape că îmi place să am un partener, spuse ea. Cu puţin exerciţiu, ai putea ajunge un hoţ bunicel.
- Lăsând la o parte excitarea, nu, mulţumesc. Adunând teancurile de dosare, făcu un semn spre uşă. Să mergem!
Ea dezlegă firele din cutia sistemului de alarmă şi se strecură pe uşă afară, închizând-o şi încuind-o în timp ce număra în şoaptă.
- Gata, spuse ea, terminând.
Se strecurară înapoi pe stradă şi după aceea în maşină, în timp ce Rick pornea motorul, Samantha se aplecă spre el, îl prinse de bărbie şi îl sărută apăsat pe gură. El îi răspunse la sărut, dorindu-şi să fi luat o maşină care să aibă o banchetă în spate, dar şi să nu fi fost opriţi la câteva zeci de metri de casa în care intraseră prin efracţie.
- Merge mereu la fel de lin? întrebă el, încercând să se concentreze asupra drumului până acasă şi să nu mai fie atent la durerea surdă din vintre.
-Nu. Ai avut noroc. Cu un alt sărut adânc, ea se aşeză pe scaunul ei şi îşi «coase mănuşile şi şapca. Şi mulţumesc.
El intră pe partea carosabilă, aprinzând farurile de îndată ce trecură de colţ.
- Pentru ce?
- Pentru că ai avut suficientă încredere în mine ca să facem asta. Ştiu că nu ţi-a plăcut.
Nii-i plăcuse furtul, dar valul de adrenalină care ¡1 însoţise nu fusese chiar atât de rău. Nu i se părea însă înţelept să-i spună acest lucru.
-Vom vedea dacă a meritat sau nu.
Mai puţin de o oră mai târziu, erau aşezaţi pe podea-ua biroului lui Partino, cu teancuri de dosare în jurul lor, trecându-le în revistă. Erau practic identice cu dosarele proprietăţii. Samantha se încruntă.
- La naiba! Ştiu că e ceva aici.
-Trebuie să ne uităm la obiectele cărora le aparţin dosarele, spuse Rick, luând unul şi frunzărindu-l din nou.
Ea o luă de la început, uitându-se mai întâi la unul dintre dosarele proprietăţii, apoi la unul dintre cele ascunse de Partino. Totul părea în ordine, până când

ajunse la pagina în care se comparau valorile de piaţă ale obiectelor similare. În dosarul recuperat de la manager, Danti notase cu grijă valorile pentru fiecare zi din cei trei ani de când obiectul fusese cumpărat - până în urmă cu şapte luni, când notiţele se opreau. Încruntându-se şi mai tare, Samantha deschise dosarul anterior şi se mai uită o dată la conţinutul acestuia. La fel cu celelalte pe care le verificase deja, fusese adus la zi până cu o lună în urmă. Bine, asta era interesant. Punând dosarul deoparte, trecu la următorul.

Şi în acesta valoarea pieţei nu mai era notată până la zi, dar înregistrările se opriseră cu unsprezece luni în urmă, nu cu şapte. Valoarea comparabilă urcase constant de atunci, aşa că nu părea să fi încadrat tabloul la rubrica de pierderi, uitând apoi de el.

-Rick! Uită-te puţin la asta!

Ea îi arătă cifrele din ambele seturi de dosare, privind cum expresia lui devenea tot mai întunecată.

-Ai avut dreptate, murmură el în cele din urmă.

- Poate. Trebuie să verificăm şi operele de artă înainte ca toate astea să aibă vreun sens. **Şi** trebuie să trecem în revistă toate dosarele de aici, să nu fie cumva vorba de un artificiu contabil.

-Să trecem atunci la treabă!

Oboseala lui Richard se transformase într-o furie fierbinte. Samantha repeta mereu că era posibil să se înşele, dar el învăţase deja să aibă încredere în instinctele ei.

- Câte sunt? întrebă el, îndreptându-şi spatele.

-Nu ştiu. Vreo 800. Samantha aruncă un dosar în grămada cu dosarele normale. Dintr-o mie, treizeci de dosare neaduse la zi nu înseamnă foarte mult. Poate că le-a mutat dintr-un oarecare motiv şi a uitat de ele. Probabil să aduci la *zi* în fiecare lună o mie de dosare e o muncă laborioasă.

- Nu înţeleg de ce-l aperi. A încercat să te omoare, în plus, singurele dosare cu cifre lipsă sunt cele pe care le avea la el acasă. Şi nu a încetat înregistrările în acelaşi timp. Nu a uitat nimic.

Ea făcu o grimasă, legându-şi din nou părul în coada de cal care părea să ţină numai cinci minute înainte de a se desprinde din nou.
- E... e... ca un cod de onoare. Eu încalc legea regulat, Rick. Nu ştiu ce naiba fac turnând pe cineva care e la fel ca mine.
Richard se aplecă în faţă, prinzându-i bărbia cu mâna.
- Nu eşti ca el, Samantha. De fapt, nu eşti ca nimeni altcineva cunoscut până acum.
- Nu deveni sentimental, bodogăni ea, trăgându-se înapoi ca să se poată ridica. Mă duc să-mi iau un suc. Vrei un ceai sau o cafea?
Gemând, el se rostogoli pe genunchi şi se ridică sprijinindu-se de birou.
-Vin cu tine. Aplecându-se, ridică de jos dosarele problematice. Şi astea vin cu noi.
- Nimeni nu ştie că sunt aici, spuse ea, deschizându-i uşa. Nu cred că pleacă nicăieri în dimineaţa asta.
El o prinse de mână cu mâna lui liberă.
-Nimic nu mai pleacă **de** lângă mine, spuse el, în-**tTebându-se** dacă ea înţelesese exact ce dorise să spună.
- Încă trebuie să verificăm obiectele cărora le aparţin dosarele, replică ea, lovind cu pumnul teancul de dosare. Sar putea să fie nevoie să apelezi la cineva.
-Nu. Apelez la tine. Dacă ne înşelăm şi se află, asta ar putea distruge valoarea întregii mele colecţii de artă. Dacă avem dreptate, vreau să fiu eu cel care decide cât află poliţia şi să aflu cine naiba mai e implicat.
Richard înţelesese ce spusese ea în legătură cu codul, deşi se simţea oarecum deranjat. Până acum, fusese destul de deschisă în privinţa teoriilor avute, dar părea să simtă nevoia să se asigure înainte de a-i spune ceva. Chiar şi discuţiile cu el erau diferite de discuţiile cu poliţia. Richard îşi putea imagina reacţia ei dacă i s-ar fi cerut să depună mărturie la procesul lui Partino. Ar fi fugit şi nu ar mai fi văzut-o niciodată. Cântări dosarele în mână. Toate acestea erau motive mai mult decât bune pentru a şti sigur cum stăteau lucrurile înainte să mai implice pe altcineva.

Intrând în bucătărie alături de Samantha, nu-şi putu stăpâni un zâmbet la vederea expresiei adoratoare de pe faţa lui Hans.
- Hans, o cană de cafea şi o cola dietetică, te rog.
- Sigur. Dar am găsit o nouă cafea care cred că ţi-ar plăcea, domnişoară Sam. Nu are deloc un gust pronunţat. Ai vrea să o încerci?
- Am încredere în tine, Hans, replică ea, zâmbindu-i bucătarului-şef.
- Splendid. Pot să vă sugerez o omletă pentru micul dejun?
-Sună bine. Rick?
El încuviinţă din cap, întrebându-se când anume pierduse controlul casei sale.
- E bine.
Dimineaţa sosise plină de umezeală şi înnorată, aşa că, în loc să iasă pe terasă, el o conduse în bibliotecă. Aşa aveau mai mult loc să întindă toate dosarele. Rick se întrebă cât timp i-ar fi luat lui să le observe lipsa, dacă s-ar fi gândit vreodată să verifice. Cât despre ceea ce reprezentau, asta nu i-ar fi trecut niciodată prin cap.
Potrivit lui Sam, el nu gândea ca un infractor. în ochii ei, nimeni nu ar fi falsificat tăbliţa, sperând să treacă de controlul experţilor de la British Museum la prima încercare de acest fel. Dacă avea dreptate, Partino începuse cu mărunţişuri, cu ceva timp în urmă, ajungând la un nivel la care se simţise confortabil să ascundă tăbliţa la altcineva, sigur că avea să treacă drept cea originală, iar ţinta lui avea să fie învinuită.
- Aş trage un pui de somn, spuse ea, lăsându-se pe un scaun.
- Iar au am nevoie de un duş, răspunse Rick, lăsând teancul de dosare pe masa de studiu. Chiar acum, de fapt. A fost o zi şi jumătate lungă. Rămâi aici?
- Nu dacă tu mergi în camera ta. încă nu am verificat-o. Cu ceea ce părea să sune ca un oftat, Sam se ridică din nou. Ar trebui să fac asta oricum înainte să dea cineva peste ceva.
- Samantha, ţi-am spus...

- Te-am auzit, îl întrerupse ea, luând dosarele în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu înseamnă că trebuie să te şi ascult.
Bodogănind, el o ajunse din urmă şi îi luă dosarele din braţe. Nu o putea opri, dar cel puţin putea fi alături de ea în caz că se întâmpla ceva. Apartamentul lui era însă aşa cum îl lăsase, fără explozivi, fără criminali, doar cu un hoţ înăuntru.
- Bine. Voi fi în bibliotecă, mâncându-ţi omleta, spuse ea cu o urmă de zâmbet, recuperând dosarele şi întor- cându-se pe călcâie.
- Samantha!
Ea se întoarse din nou spre el.
-Da?
-Aseară, la Tom şi Kate, arătai foarte bine.
Ea îşi plecă genele.
- Mulţumesc.
Dumnezeule, cât de frumoasă era!
- Dar nu'i spune lui Hans că ai tăiat măsline, ii vei strica imaginea pe care şi-a făcu t-o despre tine.
- Nu-ţi face griji! Nu vreau ca şi alţi angajaţi ai tăi să aibă impresia că vreau să le fur slujbele.
Intrând la duş, Richard îşi dădu seama că, de fapt, ceea ce propusese Samantha făcea ca întreaga implicare a lui Partino să fie şi mai problematică. Singura dovadă care îl lega pe acesta de grenada din camera Samanthei, de plasarea tăbliţei false şi de furtul original erau minutele lipsă de pe înregistrările video. Dacă nu apărea nimic în urma comparării dosarelor, nu le rămâneau decât speculaţii, asta dacă nu venea Castillo cu ceva.
Trebuia să-l sune pe detectiv după micul dejun. Pentru că, fie că Samantha îşi dădea seama, fie nu, dacă Dante era eliminat de pe lista suspecţilor, ea devenea din nou cel mai probabil vinovat. El nu o credea şi nici Castillo nu părea să fie convins, dar, dată fiind notorietatea lui, trebuia găsit un vinovat pentru crime. Richard îşi băgă capul sub apă. La naiba! Cumva toate aveau un sens. Undeva exista o urmă, ducând de la furtul iniţial până la persoana în a cărei posesie se afla acum afurisita lui de tăbliţă. Cu cât descopereau mai repede aceste legături, cu atât era mai bine

pentru Samantha - şi cu atât mai rău pentru motivele ei de a rămâne prin preajmă.

capitolul 22

Luni, *ora 8.03*

Se hotărâră să înceapă cu tabloul lui Picasso, atât pentru că era convenabil, cât şi pentru că Sam nu şi-l putuse scoate din minte de când dăduse prima dată cu ochii de el. Ei nu-i plăcea Picasso în mod deosebit; ceva nu părea în regulă cu bărbatul care descompunea femeile aşa, indiferent care ar fi fost presupusul său motiv.

-Nu pot să o fac cu tabloul pe perete, se plânse ea, aproape atingând tabloul cu nasul. Putem să-l dăm jos.[7]

- Il sun pe Clark să dezactiveze alarma, spuse Rick, îndepărtându-şi spatele de balustrada de care se sprijinise până atunci.

Coborî scările şi intră în birou, de unde-l putu auzi vorbind scurt la telefon.

- În regulă, spuse el, ieşind şi făcându-i semn cu degetul.

- Asta seamănă atât de mult cu trişatul, bodogăni ea, ridicând partea de jos a tabloului şi desfăcând cele două fire cu care eTa conectat la sistemul de alarmă, după care făcu la fel cu partea de sus, apoi luă tabloul de pe perete.

- Prea uşor.[7] întrebă Richárd, luându-i-l din braţe. Putem face asta în bibliotecă. Lumina e mai bună aco-lo, oricum.

Rick era cât se poate de mulţumit pentru că hotărâse să o lase pe ea să evalueze lucrările. Sam nu s-ar fi simţit confortabil să recunoască, dar încrederea pe care o avea el în ea şi în abilităţile ei era surprinzătoare şi o bucura, în acelaşi timp, era un sentiment foarte ciudat. Ceea ce-i ceruse el să facă era perfect legal şi absolut încântător.

Reuşise să-şi vândă cunoştinţele muzeelor, dar asta fusese mai ales pentru a-şi petrece timpul între lovituri. Până acum, crezuse că furtul era singura ei carieră posibilă, singurul lucru care-i plăcea cu adevărat. Tatăl ei o învăţase să fure din buzunare în Rio pe când avea cinci ani. Zilele şi nopţile ei fuseseră

pline de şcoală; în timpul zilei învăţa matematică, istorie şi limbi străine, iar noaptea învăţa despre intrările prin efracţie.
- Rick? îl strigă ea, urmându-l în bibliotecă.
-Da?
-Mereu ai vrut să iaci asta?
El se uită la ea, punând tabloul pe masă.
-Să verific dacă Picassoul meu de patru milioane şi jumătate de dolari e un fials? Nu.
- Nu, mă refer la ce faci tu. Cumperi afaceri şi proprietăţi şi le vinzi din nou.
- Nu neapărat. Am studiat afacerile la universitate, spuse el, aşezându-se vizavi de ea. Totul a părut cumva să... se potrivească. Din fericire, îmi place ce fac.
- Dacă nu ţi-ar plăcea, nu ai fi nici pe departe atât de bun.
Sam aprinse veioza de pe masă şi direcţionă fasciculul de lumină spre tablou.
- Un compliment pe care nu ţi-l întorc, spuse el zâmbind uşor, întâlnindu-i privirea, decât pentru a-ţi spune că eşti o femeie remarcabilă.
- Mulţumesc.
Deschiseseră dosarul la fotografii, dar Samantha nu avea nevoie să se uite la ele.
- E aşa de îngrijit, spuse ea după un moment, lăsându-şi bărbia pe masă pentru a se uita de-aproape la suprafaţa picturii. Nimic nu se suprapune.
-Ca şi cum cine l-a pictat a ştiut dinainte ce are de pictat, completă Rick, scoţând o fotografie şi examinând-o înainte de a-şi redirecţiona atenţia asupra pânzei.
- Merge mai repede aşa, nu trebuie să laşi un strat să se usuce înainte să-l aplici pe următorul. Oamenii nu-şi dau seama că uneori artiştii îşi schimbă planul în mijlo cui creaţiei, îşi îndreptă spatele şi se uită la el. Rama e la fel ca a tabloului pe care l-ai cumpărat?
-Sunt sigur că da, răspunse el, verificând din nou fotografiile.

- Să-l întoarcem puţin, zise ea, dar ai grijă ca suprafaţa lui să nu atingă masa, în caz că ne înşelăm.
Reinaldo e puţin cam prea darnic cu ceara de lustruit. Două mici adâncituri marcau colţul din dreapta sus al ramei. Pentru ea, era evident că se folosise o unealtă pentru a se scoate cu grijă tabloul din rama lui, înlocuindu-l cu acesta. îi arătă urmele, iar Richard începu să înjure.
Întorcând din nou cu grijă tabloul, ea luă fotografia de la Rick pentru a se asigura că avea dreptate. Era un fals destul de reuşit - probabil valora ceva şi era suficient pentru a înşela pe cineva care nu avea motive să suspecteze că nu era original.
-Vânzarea unui fals este mai grea decât înlocuirea unui original, spuse ea pe jumătate pentru ea însăşi. Când cumperi, eşti suspicios pe bună dreptate, iar pentru un tablou de o asemenea valoare, este de presupus că îl vei examina cu ajutorul unui profesionist. Uneori, scapă şi câte un fals; unele sunt chiar mai bune decât munca originală a artistului. Dar, după ce tabloul a trecut cu bine inspecţia şi atârnă de ceva vreme pe un perete, cine să observe că într-o zi e puţin mai curat, mai îngrijit sau cu tuşe mai neglijente?
-Încerci să mă faci să mă simt puţin mai bine? întrebă el cu o voce joasă, cu ochii fierbându-i de furie.
- Spun doar că-i un mod deştept de a face astfel de afaceri.
- Nu sunt afaceri! izbucni el. E o hoţie afurisită! Avea tot dreptul să fie furios. Dacă fiecare dosar de pe masă însemna un fals în colecţia lui, i se furaseră milioane de dolari. Pentru cineva cu un ego ca al lui, trebuia să fie o lovitură dureroasă.
-Ar trebui să se uite şi un expert, spuse ea încet. Eu am început examinarea gândindu-mă că este un fals. Am căutat lucruri care să justifice această ipoteză.
Richard sări în picioare, făcând-o să tresară.

îl sun pe Tom. Sigur cunoaşte pe cineva.-De fapt, mă gândeam la şeful meu de la muzeu, dr. Irving Ttoust. Are studiile necesare şi un instinct bun pentru astfel de lucruri.
-L-am întâlnit, spuse Richard, plimbându-se într-o parte şi-n alta. Apropo, el unde crede că ai fost în ultima săptămână şi jumătate?
- În vizită la o verişoară din California.
- Hm... Şi dacă a citit ziarele?
Sam roşi. „Rahat!" Dacă citise ziarul, văzuse fotografia cu ea luând cina cu unul dintre cei mai cunoscuţi oameni din lume.
- Rahat, spuse ea cu voce tare.
- Ei bine, cel puţin ai o carieră de rezervă în caz că eşti concediată de la muzeu. Chestia asta cu slujba de noapte, vreau să spun.
- Hei! Nu fi nervos pe mine, bogătaşule! Nu am încercat eu să te păcălesc.
El îi aruncă o privire aspră.
- Nu, tu ai încercat să furi de la mine.
-Şi am încercat să mă revanşez pentru asta.
-Am sentimentul, izbucni el, trecându-şi mâinile prin părul întunecat, că, de fiecare dată când cineva cunoscut va fi jefuit, mă voi gândi la tine.
- Asta e problema ta, nu-i aşa?
- Cum o faci? Intri pur şi simplu şi iei ceva?
Samantha se încruntă.
-Asta fac eu. Las-o baltă! Fii furios pe Dante, nu pe mine! Nu te-am trădat eu.
- Nu încă.
Ea ţâşni în picioare.
- Despre asta-i vorba? Am promis că nu voi fura nimic de la tine.
-Aş prefera promisiunea că nu vei mai lua nimic de la nimeni.

- Sam se holbă la el un moment îndelungat, fierbând pe dinăuntru.La dracu cu toate! Nu ai dreptul să-mi spui ce să fac. Sunt ceea ce sunt. N-ai decât să te descurci cu asta.
El se plimba, oprindu-se doar pentru a-i da replica.
- Şi dacă aleg să nu o fac?
Clătinând din cap, ea se întoarse pe călcâie.
- Atunci descurcă-te cu asta, spuse, pornind în trombă spre uşă.
- Unde naiba crezi că pleci? strigă el, împingând scaunul şi pornind după ea.
Ea trânti uşa tocmai când ajunse şi el acolo, dar o blocă folosind una dintre sulițele romane.
- Chem un taxi! Şi dacă deschizi uşa, vei rupe una din sulițele astea idioate!
-Sam.'
Coborând treptele două câte două, ea fugi în camera ei şi sună la informaţii, apoi ceru să i se facă legătura cu o companie de taxiuri. Addison putea plăti taxa suplimentară pentru conexiunea automată. Odată ce fu gata, îşi îndesă lucrurile în rucsac, îşi luă geanta, geamantanul şi poşeta.
- Rahat, ai o grămadă de lucruri, Sam, mormăi ea, deschizând cu piciorul uşa verandei şi târându-şi bagajele în jos pe scări, spre piscină.
Ştiuse că aşa avea să se întâmple în cele din urmă. La naiba, la naiba, la naiba! Richard Addison credea că putea controla totul - inclusiv pe ea. Dacă ar mai fi rămas, ar fi băgat-o într-o cămaşă de forţă. Nimeni nu se putea folosi de talentele ei, după care să o critice pentru că le avea. Ca şi cum nu l-ar fi excitat ceea ce făcea ea. La naiba, dacă nu ar fi fost hoaţă, probabil el nu sar fi uitat la ea de două ori! Ipocritul! Ipocrit afurisit!
- Ipocritule! strigă ea spre casă.
El se lovi de ea venind dintr-o parte.
Înainte ca Sam să poată face altceva decât să-şi tragă geanta în spate, căzură amândoi în piscină.
Apa rece îi trimise **un** şoc prin **întTegul** corp. Abia reuşise să tragă o gură de aer în piept, că primul ei

gând **fu** să iasă la suprafaţă. Ieşind cu capul din apă icnind, al doilea ei gând fu să-l ucidă pe Addison.
-Tâmpitule! ţipă ea, lovindu-l cu pumnul.
El se feri şi îi prinse mâinile la spate.
- Opreşte-te, Samantha!
- Dă-mi **drumul!**
Richard o bagă cu capul sub apă. Ea ieşi din nou la suprafaţă, tuşind. Gata, era suficient! Sam trase adânc aer în piept şi intră singură sub apă. Arcuindu-şi spatele, îl trase după ea, făcându-l să-şi piardă echilibrul, apoi se strecură pe sub el şi îl trânti în apă, cu capul înainte. Sam îşi eliberă braţele şi porni spre marginea piscinei.
Agăţă cu un picior rucsacul, dar geamantanul cel **gTeu** căzuse în capătul adânc. La naiba! Era posibil să-l pescuiască cu plasa pentru curăţarea piscinei. Oricât de furioasă era, nu avea de gând să plece fără echipament.
-Samantha, treci înapoi în piscină! mârâi Richard, prinzând-o de picior în timp ce ea încerca să se caţăre peste margine.
- Câţi dinţi vrei să pierzi? întrebă ea, prinzându-se cu mâinile de piatra tare de pe margine.
- **înapoi în piscină! repetă el, trăgând-o de picior.**
Ea alunecă înapoi înăuntru, strângându-şi pumnul pentru a-l lovi în falcă. Însă, înainte să o poată face, Rick o lipi de el şi o sărută.
Gura lui caldă peste buzele ei reci era extrem de excitantă, aşa că ea aşteptă puţin înainte să-l împingă.
- Nu te sărut, se răsti ea, îndreptându-se înapoi spre margine. Sunt furioasă şi plec.
- îmi pare rău.
Sam se încruntă.
- M-ai împins în piscină!
-Te-am oprit, nu-i aşa? El se dădu puţin înapoi, călcând apa. Mi s-a părut că avem nevoie să ne răcorim puţin.
- Ticălosule!

- Da, doamnă. Rick îşi scutură părul întunecat din ochi. Ai avut dreptate. Nu-mi place ceea ce faci, dar astfel ne-am întâlnit. îmi pare rău.
Ea trase adânc aer în piept.
- Sunt o hoaţă, Richard. Aşa am fost crescută şi, sinceră să fiu, îmi place provocarea pe care mi-o dă. Faptul că pŢetind că am o slujbă normală altundeva nu schimbă ceea ce fac. Asta - spuse ea, gesticulând cu mâna udă între ei doi - e ridicol.
Rick se apropie din nou de ea.
- Îţi place să fii aici? o întrebă el, prinzându-se de marginea piscinei, lângă capul ei. Ochii lui, cu genele pline de apă, erau serioşi. în afară de grenade, desigur.
- Bineînţeles că îmi place aici. Ai o casă foarte frumoasă.
- Şi-ţi place să fii cu mine?
Vocea lui era mai blândă acum. îi cuprinse obrazul cu o mână rece, iar ea îşi sprijini capul de ea fără să se gândească.
- Eşti în regulă, spuse ea.
-Şi tu eşti în regulă, replică Richard. Rămâi! Vom vedea mai târziu cum rezolvăm.
- Rick...
El clătină din cap.
-Oricum nu poţi pleca înainte să descâlcim toate astea. Dacă nu descoperi misterul, o s-o iei razna, ştii prea bine.
Rick se aplecă din nou, oprindu-se cu gura la câţiva centimetri de a ei. Ea putea simţi atracţia dintre ei. Mâinile lui pe trupul ei, greutatea lui deasupra, satisfacţia profundă din ochii lui când termina în ea - îi făceau poftă de el. Iar asta o speria.
Ceea ce spusese fusese corect. Nu putea fi şi hoaţă, şi împreună cu el. Nu ştia cum să nu mai fie hoaţă şi nu era pregătită să renunţe la a fi împreună cu el. Pereţii se închideau în jurul ei. Sam închise ochii. Rahat! Putea amâna luarea unei decizii - măcar pentru o săptămână. Asta putea face.
- Samantha?
încet, simţindu-i respiraţia pe piele, ea se apropie de el şi îl sărută.

Ronţăindu-i buza de jos, Rick o trase în braţele lui.
-Voi lua asta drept un răspuns afirmativ, murmură el, sărutând-o din nou.
Dar când el îşi strecură mâna pe sub pantalonii ei scurţi, Sam deschise ochii.
- Camerele video.
Rick se încruntă.
- La naiba! Urăsc sistemele de supraveghere.
-Şi eu, murmură ea, hotărând că era corect să-l tachineze puţin.
- Am făcut un armistiţiu, ripostă el, încruntându-se şi mai mult. Am cerut iertare.
- Dar mi-ai aruncat geamantanul în capătul adânc al piscinei, îl acuză Samantha.
- Îl scot eu.
Rick se întoarse şi porni înot spre capătul piscinei, scufundându-se pentru a recupera geamantanul greu. Sam se întrebă dacă avea să-l poată ridica sau nu, dar el reuşi să iasă la suprafaţă lângă peretele îndepărtat.
- Doamne, ce greu e! icni el.
Ieşind afară din piscină, Samantha îl ajută să scoată geamantanul şi apoi îl ajută şi pe el să iasă din apă.
-Ai meritat asta, spuse ea fără ranchiună, pentru că m-ai aruncat în apă. Doctorul Klemm a spus că nu am voie să intru în apă zece zile.
-Aha, deci pe el îl asculţi, spuse Rick, luând geanta şi Tucsacul din care se scurgea apă şi ducându-le în camera ei.
- îmi place de el. Geamantanul părea de două ori mai greu decât înainte. Vai de mine, acum trebuie să usuc toate chestiile astea! Sper că nu ai stricat nimic.
Richard se întrebă dacă nu cumva ea se aştepta să-i spună că avea să-i înlocuiască echipamentul stricat. Ar fi făcut-o atât timp cât ar fi fost vorba de obiectele ei personale, nu de fierăstraie, cuţite sau orice altceva ar fi folosit ea pentru a intra în casele oamenilor. Fusese cât pe ce să o piardă. Sulița romană suferise, dar din fericire erau destul de comune. Probabil ar fi trebuit să o lase să plece. Îi arătase în ce direcţie trebuia să investigheze mai departe şi, strict vorbind, nu mai avea nevoie de ajutorul ei pentru a transmite

informaţiile mai departe la poliţie. Dar încă nu voia să lase investigaţia în mâinile lui Castillo, nu înainte de a avea suficiente dovezi, cel puţin pentru el însuşi. Pentru asta, încă avea nevoie de Samantha Jellicoe. în afară de asta, nu voia ca ea să plece. în ultima zi, simţise că ea fusese ea însăşi - Sam Jellicoe cea plină de imaginaţie, rapidă, cu simţul umorului, surprinzător de inteligentă, categoric schimbătoare în gânduri şi dispoziţii - şi că el era prins de ea până peste cap. Era obişnuit să deţină controlul în relaţiile cu cei din jur. Dar ea îl înnebunea, iar lui ii plăcea această senzaţie şi o ura în aceeaşi măsură.

- Uite cum facem, îi zise el. Tu îmi explici ce sunt, iar eu te ajut să le usuci.

-Şi lucrurile din rucsac, insistă ea, urmându-l în sus pe scări, după dâra de apă lăsată în urmă.

-Şi tu eşti destul de udă, arătă el, simţind din nou un val de dorinţă.

- Da, aşa pare, murmură ea, zâmbindu-i ironic.

Rick simţi cum se întăreşte.

- Cred că sunt pe cale să-ţi mai distrug o pereche de chiloţi, şopti el când ajunseră în cameră.

- Mai întâi îl sunăm pe doctorul Troust, spuse ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui pentru a-l ţine la distanţă. Nu vreau să fiu singura responsabilă pentru acuzaţiile astea.

- Bine. Presupun că ai numărul, nu?

Sam i-l dădu, iar el sună în timp ce ea se duse la baie. Doctorul Troust fu atât surprins, cât şi flatat de propunere şi fu de acord să vină la prima oră. Dintr-un impuls, Richard il întrebă ce părere avea despre angajata lui, Samantha.

-Sam Martine? întrebă curatorul. Este minunată. Cea mai deşteaptă fată pe care am întâlnit-o vreodată. Vede lucruri care îmi scapă chiar şi mie, iar eu am un doctorat în domeniu. O cunoşti?

Era evident că Irving Troust nu citea *The* Post.

- îmi este prietenă. Richard îşi ridică privirea, uitân- du-se la Sam, care ieşise din baie goală puşcă. Ne vedem la ora 9.00? Mulţumesc, doctore Troust. închise telefonul înainte ca bărbatul să mai poată spune ceva.

- Ia te uită!
- Vine aici? întrebă ea.
- Hm? Ah, da. Scuze, creierul meu nu mai funcţionează, răspunse el, scoţându-şi cămaşa udă peste cap.

Nu-i putea pune stăpânire pe minte, însă îi putea poseda trupul. Inaugurară duşul, apoi podeaua din mijlocul apartamentului. Samantha îi cuprinse şoldurile cu coapsele şi îl călări, făcându-l să aprecieze şi mai mult tonusul ei muscular şi controlul pe care îl exercita. După ce obosiră, ea se întinse peste el şi rămaseră aşa timp îndelungat, ascultând fiecare respiraţia celuilalt. Richard îi putea simţi bătăile inimii.

- Rick?

-Da?

- Mulţumesc.

Rick simţea că ar fi murit dacă nu-i zâmbea.

- Cu plăcere. Şi eu îţi mulţumesc.

Ea îi cuprinse umărul cu palma, cu faţa ascunsă în scobitura gâtului lui.

- Nu pentru asta, deşi eşti destul de bun în pat pentru un bogătaş.
- Destui de bun?

Rick îi simţi chicotitul înfundat şi relaxat.

- Deja ţi-ai pierdut controlul. N-am vrut să-ţi hrănesc şi mai mult egoul. Ii ciuguli urechea cu buzele. E oricum destul de mare.

Nu aveau să mai iasă niciodată din camera aceea.

- Atunci pentru ce mi-ai mulţumit?
- Pentru că ai vrut să rămân. Pentru că mi-ai cerut să rămân. Nu cred că a mai făcut cineva asta vreodată.

Mai mişcat decât şi-ar fi închipuit că putea fi, Richard o îmbrăţişă.

- Dacă mă ofer să răspund la una dintre întrebările tale privitoare la trecutul meu sordid, pot să te întreb şi eu ceva?

-Ce?

- Două lucruri, de fapt. Mai întâi, la muzeu eşti Sam Martine?

- Rahat! Da, am uitat. Jellicoe e un nume destul de cunoscut - într-un mod negativ - în anturajul muzeelor şi al persoanelor care deţin obiecte valoroase, tl sărută cu blândeţe pe bărbie. Şi următoarea întrebare?

Se părea că regulile privitoare la întrebări nu mai erau atât de rigide. Avea însă să contemple semnificaţia acestui lucru mai târziu.

- Da. Tu şi tatăl tău eraţi apropiaţi?

- Muşchii spatelui ei se încordară, iar ea îşi ridică fruntea pentru a-l privi, cu părul arămiu încadrându-i faţa.Nu vorbim despre asta cât timp sunt goală, spuse ea, desprinzându-se uşor de el. Aşa că, dacă vrei cu adevărat să ştii, trebuie să ne oprim şi să ne îmbrăcăm.
- Eşti diabolică, spuse Rick. Dar continuă: Chiar vreau să ştiu.

Ea dispăru în dormitor, în timp ce el îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi aproape că alergă în dormitorul lui pentru a-şi lua o pereche uscată de blugi şi alt tricou. La naiba, uneori casa aceea era prea mare! Voia să se întoarcă înainte ca Sam să se răzgândească.

Nici o femeie nu-l făcuse vreodată să se simtă aşa - nici măcar Patrie ia. Pentru prima oară, se întrebă dacă nu cumva soţia lui fusese copleşită de Peter Wallis în acelaşi fel în care se simţea el de când Samantha explodase literalmente în viaţa lui. Şi se întrebă ce s-ar fi întrebat dacă ar fi întâlnit-o pe Sam Jellicoe în timpul căsniciei lui cu Patricia.

Ea ieşi din dormitor tocmai când el reveni în living.

- Uau! făcu el încetinind pasul.

Samantha se îmbrăcase cu o rochie moale până la glezne, de un albastru prăfuit, în picioarele goale şi cu părul încă umed atârnându-i pe umeri în valuri blânde, părea însăşi încarnarea păcatului decadent. Păcatul îşi înclină capul în direcţia lui.

- Putem să ne uităm la ultima parte din Son *of God- zilla?* întrebă ea.
- Vrei să spui că ai renunţat la monstrul verde pentru mine? întrebă Rick, din nou bucuros,
- M-ai enervat.
- Dar te-am făcut să termini. De mai multe ori.

-Mmm... Ea chicoti. Dacă âsta-i felul tău de a cere iertare, nu mă deranjează atât de mult să mă enervez pe tineSam apăsă pe butonul telecomenzii şi televizorul prinse viaţă. Aşezându-se pe canapea lângă ea, Rick o luă de mână, ridicându-i-o şi uitându-se la degetele ei lungi, cu unghii îngrijite, tăiate scurt. Samantha nu avea unghii lungi şi vopsite - i-ar fi stat în cale.

-Ai mâini de artistă.
-Mama a cântat la pian, spuse ea, lăsându-se mai jos şi sprijin indu-se de umărul lui. Sau aşa mi-a spus tata. Ne-a dat pe amândoi afară când eu aveam patru ani.
-V-a dat afară?
- De fapt, cred că l-a dat afară pe Martin şi nu a obiectat când tata m-a luat cu el. Se opri o clipă, uitându-se cum Godzilla sărea în apărarea fiului ei. Cât despre apropiere, el m-a învăţat tot ce ştiu despre furat ca să-i pot fi parteneră. Şi lui i-au plăcut degetele mele lungi. Sunt bune pentru golit buzunarele, spuse ea, flexându-le.
- Probabil ai fost devastată când a fost arestat.
Ea ridică din umeri.
-Nu am fost chiar aşa de surprinsă. Pe măsură ce îmbătrânea, făcea tot mai puţine... discriminări. Cred că abilităţile lui au început să pălească puţin, aşa că a compensat furând tot ce se putea fura. Samantha îşi strânse degetele, apoi le relaxă din nou. Nu am spus asta nimănui. Nici măcar lui Stoney.
- Eu nu voi spune nimănui.
-Ştiu. Ea se aşează mai bine pe canapea. În ultimul an în care a lucrat, noi doi nu am lucrat prea mult împreună. Amândoi l-am folosit pe Stoney pentru că aveam încredere în el, dar eu nu am vrut să intru nicăieri cu el. Şi cred că asta l-a înfuriat, ca şi cum aş fi crezut că sunt mai bună decât el. Cred că era şi puţin gelos, pentru că mă descurcam cu furturi de care el nu se mai putea ocupa şi nu acceptam ofertele de care *se putea* ocupa.
- Nu ai încercat niciodată să-ţi găseşti mama?
- Ea ne-a lăsat să plecăm. De ce aş vrea să găsesc o astfel de persoană?
„Amărăciune?" Aşa părea, deşi putea fi la fel de bine vorba de simţul practic al Samanthei.
-Ai spus că aveai doar patru ani. Poate că tatăl tău nu ţi-a spus întreaga poveste.
-Nici Stoney nu a spus ceva diferit. Sam se cuibări lângă el, sărutându-l pe gât. Şi acum e rândul tău. Ce detaliu sordid aş vrea să ştiu?

Dumnezeule! Nu-i putea spune niciodată cât de... împlinit se simţea când iniţia ea contactul fizic. Sau cât de ameţit se simţea după atingerile ei.
-Nu-ţi dau nici un fel de indicii, mormăi el. Uite! Godzilla a călcat pe cineva.
- Nu a călcat pe nimeni. Aproape niciodată nu calcă pe oameni. Ai făcut vreodată ceva ilegal? înainte să mă întâlneşti pe mine, vreau să spun.
El înţelese motivul din spatele întrebării: ea îşi dorea să fie pe picior de egalitate. încredere. îi dăduse încrederea ei, iar acum era rândul lui.
- O dată. Am forţat legea de câteva ori, dar cu nimic ce putea fi dovedit.
-Spune-mi!
- M-ai putea băga la închisoare pentru mult timp cu asta, murmură Rick.
- Prostii! Donner te-ar salva. în plus, am stabilit deja. Richard oftă, prefăcându-se iritat, nu nesigur. Acesta era mottoul lui: „Nu lăsa pe nimeni niciodată să simtă că eşti nesigur, orice ai simţi de fapt" Niciodată nu-i fusese atât de greu să-l respecte ca în clipa când era cu Sam.
- Nu am fost întru totul sincer când ţi-am spus cum am... gestionat situaţia cu Peter şi Patricia. Chiar după ce i-am găsit împreună, înainte de divorţ, am hotărât că vreau să mă răzbun. Eu şi Peter eram în acelaşi domeniu de afaceri, iar eu ştiam că riscase destul de mult cumpărând o companie de computere din New York, spuse el încet. De îndată ce m-am întors în Statele Unite, am cultivat prietenia cu contabilul-şef care se ocupa de contabilitatea firmei lui. De-a lungul a cinci luni, am pretins că suntem buni prieteni, i-am cumpărat tot felul de nimicuri care să-l facă să aibă încredere în mine, iar într-o seară mi-a spus, în mare secret, că Sir Peter Wallis, proprietarul companiei, avea să treacă printr-un şoc pentru că cifrele pe care urmau să i le comunice erau îngrozitoare.
- Informaţii din interior, nu? Ai cumpărat compania de sub fundul lui când acţiunile au scăzut.
- Da. Apoi am făcut-o bucăţele şi am vândut-o.
-Te-ai simţit bine?

-Nu chiar. Peter a pierdut totul, desigur. Din păcate, alți șaptezeci de oameni fără nici o vină și-au pierdut slujbele doar pentru că eu am vrut să le arăt lui și Patriciei că hotărârea unui judecător dintr-un tribunal nu era suficientă pentru mine.
-Aproape că îmi pare rău pentru el. I-ai lăsat ceva?
-Sunt sigur că se descurcă. Dumnezeu știe că i-aș fi putut lua totul dacă aș fi vrut. Cred că a fost destul să-l rănesc o dată ca să pot da totul uitării.
-Te-ai făcut înțeles, comentă ea.
- Exact. Oricum, dacă l-aș fi sărăcit cu totul, aș fi avut de plătit o pensie alimentată și mai mare, așa că totul e bine când se termină cu bine.
Sam încuviință din cap, apoi se desprinse cu bruschețe de el și se ridică în picioare.
-Bun, filmul s-a terminat. Ajută-mă să-mi usuc echipamentul.
- Dar cine a câștigat?
- Godzilla. Întotdeauna câștigă.

capitolul 23

Luni *ora* 10.28
Doctorul Irving Troust se lăsă pe spate, luând o înghițitură din ceaiul cu gheață și dându-și jos ochelarii.
-Domnule Addison... Rick, nu știu exact cum să-ți spun asta. Cred că tabloul e un fals.
Richard expiră aerul pe care nu-și dăduse seama că-l ținea în piept. Sam avusese dreptate.
-Am suspectat acest lucru, doctore Troust. Am avut nevoie de confirmarea unui expert.
Troust se uită de la el la Samantha.
- Cine ți-a vândut... chestia asta?
- Mă tem că e puțin mai complicat. Când l-am cumpărat, tabloul a fost un Picasso original. Richard se apropie de masă și se așeză vizavi de curator. Mai sunt și alte obiecte pe care aș vrea să le examinezi. Deocamdată, am nevoie să păstrezi toate informațiile pentru dumneata.
- Nu vreau să iau parte la o fraudă, spuse Irving, punându-și din nou ochelarii.
- Nu-ți fiice griji, Irving, spuse Samantha, așezându-se lângă Richard. Nu încearcă să le paseze nimănui. Vrem doar să știm cât rău a fost deja făcut.

- Desigur.
Tom Donner sosi în timp ce Samantha selecta celelalte obiecte de examinat.
-tmi pare rău că am întârziat. Ce am pierdut?
Richard făcu prezentările şi oferi un scurt rezumat al evenimentelor.
-Numai noi patru ştim detaliile, aşa că nu vorbi despre asta.
-Noi patru? repetă Donner. Nu prea e adevărat, nu? Mai este cel puţin un răufăcător neprins care ştie.
- Dacă teoria noastră se dovedeşte a fi adevărată, vom avea suficiente dovezi care să ne conducă înspre Partino. Am putea să-l convingem să ne ajute.
-Suficiente dovezi circumstanţiale, vrei să spui. Rahat!
Samantha se întoarse, ducând cu grijă un Matisse de dimensiuni reduse. Richard se încruntă, înăbuşindu-şi repede expresia la vederea privirii ei severe. Din câte ştia el, tabloul eia autentic, dar probabil Sam avea un plan. Era logic. Dacă Troust spunea că toate obiectele erau false, trebuiau să găsească alt expert sau altă teorie pentru dosarele mutate de Partino.
în timp ce Irving începu să examineze tabloul, Samantha se duse spre fereastră. Richard i se alătură, cu Tom pe urme.
- încă nu înseamnă nimic, murmură ea.
- Ba bine că nu. Acum trebuie să hotărâm ce-i spunem lui Castillo.
Tom se încruntă.
- Îi spunem totul. Dacă aveţi dreptate, asta se întâmplă de ani întregi.
- Vreau să ştiu cine are acum Picasso-ul original, spuse Samantha, cu atenţia îndreptată aparent către angajatorul ei.
- Ai putea afla?
- Voi doi veţi ajunge să fiţi arestaţi pentru obstrucţionarea justiţiei, sâsâi Donner. Lăsaţi poliţiştii să se ocupe de asta, e treaba lor!
- Dacă aş putea da de Stoney, aş putea găsi măcar un fir, răspunse Samantha, ignorând protestele lui Tom. Aşa cum stau lucrurile acum, dacă Partino nu spune nimic, am dat de o fundătură. Se întoarse către Richard. Desigur, ideea că Dant6 ar putea sta ani

mulţi în închisoare s-ar putea să-l convingă să ne dea câteva nume.
- Pe asta mă bazez şi eu, recunoscu Richard.
- Mai vreau ceai, spuse Troust, ridicându-şi paharul, dar rămânând cu ochii aţintiţi asupra tabloului.
-Aduc eu, spuse Samantha. Uneori asta fac şi la muzeu.
De îndată ce ea ieşi din cameră, Donner începu din nou să bodogănească.
-Ce mama naibii faceţi? Âsta nu-i un episod din M*addie şi David,* Rick. înţeleg că te distrezi şi că-ţi place să petreci timp cu Jellicoe. Dar...
-Astăzi e Martine. Să nu uiţi!
- Uit dacă îmi spune iar Harvard. Dar ai zis că aţi găsit 27 de dosare. Ce înseamnă asta, obiecte de artă furate în valoare de vreo cincizeci de milioane?
- Ceva de genul acesta.
- E o treabă a naibii de serioasă. Deja au fost ucişi oameni pentru asta şi ştim că pot intra în casă. În casa *ta*, Ricbard!
- Ştiu asta, Tom. De aceea e decizia mea. Inspiră adânc, forţându-şi pumnii să se descleşteze. Nu-mi place să predau altcuiva controlul.
- Facem cum vrei tu, prietene. Dar îţi asumi riscuri fără să fie necesar, iar dacă o faci pentru a-ţi impresiona prietena, nu cred că vei reuşi vreodată să ajungi la nivelul ei.
Rick ura când Tom avea dreptate.
- Să vedem ce se întâmplă azi, replică el. Dacă Troust spune că şi Matisse-ul e fals, atunci cercetările pe care le-am făcut cu Samantha sunt fie eronate, fie nu-l putem folosi pe Irving pentru a dovedi nimic.
- E original?
- Samantha aşa crede, iar dosarul lui e adus la zi.
-Apropo de Jeli... de Martine, i-am spus lui Kate cine e.
„Oh, la naiba!" -Şi?
- Şi Kate o place oricum. Se teme că vei fi rănit, dar o place pe Sam.

- Spune-i să nu se îngrijoreze pentru mine. Ştiu să am grijă de mine. Richard îi aruncă o privire curatorului ocupat. De ce crede că voi suferi?
- A spus că Sam nu este probabil obişnuită să petreacă prea mult timp într-un singur loc. De fapt, a spus că probabil e şi mai neliniştită decât tine.
- Şi ce a mai spus?
- Nu ar trebui să ştii. Dar nu vede un viitor pentru tine şi ea. Unul din voi ar trebui să se schimbe, iar ea ştie că tu nu o vei face şi nu crede că Jellicoe poate.
- Ei bine, nu-i spune că eu cred că a făcut prea multe presupuneri pe baza unei singure întâlniri şi că oamenii se pot schimba.
- Dumnezeule! Mă simt ca şi când aş fi în liceu. Tu şi Kate puteţi să vă întâlniţi să vă comparaţi notiţele, pentru că eu nu vreau să fiu în mijlocul...
Şamantha se întoarse în bibliotecă, ţinând în echilibru o tavă.
-Taci, murmură Richard.
-Ceai de zmeură pentru Irving, apă pentru Tom, un suc pentru mine, iar Hans a insistat să-i aduc domnului Addison o bere de ghimbir. Dădu fiecăruia băutura, apoi se sprijini de braţul lui Rick în timp ce-şi desfăcu doza de suc şi sorbi din ea. încă nimic? şopti ea.
- încă nu, răspunse Richard, având grijă să nu se mişte. Uneori, se simţea ca un vânător care se străduia să ademenească o căprioară în capcană. „Nu te mişca, altfel îşi aduce aminte că eşti aici şi fuge!”
- Eu tot cred că ar trebui să-l sunăm pe Castillo, interveni Tom.
- Să aşteptăm să vedem ce spune Irving, insistă Samantha. Şi m-am gândit la ceva. Dacă Irving îşi dă seama că Matisse-ul e original, ar trebui să-l angajezi - pe el sau pe cineva - ca să examineze fiecare obiect pe care îl deţii. Nu din cauză că ar putea fi falsuri, ci pentru a le confirma tuturor că 97% din colecţia ta a rămas neatinsă.
-Şi să facem reclamă acestui fiasco?
- Dacă Partino ajunge la tribunal, lucrurile vor ieşi oricum la iveală, spuse Tom.
Richard se încruntă.

- Urăsc presa.
- De parcă eu aş iubi-o, replică ea. Foloseşte-te de ea! Altfel, aşa cum ai spus, întreaga ta colecţie va fi devalorizată. Mai luă o înghiţitură din suc, apoi spuse: Fie că publicul află, fie nu, comunitatea colecţionarilor de artă va afla. Nu există bârfitori mai mari pe planetă. Crede-mă!

Cinci minute mai târziu, doctorul Troust îşi ridică din nou privirea, văzu paharul cu ceaiul proaspăt cu gheaţă şi bău jumătate din el dintr-o înghiţitură.

- Ei bine, Rick, poate că îmi scapă ceva, dar tabloul acesta pare să fie autentic. Am văzut fotografii de-ale lui, iar stilul lui Matisse e bine documentat. Se încruntă, ştergându-şi ochelarii de cravată. Tu ce ai descoperit, Sam?

Ea zâmbi.

-Nu am găsit nimic, Irving. Speram să nu găseşti nici tu.

-Aha, un test. Pe care l-am trecut.

-Cu brio, cum se spune, doctore Troust. Eşti gata pentru încă unul?

- E foarte interesant. Sigur că da.

Richard se uită la Samantha peste capul lui Tom.

- Acum îl sunăm pe Castillo.

La sfârşitul după-amiezii, biblioteca era plină cu diverse obiecte de artă fără nici o valoare. Pe măsură ce grămada creştea tot mai mult, lui Richard îi venea să le distrugă. Probabil Samantha i s-ar fi alăturat, chiar şi Donner începea să pară enervat, dar apăru Castillo şi le spuse că fiecare obiect fals de artă constituia o dovadă.

- Cincisprezece, spuse Samantha, adăugând o cască romană din secolul I grămezii tot mai mari. E destul de deştept pentru un idiot. Câteva dintre dosarele pe care le-a sustras şi a încetat să le mai aducă la zi aparţin unor piese originale. Ar putea pretinde că este doar o scăpare şi că habar nu avea ce se întâmpla. Îi aruncă lui Rick o privire peste umăr. Te-ar putea învinovăţi chiar pe tine pentru tot.

Castillo se sprijini cu coatele pe masă.

- Sau poate avea deja cumpărători pentru piesele acelea şi nu a apucat să le înlocuiască.
-Se poate şi asta. Rick îi întinse farfuria cu câteva sendvişuri cu castraveţi pe care le-o trimisese Hans în onoarea lui Sam. Dar pentru nici unul dintre falsuri nu apar actualizări în dosare.
Sam îi zâmbi scurt.
-Asta pentru că Partino e tipicar.
-Mi se pare interesant, spuse detectivul, alegând un sendviş, dar situaţia mă depăşeşte şi nici nu cade în jurisdicţia mea. Pot să-l acuz pe Partino de tentativă de crimă împotriva lui Sam, dar trebuie să sunăm FBI-ul dacă vorbim de un furt de asemenea proporţii.
-Nu, nu, nu! Nu-i facem nimic lui Partino din cauza lui Sam, spuse Samantha, clătinând din cap şi împingându-se departe de masă. L-aţi arestat din cauza afacerii cu tăbliţa, pentru că a modificat înregistrările camerelor video şi pentru că a pus grenadele.
-Sunt detectiv la Departamentul Omucideri, răspunse Castillo. Crimă, tentativă de crimă - cam cu astea mă ocup. Asta înseamnă că mă ocup de dumneata şi de Prentiss. El nu poate depune mărturie, dumneăta poţi.
Samantha se uită la Richard.
-Nu, nu pot, spuse ea neliniştită.
- Vom discuta despre asta, răspunse Rick.
- De ce, ca să încerci să mă convingi? Nu *pot!*
Se ridică şi ieşi din bibliotecă.
-Frumos, Frank, mormăi Richard, ridicându-se în picioare.
Îi aruncă o căutătură aspră şi lui Donner, spunându-i:
- Ţine-l pe Irving sub supraveghere!
O găsi pe Sam sus, în galerie, uitându-se ţintă la pereţii încă înnegriţi de fum.
- Sar putea să nu fie nevoie să depui mărturie, să ştii, zise el, stând la distanţă şi încercând să-i ghicească dispoziţia. Îi putem arăta avocatului său ce avem şi poate că aşa îi va turna pe complicii lui.
Sam pufni.

- Parcă eşti Sam Spade[l]. Aţi *brânzit-o,* poiiţio *e* aici!
- Oricum, ce înseamnă asta.[7]
- Sincer, habar n-am. încă uitându-se la haosul din galerie, Sam îşi puse mâinile în şolduri. înainte să dau o spargere, parcurg toţi paşii în minte. Mă opresc aici, mă aplec dincolo, o iau la stânga, urc scările.

-Sună logic, spuse el, dorindu-şi ca ea să fi folosit timpul trecut.

-Cu asta, nu pot intra în mintea lui Etienne. Am încercat şi nu e nimic logic.

-Parcurge paşii cu mine, îi sugeră Richard, apropiindu-se puţin. Nu am experienţa ta, dar mă pricep la logică.

Spre surprinderea lui, ea dădu aprobator din cap.

- Sar putea să ajute. Dar nu cu Harvard şi cu Castillo aici - şi categoric nu cu şeful meu.
- Apropo, Tom a spus că te dă de gol în faţa lui Irving dacă îi spui aşa.

-Bine. Yale.

-Testăm teoria ta după cină.

-Ştii, spuse ea, apropiindu-se de el şi cuprinzându-i talia cu braţul, m-ai dus la cină la familia Donner, aşa că mă gândeam să fac şi eu acelaşi lucru.

-Vrei să mă scoţi la cină.

Rick **nu mişcă,** lăsând-o pe ea să **controleze** nivelul **intimităţii dintTe ei.**

-Da.

Sam se întinse şi îl sărută uşor.

-Ar fi ca o întâlnire?

Ea ezită o clipă.

- Sigur. Şi aproape că îţi pot garanta că vei avea parte de desert după aceea.

Lui Rick ii venea să-şi marcheze data în calendar. Era pentru prima dată când Sam făcea un pas înainte în relaţia lor altfel decât sub formă fizică.

- înainte sau după ce trecem prin versiunea jafului în varianta lui Etienne?

---

l Personaj fictiv, protagonistul romanului Şoimul *maltez* (n.tr.)

Samantha chicoti, lipindu-se de pieptul lui şi mângâindu-l pe spate. Când se îndreptă, avea portofelul lui în mână. El nu simţise nimic.

- Poate că şi înainte, şi după. Deschise portofelul. Ştiam eu! spuse ea cu o voce cântată, aruncându-i-l înapoi, intact, din câte putea el să-şi dea seama.

Rick îl prinse.

-Ce ştiai?

- Cei mai mulţi bărbaţi au la ei un prezervativ, spuse ea, trecând pe lângă el spre scări. Unul. Nu trei. Uau, probabil crezi că eşti irezistibil în pat!

-Aşa mi s-a spus.

- Luăm o cină rapidă, apoi îmi mai poţi arăta o dată.

-Samantha?

Ea se opri şi se întoarse cu faţa la el.

-Da?

- Nu e cel mai romantic lucru pe care l-aş putea spune, dar, de vreme ce tu ai adus în discuţie prezervativele, în ultimele două ocazii nu le-am folosit. Eşti...

- Sunt sănătoasă, dacă asta vrei să întrebi.

Richard roşi.

- Nu. Voiam să întreb dacă eşti protejată.

- Doamne, eşti atât de britanic! spuse ea, chicotind. Iau pilula.

- Oh, bine. Da, asta am vrut să ştiu.

Samantha veni lângă el şi îl sărută apăsat pe buze.

- Mulţumesc că ai întrebat.

- Sunt un domn.

-Oh, mi-am adus aminte, trebuie să porţi pantaloni scurţi la cină.

Cu o încruntătură prefăcută, care i se părea foarte reală, el o urmă în bibliotecă.

- Pantaloni scurţi? Ce fel de ţinută e asta?

Ea zâmbi, dispărând în încăpere.

- Una care îmi place mie.

capitolul 24

Luni, *ora 18.25*

Castillo chemă trei poliţişti şi un camion U-Haul să ajute la transportul falsurilor. După câteva discuţii, fu de acord să-l interogheze pe Partino cu privire la

falsuri în prezența avocatului său de dimineață și să nu contacteze FBI-ul decât după ce avea să discute cu Donner, ofe- rindu-i informațiile pe care i le putea divulga. Samantha știa că asta nu era tocmai în acord cu regulile și, spre surprinderea ei, descoperi că îl plăcea pe detectiv.

Această mică aventură devenea din ce în ce mai ciudată. Mai întâi se împrietenise cu cineva pe care altă dată l-ar fi văzut doar ca pe o țintă, apoi ajunsese la o înțelegere în termeni politicoși cu un avocat, iar acum cu un polițist. Ce urma, un preot?

- Ar fi bine să fie ceva bun de tot, spuse Richard, ieșind cu ea în foaier. în mod normal, nu mă îmbrac în pantaloni scurți decât în cele mai oribile circumstanțe.

- Sunt foarte drăguți, spuse ea, rânjindu-i.

Rick purta o pereche de pantaloni scurți lejeri, gri. își luase tricoul negru care o făcea să vrea să sară pe el și să uite cu totul de cină. Intenția ei fusese să-l facă pe *el* să-și iasă din limitele de confort prin alegerea ținutei, încercase să se convingă că nu fusese decât un test pentru a vedea cât de departe era el dispus să meargă pentru ea, dar nu reușise niciodată să se păcălească singură.

Era mai degrabă un test pentru a vedea cât de normală putea fi ea, lăsându-și la o parte viața pentru o seară.

- Dacă asta e ideea ta de glumă, îți va părea foarte rău.

Sam își roti umerii.

„Intră înapoi în joc!"

- Ai vreo mașină fără valoare.[7]

- Prin fără valoare presupun că vrei să spui ieftină, iar în cazul ăsta răspunsul este nu.

Ea oftă teatral, plăcându-i să-l vadă devenind tot mai neliniștit.

- În regulă, presupun că putem lua Benzul.

- Pe care dintre ele? întrebă el.

- SLK-ul. E o țintă mai mică.

- Minunat, murmură el. Conduc eu, în caz că trebuie să ne luăm tălpășița repede.

Sam ar fi fost surprinsă ca aceasta să fie singura lui cerință.

- Bine. Să mergem.

Când ajunseră în centrul oraşului Palm Beach, ea îi spuse în cele din urmă unde mergeau.
- La Chuck &. Harold's, repetă el. Am auzit de asta, nu-i aşa?
-Minunaţii Baker Boys au cântat acolo. Au nişte fructe de mare delicioase. Şi se dansează.
- Se dansează. Ne place să dansăm?
Ea dădu aprobator din cap.
- Ne place.
- tn pantaloni scurţi?
- Trebuie să arătăm ca turiştii.
El vină pe Royal Poinciana Way şi parcă lângă bordură cu o precizie pe care ea nu se putu abţine să nu o admire - mai ales luând în considerare faptul că el crescuse într-o ţară în care se conducea pe partea greşită a şoselei.
- De ce trebuie să arătăm ca nişte turişti? întrebă el, ridicând capota retractabilă.
- Pentru că aici vin în principal turişti.
Rick îi atinse obrazul.
-Aşa cum ai mai spus deja, eu nu prea reuşesc să mă amestec în mulţime, murmură el, dându-i o şuviţă de păr după ureche, dar mă voi strădui.
Nu se amesteca deloc bine în mulţime. Dar, dacă ar fi venit îmbrăcat cu cămaşa şi pantalonii de bogătaş, probabil nu ar fi ajuns nici la uşă înainte ca vreun paparazzo să le facă fotografii. Cel puţin aşa cine era interesat trebuia să se uite de două ori. În plus, avea picioare frumoase.
- Lângă trotuar sau în grădină? îi întrebă picoliţa când intrară.
Bineînţeles, Rick o ţinea de mână, iar Sam nu se putu abţine să nu se simtă uşor îngâmfată când hoardele de turiste dinăuntru se întoarseră să se uite la bărbatul brunet cu ochi gri.
- Tu decizi, spuse ea. Eu te-am invitat.
- în grădină, hotărî el.
Ea ar fi preferat să stea lângă trotuar, să poată ţine strada sub supraveghere. Asta însă nu ar fi ajutat deloc experimentul ei de a încerca viaţa normală. O

urmară pe angajată, iar Sam îl lăsă pe Rick să-i tragă scaunul când ajunseră la masă.
- Bine, recunosc, spuse el, aşezându-se şi aplecân- du-se spre ea pentru a se face auzit peste jazzul cântat de formaţia din spatele lor, aproape toată lumea poartă pantaloni scurţi.
-Ţi-am spus eu.
- Acum, draga mea, de vreme ce m-ai invitat în oraş, să presupun că tu plăteşti?
- Sigur că da. O noapte nu avea să-i dea peste cap planul de retragere în Milano pentru pensie. Fă-ţi de cap!
Zâmbetul lui se adânci, încălzindu-i ochii gri. Când inima ei făcu un salt ciudat drept răspuns, Sam luă re- pede paharul cu apă şi bău o înghiţitură.
-Ceva de băut, oameni buni? întrebă chelneriţa, pe al cărei ecuson scria Candy. Era o dulceaţă.
-Aveţi un meniu de vinuri? întrebă Rick, ridicând dintr- o sprânceană către Sam, sperând în mod evident să o facă să regrete că se oferise să plătească.
-Avem culori. Roşu şi alb.
Rick afişă zâmbetul lui faimos, iar Candy aproape că îşi înghiţi guma.
-Atunci care e cel mai bun vin roşu pe care îl aveţi?
Ea dădu numele unui Merlot franţuzesc, iar Richard comandă o sticlă.
- Sigur. Vă aduc comanda într-un minut.
- Hm, pe mine nici măcar nu m-a întrebat ce vreau să beau, spuse Sam.
- Probabil a presupus că tu eşti invitata mea şi că eu am comandat pentru amândoi. Să o chem înapoi?
- Lasă, englezule! Merlotul e bun.
Chicotind din nou, Richard deschise meniul.
- Ai mai mâncat aici, da? Ce e bun?
- Salatele sunt bune. Şi pâinea.
- Scuzaţi-mă, se auzi o voce feminină suavă, iar Sam îşi ridică privirea.
O blondă uluitoare într-o rochie decoltată până la buric şi care abia îi acoperea fundul se apropiase de masa lor.

- Da? întrebă ea, neştiind dacă să ţipe sau să râdă.
- Sunteţi Richard Addison? întrebă femeia, ignorând-o pe Sam.
Richard clipi.
-Ah, eu. Credeam că vorbeaţi cu ea. Da, sunt Richard Addison.
- îmi daţi un autograf?
- Sigur că da. Aveţi un pix? Femeia întinse un şervеţel şi un pix, iar Richard îşi scrise numele. Gata!
- Şi numărul de telefon?
Femeia chicoti seducător, dar împinse şervеţelul înapoi în mâna lui Rick.
Sam s-ar fi ridicat, dar Rick o lovi cu piciorul pe sub masă.
-Au! mormăi ea, fixându-l cu privirea.
- îmi pare rău, dar nu-mi dau numărul de telefon.
-Sunteţi sigur? întrebă Femeia-cu-Buricul-Afară, lingându-şi buzele.
- Dacă aş putea face un comentariu, continuă Rick, oferindu-i un zâmbet cald, deşi Sam observă că ochii îi rămâneseră reci, aş spune că sunt cam ocupat acum, simţindu-mă bine în compania unei domnişoare încântătoare, cu care îmi place să-mi petrec fiecare moment liber. îşi îndreptă spatele, iar vocea îi coborî până la un murmur. Aşa că mulţumesc pentru interes, dar nu vă dau numărul meu de telefon nici într-un milion de ani. O seară bună!
Faţa ei se făcu stacojie sub stratul gros de machiaj. Femeia se întoarse cu spatele, unduindu-şi şoldurile perfecte în timp ce se îndepărta.
- Eşti atât de tare! şopti Sam.
- Cel puţin ai putea să te prefaci că eşti geloasă, spuse el, trăgându-i mâna peste masă şi sărutându-i degetele.
Fusese geloasă, dar n-avea de gând să-i spună asta. Cel puţin până ce nu reuşea să-şi dea seama ce naiba însemna acest lucru. Măcar nu intrase în panică, luptân- du-se cu o femeie aproape goală, care se strecurase prin spatele ei.
-Nu e genul tău.

-Şi care anume e genul meu? întrebă Rick.
- Cineva care ţi-ar fi dat o replică usturătoare în loc să plece cu coada între picioare.
Pufnind într-un fel necaracteristic lui, Rick bău din paharul cu apă.
- Probabil ai dreptate. Ce ar trebui să comand?
- Nu ai chef de salată? Văzându-i expresia chinuită, rânji. Merita să-l tortureze un pic, pentru că era prea frumos. Bine, bine. Crabii de Alaska sunt minunaţi. Eu vreau o porţie de mahi în crustă de nuci de Macadamia.
El avea suficientă încredere în ea pentru a comanda crabul, iar Sam trebui să recunoască faptul că peştele mergea mult mai bine cu Merlotul decât cu berea pe care se pregătise ea să o comande.
Copertina de deasupra terasei fusese îndepărtată, aşa că luna şi stelele străluceau pe ringul de dans. Ea nu-şi dăduse seama că avea să fie atât de... romantic în grădină, cu trupa de jazz cântând şi cuplurile începând să se îndrepte spre ringul de dans.
În cele din urmă, Rick îşi puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie.
- Ai avut dreptate. A fost minunat.
Sam îşi dădu seama că visa cu ochii deschişi şi îşi ridică şerveţelul.
- Mă bucur că ţi-a plăcut.
- Vrei să dansăm, draga mea?
-Eu...
Rick se ridică, întinzându-i mâna. Ei bine, ea sugerase asta prima dată. Oftând, îi luă mâna şi îi dădu voie să o tragă în picioare.
-Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse el în şoaptă, punându-şi braţele în jurul taliei ei.
-Ce?
- Femeia aia ar fi putut fi goală, dar tot nu mi-aş fi putut lua ochii de la tine.
Se legănară împreună, atingându-şi braţele, piepturile, şoldurile şi coapsele.
- Aproape că era goală.
- Era? Bănuiesc că asta tocmai subliniază ce am spus.
Se gândise că Samantha avea de gând să-l ducă

într-un restaurant obscur, dintr-o zonă demilitarizată. Însă Chuck & Harold's era foarte drăguţ, animat, chiar romantic cu ringul de dans deschis. El prefera în general restaurantele exclusiviste, deoarece acolo nu se prea apropia nimeni de el, cerându-i autografe sau sfaturi financiare, dar aici îi plăcea suficient de mult pentru a dori să o mai însoţească.
I se părea puţin prostesc să danseze în pantaloni scurţi, aşa că nu obiectă când, douăzeci de minute mai târziu, ea îi sugeră să se întoarcă la proprietate şi să mai verifice o dată galeria. Nota lor de plată, în jur de 100 de dolari, îi aştepta la masă, dar Samantha nu-l lăsă să o plătească. Scoase un teanc de bancnote din poşetă şi îl puse pe masă.
Rick nu voia să ştie de unde avea banii.
- Eşti invitatul meu, îţi aminteşti? spuse ea, luându-l de braţ pe drumul de întoarcere spre maşină.
- Vrei să conduci tu?
-Serios? Mi-ar plăcea.
Ea coborî din nou plafonul maşinii şi băgă în viteză, apoi o parcă din nou.
-Ce e? întrebă el, văzându-i încruntătura.
-Vreau să ştii că nu te plac pentru asta, spuse ea, lovind volanul cu palmele.
-Nu?
- Nu. Te plac pentru... asta. Se întinse şi îl bătu pe cap, trecându-şi o şuviţă din părul lui printre degete, apoi îşi puse mâna peste pieptul lui. Şi asta. Şi pentru că te-ai îmbrăcat cu pantaloni scurţi pentru o seară la restaurant fiindcă te-am rugat eu. Ne-am înţeles?
El zâmbi.
-Ne-am înţeles.
-Bun. Acum ţine-te bine!
De îndată ce ajunseră acasă, el îşi luă o pereche de blugi şi tenişi şi se întâlni cu ea în galerie. Ea stătea în capătul opus al holului faţă de seara în care o văzuse prima dată, cu ochii închişi şi mâinile relaxate pe lângă corp. Rick o privi, ştiind că în mintea ei acum se câţăra **pe zidul din spatele grădinii, strecurându-se apoi peste peluză.**
-Am ajuns deja în casă? întrebă el după un moment.
Samantha tresări.

-Nu. Suntem afară. încruntându-se uşor, se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre scările din partea din spate a casei. Haide!
-Cum am intrat.[7] întrebă el, coborând după ea la parter.
Ea se strecură pe uşa terasei din spate, oprindu-se în umbrele adânci de sub un pâlc de chiparoşi din partea de vest a casei.
- Problema cu asta, spuse ea, evaluând distanţa faţă de cea mai apropiată cameră, este că speculez pe baza a ceva ce poate să fie incorect. Aşa că fie am dreptate, fie greşesc **întTU** totul.
- Merită încercat, sugeră el, poate dându-şi seama pentru prima dată la ce se referise ea când spusese că sistemul lui de securitate era de rahat. În locul în care stăteau acum putea fi o echipă de rugby, făcând o grămadă, şi nu ar fi văzut-o nimeni. Se întâmplă să cred că instinctele tale sunt foarte bune.
- Hm... Flatarea îţi va aduce tot ce vrei, spuse ea zâmbind scurt, cu atenţia încă în cea mai mare parte concentrată asupra a ce era în jur.
Rick simţi un fior de energie urcându-i pe şira spinării, ca în noaptea în care intraseră în casa lui Dante. Ea îi vorbise despre fiorul pe care îl simţea când se afla într-un loc în care nu trebuia să fie. El înţelegea acum la ce se referise ea, deşi atenţia lui rămăsese asupra micuţei siluete de lângă el.
- Ei bine?
-OK. Uite care e teoria mea: Etienne a venit din direcţia asta, pentru că e cea mai protejată rută până la casă din locul în care am găsit urma de picior.
- De ce să se deranjeze să se furişeze dacă Dante oprise toate camerele video de afară? Întrebă Richard.
-Am o teorie, dar să aşteptăm un minut. Ea îşi trecu mâna peste peretele din rigips, afundându-se şi mai tare în umbre. Ce-i aici? întrebă ea, lovind uşor într-o fereastră.
El îşi schimbă poziţia.

- E depozitul. Acolo ţinem scaune suplimentare şi extensii ale meselor pentru petrecerile numeroase. Chestii de genul ăsta.
Ea aprinse lanterna pe care el nu-şi dăduse seama că o avea la ea.
- Aici e, spuse Sam, trecându-şi degetele peste o zgârietură aproape invizibilă în tencuială, lângă pervaz. A folosit o rangă subţire şi a forţat deschiderea ivârului.
-Aşadar, nu s-au oprit numai camerele video şi senzorii de afară.
- Nu cred că a fost oprit nimic de afară, mormăi ea, altfel Etienne nu s-ar fi deranjat să se strecoare. Dacă am dreptate, Partino a oprit probabil toţi senzorii şi alarmele din interior; asta e mai uşor, mai ales dacă nu ştia exact ce fel de sistem de securitate ai în jurul uşii din galerie. Dar ne grăbim. Hai să mergem din nou înăuntru!
- Înăuntru?
- Pe uşă, asta dacă nu ai chef să te caţâri pe fereastră, spuse ea, zâmbetul descoperindu-i dinţii albi în întuneric.
-Să intrăm!
Se întoarseră pe uşa terasei şi se îndreptară, prin labirintul de holuri, spre camera-depozit. Uşa era încuiată, dar Samantha o deschise înainte ca el să poată scoate cheia.
- Ivărul ferestrei e stricat, spuse ea, mişcându-se printre grămezile de mobilă acoperite de cearşafuri. Vezi? Folosindu-se de capătul lanternei, lovi în încuietoare.
Părea prinsă la locul ei, dar atingerea uşoară o făcu să cadă.
- DeVore a stricat-o astfel încât să o poată pune la loc după ce a ieşit prin aceeaşi fereastră.
-Mda.
- Bun, dar am o întrebare.
-Spune!
- De ce a intrat DeVore în casă dacă Danté urma să înlocuiască tăbliţa originală cu falsul?

- Aceasta, dragul meu, e o întrebare de un catralion de dolari, spuse ea, ieşind din nou din cameră. Bun, să presupunem că suntem Etienne. Ştim unde e galeria, pentru că avem planurile casei. Ştim şi că în camera securizată nu va funcţiona camera video, aşa cum am ştiut că e sigur să intrăm prin fereastra depozitului.
-Urcăm pe scările din spate până la etajul doi, spuse el, în timp ce făceau acest lucru, având grijă să evităm securitatea de rahat a acestui tip, Addison, până ce ajungem în galerie.
Sam continuă să înainteze.
-Ajungem la uşă şi ne permitem să fim puţin neglijenţi cu cea de-a doua încuietoare, pentru că oricum do-vezile urmează să fie aruncate în aer în câteva minute.
Uşa atârna într-o singură balama, dar ea făcu toate mişcările cu mâinile ei agile, apoi intră.
- De vreme ce ştim că senzorii sunt dezactivaţi, continuă ea, apucăm tăbliţa şi ieşim din nou, închizând uşa după noi.
- De ce?
- Probabil pentru că a vrut ca totul să arate normal din galerie. Dacă Prentiss, de exemplu, ar fi văzut uşa deschisă, ar fi putut intra, apoi ar fi putut alerga pe drumul pe care venise fără a declanşa bomba.
Richard se uită la ea timp îndelungat.
- Prentiss a fost aşadar ţinta?
Ea se lăsă pe vine aproape de perete, ca şi cum ar fi montat explozibilul. Cu un oftat adânc, se ridică din nou în picioare.
- Nu cred asta.
- Spune-mi la ce te gândeşti!
-Asta-i partea de care nu sunt absolut sigură. Îşi şterse mâinile de pantalonii scurţi, cu privirea aţintită asupra găurii din perete în care fusese pusă bomba. Ai răbdare cu mine un minut - asta o să sune de-a dreptul ţicnit.

- Am impresia că ţicnit e singurul fel în care toate astea pot fi explicate. Şi cum rămâne cu agenţii de securitate? Pe ei Dante nu i-a putut dezactiva.
- Ei patrulează o dată la cincisprezece minute. Etienne ştia asta, la fel ca mine.
- Deci Partino şi DeVore au lucrat împreună.
- Nu cred. Am văzut câteva dovezi că Etienne ştia că Partino va dezactiva senzorii din interior. Dar nu văd nici un semn că Partino ştia că Etienne va fi în casă.

Digerând această teorie, Richard îşi înălţă capul şi se uită spre intrarea în galerie.

- Dar suntem siguri că Partino a fost cel care a dezactivat camerele şi alarmele, da?
- Da, pentru că a făcut-o când a pus grenadele în camera mea şi mi-a plantat tăbliţa în bagaj. Dintr-odată, ea făcu un pas înainte. Haide să fim puţin Partino! Coborî scările, nu spre birou) managerului, ci în micuţa lui cameră. Fiind trecut de miezul nopţii, ar fi rămas să doarmă aici, nu?

-Da.

- După teoria că el a înlocuit obiectele de artă, voi presupune că se pricepea să dezactiveze alarmele. încruntarea ei se adânci. Fie asta, fie l-a cumpărat pe Clark. Nu vorbim despre un procent din valoarea tăbliţei furate. Vorbim de obiecte furate în valoare de cincizeci de milioane de dolari, care au ieşit pe uşă într-un ritm destul de constant.
- E o teorie interesantă, spuse Richard pe un ton întunecat.
- Dar nu e pentru seara asta. Deschizând uşa camerei lui Partino la fel de uşor cum o făcuse cu uşa depozitului, Sam intră. Probabil ţinea falsul aici, de vreme ce atât tu, cât şi Donner aveaţi acces în biroul lui. Se uită de jur împrejurul camerei, cu o expresie uşor încruntată. Am vrut să te întreb şi înainte, aici de ce nu sunt deloc obiecte de artă?

-Nu ştiu. Nu am supravegheat decorarea camerelor private.

- Chiar şi camerele pentru oaspeţi au obiecte drăguţe înăuntru. Aici stă individul însărcinat cu

colectarea şi catalogarea tuturor obiectelor, dar nu are decât câteva postere şi replica unui urcior victorian.
Încuviinţând din cap, Richard termină turul camerei cu ea.
-Nimic de valoare nu ar dispărea de aici, unde ar fi primul suspect.
- Oricum, conform acestei teorii. în regulă. Am dezactivat alarmele şi am luat tăbliţa falsă, cu care să înlocuiesc originalul. I-am spus brokerului nostru, oricare ar fi el, în ce zi şi la ce oră punem mâna pe ea, iar brokerul sau cumpărătorul nostru i-a spus lui Etienne sau celui care l-a angajat.
- De unde ştim asta?
- Din felul în care a intrat Etienne în casă, pentru că a ştiut că alarmele sunt dezactivate.
- Corect. Continuă!
-Tăbliţa este aşteptată de broker şi cumpărător şi trebuie să plece la Londra într-o săptămână, aşa că Par- tino, fie că ştie că te-ai întors de la Stuttgart, fie nu, trebuie să facă schimbul. Etienne probabil nu ştie că te-ai întors, dar oricum nu-i pasă. Dante urcă la etaj, cu staţia radio pornită, fie pentru că e paranoic, fie pentru că aşa îl poate anunţa Clark dacă se întâmplă ceva. Poate că aude convorbirile agenţilor de pază, aşa cum ai auzit şi tu, când Prentiss a anunţat descoperirea unui intrus. Intră în panică şi se duce înapoi în camera lui, activând din nou toate alarmele, pentru ca nimeni să nu creadă că a fost o lovitură din interior.
- Şi apoi totul sare în aer, tăbliţa dispare, iar el rămâne cu falsul.
-Da. Dar mai trebuie adăugat ceva. Samantha urcă înapoi, pe unde intrase în noaptea furtului în galerie. Dacă eu n-aş fi intrat în casă şi dacă tu nu ai fi fost acolo, el ar fi fost cel care s-ar fi împiedicat de fir. Richard se uită la ea. Felul în care potrivise toate piesele avea sens.
- Dantd a fost ţinta.
- Cu o mulţime de *dacă, probabil* şi *poate*.
- Cum rămâne cu *de* ce? replică el. De ce l-ar angaja cineva pe DeVore să fure tăbliţa şi să-l omoare

pe Partino, dacă Partino urma oricum să ia tăbliţa? Din ce ai spus, cel care a dictat totul le-a spus amândurora - ceea ce mie îmi spune că este vorba de aceeaşi persoană.

- Nu sunt foarte sigură de asta. Şi rămâne oricum problema persoanei care m-a vrut şi pe mine aici în acelaşi timp în care se desfăşurau toate celelalte. Cineva nu o trimisese acolo doar pentru a fura ceva. O aruncase intenţionat în mijlocul acestei încurcături, fără ca ea să aibă nici o idee în ce se băga. Richard îşi înghiţi nodul din gât. Samantha Jellicoe fusese extrem de norocoasă. Şi, deşi nu-l întâlnise niciodată pe.Sean O'Hannon, dacă brokerul ştiuse de toate aceste lucruri, Richard se bucura că era mort.

- Ar fi făcut O'Hannon toate astea? întrebă el. V-ar fi angajat pe toţi trei pentru aceeaşi lovitură?

Samantha clătină din cap.

-Nu ar fi avut suficientă imaginaţie să coordoneze trei spargeri diferite în acelaşi timp, în acelaşi loc, fără ca unul să ştie de ceilalţi. în plus, cineva l-a ucis şi pe el.

- De ce ai fost aleasă tu? Tu nu ştiai nimic despre furtul obiectelor mele de valoare.

- Presupunerea mea este că eu trebuia să fiu ţapul ispăşitor. Fie că eram ucisă, fie că eram prinsă, aş fi fost învinuită pentru toată mizeria asta. Probabil au sperat că Partino şi falsul aveau să fie găsiţi printre dărâmături. Toată lumea ar fi presupus că era tăbliţa originală, desigur, şi că el o luase de la mine înainte ca eu să fac ceva greşit şi să fim cu toţii ucişi.

- Admir sângele tău rece, felul în care vorbeşti cu atât calm despre moartea ta.

Apropiindu-se de el, Sam îl sărută pe obraz.

-Asta numai pentru că nu sunt moartă. Crede-mă, sunt nervoasă ca naiba! înjură, lovind cu piciorul o bucată carbonizată de lemn. Iar cu Etienne şi O'Hannon morţi, nu am de unde să ştiu cine i-a angajat. Stoney ar putea afla, dar el ar putea fi oriunde acum. Nu-l putem întreba pe Partino, de vreme ce în câteva ore Castillo îl va preda, împreună cu toate falsurile, pe mâna FBI-ului.

- Iar ei vor rezolva asta, sublinie Richard.
- Mda. Şi majoritatea indiciilor încă arată înspre mine. Ceea ce înseamnă că parteneriatul nostru e dizolvat, iar eu trebuie să-mi iau tălpăşiţa de aici.
Rămas aproape fără aer, el o prinse de mână. Doamne, Dumnezeule!! Ce făcuse? Ştiuse despre planul lui Castillo şi despre FBI, dar de ce nu se gândise că ea ar fi rămas suspectă în continuare? Răspunsul era evident - nu putea concepe că ea putea pleca, în nici o circumstanţă, şi era obişnuit să deţină controlul asupra tuturor aspectelor unei situaţii. La naiba! Nu avea s-o lase să plece.
-Ai fi putut spune ceva despre asta înainte să-l sunăm pe Castillo, rosti el, folosindu-şi tot antrenamentul de ani întregi pentru a-şi păstra calmul în voce.
Ea îi strânse degetele.
- Rick, trei oameni au murit. Cred că asta cântăreşte mai greu decât confortul meu personal.
Privirea pe care i-o aruncă spunea mai multe decât cuvintele ei, dar el încă nu ştia exact cum să o interpreteze - ştia doar că nici ea nu voia să plece. Cum putea regla lucrurile astfel încât ea să poată rămâne? Evident, găsirea persoanei care orchestrase totul ar fi scăpat-o de orice acuzaţie, dar, după cum spusese ea, toate indiciile le fuseseră luate. Rick îşi îngustă privirea. Sau poate că nu?
- Rochia aia verde pe care ai purtat-o la cină la Tom? Du-te şi ia-o pe tine!
- Poftim? Având în vedere puţinul timp...
- Şi tocuri. Sunt nişte pantofi cu toc în dulap dacă nu ai adus cu tine. Ea continuă să-l privească cu încăpăţânare, iar el se aplecă şi o sărută. Ai încredere în mine! Ne întâlnim jos în foaier.
Samantha habar n-avea la ce se gândea el, dar, odată ce-şi dăduse seama cât timp şi efort investise cineva pentru a orchestra jaful prelungit al acestei proprietăţi, ştiuse că trebuia să plece. FBI-ul şi Interpolul nu aveau încă nimic concret pentru a o putea aresta, dar probabil nu conta. Apoi îşi puteau permite timpul necesar pentru a săpa mai adânc.

După cum spunea tatăl ei, săpatul ducea mereu la descoperirea viermilor.
Decizia de a pleca nici măcar n-ar fi trebuit să fie una dificilă. Avea la dispoziţie cel mult 24 de ore înainte ca bărbaţii în costume să vină să o caute. Ştiuse mereu că avea să se întâmple asta. Odată ce aflase despre uciderea lui Etienne, îşi dăduse seama că la mijloc era mai mult decât o tăbliţă de piatră.
Dacă pleca înainte de ivirea zorilor, poate că ar fi reuşit să zboare din ţară. Odată ce Castillo se hotărâse să nu o mai investigheze, plasa s-ar fi lărgit considerabil.
Sam dădu jos rochia de pe umeraş şi o puse pe pat. Apoi aruncă o pereche de pantofi aurii spre peretele opus. Zgomotul pe care îl făcură lovindu-se de perete era satisfăcător, dar nu schimba nimic. Tot trebuia să plece de la Solano Dorado - de la el. Era logic. Trăise liniştită în suburbia oraşului Palm Beach timp de patru ani, făcând ceva ce-i plăcea şi care nu necesita sârme tăiate sau pistoale cu vopsea, făcând diferite comisioane pentru Stoney, dacă era suficient de interesată sau curioasă.
Apoi, la o săptămână după ce întâlnise cel mai fascinant bărbat din viaţa ei, trebuia să plece. Soartă de rahat!
Orice ar fi avut Rick în minte, părea să-şi dorească totuşi ca ea să arate bine, aşa că îşi pieptănă părul şi îşi refăcu machiajul. Privindu-se în oglindă, simţi nevoia inexplicabilă de a plânge.
-Ţine-te tare, Sam! mormăi ea. Nu plângea niciodată. Doar pentru că aflase, în sfârşit, cum se simţea să aibă alături pe cineva atât de dinamic şi de important în viaţa ei, asta nu însemna că putea să-l păstreze.
Când i se alătură lui Richard în hol, uită cu totul de lacrimi. Aproape că uită să respire. El stătea lângă uşa de intrare într-un costum negru, cu cămaşă gri şi cu o cravată roşie. Deşi nu s-ar fi îndoit niciodată că era un bărbat sigur pe sine, plin de succes, acum părea dintr-odată... puternic.
- Uau! făcu ea. Ţi se potriveşte bine Armâni.

-Mulţumesc. Uau şi ţie! Eşti gata?
- Unde mergem?
- La închisoare.

capitolul 25

Luni, *ora* 23.06

Ofiţerul îi conduse în ceea ce părea una dintre camerele de interogatoriu din Lege ji ordine, deşi Sam nu văzuse niciodată una până acum. Se holbă la peretele de oglindă, întrebându-se cine naiba stătea în spatele lui, gata să privească şi să le asculte conversaţia.

- Relaxează-te, îi şopti Richard, trăgând-o pe scaunul de lângă el.
- De unde ştim că suntem singuri.' mormăi ea drept răspuns, încă uitându-se la oglindă. Dacă spun ceva... ştii tu, incriminator?

El îi luă mâna şi îi sărută degetele.

-Va trebui să ai încredere în mine, Samantha. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic aici. Jur!

Ea se forţă să zâmbească.

- Ţi se vede iarăşi armura strălucitoare.

Rick ar fi replicat, dar în uşă apăru Dan ti Partino, urmat îndeaproape de alt ofiţer. Era îmbrăcat în costumul portocaliu de la închisoare, iar mâinile îi erau încătuşate, observă Sam cu o senzaţie de disconfort. Nu se putea imagina închisă într-o cameră mică şi cu mâinile legate.

- Puteţi să-i daţi jos alea? întrebă Rick, arătând spre mâinile lui Partino.
- Nu e tocmai în regulă... Bine, dar numai pentru zece minute.

De îndată ce uşa se închise, Dantd îşi trânti scaunul în spate şi se ridică.

- Trebuie să presupun că eşti aici pentru a mă ajuta? Am lucrat pentru tine zece ani, Richard. Şi pentru că târfa asta ţi s-a urcat în pat, crezi minciunile pe care ţi le spune?
- Dante, nu a trebuit să vin aici în seara asta, spuse Rick cu vocea atât de calmă şi rece, încât Sam îi aruncă o privire. Te tratează bine aici? I-am spus lui Tom să-ţi găsească cel mai bun avocat posibil pe cheltuiala mea.

Pe faţa lui Partino apăru o expresie încruntată.
-Asta-i o încurcătură, spuse el pe un ton mai potolit. Habar n-am ce spune lumea despre mine, că am furat tăbliţa şi că am încercat s-o omor pe ea. De ce aş face asta?
Rick o înghionti pe sub masă, iar Sam tresări. !şi imagină că asta însemna că trebuia să înceapă să-l tragă de limbă pe Partino. Inspiră adânc, încercând să uite unde erau şi de oglinda blestemată de dincolo de umărul ei.
- Un bun motiv ar fi banii, spuse ea tărăgănat.
-Nu ascult nimic din ce spui tu, ripostă el. în plus, am deja bani. Rick mă plăteşte bine, pentru că fac o muncă de calitate. Întreabă pe cine vrei! Nu am avut nici un motiv să fur tăbliţa.
- Nu vorbesc despre tăbliţă. Partea ta din lovitura asta ar fi... Cât, 10000 de dolari? Asta e mărunţiş chiar şi pentru un tâmpit ca tine.
Partino îşi încleşta pumnii pe masă, încercând în mod evident să o intimideze.
-Tu eşti tâmpită, ştiu că tu eşti cea care a furat-o de fapt. Au găsit falsul în bagajul *tău.* Nu într-al meu.
-Asta pentru că toate falsurile tale erau deja pe pereţi, ripostă ea.
Partino se albi.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Hei, Dante, haide! Picasso-ul arăta de parcă a fost pictat de un babuin. Şi eşti aşa de idiot încât ai păstrat înregistrările de când ai luat originalul.
- Prostii!
- Iunie 1999, spuse ea, încrucişându-şi mental degetele.
Un pas greşit, iar el nu avea să cedeze. Iar în acest mediu, nu se simţea ea însăşi. Doamne, ea în închisoare!
El îi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât Sam aproape că se pregăti ca el să sară peste masă şi să o atace. în schimb, cu o respiraţie aspră, pe care i-o putu simţi pe faţă, Partino se mulţumi să se plimbe până la oglindă şi inapoi. Rick se Întoarse pe scaun ca sá-l poată ţină pe manager sub supraveghere. Era

evident că nu avea mai multă încredere decât ea în bărbat.
-Nu poţi dovedi nimic, sâsâi el. Sunt un om bun.
- Pot dovedi totul, replică Sam, permiţând dezgustului să i se strecoare în voce. Vrei să-ţi mai înşir câteva? Remingtonul? Gauguinul albastru?
-Taci din gură!
- Sigur, nu se va schimba nimic. FBI-ul va veni la tine de dimineaţă. Am vrut doar să ştii că ştiu ce ai făcut, că i-am spus lui Rick, iar mâine-dimineaţă va şti şi FBI-ul. Putem pleca acum? i se adresă ea lui Rick, prefăcându-se doar pe jumătate.
Faţa managerului proprietăţii se făcuse cenuşie. Părând să-şi piardă controlul asupra muşchilor, el se cufundă în scaun.
- FBI. Târfa naibii!
Rick dădu cu pumnul în masă, făcându-i şi pe Sam, şi pe Partino să sară în sus.
- *Destul!* mârâi el ameninţător.
- Rick, eu...
-Ţine-ţi gura, Danté! Vreau numai două cuvinte de la tine, după care voi face tot ce pot pentru a te ajuta. Dacă nu-mi spui cele două cuvinte, voi folosi toţi banii pe care-i am pentru a mă asigura că eşti găsit vinovat de uciderea lui Prentiss şi de tentativă de ucidere asupra mea.
-Niciodată nu...
- Nu sunt astea cuvintele.
-Atunci ce... ce vrei?
- Numele cumpărătorului tăbliţei. Ştim că ai avut propriile planuri pentru ea.
- Eu nu...
-Nici astea nu sunt cuvintele pe care le aştept. Ultima şansă, Partino! Rick se lăsă pe spătarul scaunului, cu privirea aţintită asupra feţei lui Dante. Cine urma să cumpere tăbliţa de la tine?
Gura bărbatului se deschise şi se închise, ca a unui peşte, apoi Dante înghiţi convulsiv.
-Meridien, izbuti el în cele din urmă să pronunţe. Harold Meridien.

Numele îi suna vag familiar Samanthei, dar falca lui Rick se încleştă. Timp de o secundă, ea crezu că avea să-şi piardă cu totul controlul.
Rick se ridică în picioare.
- Mă voi asigura că autorităţile ştiu că ai cooperat, spuse el cu o voce aspră. Dar, spre binele tău, sper că nu vei ieşi niciodată din închisoare.
- Rick...
Rick se duse cu paşi mari la uşă şi bătu în ea. Ofiţerul o deschise şi, dând scurt din cap, Richard ieşi. Icnind, Samantha se grăbi după el.
- Dă-mi cheile! spuse el, odată ajunşi în parcare. Ştiu că le-ai luat.
- Nici vorbă! Urcă şi conduc eu înapoi.
- Vreau să conduc.
Ga îl privi cu capul înclinat într-o parte.
- Dacă aş arăta ca tine, m-ai lăsa să conduc?
- Samantha...
- Eşti nervos, vrei să conduci repede şi vrei să-l omorî pe Meridien ăsta. Voi conduce şi eu repede, iar tu poţi fi la fel de furios odată ce ajungem acasă. Între timp, îmi poţi spune cine-i Meridien şi de unde-l cunoşti. Iar eu îţi pot aminti ce curajoasă am fost să vin aici şi că este prima şi ultima oară când fac aşa ceva.
Încuviinţând scurt din cap, el se îndepărtă de portiera şoferului şi înconjură maşina prin spate.
-Să conduci repede de tot, mormăi el.
Sam conduse repede. Rick se uita prin parbriz, nemişcat ca o statuie - sau mai degrabă ca un vulcan gata să erupă. Meridien. Numele acesta era cumva legat de o afacere mare sau de sistemul bancar, dar Sam nu-l putea localiza exact. Când auzise numele, fusese atentă la altceva, altfel şi-ar fi amintit. Rick avea să-i spună, dar, dacă nu o făcea curând, ea tot trebuia să plece. Nici măcar pentru Rick nu putea risca să fie vânată de FBI.
Frank Castillo se uită cum poliţistul îi punea din nou cătuşele lui Partino, escortându-l din camera de interogatoriu. I se rupsese vârful creionului cu care îşi luase notiţe, dar, în ciuda faptului că era furios la culme,

trebuia să recunoască faptul că Sam Jellicoe ar fi putut deveni un bun detectiv dacă soarta şi tatăl ei nu ar fi împins-o într-o altă direcţie.
Harold Meridien. Bancher sau aşa ceva, credea el, dar avea să verifice, să fie sigur. Nu cineva local, altfel ar fi recunoscut numele. Cel puţin, când Addison îşi folosea influenţa şi flirta cu obstrucţionarea justiţiei, obţinea informaţii.
Se ridică nesigur în picioare. Jellicoe şi Addison nu-i ceruseră lui Partino numele şefului lui în afacerile cu falsurile şi furturile, aşa că probabil aveau altceva în minte. Iar Addison recunoscuse numele. Ei bine, se părea că avea să facă alt drum până la proprietate dimineaţă. Fie că ei obţineau rezultate, fie nu, existau reguli care trebuiau urmate. Chiar dacă Addison şi Jellicoe voiau numai răspunsuri, el dorea o condamnare. Era timpul să oprească toate jocurile.
Samantha abia oprise maşina când Richard cobori şi se îndreptă cu paşi mari spre scară. Trebuia să dea câteva telefoane şi nu-i păsa de ora de la celălalt capăt al firului.
Uşa de la intrare se închise în urma lui fără urmă de blândeţe.
-Ai de gând să spui ceva? întrebă Samantha.
-Mai târziu, se răsti el. Mâine trebuie să ajung în Stuttgart. Ajunsese deja la jumătatea scărilor când îşi dădu seama că ea nu urca după el. Forţându-se să inspire, se întoarse spre ea. Asta tocmai a devenit ceva foarte personal, Samantha. Îţi explic mai târziu.
- Bine, spuse ea după un moment, cu o expresie indescifrabilă. Succes!
Cuvintele ei sunau cumva ca un final. Richard se încruntă.
- Ce înseamnă asta?
- Doar ce am spus. Îţi doresc succes.
-Nu am timp pentru o criză de nervi, Samantha.
Ha îşi înclină capul, uitându-se la el. în lumina difuză, el putea jura că văzuse o lacrimă a lunecându-i pe obraz.

-Nu e o criză de nervi, Richard, răspunse ea cu vocea rece şi sigură. Tu trebuie să pleci, iar eu trebuie să plec. Asta e tot. Sunt doar fapte.
Inima lui rată o bătaie.
- Poftim? Doar mă duc la Stuttgart. Mă întorc într-o zi sau două, în funcţie de ce descopăr acolo, spuse el, coborând o treaptă.
Samantha oftă, în timp ce umerii i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei.
-Mâine, când FBI-ul îl va interoga pe Partino, el va începe să scuipe numele meu peste tot, încercând să-şi acopere fundul. Nu pot fi aici pentru asta.
Pe Rick îl străbătu un fior rece la gheaţa la gândul că Sam putea fi într-una din cămăruţele acelea, cu faţa spre oglindă. în mai puţin de o secundă, se hotărî.
- Haide sus! spuse el. Şi fă-ţi bagajul! Vii cu mine.
-Ai putea fi acuzat drept complice, răspunse ea, fără să se mişte. Nu despre asta era parteneriatul nostru.
- Despre ce este parteneriatul nostru, răspunse el, revenind în hol lângă ea, nu este despre ce *afon.* Nu te las să pleci. Nu vreau să dispari în noapte şi să nu mai aud niciodată de tine.
-Rick...
El o prinse de umăr, trăgând-o lângă el şi sărutând-o apăsat. Ea îi rezistă un moment, apoi îl cuprinse cu braţele, lipind u-se de el. Richard o ţinu strâns, gândul la ceea ce aproape că lăsase să se întâmple făcându-l să se înfioare.
- Nu, murmură el. Noi doi nu am terminat. Dându-i drumul fără tragere de inimă, o luă de mână şi o trase după el pe scări. Trebuie să-mi sun pilotul şi să mă asigur că avionul e pregătit dimineaţa devreme. Şi mai trebuie să dau câteva telefoane, să aflu exact unde e Meridien acum. Apoi noi doi îl vom întâlni pentru o mică discuţie.
- Ce este el pentru tine?
Dumnezeule, ura să se confeseze - chiar şi ei. Acum erau trei - trei oameni pe care-i cunoscuse şi care încercaseră să-i ia ceva. Şi faptul că nu-l plăcea prea mult pe Meridien era o slabă consolare. Ce conta mai mult însă era faptul că persoana în care alesese să aibă încredere completă era o hoaţă profesionistă.

- Până acum două săptămâni, aproape că mi-a devenit partener într-o afacere bancară.

capitolul 26

Marţi, ora 14.12

- Schimbare de planuri, spuse Rick, la o oră şi jumătate după ce decolaseră, şi închise telefonul de lângă cotul său, la care vorbise aproape constant de când plecaseră.
- Ce schimbare?

Sam renunţase să pară prea blazată pentru a fi impresionată de avionul privat cu covoare de pluş, o stewardesă privată şi o cameră închisă în spate, unde se găseau un bar, o masă de conferinţe, o canapea şi un televizor. Se opri din joaca cu telecomanda televizorului din ca- bina principală şi se uită la el. Plecaseră mai târziu decât se aşteptase ea, dar după patru ore de pândit prin hubloul avionului după poliţişti. Interpol, FBI şi Eliot Ness[1], era bucuroasă că erau în aer.

-Meridien nu e în Stuttgart. M-a sunat Tom, furios că am plecat fără să-l anunţăm.

- Atunci unde mergem.?
- E la filiala din Londra. Rick se lăsă pe spate, bând din cana de ceai pe care stewardesa o umplea fără nici un cuvânt la fiecare douăzeci de minute. Ştii, m- am tot întrebat de ce a vrut să mai stau o zi în Stuttgart, mai ales după oferta extrem de... inacceptabilă pentru pachetul majoritar de acţiuni din banca lui. Expiră sonor, cu un dezgust vizibil în fiecare linie a feţei sale. Chiar s-a oferit să aranjeze un tur pentru noi la fabrica Mercedes-Benz.
- Acordă-i credit, răspunse ea. N-a vrut să te întorci acasă în mijlocul unui jaf.
- Ceea ce ridică întrebarea dacă a ştiut despre DeVore şi explozibil sau nu.
- Dacă a ştiut, nu a dorit să sari în aer.

---

[1] Eliot Ness (1903-1957) a fost un agent american renumit pentru faptul cl a condus o echipă de agenţi speciali care a reuşit capturarea, arestarea şi încarcerarea lui Al Capone. (n.red.)

- Sigur că nu; dacă aş fi fost mort, nu aş fi putut salva afurisita lui de bancă.
Sam îşi drese vocea.
- Cât de sigur eşti că Partino nu ţi-a dat un nume la întâmplare ca să îl laşi în pace? Ţi-l poţi imagina pe Meridien făcându-ţi aşa ceva?
Încruntarea de pe faţa lui se adânci.
- Cum l-ai descris pe DeVore? Plin de viaţă, ambiţios, nu foarte preocupat de felul în care îşi încheia afacerile câtă \reme rezultatele erau satisfăcătoare?
- Cam aşa.
- Ei bine, Harry e cam la fel. A încercat de câteva ori să-mi sufle de sub nas nişte afaceri şi a sfârşit cu nişte pierderi importante din cauza asta.
- De asta a vrut să cumperi acţiuni la banca lui.
Richard se ridică în picioare.
- Exact. Mă întorc imediat. Trebuie să-i spun lui Jack că mergem spre Heathrow. Trecând pe lângă ea, se aplecă şi o sărută pe frunte. Ar trebui să dormi puţin. Canapeaua din spate se desface.
Sam ar fi trebuit să doarmă. Înainte ca el să dispară în cabina pilotului, ea se întinse şi îi cuprinse degetele.
- Am descoperit ceva.
El se opri şi se întoarse spre ea.
-Ce?
- îmi... place să fii lângă mine când dorm. Se încruntă la vederea expresiei lui pline de îngâmfare. Doar pentru că eşti mare şi cald.
Zâmbetul lui se adânci şi îi ajunse la ochi.
- Aha. Iar eu tocmai mi-am amintit că mi-ai promis că îmi pot face de cap cu tine.
Sam simţi umezeala caldă dintre picioare. Se putea gândi la moduri mult mai puţin plăcute în care îşi putea petrece câteva ore. Mai ales că, în urmă cu o seară, crezuse că parteneriatul lor luase sfârşit.
- Ce coincidenţă!
- Este, nu-i aşa?
După câteva minute, când Rick se întoarse din cabina pilotului, o găsi uitându-se la un film cu vârcolaci.

Sam zâmbi la privirea lui plină de dorință. Era bine că săptămâna Godzilla luase sfârșit.
Rick îngenunche în fața ei, plimbându-și încet mâinile în susul coapselor și apoi în jurul taliei.
- Cât timp a trecut de când am fost în tine? murmură el, uitându-se la expresia ei.
- Oh, cam 16 ore cred, spuse ea, dorindu-și ca vocea să nu-i tremure atât de tare.
- Mult prea mult.
Rick se întinse, sărutându-i maxilarul. Descoperise că acest lucru îi transforma oasele în gelatină.
- Dumnezeule! Aproape că am un orgasm deja.
- Permite-mi să mă alătur și eu atunci!
Rick puse stăpânire pe gura ei, sărutând-o cu buzele, cu dinții și cu limba.
- Bine, amice, în camera din spate. Acum, spuse ea cu cea mai puternică voce pe care putea să o scoată.
El își strecură un braț pe sub coapsele ei și una prin spate și o ridică în brațe.
-Nu-mi vine să cred cât de mult te doresc, spuse el. Mereu te doresc.
O lăsă pe masa de conferințe, întorcându-se pentru a închide și a încuia ușa.
- E foarte la îndemână, spuse Sam în timp ce el reveni lângă ea, deschizându-și din mers nasturii cămășii. Călătorești frecvent în clubul zburătorilor care și-o trag la înălțime?
Gura lui tresări.
- Sunt membru al clubului, răspunse el. Cum poți să ai avionul tău și să nu fii? Cât despre trasul la înălțime, nu am făcut așa ceva în ultimul timp. Îi desfăcu genunchii, trâgând-o pe marginea mesei și desfăcându-i fermoarul blugilor. Dar nu-i nici un moment mai bun decât prezentul, asta spun mereu.
Sam îl trase peste ea când mâna lui i se strecură între blugi și chiloți. Icni, ridicându-și șoldurile. Nimeni nu o făcuse vreodată să se simtă așa, ca și cum ar fi plutit, doar uitându-se la ea. Când o atingea, timpul se oprea pur și simplu. Cum avea să poată renunța la asta, la el?

Rick se întinse să-i împingă cămaşa în sus, deschizându-i sutienul şi începând să-i sărute sfârcurile cu limba şi dinţii. Ea gemu, dându-i jos pantalonii cu mâini neîndemânatice. El îi aruncă întro parte şi îi trase încet în jos pe ai ei, sărutând fiecare centimetru de piele expusă, până când ea simţi că rămase fără aer.

- La naiba, Rick, acum! ceru ea, ridicându-se pe jumătate şi întinzându-se să-l prindă de umeri.

El gemu trăgând-o spre el, pătrunzând-o cu putere şi făcând-o să termine. Rick se frecă de ea, repede şi tare, până când ea îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui şi se ridică, prinzându-se cu braţele pe după gâtul lui. încă în ea, Rick îşi ridică mâinile şi căzură împreună pe canapeaua de lângă ei.

- Dumnezeule, ce bine te simt, icni el, lingându-i urechea. Se ridică de pe ea şi îi ordonă: întoarce-te, Sam!

Cu un hohot de râs fără aer, ea îl ascultă, şi Rick o pătrunse pe la spate. Se întinse peste ea, jucându-se cu sânii ei, în timp ce ea se încordă şi tremură din nou cu toţi muşchii.

- Rick, gemu ea, simţind fiecare centimetru din el, în timp ce el îşi continuă asaltul.

Ritmul lui crescu şi, gemând, Rick termină în ea. Se prăbuşi peste ea, cu capul lângă al ei, cu greutatea lui caldă şi reconfortantă peste trupul ei.

Fie că era vorba de dorinţă, de siguranţă sau de o nevoie mutuală, în acest moment împreună erau... perfecţi. Rămaseră întinşi mult timp, aţipind, până când Samantha îşi ridică în sfârşit capul să se uite la el, dar renunţând şi lăsându-l să cadă înapoi pe canapea.

- Mâncare. Am nevoie de mâncare, băigui ea.

- Cred că în meniul de azi avem pui fript, răspunse Rick, mutându-se dedesubt, cu trupul ei agil întins peste al său.

Era atât de frumoasă, în feluri de care nu-şi dădea seama. Cu mâna liberă îi îndepărtă cu blândeţe părul de pe tâmple.

- Pui bun. Mie foame, răspunse ea, închizând ochii şi odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

Rick chicoti.

-Aş putea să o sun pe Michelle şi să-i spun că suntem gata să mâncăm.
-Nu pot mişca. Moartă.
- Da, m-am gândit că eu trebuie să mă ocup de asta. Gemând, se întinse spre capătul mesei şi apăsă butonul interfonului. Michelle?
- Da, domnule Addison?
- Ai putea pregăti prânzul pentru noi?
- E bine în zece minute, domnule?
-Excelent, mulţumesc.
Dădu drumul butonului şi mângâie braţul lui Sam cu degetele. Chiar şi când se simţea satisfăcut, tot îşi dorea să o atingă, să o aibă lângă el, să o ţină în siguranţă.
-Rick?
-Da?
- Eşti foarte tare.
Sam îşi împleti degetele cu ale lui când mâinile li se întâlniră.
- Deschide ochii, şopti el, uitându-se la figura ei relaxată.
Genele ei lungi fluturară şi ochii verzi ca muşchiul îi căutară pe ai lui. El se aplecă foarte încet şi o sărută, bucurându-se de senzaţia oferită de gura ei caldă, lipită de a lui.
- Foarte-foarte, adăugă ea, zâmbindu-i.
-Samantha, promite-mi ceva!
-Ce?
- Promite-mi că nu vei pleca fără să-mi spui şi fără să-mi dai şansa de a te face să te răzgândeşti.
Ea alunecă în josul trupului lui.
- îţi promit!
De la aeroport, el vru să meargă direct acasă la Harry. Totuşi, era prea devreme ca bancherul să fie acasă. Apoi, ar fi însemnat să meargă cu limuzina. Nu ar fi fost deloc satisfăcător să fie condus până la locul confruntării pe care o anticipa. Propria lui casă, lângă Cadogan Square, era la doar câteva clădiri distanţă de casa lui Meridien, aşa că se mulţumi să-şi planifice atacul şi să se zgâiască pTin geamurile antiglonţ ale maşinii.

- Şi asta e a ta sau o închiriezi? întrebă Samantha de lângă el.
- E a mea. Odată ce am ştiut încotro ne îndreptăm, l-am rugat pe Ernest să vină din Devon şi să ne aştepte la aeroport.
- Devon. Acolo-i cealaltă casă a ta, nu?
-Aceea e casa mea adevărată, cum se spune. Acolo am crescut.
- Cum e?
El întoarse spatele Londrei şi se uită la ea.
- Încerci să-mi distragi atenţia?
Sam ridică din umeri.
-Arăţi ca şi cum ai fi pe punctul de a exploda.
- Şi asta-i rău pentru că... începu el.
-Aşa cum a spus odată Kahn din Star Trek, „răzbunarea e un fel care se serveşte rece”
Richard nu se putu abţine să nu-i zâmbească.
- Cred că altcineva a spus-o prima dată.
- Ştiu. Dar Kahn e cool. îl citează chiar şi pe Melville.
-Ţii minte totul?
- Lucrurile care mă interesează sau care sunt importante pentru mine.
Rick voia să o întrebe ce-şi amintea despre el, dar ar fi sunat oarecum jalnic. Mai voia să-i spună ceva, aproape că i-o spusese în avion, când nu putea fugi, dar nu i se păruse corect. Voia să-i spună că o iubea. „Nu forţa nota!”, îşi spuse el. Era suficient de riscant, după părerea lui. A o include pe ea, ţinând cont cât de posesiv se simţea în prezenţa ei, putea fi periculos.
-Nu caut tocmai răzbunare, spuse et după un moment, întorcându-şi din nou privirea spre stradă. Adică e răzbunare, dar mai întâi vreau să ştiu de ce şi cum...
Limuzina pierdu dintr-odată direcţia, cu scrâşnete de metal care se îndoia înspre interior, în timp ce Samantha fu aruncată cu putere în umărul lui, suficient de tare pentru a se învineţi. El o prinse, ancorându-şi picioarele în podea şi împingând cu mâna într-una din lateralele deformate ale maşinii, în timp ce limuzina sări năucitor prin aer şi se izbi din nou de asfalt. -Ce...

Rick văzu un camion uriaş prin geamul maşinii, pe partea Samanthei, care îi izbi din nou, împingându-i spre râu, peste traficul străzii. Motorul limuzinei gemu şi păcăni, iar ei alunecară în faţă, învârtindu-se din nou, în timp ce camionul aluneca şi scotea un scârţâit de fiare înspre partea din spate a maşinii.

- Ernest! strigă el.
- Domnule, încearcă să ne împingă în Tamisa!

înaintau din nou, alunecând înainte ca un crab defect, iar camionul mugea în spatele lor. Pe dreapta, ameţitor de aproape, malul Tamisei cădea abrupt spre râul de dedesubt.

- Putem ajunge de aici în portbagaj.' icni Samantha, izbindu-se din nou cu putere de el în timp ce camionul se lovi din nou de spatele limuzinei.
- Prin banchetă!

El nu-i puse nici o întrebare cât timp ea căută încuietoarea. În schimb o ajută, trăgând scaunul în faţă şi aproape căzând pe podea când fură loviţi din nou.

- Deschide plafonul! strigă ea, intrând în portbagaj şi trăgându-şi de acolo geamantanul.

El apăsă butonul, dar, după ce se deschise doi centimetru, plafonul se blocă. Richard băgă mâna în crăpătură şi trase, cu atenţia concentrată asupra lui Sam, care îşi deschise geamantanul şi scoase de acolo ceea ce părea să fie un pistol cu o burtă imensă. Montă piesele, împingându-se cu genunchii în Rick pentru a-şi păstra echilibrul.

- Prinde-mă de picioare! strigă din nou, luând monstruozitatea şi ridicându-se prin deschiderea din plafon.

El o stabiliză, în timp ce Sam ţinti şi trase de trei ori în succesiune rapidă. Pe parbrizul camionului explodă o pată albă de vopsea, cu suficientă forţă pentru a crăpa sticla. Camionul derapă, lovind cu putere partea laterală a unui autobuz în timp ce încerca să revină pe drum, cu ştergătoarele întinzând substanţa albă şi groasă.

- Sari, Ernest! strigă Richard, trăgând-o pe Samantha înapoi şi deschizând portiera cu piciorul.

Se rostogoliră afară, ascunzându-se în spatele parapetului de lângă râu, în timp ce camionul mugi pe lângă

ei, lovind din nou limuzina şi continuându-şi drumul pe şosea. Richard se împletici şi aproape căzu lângă Samantha, care ţinea pistolul cu vopsea în braţe, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de el.

- Eşti bine? o întrebă el, dându-i la o parte părul şi încercând să-şi oprească mâinile din tremurat.

-Sunt bine. Eşti alb ca varul.

El o sărută profund şi apăsat.

- E a doua oară când aproape că te-am pierdut, mormăi Rick şi se întoarse, văzându-l pe Ernest care voma de cealaltă parte a drumului. Ernest?

Şoferul îi făcu cu mâna.

- în regulă. Doar speriat ca naiba.

Din depărtare se auziră sirene, iar Samantha înţepeni.

- Rahat! Nu pot merge nicăieri cu tine, spuse ea, trecându-şi degetul printr-o gaură din jacheta lui.

- Dă-mi mie pistolul, ordonă Rick.

-Dar...

-Âsta e oraşul meu, spuse el, şi maşina mea. Pot să fiu un amator de pistoale cu vopsea, dacă vreau. Cu cât mai puţine întrebări despre tine, cu atât mai bine.

Ea îi dădu pistolul.

- Bine. Dar deocamdată, oraşul tău e de rahat.

Cu mâna liberă, el o prinse de braţ şi o ridică în picioare.

- Foarte isteţ, apropo. Nu ştiam că ţi-ai adus echipamentul cu tine.

Cu un zâmbet slab, ea îi îndepărtă o bucată de sticlă de pe guler.

- Niciodată nu plec de acasă fără el, Rick. Cred că Dr. Evil[1] ştie că suntem aici.

Uneori, nu aveai parte de nici o pauză. Sam stătea pe un scaun cu spătar tare în a doua secţie de poliţie în care intrase în mai puţin de 24 de ore, în timp ce Rick îi dădea declaraţia ofiţerului de serviciu. Îl crezuseră cu privire la pistolul cu vopsea, iar Sam nu trebuise decât să-şi dea numele - deşi până şi oferirea acestei informaţii

---

[1] Personaj fictiv din seria Atutin /Wers (n.tr.)

0 făcea să tremure. Anglia era plină de lucruri pe care fie le furase, fie le schimbase proprietarii. Poliţiştii nu păreau foarte surprinşi că ar dori cineva să-l ucidă pe Richard Addison, iar Sam îşi aminti ce-i spusese el despre primirea unor ameninţări. Se părea că amândoi aveau cariere periculoase.

El trecu printre despărţitoarele de sticlă şi metal şi se întoarse lângă ea. Sam trebui să se ridice şi să-l îmbrăţişeze pentru că-şi dăduse seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe el în ultimele câteva zile, dar şi pentru că singurul lucru care o îngrozise în timpul aventurii din limuzină fusese faptul că el ar fi putut fi rănit.

-Ar trebui să te aduc la staţia de poliţie mai des, îi şopti el la ureche, strecurându-şi un braţ în jurul mijlocului ei, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

- Putem pleca?

-Desigur. Suntem victimele de data asta. Nici o explicaţie posibilă cu privire la motivul pentru care ar încerca cineva să ne arunce în Tamisa.

- Lui Yale îi va fi foarte ciudă că a pierdut asta.

Zâmbind grăbit, Rick luă puţinele lor bagaje şi o conduse la taxiul care-i aştepta. îl trimisese deja pe Ernest cu altul, dându-şi seama că bietul şofer nu mai era în stare să conducă. Dând adresa casei lui din Cadogan Square, se lăsă pe spate şi o luă pe Sam pe după umeri, cu grijă, ca şi cum s-ar fi putut sparge. Ea simţea că era pe punctul să o facă. Una era să-şi asume riscuri singură, altceva era un lucru cu care se obişnuise, dar ştiuse mereu de unde venea şi cântărea mereu plusurile şi minusurile înainte de a hotărî dacă să se implice sau nu. Grenadele în pragul uşilor şi camioanele care o luau razna erau chestii noi şi la fel de nouă era ideea că nu era în pericol doar viaţa ei, că nu trebuia să se protejeze numai pe ea. Şi oricât de stupid ar fi fost, bărbatul de lângă ea părea hotărât să nu o lase să dispară în siguranţa nopţii.

- Mă tem că vom fi singuri în casă, spuse el pe un ton conversaţional. Poliţiştii au verificat-o deja cu detectoarele de bombe, dar nu vreau să chem nici un membru al personalului până când nu rezolvăm tot.

-Când mergem să ne întâlnim cu Meridien?
Dacă el îşi dăduse seama că Sam folosise pluralul, nu lăsă să se vadă nimic. Probabil deja se aştepta la asta.
-Nu are rost să mergem acum. încă e la birou, înconjurat de o mulţime de oameni care nu vreau să audă detaliile discuţiei noastre. Mergem diseară. Va fi acasă la timp pentru meciul de fotbal.
- Pentru mine e în regulă. Şi e fotbal european.
Geamantanul şi rucsacul ei traversaseră Atlanticul cu ea, iar acum se aflau în portbagajul taxiului, împreună cu lucrurile lui Rick. Dacă nu deţinea oraşul, aşa cum pretindea, măcar avea suficientă influenţă. Poliţiştii le inapoiaseră până şi pistolul cu vopsea, minus muniţia rămasă.
Rick era proprietarul apartamentului de la ultimul etaj al clădirii şi, deşi arăta frumos şi anonim din afară, odată ce ajunseră înăuntru, ei nu îi fu greu să-i recunoască gusturile. Bârne din lemn scump traversau tavanul, iar în living, candelabrul părea a fi din secolul al XVI-lea, modificat astfel încât să lumineze cu becuri în loc de lumânări.
- E cam puţin spaţiu, spuse el, aruncându-şi haina peste un scaun Ludovic al XIV-tea. I-am lăsat Patriciei casa cea mare din Londra şi am cumpărat-o pe asta.
- E mică, dar primitoare, răspunse ea rânjind, trecând u-şi degetele peste marginea dulapului de vase din ceramică georgiană. De ce nu i-ai dat-o pe asta ca să-ţi păstrezi casa?
El ridică din umeri, dispărând într-o altă cameră şi ieşind cu o doză rece de suc în mână.
-Nu am mai vrut să locuiesc acolo.
- E aproape?
-Cam la şase kilometri. Şi nu, nu mergem să-i salutăm.
- N-am spus că ar trebui. Am vrut doar să ştiu. !i veni o idee. Ai lăsat acolo obiecte de artă?
Expresia lui pe jumătate amuzată se transformă în
-Nu. De ce?
- Mă întrebam doar dacă Dante nu a avut treabă şi acolo.

- Puţin probabil. Am luat tot de acolo, inclusiv antichităţile. Cele mai multe au ajuns aici sau în Florida. Erau singurele case în care nu terminasem... de decorat.
- Le-ai lăsat ceva mobilier?
Zâmbetul lui reapăru, de data aceasta mai posomorât.
-Puţin. Nişte mobilă de la Ikea.
-Aminteşte-mi să nu mă pun niciodată rău cu tine, spuse ea, nu pentru prima dată, şi se îndreptă spre ferestre.
Priveliştea era frumoasă, deşi cu 150 de ani în urmă ar fi fost uluitoare. Cumva, Londra o dezamăgea întotdeauna. Pentru un loc cu atât de multă istorie, acum părea atât de... obişnuit. Şi de modern. Erau părţi care-i plăceau, muzeele şi clădirile istorice, dar nu avusese prea multe ocazii de a le vizita pe acelea.
-Hei!
Sam se întoarse, iar el îi aruncă o monedă de argint. Ea o prinse din reflex, examinând-o în lumina palidă a apusului.
- Ce-i asta?
- E pentru gândurile tale.
Rick ar fi ştiut dacă mintea.
-Gândurile mele sunt cam încurcate acum, spuse ea încet, băgând moneda în buzunar. Diseară sau mâine, totul ar putea lua sfârşit.
- M-am gândit şi eu la asta, recunoscu Rick, alăturându-i-se lângă fereastră. De obicei, nu stau departe de Devon atât de mult timp. Ai vrea să vezi casa de acolo?
-Ce vrei să mă întrebi cu adevărat, Rick? spuse ea încet.
-Te întreb dacă ai vrea să petreci mai mult timp cu mine în Devon.
Ea îşi dorea asta. Ar fi fost atât de uşor să trăiască într-o astfel de lume! Însă după primele zile sau săptămâni ar fi doar anexa lui, până când s-ar fi săturat de ea sau până când ea s-ar fi săturat să fie normală. Fără nici un scop, fără nici o slujbă, fără muncă - pentru că nu şi-ar mai fi putut relua activităţile nocturne dacă ar fi trăit cu el.

-Se pare că trebuie să-ţi mai dau nişte bani, spuse el, uitându-se la Sam. Nu răspunde acum! Gândeşte-te la asta!
- Bine, răspunse ea, pentru că nu voia să-i spună nu. Mă gândesc la asta.
-Vreun indiciu, totuşi?
-Rick, nu insista...
Fură întrerupţi de sunetul telefonului de pe masă. Amândoi tresăriră, apoi, cu o înjurătură mută, Rick răspunse.
- Addison.
Pe măsură ce asculta vocea de la celălalt capăt, expresia lui se închidea, dar nu înainte ca Sam să-i vadă furia şi urmele de durere. Patricia, ghici ea, deloc surprinsă când el ii rosti numele câteva secunde mai târziu.
- S-a întâmplat doar cu câteva ore în urmă, spuse el scurt, pe un ton rece. Nu sunt responsabil pentru ce alege BBC-ul să transmită la ştiri şi nu, nu cred că e nevoie să te informez când sunt în oraş. El ascultă încă un moment, apoi trase aer în piept. Femeia care era lângă mine în maşină nu te priveşte, Patricia. Mă sună altcineva. Trebuie să închid.
Sam îşi înăbuşi un hohot de râs. Nu mai asistase niciodată la o asemenea conversaţie cu o fostă soţie geloasă. Interesant. Şi puţin flatant.
După câteva secunde, expresia lui deveni şi mai iritată.
- Nu, nu vreau să ne vedem la cină. Am venit aici cu treburi. Da, cu ea.
Sprijinindu-se de pervaz, Samantha descoperi că îşi dorea să audă ce spunea Patricia Addison-Wallis. Din răspunsurile lui Rick şi dm felul în care învăţase ea să citească oamenii, avea senzaţia că Patricia încă avea sentimente pentru fostul ei soţ.
-Nu, nici la prânz sau la micul dejun. Am venit aici cu cineva, iar tu eşti căsătorită. Iau jurămintele foarte în serios. Făcu o pauză, apoi continuă: Pentru numele lui Dumnezeu, Patricia, aş spune că a fost mai mult decât

o greşeală. Nu-i şi Peter acolo.[7] Bun, du-te şi plânge-te la el! Eu nu am dispoziţia necesară pentru asta.
Sam se scuturã. Oricât ar fi fost de interesată de conversaţie, nu era treaba ei.
- Unde e baia? întrebă ea încet.
El îi arătă cu mâna, iar Sam ieşi din cameră. Baia era albă, cu robinete aurii, iar Sam îşi aminti cât de tare dorea să facă un duş. Strecurându-se din nou afară, se îndreptă spre camera de zi, unde avea rucsacul.
- Da, e ceva serios, spunea Rick, iar ea se opri în hol. Mă... mă lasă fără suflare. Nu, nu o compar cu tine. Doamne, Patricia, am trecut de asta! Am găsit pe altcineva. Se presupune că aşa ai făcut şi tu. Aşa că...
Sam se întoarse în grabă în baie, încuind uşa în urma ei. Respirând cu greutate, se luptă cu primul ei atac de panică şi îşi sprijini fruntea de faianţa rece.
Rick găsise pe cineva. O găsise pe ea. Undeva în minte ştiuse acest lucru, dar acum trebuia să recunoască faptul că acest parteneriat, acest joc se schimbaserã drastic. El avea intenţii serioase, ea la fel - sau cel puţin asta îşi dorea, dar nu era foarte sigură cum să o facă. Nu ştia cât de mult putea renunţa la ea însăşi pentru a fi cu el sau cât de mult i-ar fi plăcut lui Sam cea nouă şi îmbunătăţită.
- Samantha? se auzi vocea lui de dincolo de uşă. Sam? Eşti bine?
- Da. Doar obosită după zbor şi după ciocnirea cu camionul. Cum e Patricia?
- Băgăcioasă. Mă duc să fac un sendviş, apoi cred că ar trebui să mergem. Am apărut la ştiri, aşa că Harry va şti că sunt în Londra. Dar ştiind cât de fanatic e când vine vorba de fotbalul european, nu prea cred că ar părăsi oraşul înainte de sfârşitul meciului.
-Bine. Ies într-un minut.
-Vrei ceva de mâncare?
- Bănuiesc că nu ai unt de arahide şi jeleu.
-Nu, dar am gem.
- Deşteptule!
El nu avea de unde să ştie ce auzise ea, dar probabil nu conta. O întrebase dacă voia să vină cu el în Devon şi probabil ştia că întrebarea o neliniştise, aşa că

încerca să îi distragă atenţia. Dar asta însemna să recunoască faptul că Rick era mai curajos decât ea.
- Rick? strigă ea, deschizând uşa.
El apăru din nou în faţa ei.
- Pot trimite după jeleu, dacă vrei cu adevărat.
-Ai spus că Peter Wallis te-a dezamăgit. Patricia ce a făcut?
- Altceva decât ce e evident? Rick se uită la ea un moment îndelungat. Patricia avea un plan. Îşi dorea anumite lucruri: bani, o casă frumoasă, un cerc de prieteni din elita oraşului, invitaţii la petreceri exclusiviste. Eu am făcut planul posibil.
- Dar tu i-ai cerut să se căsătorească cu tine.
- Credeam că se potriveşte în planurile *mele*.
Ridică din umeri. Aş putea da vina pe ignoranţă, presupun, dar nu ar fi adevărat. Planurile se schimbă, Sam. După un început scurt şi fericit, am descoperit că nu ea era ce îmi doream eu, iar eu nu eram ce îşi dorea ea. Îi atinse cu blândeţe obrazul. Haide, îţi fac un sendviş!
-Vin imediat!
Sam intră din nou în baie. Planuri. Planurile se schimbau, nu-i aşa? Dar cât de mult şi pentru cât timp? Se plimbă dintr-o parte în alta câteva minute, apoi se spălă pe faţă cu apă rece şi se duse să mănânce un sendviş.
Imediat după apus, Richard ieşi din garaj, cu Samantha lângă el. BMW-ul abia dacă fusese condus înainte, dar vira suficient de uşor, iar el avu satisfacţia de a o auzi pe Sam spunându-i „maşina lui James Bond”
Fiind într-o seară de marţi la Londra, în timpul unui meci, traficul era destul de lejer. Rick nu-şi putea stăpâni neră bdarea care îl cuprinsese dintr-odată, deşi nu credea că Meridien ar fi putut fugi de o posibilă confruntare. Dacă era să fie cinstit, Harry nu intra uşor în panică.
Era o persoană nemiloasă, motiv pentru care Richard luase cu el un Glock 30. Nu ar fi trebuit să aibă pistol în Anglia, iar dacă ar fi fost prins cu el asupra lui, cu atât mai mult folosindu-l, ar fi dat de o grămadă de

necazuri. Aceasta însă nu era o întâlnire tipică de afaceri cu un potențial partener, iar el nu avea de gând să meargă nepregătit.
Parcară aproape de clădirea în care locuia Meridien. Cartierul era liniștit, ocupat în principal de cupluri de pensionari, care îmbătrâniseră odată cu casele din jur.
-Asta e? întrebă Samantha după ce trecură de colț.
-Da.
- La ce etaj?
-Ocupă tot parterul. Lui Harry nu-i plac scările.
Ea continuă să se uite la clădirea înaltă.
- Parter. Și s-ar putea să te aștepte deja. Aș spune să intrăm printr-o fereastră din spate.
- **IntTU** pe **afurisita** de **ușă** din **față.**
- Bine, tu intri prin față, eu, prin spate. Poate că găsesc tăblița.
- Samantha, nu vreau să încâlci legea.
-Tu încâlci legea, spuse ea, atingându-i buzunarul jachetei. Eu te ajut.
-Dumnezeule, uneori ești înspăimântătoare! Chiar observi totul.
Ea se strâmbă.
-Nu schimba subiectul, englezule! Tipul ăsta a furat de la tine.
-Ce s-a întâmplat cu răzbunarea servită rece?
-Uită de asta! Un camion a încercat să mă strivească. Acum sunt furioasă.
El o prinse de mână când Sam voia să pornească spre cel mai apropiat tufiș, cu geamantanul în mână.
-Și tu ai încercat să furi de la mine, Samantha.
- Da, dar eu nu m-am prefăcut că sunt prietena sau partenera ta de afaceri în timp ce o făceam.
Și unii spuneau că nu exista onoare printre hoți. El o urmă în jurul clădirii pe aleea îngustă. Luminile erau aprinse, iar el putu auzi vag vocea reporterului sportiv. Chelsea era la conducere, ceea ce avea să-l țină pe Harry ocupat.
Samantha încercă ușa din spate. Era încuiată.
- Dă-mi două minute, șopti ea, scoțând un fir de sârmă de cupru din buzunar, apoi fă cât mai mult zgomot în față!

Nu aşa plănuise el să se desfăşoare lucrurile, dar Sam avea dreptate. Probabil ea putea afla mai multe răspunsuri în felul ei decât ar fi putut el, bătându-l pe Harry. Intinzându-se, îi atinse buzele cu ale lui.
- Ai grijă!
Ea rânji.
-Şi tu.
El o privi până când deschise uşa cât să se strecoare înăuntru, apoi se întoarse în faţa casei. Nu aşteptă chiar două minute, pentru că nu-i plăcea ideea că ea era singură înăuntru. Făcând un pas în spate, lovi uşa cu piciorul. Uşa zornăi şi se deschise, cu una dintre balamale rupte. Dând-o la o parte, el intră cu paşi hotărâţi în hol.
-Ce n'aiba se întâmplă acolo? se auzi vocea familiară a lui Harry Meridien. Am o bâtă de crichet, aşa că mai bine ai şterge-o înainte să chem poliţia!
-Cheamă-i! strigă Richard înapoi.
Apăru de după colţ chiar când Harry venea pe hol, cu bâta de crichet ridicată.
- Rick? Ce...
- Salut, Harry. Eşti surprins să mă vezi?

-Ce dracului faci? Mi-ai spart uşa

!înalt şi bine făcut, Harry Metidien fusese un jucător foarte bun de crichet în timpul facultăţii.
Richard ii zâmbi posomorât, cu sângele fierbându-i. Aproape că spera ca Harry să-l atace cu bâta pentru a avea o scuză să-l bată.
- Mi-ai furat tăbliţa, replică el.
- Ce am făcut.'
- Ai vrut să mai stau o zi în Stuttgart, continuă Richard, prinzând bâta în mână şi aruncând-o într-un colţ. Ai făcut asta pentru a mă proteja sau pentru a fi sigur că primeşti lucrul pentru care ai plătit?
-Nu am nici o idee ce...
-Trei oameni au murit, Harry. Îţi sugerez să te gândeşti foarte bine la ce poveste vrei să-mi spui.
- Rick, ţi-ai pierdut minţile! Faţa lui Harry se întunecă. Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar nu ai nici un drept să-mi spargi uşa şi să mă ameninţi în propria casă! Eu...
-Rick!
La ţipătul Samanthei, el se întoarse şi porni în fugă în josul holului.
- Samantha?
- Sunt aici. Trebuie să vezi asta.
Richard o găsi în biroul lui Harry. Sertarele erau deschise, iar la vederea cuţitului de scrisori îndoit de pe masă, Rick îşi dădu seama că Sam nu fusese prea grijulie cu lemnul. Avea o fotografie în mână.
-Te-am prins, spuse ea cu un zâmbet sumbru.
Tableta. Părea să fie o copie a unei fotografii din dosarul de asigurare. Pentru un moment scurt, lui îi veni să o strângă în braţe şi să ţipe. Avuseseră dreptate. Iar asta însemna că Harry ştia cine era şeful cel mare - Dr Evil.
Meridien apăru în birou, cu faţa roşie şi acoperită de transpiraţie.

Ieşi dracului din casa mea, Rick! Tu şi cine o fi asta.
Acum!-Am o idee mai bună, se răsti Richard. De ce nu iei loc ca să-mi spui o poveste? Luând fotografia, o flutură în faţa lui Harry. Una foarte bună. Cu nume şi tot tacâmul.
-Tu... Ea ar fi putut s-o pună acolo. Nu înseamnă nimic.
- Poate pentru poliţie, dar pentru mine înseamnă. Acum stai jos, Harry, sau te pun eu jos.
Preţ de o clipă, uriaşul se scandaliza, plângându-se că nu putea avea încredere în nimeni. Apoi se cufundă într-un fotoliu pluşat de lângă uşă.
-Nu am făcut nimic rău.
- Există o şansă să nu depun nici o plângere împotriva ta dacă îmi spui cine mai este implicat. Ricbard se aşează pe marginea biroului. Şi ţi-aş putea împrumuta suficienţi bani pentru a-ţi ţine banca pe linia de plutire. Poate.
- Banca? O speranţă aproape demnă de milă îi căscă ochii şi îi facu bărbia să tremure. Tipul ăsta, Partino, a spus doar că va scoate ceva pe piaţă şi m-a întrebat dacă aş fi interesat. Asta-i tot.
- Dantd te-a sunat pe tine. Direct, continuă Richard, reţinându-şi mânia.
Mai întâi răspunsurile. Asta nu-l privea doar pe el. Samantha încă era în picioare în spatele biroului, frunzărind dosarele ca şi cum ar fi fost singură în cameră.
- Da. Şi acum îmi voi suna avocatul şi apoi poliţia.
- Cine în afară de Partino ţi-a mai oferit tăbliţa? interveni Samantha fără să-şi ridice privirea.
-Tu cine eşti? întrebă Harry.
- Eu sunt cea care ar fi trebuit să fie ţapul ispăşitor când celălalt tip care te-a contactat a trimis pe cineva să fure de pe proprietatea lui Addison şi să-l omoare pe Partino.
Faţa uriaşului deveni cenuşie.
- Poftim?
-Aşa e, spuse Richard, adoptând stilul direct al Samanthei. La naiba, funcţiona de fiecare dată pentru ea! Nu ştiai? Sau ai fost suficient de prost să ii laşi să te tragă pe sfoară şi să dea vina pe tine pentru tot? Tipul care a furat tăbliţa e mort, tipul care a angajat-o pe prietena mea de aici să dea spargerea în acelaşi

timp e mort şi el, iar în după-masa asta cineva a încercat să-mi împingă maşina în Ta misa cu mine înăuntru. Se aplecă în faţă şi adăugă: Asa că, după cum probabil ghiceşti, nu sunt deloc amuzat. Vreau nume!

-Se pare că are şi Remingtonul, spuse Samantha, frunzărind în continuare dosarele. Poate şi altele. Se uită în sus, cu privirea aţintită asupra lui Harry. încep să cred că el e tipul. Cel care a aranjat totul.

-Sunt un colecţionar, spuse Harry, culoarea feţei lui întunecându-se, până la punctul în care Richard începu să se întrebe dacă nu cumva avea probleme cu inima. Nu am nimic de-a face cu oamenii care au murit.

- Dovedeşte-o! Cine e celălalt individ? Spune-mi acum, la naiba!

Faţa rotundă a lui Harry se boţi.

-Oh, pentru Dumnezeu, Rick, încă nu ţi-ai dat seama? întrebarea aceasta îl opri o clipă. Ceva ce ar fi trebuit să înţeleagă deja sau cineva pe care ar fi trebuit să-l suspecteze deja.

- Să ne prefacem că sunt mai încet la minte, Harry, şi trebuie să-mi spui. Număr până la trei, apoi mă duc după bâta de crichet. Gata cu jocurile! Vreau un nume blestemat!

- Dumnezeule! mormăi Meridien, cu transpiraţia începând să-i curgă pe faţă.

-Cum ar fi să-i spui numele meu? întrebă un bărbat înalt, cu părul blond, care intră în birou cu bâta de crichet într-o mână şi cu un pistol în cealaltă.

capitolul 27

Marţi, 19.08, ora *Londrei*

Rick se uită la el câteva clipe lungi.

-Tu. Tu ai fost în tot timpul ăsta.

- Ei bine, trebuie să trăiesc. **IaT** tu **m-ai** ajutat să trăiesc bine.

Pistolul rămase aţintit asupra lui Rick, dar bâta flutură în direcţia lui Sam.

- Iar tu trebuie să fii Sam Jellicoe. Sean O'Hannon te-a subestimat, în mod evident.

Meridien sări în picioare.

-Peter, eu...
Bâta de crichet îl lovi pe Meridien peste faţă, trântindu-l grămadă pe covor. Sam îşi ţinu respiraţia până când îl auzi pe uriaş gemând. Nu era mort, slavă Cerului! îşi îndreptă din nou atenţia asupra blondului arătos.
- Peter, repetă ea cu glas tare. Peter Wallis.
- Chiar eşti deşteaptă. Foarte bine. Nu mi-ar plăcea să ştiu că ai fost mereu cu un pas în faţa mea dintr-un noroc chior. De ce nu vii mai aproape, ca să mă uit mai bine la târfa lui Rick?
-Nu te mişca, Samantha! ordonă Rick, mişcându-se puţin pentru a se poziţiona între ea şi Wallis.
- Nu te mişca, Samantha, îl maimuţări Wallis. După ce te-a sunat Patricia şi nu ai întrebat deloc de mine, m-am gândit că vii aici să-i faci o vizită lui Harry, ticălos îngâmfat!
- Şi acum? întrebă Rick cu vocea aspră şi rece.
- Ei bine, acum trebuie să te omor şi să fac să pară că tu şi Harry v-aţi omorât unul pe celălalt.
- Nu te ajută cu nimic, interveni Sam.
Bărbatul din faţa ei îi ucisese pe Etienne şi pe O'Hannon. încercase să-l ucidă şi pe Partino, fără să-i pese dacă bomba lua şi viaţa altcuiva. Nu se putea gândi la nimic care să-l împiedice să-l împuşte pe Rick - în afară de propria lăcomie.
- Şi de ce, mă rog, domnişoară Jellicoe?
-Toate falsurile din casa din Palm Beach sunt acum la FBI. Tot ce ai luat e fierbinte, iar bufetul s-a închis. Partino e la închisoare şi nu mai primeşti nimic.
- Partino e un omuleţ lacom şi patetic. Nu am nevoie de el.
- A încercat să te sară şi să-i vândă tăbliţa lui Harry la un preţ mai mic, nu-i aşa? continuă Sam.
- Foarte bine, răspunse el.
Meridien mişcă din nou, iar Wallis îl lovi cu bâta peste cap.
-Jos, băiete!
- Dar ce ţi-au făcut O'Hannon şi Etienne?
- DeVore s-a enervat pentru că brusc se părea că era prieten cu dumneata şi nu a ştiut că ai fost angajată să intri în acelaşi timp în casă. Asta a fost

din vina lui O'Hannon. l-am spus să trimită pe cineva care să dea greş şi pe care să cadă toată vina. În schimb, te-a trimis pe dumneata, fată isteaţă, şi apoi a intrat în panică.

- Eşti destul de nou în afacerea asta cu furturile, Wallis, spuse ea, strângându-şi degetele în jurul deschizătorului de scrisori îndoit, de vTeme ce ai furat de la un singur om, aşa că-ţi spun un secret. Noi, hoţii, avem o comunitate bine formată. O'Hannon a fost un ticălos dezgustător, dar toată lumea ştia asta. Fie lucrai cu el, fie nu. Crimele nu sunt permise. La fel cu Etienne. Ai ucis doi dintre noi. Toată lumea va afla. Iar cineva va vorbi, mai ales dacă un individ a încălcat codul. Dacă apare vreo recompensă, vom sta la rând să te vindem.

- Dumnezeule mare, aproape că tremur de spaimă! Rick, fă-o să tacă, altfel o fac eu!

-Samantha, spuse Richard încet

Wallis îndreptă bâta de crichet în jos şi se sprijini de ea.

-Ştii, acum, dacă mă gândesc mai bine, acesta e singurul pas rămas. Am furat din preţioasele tale obiecte de artă ani întregi, iar tu te-ai lăudat cu falsurile în faţa guvernatorilor, a senatorilor şi a şefilor de state.

- Există consiliere de specialitate pentru tipul tău de tulburare de personalitate, spuse Rick. Deşi nu-mi dau seama dacă suferi de complexul lui Napoleon sau dacă eşti doar gelos şi patetic.

-Ţine-ţi dracului gura! se răsti Wallis. Nu am terminat. Ţi-am furat soţia - ceea ce nu a cerut mult efort din partea mea -, ţi-am înlocuit colecţia de artă cu falsuri, iar tu nici măcar nu ţi-ai dat seama, iar acum, pac, te ucid! Sfârşit. Eu câştig. Chicoti, acum plin de încredere. Aproape că te-am terminat săptămâna trecută. M-am gândit, de ce nu? S-a întors în Florida mai repede, ar merita efortul. Am cronometrat totul la minut, dar hoaţa ta de aici s-a mişcat prea repede sau Dantl s-a mişcat prea încet.

-Ce vrei să...

- Îţi sună cunoscut? Ding-ding.

Sam văzu muşchii de pe faţa lui Rick încleştându-se.

- Faxul. Tu eşti cel care m-a trezit în noaptea aia.

- Bun băiat! Aproape că te-am prins. Foarte aproape.
- Dar nu destul.

Cu un oftat, Wallis clătină din cap.

- După divorţ, toate ziarele au scris cât de generos ai fost să laşi casa din Londra nevestei tale adulterine şi amantului ei. Nu au pomenit nimic despre felul în care m-ai adus aproape la faliment cu distracţia ta din New York sau despre cum ai golit frumoasa ta casă, ai vopsit toţi pereţii cu roşu şi ai lăsat saltele murdare peste tpt pe podea.
- Ai făcut asta? întrebă Sam, forţându-se să chicotească. înţeleg - cum ţi-ai aşternut, aşa dormi.
- Mi s-a părut de-a dreptul poetic, comentă Rick.
- Drăguţ!

Wallis scutură pistolul.

-Ai crezut că ai avut ultimul cuvânt, nu? Ai greşit. Eu câştig. Ghem, set, meci. Acum mai ai întrebări sau rezolvăm odată? Şi cât de generos te simţi în seara asta Rick? O rezolv mai întâi pe ea sau pe tine?

- Pe mine, răspunse Rick prompt.
- Speram să spui asta.

îşi întinse braţul. De la o astfel de distanţă, nu avea cum să rateze.

-Apropo, interveni Sam din nou, disperarea strângându-i gâtul, ţi-ai dat seama, sper, că Meridien are un sistem de supraveghere video? Eşti la camera ascunsă încă de când ai intrat aici.

Sam îşi plimbă privirea în colţul tavanului şi înapoi la el.

Wallis ezită un moment, iar asta fu tot ce avea ea nevoie. Năpusti ndu-se pe lângă Rick, Sam azvârli deschizătorul de scrisori. Fiind îndoit, traiectoria lui se curbă, dar ajunse la pieptul lui Wallis, tăindu-l şi făcându-l să tresară.

Pistolul se descărcă, sunetul inundând micul birou. Samantha urlă numele lui Rick, dar el era deja în mişcare. Sărind de pe birou, se izbi de Wallis, căzând cu el peste un scaun şi apoi pe podea. Pistolul zbură din mâna lui Wallis, dar el folosi bâta, lovindu-l pe Rick în spate.

Mărăind, Wallis căută pistolul. Rick îl apucă de gleznă, încetinindu-l. Arma alunecase sub un bufet, iar Sam

se aplecă după ea. Wallis o prinse, iar Sam îl lovi puternic cu cotul în față.
-Sam, treci înapoi! strigă Rick, reușind să se ridice în genunchi și lovind cu pumnul în rinichii lui Wallis.
Acesta se răsuci ca un șarpe, lovindu-l pe Rick cu bâta peste față. Din buzele și nasul lui țâșni sânge, iar Rick se împletici în spate. Atacatorul lui se urcă peste el, ridicând din nou bâta.
Sam îi sări în spate.
- Nu! țipă ea, cu o mână pe bâtă și cu cealaltă în jurul gâtului lui Wallis.
Trase în spate cât de tare putu, iar el se dezechilibră, căzând cu Sam sub el.
Aerul din plămânii ei ieși din cauza impactului. Icnind după aer, își întări strânsoarea în jurul gâtului lui. Un cot o lovi puternic în coaste, făcând-o să-și dea capul pe spate. StrânsoaTea slăbi, iar Wallis fu deasupra ei într-o secundă, apucând-o de păr și trântind-o cu capul de podea.
Durerea îi urlă prin cap, mugind și pulsând, făcând ca sunetele din jur să pară îndepărtate și goale. încercă să-l lovească cu picioarele, dar el i le prinse între genunchi. îi prinsese mâna dreaptă și i-o țintuise deasupra capului în timp ce o bătea, dar stânga îi rămăsese liberă, în timp ce câmpul vizual i se îngusta, vestind pierderea cunoștinței, căută bâta cu mâna liberă.
O rată, dar apoi simți greutatea lui ridicându-se de pe ea. în timp ce închidea ochii, îl văzu pe Rick ținând bâta ca un profesionist, lovind capul lui Wallis, și apoi auzi sunetul scos de trupul lui prăbușit lângă ea. Apoi totul deveni negru.
Rick lăsă bâta să cadă. Lăsându-se jos, se târî lângă Samantha, care avea ochii închiși și pielea cenușie.
- Samantha? șopti el, ștergându-si sângele de la gură. îi atinse fața, dar ea nu se mișcă deloc. Sam? Dumnezeule, o ucisese! Când se ridicase și îl văzuse pe Wallis lovind-o cu capul de podea, timpul... se oprise. Nimic nu mai valora: nici mândria, nici banii, nici chiar viața lui.

Tremurând, îşi puse un deget pe gâtul ei. Simţi un puls slab şi trase aer în piept.
-Samantha? Iubito? Deschide ochii, Sam!
Genele ei fluturară, iar ochii verzi ca muşchiul clipiră ameţiţi.
- Au, vorbi ea neclar.
- Stai întinsă, draga mea. Îţi poţi simţi mâinile, picioarele?
- Ai sânge pe faţă.
-Ştiu. Mişcă-ţi degetele de la mâini şi de la picioare. Acum, Samantha!
Trecură câteva secunde în care inima lui se oprise, apoi Sam îşi mişcă degetele mai întâi de la mâna stângă, apoi de la dreapta.
- Bravo, fetiţo!
Telefonul lui Harry era pe podea, vibrând în spatele biroului, iar Rick se întinse într-o parte ca să-l ia. Sună repede la o ambulanţă şi apoi la poliţie, revenind după aceea lângă Samantha. Ba închisese din nou ochii.
- Samantha?
- Lasă-mă! Am o comoţie.
Cu un zâmbet vag, el îi dădu la o parte părul de pe faţă. Wallis o trăsese zdravăn de păr, iar Sam avea să fie nevoită să meargă la coafor.
- Nu prea poţi fugi acum, nu? murmură el.
-Nu am picioare.
- Sunt aici, îţi garantez. Sunt la locul lor. Şi arată foarte bine.
-Taci!
-Te iubesc, Samantha Jeliicoe.
Ochii ei se deschiseră din nou, abia reuşind să se focalizeze pe faţa lui. El nu se aştepta să-i răspundă. Petrecuse prea mult timp singură, prea mult timp fără să depindă de altcineva în afară de ea însăşi. Dar Sam zâmbi, ridicând o mână nesigură pentru a-i atinge faţa. El i-o prinse într-a lui în timp ce ochii ei se închideau iarăşi, iar Sam leşină din nou.
Când Sam deschise ochii, crezu că se afla în mijlocul unui coşmar. Ofiţeri în uniformă, femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în trendurile acelea englezeşti roiau în jurul ei, vorbind cu accent londonez. Îşi dădu seama că nu

mai era pe podea, ci pe o targă, cu un ac într-un braţ. O legaseră de targă.
- Hei, mormăi ea, luptându-se să se ridice.
Rick apăru lângă umărul ei, cu o pungă cu gheaţă la gură şi un bandaj în formă de fluture peste nas.
- E în regulă, spuse el, luându-şi de la gură pachetul cu gheaţă. Relaxează-te!
-Ai un ochi vânăt, observă ea. Avea şi buza umflată şi o vânătaie întunecată, care începea să i se formeze pe obrazul stâng.
- Capacitatea ta de observaţie a rămas intactă, spuse el, zâmbindu-i chinuit.
- Nu vreau să merg la spital.
- Ghinion!
Targa se mişcă şi se ridică, apoi începu să se deplaseze spre uşă.
- Rick? spuse ea, intrând brusc în panică pentru că nu-l mai putea vedea.
- Sunt aici. Vin cu tine! Am nasul rupt.
- Eu câştig pentru că am capul spart.
Sam îi auzi chicotitul blând.
- Capul tău e prea tare pentru a se sparge, ripostă el. E doar crestat.
- Asta e bine.
- Nu chiar, iubito.
Targa fu ridicată pe sus, apoi băgată în ambulanţă. Un tehnician şi apoi Rick urcară după ea, aşezând u-se pe o banchetă.
-Cum sunt Harryşi Wallis? întrebă Sam.
Rick se întinse şi o prinse de mână.
- Harry e în altă ambulanţă. Wallis îşi va dori să fi murit până când termin cu el.
Ea îl privi un minut.
- Nu cred că Patricia a ştiut de toate astea, spuse ea.
- Poliţia o duce la secţie pentru interogatoriu, rosti Rick, strângându-i degetele, dar nici eu nu cred că ştia. Sper că nu.
- Şi eu sper.
-Trebuie să-ţi spun ceva, zise Rick, zâmbind din nou.
Deja îi spusese ceva - ceva foarte preţios şi foarte intim, ceva ce avea să păstreze în inimă pentru

totdeauna. Dar nu voia ca el să o spună din nou fără să primească un răspuns din partea ei.
- Nu trebuie să-mi spui nimic, zise ea repede. Ştiu şi... Eu sunt...
Zâmbetul lui ajunse până la ochi.
- N u asta. Castillo a sunat la Scotland Yard şi le-a spus că le recomandă interogarea lui Harry Meridien într-o serie de furturi de obiecte de artă. Au dat buzna pe uşă cam la treizeci de secunde după ce am sunat eu la poliţie.
- Frank a ascultat prin geamul de la secţie. Ştiam eu că e cineva acolo.
Încuviinţând din cap, Rick o strânse de mână.
- Cred că-i datorez lui Frank o bere.
- îmi cam place de el, fu ea de acord, surprinsă că putea recunoaşte. E în regulă pentru un poliţist.
Tehnicianul se aplecă, verificând nivelul oxigenului şi aparatul care-i monitoriza inima.
-Trebuie să vă odihniţi, domnişoară, spuse el. Gata cu vorba!

Bine. încă ceva, totuşi. Sam ridică mâna lui Rick cât de mult putu, oprită de legătura de peste braţe. Vreau să merg cu tine la Devon.epilog

Marţi, *11.15, ora Londrei*

Două săptămâni mai târziu, Sam stătea lângă Rick, care conducea printre pajişti, ferme şi pâlcuri de stejari. Nu văzuse niciodată partea aceasta a Angliei. Părea atât de plină de pace şi de linişte şi semăna mult cu Richard Addison.

- Patricia a fost de acord să depună mărturie împotriva lui Peter Wallis? întrebă ea, întorcându-se să se uite mai bine la podul vechi de 400 de ani peste care tocmai trecuseră.
- Aşa a spus.
- Cred că te vrea înapoi.

-Nu sunt disponibil.

Sam înghiţi în sec.

- Va fi de vreun ajutor?

Rick ridică din umeri.

- După cum spun autorităţile, singurul lucru pe care îl ştie cu siguranţă este că Peter a fost în Florida săptămâna trecută pentru două zile.

-Suficient ca să-l omoare pe Etienne şi să ia tăbliţa.

-A închiriat un BMW.

- Cel pe care l-am văzut pe autostradă.

Fuseseră aproape de o nenorocire.

Rick dădu aprobator din cap.

- Majoritatea dovezilor sunt circumstanţiale, dar se potrivesc. încearcă să se asigure că tu nu trebuie să depui mărturie. Dacă avocatul apărării te aduce la bară…

Ea **se cutTemură.**

-Atunci voi ajunge în iad pentru că am minţit sub jUrământ.

El îi aruncă o privire îngrijorată. Avusese de multe ori această expresie în timpul ultimelor două săptămâni, chiar şi după ce ea reuşise să evite şederea în spital, în- torcându-se în apartamentul lui din Londra.

- Nu se va ajunge la asta. Sunt sigur că am o casă într*o ţară care nu are acord de extrădare cu Statele Unite.
Ea făcu efortul de a zâmbi.
-E bine de ştiut.
Conduseră alte câteva minute în tăcere.
- E aici, pe stânga, spuse Rick brusc, gesticulând în direcţia ei.
Trecură peste un deal mic, apoi Sam o văzu.
- Dumnezeule!
Două coline înverzite mărgineau pe două laturi un lac mare, pe malul căruia creşteau stejari şi sălcii, în mijlocul lor, pe o pantă uşoară, acoperită de iarbă, se afla un castel. Era singurul mod în care putea fi descris. O sută de ferestre se deschideau pe faţada în formă de U, cu turnuri în fiecare colţ şi o alee rotunjită în faţă, cu stâlpi masivi, care aşteptau la picioarele treptelor largi de granit.
-Frumos, nu-i aşa? întrebă el, rânjind.
- E afurisitul de Buckingham Palace, răspunse ea.
-Nici chiar aşa. Se numeşte Rawley Park.
-Ai spus că ai crescut aici.
Încuviinţând din nou din cap, Richard părăsi şoseaua principală şi o luă pe un drum îngust şi şerpuitor, de pe care se vedeau ici-colo case împrăştiate printre frunzele pătate de soare şi viţele de iederă.
-Am moştenit proprietatea, mai exact. Aici îmi place să petrec câteva luni pe an, dacă pot. Aici e acasă.
„Acasă.” Ea nu avusese niciodată o casă. Una caldă, sigură, liniştită. Gândul o înspăimânta, dar voia să încerce. Cu el.
Întoarse capul ca să se uite la castel.
-Serios, Rick, e minunat! Dacă ar fi al meu, n-aş vrea niciodată să plec.
Sam se încruntă de îndată ce termină de vorbit. După ceea ce-i spusese el, de fiecare dată când făcea o afirmaţie ca asta, se simţea conştientă de sine, ca şi cum ar fi cerut ceva. Nu cerea nimic, de fapt. Era suficient să petreacă mai mult timp cu el. Nu ţinea minte când se mai simţise la fel de relaxată şi în

siguranţă ca în aceste ultime două săptămâni. Patru, dacă le număra şi pe cele de la începutul relaţiei lor ciudate.
El îi arătă câteva căprioare dintr-un luminiş.
- Mă bucur că-ţi place, spuse Rick, dregându-şi glasul. Am vrut să te întreb ceva, iar acum pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul.
Sam se crispă.
- Şi eu am vrut să-ţi spun ceva.
Rick se uită la ea.
- Bine, tu prima.
- Am vorbit cu Stoney şi ne gândim să ne retragem din branşă.
- Serios?
- Da. Sam îşi drese şi ea vocea. Dacă el râdea, fie îl pocnea, fie murea de ruşine. Vrem să începem o afacere. O firmă de sisteme de securitate si de consultanţă.
El conduse în tăcere un timp. în cele din urmă însă, un mic zâmbet îi curbă buzele.
- înseamnă că sunt norocos. Aveam de gând să te rog să revizuieşti sistemele de securitate de pe toate proprietăţile mele. Mi s-a spus că sunt de rahat.
- Bun. Atunci mă poţi angaja.
El ridică dintro sprânceană.
-Trebuie să te plătesc?
- Îţi voi face o ofertă bună.
-Aşa sper. Rick trase aer în piept. Mai este ceva ce trebuie să ştii.
- Rick, eu...
-Taci! E rândul meu acum.
Ea îşi încrucişă braţele la piept, pretinzând că discuţia intimă cu el nu o neliniştea deloc.
-Bine.
-Mulţumesc. După cum spuneam, acum, când o mare parte a colecţiei mele a ajuns în alte mâini, iar restul e devalorizat pentru că nimeni nu poate verifica ce e autentic şi ce nu, mi-ar plăcea să o iau de la început.
Se uită din nou la ea. Şi aş vrea să mă ajuţi cu asta. Dacă tu crezi că vei avea timp.
- încerci să te asiguri că nu mai încalc legea.
-Sam...

-Ţi-am spus, nu-mi prea place ca obiectele de artă să ajungă în colecţii private.
Rick rânji.
-Ştiu asta. Şi voi deschide o parte a Rawley Park publicului, ca un fel de muzeu de artă şi antichităţi. Aşa pot expune mai multe lucrări şi le pot face accesibile oricui.
Ei îi veni să plângă pentru a doua oară în viaţa ei. De data aceasta nu de tristeţe, ci de bucurie. Era o experienţă nouă.
-Uau!
Trecură printre porţi şi intrară pe aleea lungă, circulară, care ajungea în faţa casei. De aproape, era şi mai masivă decât i se păruse ei prima dată. Şi mai frumoasă.
- Samantha?
- Mă gândesc.
-Nu te gândi. Doar spune da sau nu. E foarte simplu. El scoase maşina din viteză şi cheile din contact. Şi, orice ai decide, îţi dau ţie Bentley-ul.
-Ţi-am spus că nu... te plac pentru lucrurile tale.
-Iubita mea nu conduce maşini furate. Asta e li- mita mea.
Sam se aplecă şi îl sărută lung, încet şi apăsat.
- Da, murmură ea. Cred că voi putea face ceva. în timpul meu liber, bineînţeles.
- Bine. Rick îi întoarse sărutul. Bine. îi zâmbi, apoi se întinse şi îi desfăcu centura de siguranţă. Să mergem! Vreau să4 cunoşti pe Sykes.
- Majordomul tău. Aici stă, aşa ai spus.
- Da, dacă nu am nevoie de el altundeva.
-Cool.
Rick coborî din maşină şi o ocoli, deschizându-i şi ei portiera. O luă de mână şi urcară împreună treptele de granit, până la uşă. Ajunşi în porticul de sub stâlpi, uşile duble se dădură în lături, iar cel mai înalt, mai slab şi mai bătrân bărbat din lume le făcu o plecăciune.
- Bun venit acasă, milord, spuse el.
Samantha se opri.
- Ce? întrebă ea foarte-foarte încet.
Amândoi o ignorară.

- E bine să fiu din nou acasă, răspunse Rick. Sykes, ea e Samantha Jellicoe. Va locui aici, cu mine.
- Bună dimineața, domnișoară Jellicoe.
- Sykes. Apoi, întorcându-se spre Rick, îl întrebă din nou: Cum ți-a spus?

Pentru prima dată de când îl știa, Rick păru stânjenit.

- Cred că am uitat să-ți spun. Sunt un fel de nobil.
- Un fel de... Ce fel de...?

El trase adânc aer în piept, apoi îi oferi zâmbetul lui fermecător, cel care-i înmuia genunchii.

- Un fel de marchiz de Rawley.
- Oh, Dumnezeule! Uită de oferta bună pentru sistemele de securitate. Acum plătești prețul întreg.

Hm... Putem negocia.nota autoarei

în primul rând, aş vrea să clarific faptul că Samantha Jellicoe şi Richárd Add ison sunt personaje fictive, că Solano Dorado e o proprietate fictivă, iar evenimentele descrise în *Flirtând cu pericolul* nu sunt bazate pe un incident real - cel puţin nu intenţionat şi nu unul despre care să ştiu.

în asta constă frumuseţea de a fi scriitoare de ficţiune - pot inventa totul.

Pe de altă parte, Palm Beach, din Florida, este un loc în mod evident real, şi la fel sunt restaurantul Chuck Harold's, cu acoperişul său retractabil, magazinul Meissen, Butterfly World şi Muzeul Norton. De fapt, în acest moment, aş vrea să le cer iertare tuturor locurilor pe care le-au vizitat şi le vor vizita personajele mele fictive, fiindcă povestea m-a obligat să schimb decorul pe ici, pe colo. Şi, desigur, orice stricăciuni aduse de Samantha şi Rick acestor locuri sunt inventate.

Dar, ca să ajung la miezul problemei, să explic cum am ajuns să scriu această carte. Cititorii care mi-au văzut şi altă dată numele pe coperta vreunei cărţi sunt probabil mai familiarizaţi cu mine ca scriitoare de romane de dragoste istorice. De fapt, până la publicarea cărţii de faţă, am scris două romane de dragoste din perioada Regenţei, două nuvele pentru antologii şi unsprezece romane de dragoste istorice. Toate acţiunile din lucrările mele precedente s-au petrecut în Anglia între anii 1811 şi 1820, în timpul regenţei Prinţului George, încoronat ulterior drept George al IV-lea.

Atunci de ce o autoare consacrată de romane istorice scrie un roman contemporan de dragoste/de suspans/de comedie/de aventuri? Răspunsul este, de fapt, destul de simplu. McDonalds. Restaurantul de fast-food, acesta este.

Timp de unsprezece ani, am lucrat în acelaşi loc în California de Sud - e suficient să spun că a fost vorba de o poziţie executivă la o reprezentanţă auto de lux - pentru un şef care era... dificil. într-o joi din luna iunie, zi care de atunci a devenit „ziua libertăţii", după o miercuri în care am apărut pentru a doua oară în lista

cu cei mai buni autori USA Todaj şi pentru prima oară în lista celor de la New Yorfc Times, şeful meu mi-a spus ceva răutăcios, iar eu am decis că mi-a ajuns. Mi-am dat demisia.
în dimineaţa următoare, mi-am dat seama că: 1) eram o proprietară singură cu rate lunare pentru creditul ipotecar, 2) cu o săptămână în urmă, predasem ultima carte dintr-un contract pentru două cărţi şi 3) nu aveam nici o slujbă. Deşi eram aproape sigură că avea să mi se ofere un nou contract pentru a scrie câteva romane de dragoste istorice, nu ştiam cu siguranţă cât de curând urma să se întâmple. Astfel că în acel moment aveam ceva cu care nu eram foarte obişnuită - timp liber.
Copleşită de sugestiile subtile ale părinţilor mei că ar trebui să-mi caut de lucru pentru a avea un venit sigur înainte să ajung să întorc burgeri la - da - McDonald's şi de teama că nu voi găsi altă slujbă care să-mi permită să plătesc ipoteca, dar să-mi lase suficientă energie pentru a scrie, am recurs la strategia mea obişnuită în momente de stres şi m-am uitat la un film pe DVD.
Filmul era unul dintre preferatele mele, S<i frrinii un hoţ, cu Cary Grant şi Grace Kelly. Pe la jumătatea filmului, am început să-mi pun întrebări - cum ar fi fost dacă hoţul ar fi fost femeie şi dacă ar fi încercat să fure ceva de la un afacerist bogat şi arogant şi cum ar fi fost dacă ar fi trebuit să lucreze împreună?
Cu aceste idei în minte, mi-am deschis laptopul Toshiba, am desfăcut prima din cele vreo zece mii de doze de suc Dr Pepper dietetic şi am început să scriu. Nu scrisesem niciodată aşa, fără o intrigă, fără prejudecăţi, abordând un gen pe care nu-l cunoşteam şi fără nici un alt gând decât acela că voiam să fac ceva diferit şi distractiv. Şi, trebuie să spun, s-a dovedit a fi un succes.
Rick Addison a fost o combinaţie de Hugh Jackman, Cary Grant şi Donald Trump, în timp ce, în mintea mea, Sam Jellicoe semăna mult cu Remington Steele, Ashley Judd şi cu mine - nu în chestiile ce ţin de hoţie, ci în privinţa interesului pentru artă şi istorie, a pasiu-

nii pentru sucurile dietetice, Godzilla şi toate chestiile britanice (ei bine, în cazul ei doar o chestie britanică). Am vrut să plasez povestea într-un decor diferit - cel puţin pentru mine. Asta a scos din ecuaţie Anglia, deşi la sfârşit am ajuns acolo. Locuiesc la o jumătate de oră de Bel Air şi Rodeo Drive, printre autostrăzi, trafic îngreunat şi Hollywood şi nu am vrut asta. De cealaltă parte a ţării se află Palm Beach, în Florida, la câţiva kilometri de Everglades şi una dintre cele mai bogate comunităţi din Statele Unite. Căldură, umiditate, sălbăticie, bogăţie, aligatori, o comunitate privată, izolată de oameni bogaţi şi faimoşi - totul părea perfect.

Casa lui Rick din Palm Beach - Solano Dorado (Soarele de Aur) seamănă oarecum cu Mar-a-Lago a lui Donald Trump, aflată tot în Palm Beach. În timp ce proprietatea lui Trump s-a transformat într-un club imens şi exclusivist, casa lui Rick era proiectată pentru intimitatea şi confortul unui singur bărbat. Cu toate acestea, cele două locuri au mai multe în comun decât mărimea şi grandoarea.

Cel puţin au acelaşi designer, faimosul arhitect din Palm Beach Addison Mizner - bărbatul responsabil de stilul mediteraneean renascentist din zona aceasta a Floridei. Păstrând în exterior stilul spaniol/mediteraneean, am vrut ca interiorul casei Solano Dorado să fie plin de antichităţi şi obiecte de artă pe care Rick le-a achiziţionat de-a lungul anilor - de la tapiserii din secolul al XVI-lea la Picasso şi la ediţii princeps ale pieselor shakespeariene.

Specialitatea lui Sam este, desigur, furtul acestor obiecte atât de valoroase. Apoi i-aş pune pe cei doi faţă în faţă. Forţa de neoprit întâlneşte obiectul nemişcat.

De vreme ce mă simţeam suficient de confortabil cu istoria engleză, am hotărât să-l fac pe Rick şi britanic, şi lord. Aveam documentarea pentru toate acele cărţi despre perioada Regenţei, aşa că am folosit-o. Mi-a luat mai mult timp până să mă simt în largul meu cu Sam, dar, după ce am dat peste câteva cărţi despre frauda în domeniul artei, despre furturi de obiecte valoroase şi sisteme de securitate împotriva hoţilor,

am simţit că o cunosc suficient şi ştiu încotro să mă îndrept cu ea.

În timp ce voiam ca Rick să fie calm, raţional şi sigur pe sine, pe Sam o voiam mai năvalnică, un adevărat cameleon, tenace şi versată, dar capabilă să stea la aceeaşi masă cu cei mai bogaţi şi culţi oameni din lume. Nici unul din ei nu capătă încredere prea uşor, dar amândoi descoperă că se pot baza unul pe celălalt.

Trecerea de la trăsuri şi eroine care scriu scrisori la telefoane mobile şi maşini Mercedes-Benz a fost una interesantă pentru mine şi a fost distractiv să creez un personaj căruia îi place Războiul Stelelor. Măcar dacă asta ar însemna că aş putea renunţa la colecţia mea de figurine de acţiune... Eh! Rămâne speranţa.

După cum se pare, Rick şi Sam vor avea aventuri în continuare - cea de-a doua lor carte, *Playi*ng u'tt/i Fire, este în lucru. Vom revedea toate locurile şi personajele cunoscute, plus câteva noi - inclusiv pe Patricia, fosta soţie. Iar eu nu a trebuit să mă angajez la McDonald's, ceea ce cu siguranţă e o veste foarte bună atât pentru mine, cât mai ales pentru publicul iubitor de fast-food.[1] Joc de cuvinte ce porneşte de la cuvântul tui«r. care înseamnă unt. (n.tr.)